Lorenzo, [illegible] di

[illegible]

עשו

א

ספר

שתי ידות מ׳ הערכים ראשון להמחבר

(״ רמ״ז ע״ז ״)

אתר מנחם — בן יוסף בן מנחם די לונזאנו זלה״ה זע״ה יע״א ראיתי לכתוב

פרוש אשר פירשתי בקצרה

לשונות של מדרש גוטא ואתחיל מהפסוקים ולמי שירצה

שלא אוכל לבא להלכה בדברים ובן קראתי לשם המדרש

הזה נוחר חן כלומר משוש לבש ושמו כי נוחר לכל

התורה חסר כתיב נהלא נוח״ר חן ני׳ ה׳ שפוא

כתבין הנחם בן יוסף לונזאנו מסדר תילי תלים לביתו ״

זכה כ״ש — פוקשה לעינין שנכנסו שלא לרשות, בגמרא זוהרא וכו׳ זה המדרש למדרש ב

בשלם יק״ב בראשית יק לה׳ ב׳ הר׳ כשהם

רשב״י עאלו קמיה ר׳ מנחם וכו׳ לבדירנא רוכבאי המדרש שם

בזה כלשון ולא אתיישר בלבאי רוכבאי דר עם אחיה פשיטו

ובבירנא רוכבאי ואקינא אורייתא ל׳ ר׳ מנחם ור׳ חייא ור׳

אבפו שפיו ענוי פתחינו לי עד שהלכתי לאתו עולם והורק״י

וגו׳ כען וכו׳ הבונא אבל וגו׳ וכו׳ פשטא אין לו פנים וכו׳ שבוא

יהי יבך אתרו נשם ארע״ה ה׳ ונתון לבו מרעים רלא הוה פוא

הכין הופו וכו׳, בכי נסינן תערבנא בהו ואשתא להו ריפבר תילי

והוב לנבאי מכוש אני נגרב בו לפעלכו נגחי לנגד כתב מבשת

ויתי ואמור לו שילום לביתו ויעוב אצלי ולבת נעמי. קם רב״ש

ויהיב, לנשמתא אמרינים לא נסינן ויהיב נפן נראה מראחרינן

לקחן אתעשק רב״י ויהיב, ותייך וחלי בבי ושבשרה עלין שכינה

שאין שכינה שורה אלא מתוך שמחה נהשתרה עלין שכינה

הנה. שמחה כבתוב כי לשונתה הלאו חגר נעמר נהוה חדי,

כתה חילו בעי לאתוספא לך לבאי יותא למי שבינם הנה יתוה

וכתיב

וכתיב תוסף רוחם יגוועון וכתיב כי לא יראני האדם וחי ברייתא
רואים ואינם בעינא למיעל בכיסופא כלא לעלמא דאתי, שלא
היה בעוה"ז להודאם חמי לעולם כמה לקבל בעתיד ארז"ל
באידרא לא נינא כולא וכו' פני מילין שהירין סוד עד פסקא
ובעינא לאסתרא לון לעלמא דאתי וכו' עד ועד פסקא ה"ו
ומכסיין בליבאי מלין מלין נסתרין דרחימנא ליקרא ופסקא
אתקלין עכ"ל ומכאן תבין כמה צריך להסתיר סודות אלו שהרי
רשב"י עם כל גדולתו היה ירא לגלותם לחבריו הבאים הקרובים
לנביאים כמבואר באידרא רבא ובס' תיקונים ת' כ"א וס' רעו"מ
גם מכאן תבין כי להעתיק מיד אחר החות נק' נעלם הבא
וכן אמרו בפירוש במדרש נעלם רק בראשית רק כת"ב, ולך
אסרגנא לה"ה ר' אבא יכתוב ור' אלעזר ברי ילעי וכו' הנה בס'
תיקונים ס' רעו"מ כתוב כך ואנא מאן יהיב לי מהערו דכורת מ
קדישא להפוך לגן עביאי הפיתני תלמידי דרשב"י דשלאין י
ומקאין עגין היום וכו' ואף רשב"י עלתו העיד על כך שם עתור
רס"א לגבי פלשון ירעוזא וראי דכותא קדישא עילאה מכשכשא
בכה וכו' וקנין ומתלמידיו יותר מכולם ולכן ר' שמעון ברוב
ענותנותו לכלם בשם יקרא ר' מלוני נפקרים ר' אבא לר' אלעזר
אשר לא כמעון בכל הזוהר לפי הנראה היה מקרים את ר'
אלעזר היה נראה שגו רוצה לפי שנה גן בכל שיהיה ר'
אלעזר כמתורגמן לאביו ור' אבא כותב תמיד ולכן שינה הסדר
להורות שהם רוצה שלמות שלא היה רשות לשום אחד מהם
לא לדבר ולא לכתוב זולתי ר' אבא שהוא רשאי לכתוב ולא
לדבר, ור' אלעזר רשאי לדבר ולפרש וכל שכן לכתוב כי אלו
השנים היו יודעים לכתוב ברמז ובלשון סתום וגם שהם היו
יותר גדולים בחכמה, ולכן לא אמר נשאר חבריא ישמעון אלא
ימשון בליביהו כלומר אם ירצו להשכילם יספרו בלבם מפה

ששמעו

שמתנו נקבלו אבל אין להם רשות להוציא מפיהם ונראה שר׳
אבא כתב ונקן בספר לר׳ אלעזר כי לא היה רשאי לעבור
בידו ולכן יהקדים ר׳ אבא יכתוב ולא יקשה לך מאי דאמר ר׳
אבא בה׳ משמשים ע׳ ריין ההוא דאנא כתבנא מבוצינא
קדישא עילאה וכו׳ כי הוא לא אמר שם רק כיון דאלין דקאמר
נגלו לחברים הידועים ונ״ש שם ספירתין אלין דנוין יקום ר׳
אבא מדבר בקמ״ו לחלוק כבוד לאחד הצדיקים שבאו מג״ע
שישב סמוך לרש״י ויתיב ר׳ אלעזר בריה, נ״א ור׳ אלעזר
בריה הנה יתיב ונ״ל שזה עיקר כי ר׳ אלעזר לרוב חשיבותו לא
חשש לקום ונשאר יושב במקומו לפני אביו כנ״ל ולכן
הוצרך לומר לו קום, פתח ואמר לא המתים יהללו יה וכו׳. גם
יובן למ״ש בה׳ ויחי בעובדא דר׳ יצחק בשעתא דבר נש אסתלק
מעלמא אבוי וקריבוי משתכחין תמן עמיה וחמי לון ואשתמודע
לון וכל אינון דהוי מדורייה לגביהון בההוא עלמא כלהו
מתכנשין ומשתכחין עמיה וכו׳ עד ועל ההיא חזו נחיתין
לחיותה לנגדך הכיסר צדיק״א תבריא וכו׳ ולכן ביום הלם שהיה
רש״י נפטר מן העולם התחילו הצדיקים שבג״ע לבא אליו והוא
היה רוצה לגלות מה שגלה וחשש לכבודם שלא יהיה כראוי
כמוען לכש כענין אותו שהיה ציציתו נגרר בבית הקברות,
ואמר ליה כליה דלא תתכו למחר אתו לגבן וכו׳ ולכן לכבודם
התחיל בפסוק גם לומר כי הם הנקראים חיים באמת והקב״ה
שוכן עמהם, והכוונה לתרגן כי צנע כל ענין לחיים ישכון וב..ן
אדם לרוחה לו, בניהם ישתאבון לית נוקבא כסת״אל ש
שואפהם בסוף ששואף את החיים, ויצאו אינון דאתקרון חיים
שהם משתאבים במלכותא קדישא נהם חיין דנקבין ליה וכו׳
קב״ה חיווין בזכותיה ונ״ש קב״ה שוכן עמהם ונ״ש עוד קב״ה
בנ״ו בזקנים שהיא השכינה שהיא כבודם של ישראל שנאמר

ועתה פה יר כבודו עם נק' כבוד ה' ועי' הצדיקים המתחברת להקב"ה
כי הם יהא יה' יהאן הלשון רק"ל בי בלולא כבהוב ובהולהין לא
הולן והבן היטב סוד זה וזוהי החלק לקמן סי' כ"ח "

("רמ"ח ע"ז")

צדיק"א

ה' לנוקבא ועבדן שהם נולים מהלאכי השרת
ולא עוד אלא שהקב"ה תם על כבודם יותר
מכבוד עצמו לנו' לנוקבא דזלון שיפיו ב—
הן ור' זעלינר ור' זובא קה' הצדתוק חעט הקת רש"י ואמר אני
לדור' וגו' נמ' זה הכל שעתהנותו שלא יאמר אדם מה נשתנה
רשב"י מכל צדיקי עולם שלא אמר זהם שיבה לכך ולכן אחר
של יתיו פיה דבק עם הקב"ה ומרוש חבני אדם כידוע
מלמד המערב שהיה חשוב כמה יג' שנים וגם אחר שיצא
תוהם לא הנה על רבים כי הכל המערב נעשה לו שבע
ונשאר על אותו המנהג כמ"ש במדרש כשהיו רואים אנשים
שחורשים וזורעים היו מתעשים אותם לאחרם תניחים מי עולם
ועוסקים בחיי שעה עם אמה"ז כל ביתים היה מתבודד בהרים
ובמדברות ובשדות כמבואר בה' העומר ולכן זוהה הוא הנקר
לו לחיים והשלום סאלה כי עקב זה המהלל כמשו קהלו ורצ
כמברטין וכתיב הקהלה בשם קדשו זה שאמר אני לדודי ועל
תשוקתו וכל מי שיתחיל בהתחברות ישין בהשגתו והטעם
שהושתה איכרא זו זה' האיין הוא לפי ש"ז שתחנן ויה נשתפו
של חשה כבחוכבה זה' קדושים ע' קח"ט ובמנשה כי הלא עתוד
הקמ"ב אחר — ה־ה־קדמה ה־ מחיל ואחר —
א' עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין קודם שנבחל
לפרש ראשי
להקשרה ולרשן

להם

והנה פירש גם כן סתומה ז"ל והנה העקוב ר' שמעון להתחיל בסודות
אלו כאשר יתקנו הנה הכלתים בנוסח באלתה ובוא לקדמון
כשבא לפרש חילין רבותי הודיע לכל שהוא התחיל ואמר בגשתא
שרותא לוקנא חלין נפא ושריקא זשתא וכו' עד תכאן ולהלאה חלין
רב"א דשנון דלא אתקלין באידרא וכו' וכאן התביא וסדיר הקדתו
בתוך דבריו, והקשובה כתיב מי ימלל גבורות ה' וגו' ואם בגבורות
כך כנ"ש וכש"ב בתי שבלו חסד ובריש בראשית דבא אדר"ן שכל
באוחר אני דורש בתעשה מרכבה עליו נאמר המלתנם שמפי
שקר (יהדרון) יתהרשון ישקקן וכו' ואם במרכבה כך כ"ש
בסודות הא"ס ובמ' בראשית עתוד ית' כין דשאל בר נש והתמשש
לאסתכלא ולמנדע מרכבא לרנא עד סוף כל דרין כין רתני' ה
רחין הה יעבר הה בסקבלות הה משמשת פה כלא סתים [illegible]
כדבקתיקא ענ"ב וגם בדבון כ"ש באבא ואמא וכ"ש וכ"ש בעתיקא
קדישא שהוא מכל הא"ס שאין ראוי לאור אשר להעין מנין [illegible]
ולהמאר שהוא יודע סודותיו ולכן התחיל רש"ב בהתמבא לקיים מה
שנ' ויסתר משה פניו והעתקה נקהיל לפרש ״

דנן כי עתיקא קדישא דתן לראש השני התלת דין
דעתיקא נסתרא דכל. סתרין דתן לראש הקדמון כמ"ש
והר"ר חיים ויטאל ז"ל בהקדמת הקדמתו לספר אידרא רבה ז"ל וז"ל
שהעיקר עתיקא הוא הא"ס, אמנם נע"ש התעלמתו בתוך רית אין
נק' כן רישין נ"ב עתיקא קדישא עכ"ל, ואני אומר כי הו' אין לא"ס
שם ואפילו רישא דלא אתיידע בשנק' עתיקא גלוי כשמכנסים
אותו בכלל הן רישין ולשלשתם יחד קורין עתיקא סתם ואמ' גם
הנום בכלל אבל כשמכונה עליו בפרט אומרים רישא דלא אתיידע
ולקמן נאריך בזה יותר בס"ד, ואולם כמו שבתב הלכון ז"ל שאי[illegible]
לפרשו בקן כמ"ש בא"ר ולה"ב בפרושו לספרא דצניעותא כי א[illegible]
תרגום דקן אלא סבא והוא דכתיב ועתיק יומין יתיב חשם ראיה הנאמר

יותין. וגם אין להכחיש התרגום ישן נושן עתיקא דעתיק כמ״ש הח״ר
יוסף המערבי ז״ל כי לשון ישן אינו שייך באדם אלא בפירות וכלים
וגם כי ישן על הרוב לגריעותא מאחר דגר ישן ביה ישן וישן
מפני חדש תוציאו וטוב משניהם לומר שהוא מן והרבים עתיקי
שפי׳ תקיפים וכן יצא עתק מפיכם וכן להתכוונות הנזכר לק׳
עב״ ב׳ תהלה בישן ועתיקין פי׳ תקיפים ולפי שהעתיקא הוא כלל
שני הראשים התחתונים שהם בחי׳ זכר ונקבה אעפ״י שאין כ
ראשות לומר כן כי אין דין לעתיקא לכן ראוי לבחי׳ הזכר לשם
עתיקא כי לעולם הזכר תקף הנקבה וכן ולילה הקימא הוא
הזכר וראוי לבחי׳ הנקבה לשם עתיקא שהזכר סובלה ועל הרוב ולסתימא
לעולם שתי בחי׳ אלו כל שני הראשים. התחתונים לעתיקא ו
נקראים יחד דלית לאתפרשא לון כי אחר קראתיו ובמקום שי
זכר לא סלקא נוקבא לשמא ואין הקרא עתיקא סתם ולפעמים
הזכר לבדו נק׳ עתיקא סתם וכשאומר עתיקא קדישא הרמ
לבח׳ דכורא לפי אות זרית קדש קדמא קדישא וכשהוא אומר
עתיקא דעתיקין או רב עתיקין לאבא ואמא קורא עתיקין,
ונוכל לומר שלכל הפרצופין דאצילות קורא עתיקין כיון שהם
נבראים, וז״ל שהאמת הוא שנק׳ עתיקא חיצון ונעתק משם
עתיקי שנים, ראיתן פירושהו ובמ״ש כאן מר״ש ואחרים וכו׳
וכן נראה מזה שאמר לאדרא רבא עתור דתנן לית דידע ליה
משום דהוא עתיקא דעתיקין וכו׳ ועי׳ אחרת שתי עתיקא זמן,
קשה וכי הזקנה נורחת שלא יודע האדם אלא ודאי הכי קאמר
לית דידע ליה לפי שהוא פרוש יותר מכל הפרושים כי הוא א״ס
והם אצילות וגור ראיה מזה שאמר גם סבא דסבין עתיקא ד
דעתיקין וגם לקרן לעתור דה״ר לקבליה דעתיקא סבא וכו׳ אלא
עתיקא לאו היינו סבא שאלו היה הוא הוא לא היה צריך לכפול
הדברים ולכן הה״א שלפעמים אומרים עתיקא דעתיקין שהיא דסתימין

או סברא דסתרי כי גם בפירושו ועניין הסתר והגלה , מבי—
ואתפרש יקיר תלא , כי אנשמ׳ שאנו נעלמים מאד ואין לנו הספק
לפם כדרוש לסור שלא השלים את הדם ובתקון לזה שפירושית
התקון אין לך נוסף לנסתרות עם כל זה העתיקא הוא נעלם—
יותר ויותר כי הוא תכלל האין סוף , ואנשמ׳ שלעולם תמן פעושר
הס׳ הוא בחשלם לעשרה ואמר מריש ואתפריש כגון שק—
בבח׳ הנקודות , מריש כגון כדר שהוא מבוש לנחרי שא—ן
אבא יכול להלבישו ואתפרש כגון תוחא סקיתאו שלמנעמים—
מתלבש באבא ולמנעמים אתפרש מיעה ומלה מבושות זה אינו
אלא לבח׳ נוזה תנולהו ונגלה אורו ונגד לפיקותו אבל לבחינות—
האחרות לא מריש ולא אתפרש דהא כל השנ׳ הס׳ כאצלות ב״ה
תפרקין והוא מתלבש בכלם וגבו קשר האס׳ לאצלות כי יותר—
מתה שהענין הזה לינק מזה הזה להבין ובבח׳ א׳ שהוא משמש
לכולם וכולם מקבלים ממנו הוא כלא כי מחלק נבלל לכל ואין כל—
האצלות אלא חלק תפאס׳ מכרושא אתכינא מריש לאחרים ואתפרש
הוא מהם , יקיר תלא יותר תכל׳ הפרצופים דאצלות שכל עלין
לנגלה תנולהו מריש ואתפרש תפתתבן כי הא׳ כאוויגה שבשם
הי״א אלפי׳ הוא׳ שנ׳ תשתף אלפים אלפיך והוא׳ הי״א אלפי׳ הו״א
התאם שנ׳ כי התאם אתר אלפיך נבקיב כי הוא אהויך אבל—
עתיקא סתימא מריש ואתפרש תאבא יקיר כי הוא אס׳ ואבא—
אצלות ועכ״ז גם הא׳ התאם מריש ואתפרש מזה שהתחים כי היא—
אצלות והם לראשי׳ . עתיקא קדישא דכל עתיקין סתימא דכל—
סתימין , כאן חזר ופי׳ יותר שקי הבח׳ הנ׳ ואמר עתיקא קדיש׳
דכל עתיקין כנגד הראש הסני ואמר סתימא דכל סתימין כנגד—
הראש התחתון " ודע שאי אפשר לפרש סתימא דכל—
סתימין כפשוטו סתומה יותר מכל הסתומין כי זה שקר גמור—
דאדרבא כל הסתומין סתומים יותר ממנו והיא המתוך סתומה מכלם

נקודי היא שירותא וסיומא שכל החכמה בגלגלתא וסיום האין סוף
כדאמרינן בס׳ יה״ו ונעלם ברצוא בשני הנך עתיקא קדישא שהוא
חכ׳ הזה אצלינו שהוא נחשב לחנין בעשר ספי׳ ונעלם רישא
דלא אתיידע. שאין נחשב לחנין כלל. ונעלם אדם קדמון גבוה
מעל גבוה שאמ׳ במופלא בו אסור והוא המקום יותר מכל הספירו׳
באמת. אבל חכמה סתימה גו שהיא ברצא בהתחלה תנ׳ רישין
דעתיקא והיא לתי נוקבא דאריך קרואה סתימא דכל סתימין
וסוד גדול והוא שכל הספירות סוקחין אותם וביאור זה כבר
ביארתי בפירוש היסוד כי יסוד רישא דלא אתיידע. לכל דאריך
תפתקם ולמטה ובעשרה לסוף ובתוך עשרה גו יש שלום
מעשרת צח״צ נמצא שלא אריך לבוא סותם במקום אלא הוא נכל
מה שבתוכו. והסוד בגלגל הגף המנוגד לנשר כשיר השירים לך
ח׳ ב׳ נק׳ והוא לסתים לכל סתימו דכל סתימין מה׳ לכל היסודות
של כל הספירות ועיין לקמן בס׳ ח׳ כי שם יתבאר זה יותר
ובס׳ ה׳ יתבאר כי יסוד דכר עם סתימו לתי שסותם נגד דע
כי התחתון דאמרינן הוא דווקא לחשיבות ולא לשיעור קומה
כי בשני והתחתון שוין לקומה. אתתקן נה׳ עניין תיקון זה
כי לגלגלת הראשים הגא שנבם הין חסד גבורות ואין לא היה
לשבעת התלבים נאפס כינן שורש לתעלה ולבן חתו ונשנה—ין
שעשה ברצא התחתון כעין נקבה לפיין כעין דין נבזה תין התקים
כשנשתרשו לתעלה ועיי׳ אתתקן לגין דקיי״מא ב״לא גד לבחינות
התקים ותי׳ ולא אתתקן כלומר תעט תגעב ולא כביר שפרי׳
אמ׳ דאיתא אין לה כינן וכו׳ לחכמה סתימה שאין לה אלא
רות דין בעלמא ועיין יש כאן סוד גדול אחר והוא הירוץ קושיא
קצ׳ ניצה והיא לתה לו להאציל בעלין לבחינת כרי לבחינות ולקלקל
עמ׳ לתקן התקון שעשה לסוף ינעשה תעוקרא ולא יבואו התלבים
לידי תיקה. ואעפ״י שהוא לא התיקם אלא שהם הנעלמים חתו כשלא

// יוכלו //
//

יכול לסבול נר"ל באור שמכל זה אשרותי אבל באי למה ליה,
נפקותא הוא שלא היה אמשך ובאור זה, ידוע כי היות ה
בעתיקא חסר משוש נרתחים אולים שבת הוא לו והתחלא שמתיגן
שתי שיש בו כין אין זה שבתו, והנה שלחות העתיקא תי-ב
לעשות תעשפו לתכלית השלחות ולכן תעיקרא לא היה לתה
אבל כית כין כלל שאלו היה לה אין רית כין תו' היה ברבר נגאי.
לתגלל שעשה פועל חנונה לתקום שאין צורך אבל אחר שהיה
תה שהיה והתלכים תתג והיה צריך להתיגתם נהפך הרבר להפך
אחר שהיה כי תה שקורם היה נגאי היות רית כין לתס נעשה
שהוא לפתיות התקים הוא פועל הנין ואין לך פועל תשובח נר"ל
תיה וזהם קורם היה גם עשות כין עתה גם עשות חסר כי חסר
שעושים עם התקים הוא חסר של אתה, ונ"ש אתתקן לנין
לקיימתא כלא הכנום ונאה אותו נהי יתקיים ותיגה נגרוק הא
לאו הכי לא הוה התתקן, כשהתגבון לזה הבין ת"ש לסוף האדרא
רבא ואלתלא תכתה סקיתא רכלא כלא אתתקן כתרישא הה"ר אני
תכתב שכבי ערתה אל הקני שכבי אלא שיכבי ואלתלא לפאי
לא קאי עלמא כמה רכתיב ה' לתכתה יסר ארץ והאנא כולהו תותין
תלין לפאי תורתא, והתכתה הוא כללא רכלא ובאי תכיתה סקיתא
אתקיה ואתקין תקונא כארם לאקיישבא לאתרני הה"ר והתכתה
תשוג לחכם תעושרה שלישים כשנכון תקונא שליתא כארם וכו'
עכ מ' ת"ש ואלתלא תכתה סקיתא שנתקנה כעין נקבה לרית כין,
והנ' כלא אתתקן כתרישא רכך סני כפור הוא ונר"ל הכל היה
התקרב והנ' לאקיישבא לאתרני ר"ל שלא יכול לעשה תתקום באצלות
ונתבור לחקות רנ' כי לתוסכינות הפקונים קא לזו ב' אתרו אמ"ק
כנו בני עלמין ונתכיבן לנין כעולת סגולה לא הוה תשתכחי הת
לנין רעד השתא לא הוה שלים לנוקבא דילה ובו' נגר ונר"ל שמה"ר
לא הוה שלים אעלמין קרמאין קאי. ות"ש ולא אתתקן לנין דלא שכיח

וה״ה כי לא נתקן אלא תנעו כשיעור המספיק להתיר המלבוש—
שיתקן לדבר אבל לא כשיעור שיספיק לפשינו וע״ש דלא שכיח
כמותר שנם היא נתשבק תכל״ל הא״ס שאין תושן כל״ל וכו׳ הנ״
הפיקון הוא מור תלבוש שנעשה תסף תבגי׳ ועי׳ בן יכולים—
המחהונים ליסנות תאור המלובש בו אבל כאן צריך לא פיה—
תסף נמור וע״ש נתקן ולא אתתקן, כר אתתקן אמינ—
תשנה נהורין וכו׳ מ״מ אחר שנתקן ונעשה כעין ככר ונקבים
חיך הוציא תשנה מפי׳ שהם חנ״ב וע״ק כנער אחבין והלכות.
והעניקא תשלים לנעשה, וביין דתקן בה׳ בכמשיך עמוד ב׳
בביש הורתנותא דהלכא נקך תשנו נאמן בגללו׳ ספירין ותר שתיר
ולא ידע ואם הגיים פישב לשון כר אתתקן הבין כי תו״ס נתנה
עם הראש השני ספי׳ א׳ והכי קאמר בנתקן והקונו אמינ—
תשנה, ובנופר בשיר השירים דף ל׳ תפרש שהוא לא הוציא אלא
תכתם ותכתתם יצאו כל הנשאר וע״ש כלם בתכתם נעשית וכן
אתם לקתן סוף ס׳ כ׳ דלא לא אשתכח אלא בפני תכתם דכתי׳
כלם בתכתם נעשית נכתו׳ ג״פ״ב כתב בחלק הקדמתו לפי׳
איברא וי׳ כי תשנו ספי׳ אלו הן הספירות החקוריות שיצאו תב״א״ס
ושבוש הוא דהא הכא בעתיקא איירי ושבוש נם יצא לו תשבוש
אחר שכתב שם שא״ס נק׳ עתיקא ותאן דעביד האי נסו׳ לפני—
והקתא עליו אוף לא ראה שבספר אתר עליון דתקלין ושתיר—
ואותן הספי׳ לא אתקלין כל״ל ועוד אוף יאתר על הא״ס בר אתתקן
וכי הא״ס הצריך תיקון תו׳ הלא אמי׳ דישא דלא אתיידע אתרו עלו
באדרא רבא עי׳ רנ״ב דלא אתתקן ולא הוה ביה תיקונא וכ״ש בתה—
שלתעלה תתנו ועוד כי אלו הן ט׳ נהורין וכו׳ הנכבו לאו אינון נהורי—
ולא אינון רוחין וכו׳ כדאיתא בסוף תקוני׳ ואיכא לתירק בלשון הא״ר
כיון שאמר דלא אתתקן לתה תזר ואתר ולא הוה ביה תיקונא, וי״ל—
דהא קח״ל דלא תיבעיא דאסו לא אתתקן אלא אמי׳ בבלינא דיליה

לא

לא הוה תיקונא תשלו' דצריך לגופי דאשפו לא אתתקן מיד—ו
בבוצינא דלהו הוה תיקונא ונמצא כל זה אין לקרותה נקבה ט
שרותן דין כי לא נתקנה אלא תנש בג' זוית דין בעלמא הוא—
דאשת ז"ס. ולבתר דינין אתתקנו הנה הלך לבשין שפיזו
חלשין אש לופט תורה שנה בהתכפה ויש דינין אלא שהם—
נכפין שם ואינן עלין ונבר זאת זה בהיות נפסכים על יד—י
תפרתו ולפ' בתחלת בפקודים פג' זה מבואר לקמן סי' כ"ו
בגוה שם כי כאן בדבר הוא ספרותא דאבא ואימא וספרוקא
דכלא ה"ל ואמ' דהס"ו שנה לה יש דיח דין ועוד תיקונא ותלת—
מיניה הוה תשתוה שנה דעתיקא יש שורשי דינים ולכן מ' ואתר
אתקוני בלתר דנוקא תה' שנתקנה כשין נקבה דין אך לא—
תתך החוס חו' כי הוא נשאר כתן שהיה חסר משום ולכן נקר'
נוקבתא תיונרא אלא למי שנוקבתא והוא ספיתא כבל אחד—
עיה לאפרושא לון ולכן דבתי' ג' אחר מינה, כך הוא עה"ס
גבו בראש פשט. הוא בוצינא נייצא מקיתא דכל סתימין
גבו רישא הקדש. וכאן פורעך שהיא נוקבא דצריך זה"ש הוא
בוצינא שיאה כי הנקבה נק' בוצינא כמ"ש לפניקין על שתי פ—
מקלות בכראתי והיפו אין רשות לקרותה נקבה שרותן דין כי—
אין לה אלא רשם דית דין וכשינא הכרת לבנה וכו' יאחר בוצינא את
תה' כי זה שהם אינון נפוקין הינו הספירות בגו שכם אלא ו...
ונוקביה דתתקנן ונחירין לשבק פאק סתימא דכל סתימין ה—ן
תקנן כי הן אינון נפעקוא אס' ונבנה בתתקונים הם שתיר—ין
ואינון אקרון שתא קדישא כי אבא יו"ר אימא ה"א זעיר וא—ו
נוקביה ה', ונק' כלא חד דאשפן נשתיה חד אינון כדאמרינן
לקמן ס' כ"ז, ותה דאתרן חברנא וכו' תכאן אתה למד שאמי'
ראשונים דראשונים הין בירם הקדמות משומשות ועדו' לא ... יי
נפונים חוששם בתכבה זו כמ' יכלתם, ותרתינא תה לא ירננא

הכי תכאן שאין רשב״י מתחיל בין צירו בקריאת תשובות
ואח״כ יצא צורת הקדש שנים אחת והשפע עצמו.
בחוראי, אין להבש שבא לשלול החברים שלא יאמרו כלום
כי זה כבר אמרו לעיל אבל הכוונה שהוא לא יזכיר כלום רק
הסברות הראשונות לקדמונים ״

ז׳ גולגלתא דרישא חוורא

זהו בראש השני הנק׳ כתרא ולפי שלמעלה

הניקוד שבראש התחתון

יבקן לסיום כשין רין לבן קוא כאן לראש השני גולגלתא ח
חוורא להניקוד שהוא נשאר כמו שהיה לבן חסר השום, ואין
להרש גולגלתא חיוורא עצ״ש הכתוב ושער רישיה כעמר נקא ו
ובאדרא רבא ע׳ כת״ו הוא כלהו שערי בין דרישא בין דדיקנא
כלהו חיוורא כתלגא וכו׳ דהא אמרינן לקמן דף נ״ל אין
שערי וכו׳ אבל ניחין מתותא סקיתא תלין שהוא הראש
התחתון והלבך מ״ש כאן גולגלתא חוורא אין לעניין השערות
ואפשר להרשו גם כפשוטו כבתוב ואיש כי יחרט ראשו קרח הוא
טהור הוא ומ״ש שם לא״ר לא הוי שערא דרישא על שערא ד
דדיקנא וכו׳ הכי קאמר לא הוי שערא דרישא רמ״ה על שערא
דדיקנא דעתיקא קדישא ואל תתמה כי שניהם חמי׳ א׳ והראיה
שאין בדיקנא אלא לראש השני כדאמרינן לא״ר ע׳ דתן דצריך
תרין תמוחין ונבין לשנו שיבר מ׳ לת״ס ואלא קורא ש׳ ונעיר ע׳
ואו ציה שירותא וסיומא כדאמרינן לקמן ס׳ יט יתבאר לך
כי תכתב סקיתא גם שירותא.
וסיומא לפי שהם התחלת האצילות וסיום האין סוף, אבל הראש
השני הוא אין סוף נתיר ולכן אמר כאן דלאו ציה שירותא וסיומא
ואולם הזכיר זה כאן כי שנזכור מינה הוא לת״ס אשת שירותא.
וסיומא גם שנאמר כעין נקבה כין, וזהו לפי שרולה לרמוז שבה

ביה

היה עיבורו אבא לפורים שט״ו פגע לעולם נעשו ז׳ הכלונסים.
והנה אחר כי עיבור אבא היה לראש החתן כנג׳ קולטרא
דקטנא כהמפרש ואעפ״י שנתפשט ונעשה מלך
שלם ונתקן כמין נקבה ואתעביר לפום אור—
גרועה דעלייהו שמאיר לו בראש השנה - נראין דרת—ך
עיבור אבא, ואולם לפי שעיבור אבא נכתב לקמן דף ט׳ ל—ו
נראה לפרש ואתעביר שנכנס לה בתוכה דנוקבא ודוגמת—ו
התלא לקמן דף יז נקרא לראש החתן קולטרא דקטנה—י
שהל מנעשה הכלי כמבוא הכלי אין אלא שכך בנוסח מוגה
הקטנה, ולפי שהעתיקה הוא דמואה נחיים לכל כמו שאמר—
באידרא רבא וגם לקמן תפרש ארך אפים תלשון ארוכה
וחכמה לכן קרא לשמש הנמשך תחת זרי שהוא דמואה לכל
החולים כבבוב קמו זכי למכאובים ונו׳ נבהיב הכלי אין לנענד
ונו׳ ומלת קולטרא היא לשון לנג ובלשון מחברי קולאריא ויעיד
על זה מה שכתב לפתוך המאי קולפא ישוק טלא וכו׳ וזהו בנוקבא
דאריך ככל אשר שערי וכל אשר ניתן תינה תלין כנג׳ ולב—ן
חינה נשיק שלא ככך פשערות ולא תפראש בשני שאין ב—ו
שערות ומלת קטמי היא לשון רבים כמו אורני ענני נירחוך
לשמש בשמש תשני בראשים ותיבו לנ״ע גרסינן דקטמא.
וכן נזכר כי גם כאן לפתוך אמר כן, ותיבה יחרות רחון -
זכיקייא ארבע תאות עלמין לעלמא דאתי, לפי שלמעלה
אמר רבב—

אתקון נה״ם לחכמה סתימאה בוליא ט׳ ספירות לכן נקרא תוריעמו
שאלו בחשבה ספירות נעשו ז׳ הכלונסים ונ״ו שחתן ייר—ש
בכיקים ק׳ עלמות לדור שחתן יצאו ארבע הכלונסים שבאצילות
שהם אב ואם ובן ובת, ולפי שכל מלך הוא עשר ספירות וכל -
ספי׳ כלולה מעשר לכן קראם ק׳ עלמין, וכשהלכך לפם ארוך—

כרבנן עשר ולא תשע יהיו תק׳ עולין וגהו סוך שנ׳ בחיים
תהלך תק׳ שנה, ואעפ״י שיש לגיה מ׳ אחר זה וזה אמת אלא
שהלוקים אינם עולים להעלה מאבא ואיכו ממש״ לקחו לסוף
ז׳ ספורים נראה שנשלו׳ עד פעמיקא וזה שאמר בכתוב אין ה
מקשן על ה׳ על ה׳ רייקא ובגה יהודה לך מה שנין הלוקין לכאן
אלא שלפעמים פעמין ולהלבישו אחרכן, ומה נפגס אחת שנ׳
לבנה אמרבי יש וידוע כי יש׳ פוא אבא יש מאין וגם כך עלה
במחשבה שהוא אבא שכולל כל כל׳ הכלנתיים לסוד יוד׳ כמו״ש
לקחו מ׳ כנ׳ עש׳ וכאן שהלוקים יכללו יש׳ שהוא אבא מה שכן
שיכללו מה שלמטה מהן, ונמצא ד׳ מאות עולות של הלוקים
התלא לה׳ מי שכה מסוק ארבע מאות שקל כסף ונו׳ ועיין לה׳
יתרו ע׳ קחו׳ אין מקשן על ה׳, אמר דכתיב ליה מאן יבא עבד
וכיב ועד עמיק יחין תטא וכו׳ ולקחו לה׳ ג׳ אבש׳ שבגבוה שלש
ספורות רשבה אדם נכה להמיחנבהא שלמתא כהיין נעמיקא
נשירא שם יהוה עם קין היו׳ ונבאה לי לא הלין כי יש לחלק
בין ירושה לגבה לגביה כי לענין האלות הלוקים ירושים כלו
אבל לענין פעמיקא שהוא מכלל פאין סוף נביה לעלמא יש להם
לו, תהאי קולשרא דקשמא דהאי נעלמא חורא ריק פישב
והבין ת

תכאן כי נעלמא חיורא לתוך וקולשרא דקשמא לתור, נשיך
עלא כל יותא להפוא שא׳ לאתר דאקרי שתים איכא -
לחירך

שהיה כי שיאמר נשיך עלא לגא׳ מאש להפוא וזהו לתה פוסיק
לבזור לאתר דאיקרי שתים ונראה לי שהכתוב על יסוד כנא׳ ו׳
נשירא שהוא אש ומים כי להלה פאש מחייבו עמה״ ירדין
כחים ובה׳ ויקרא נג׳ לב׳ התלא בגה בלשון ובה׳ מנחם ריש נ׳
תענה שתים כלו׳ אש ומים אש׳ דגבורה ומים חסד, ובתסרונם

ההיקונים

הפיקונים רק כח צריך כאשר בעבור לותן ועיין לקמן סי' י"ג
ונל שלחן יוסף נק' נעבר והוא חי מחות מכל האבות עי"ה
ועיינין חיה״ייא לאחייא לגונא דאתי (מ״ב עיין
אחייתי, אבל נעקר
הכוונה שנה עלו שלא לתרגם סגי נכון והוא שכוין שיכר על
על הכוונה דאש צריך אשר נכנס לו על האבן און כוי תלך
וישראל שלא בין לו חיים כלל הוא חיי וקיים ובזה מבין מה״
ואחרונים כישיה ראש בחשה וכל חקל הקמוחין קליפין
בשלה צנור
בבבא ב' נשימין המפוא שלא וחלק וביה לייקא לאמוכין
שלא — — — ריישא דעתיקא דהוא שלאב
שפי' אבל לפאו דרישא דלא נחיינן תקיא לאחייא חשום דהוא
דברי נווני. תוור נסותם כמה' ורינא ענל' כתיב שלם לתי'
עלם הסטרא דכתי' ואלפ להכמות הסטרא דרינא ועיין ב'
באדרא רבא ע' רנ״ו ורנ״ט. ולחן המפורש יותר ונשימה גו פיא
סגי בתוחין לגעיר שעקין תאריך כנס שהוא עד המלבושות כ'
נפ' דאת המלבושים לנפ' דאבא ונפ' דאבא לנפ' כאשמא
ונוספים לו לרך ראשון, ודע כי לא נפ' דצריך לבר אלא נפ' נ״ל ויבנסיובן נדראשו
צריך עם כל תה שבמוכים אלא שצין לבכיר עליוני דעליונים
בא לתרת כי תוג נשיך כלא שלא כלל שני תוני שימות א' נשימה
דרך השעבוד לתיקן תוחין דגעיר וא' נשימה דרך יסוד לתת
לו תוחין ובזה שאמר וכל חקל הקמוחין קלישין נשימין המפוא
שלא מריעון כי כן עב״ן יורד השפע והלבוש לבי״ע כי לגבי
דידהו היא להתינקא להבכרות מ״ס לסוד כאש לשועלים ודע כי
המפוא שלא לייקא הו הכל שבראש נעיר מיפוא לברין ועיין כוי
ועיין לקמן לס' ל״ו ובתסוונות תיקונים רק לא לית שכינתא
דלא אתעבידת בקרא לפפיא דלתתא תינה וכו' ופא דאמרינן

לאדרא

באדרא רבא ארבע מאה אלפי עלמין אתפשט חוורא דגלגלתא
דרישי היינו הא דהכא כי חיורא דגלגלתא הוא הלובן של
האור וידוע שנתפשט לקוטרא דקטפא ונעשה אבא ודוק שלא
אמר דרישיה אלא דרישי שני הראשים, וע"ש נתבררו דהאי חוורא
ודע כי אבא הוא נהירו דהוא חיורא, ובס' לבנת ע' קה' כל
יומא יומא נשיק טלא תנוקא קדישא לג"ע והתברכין כל חקל
דתפוחין קדישין והטעם שלא אמר לאבון דלקמא ותלאכ...ין
קדישין אתקנו חינם כל חד כמוס חירכו' עכ"ל ונחזור למקומנו
האי עתיקא קדישא טמיר וגניז וכו' שמיר לפי שהוא
מש"ה נהיר וגניז כי הוא.
התלבש לפנים קוטרא דקטפא, והכ"ח נולדים ספירותים
לכל תקונים אשר תכונא ספירותם
או תורתא ספירא דהיינו על הראש פתחתין אבל כאן כדתן של
הראש השני ולכן אמר עליהם, ואין הכתן עליו בכלל שפרי ה
הנזכרו לפניו בשתו עמק אלא הכוונה על ספי' תרמה בפרשית
שבו, וקראם ספירותם משום דלא מתפתחא הל"ב שבילין בחכמה
דאבא וכחכמה ק"א דאמרינן באדרא רבא ע' רמ"ר שחכמה
עלאה מתפשטת הל"ב שבילין ואף שבהם הקדום נעלם במוח נפסק
מה שאין כן בעתיקא קדישא והכתב ספירתא שבהם קנותא
דאוירא תפיא על מוחא ולא אתפסק זהו אמר כי בראש השני
הנק' כתרא כיון שהוא מלביש שלם ודאי שיש בו תרמה ק"ש
אשתכחת אבל חלק התכמה גו נתפשט ונעשה מלביש שלם
ונפקו כעין נקבה דין ולכן לא אשתכחת ודאי בהוא גולגלתא דעת"ק
כי יצוה לחוץ ונעשית מלביש בתוך שלמו וע"כ חכמה סתומה
כשם הפקום שיצאה החוץ ועל חלק זה אמרו באדרא רבא
עתיר וה"ר תכמה ספירותם דבבהו כגולגלתא כוצה לומר
שיצאה לחוץ, ונעקה הנה זה עתיד אחר כללן כעלו נומא

// דאריך //

ואריך ובינה שהן קבלת שפ״א לקדוש כי לא יכלה לעמוד בראש
לבר מחכמה לרוב אורה וכדעת יקלאר בס׳ ת׳ ובס׳ תת, בפ״ג
עתיקא לא אתגלי ולא רישא לחוורי דעתי׳
רישא דלא אתידע

הוא המלבש על הכתר כנ״ל המבוקר לגלגלתא לכרוש אדם קדמון ואעפ״י
שהמקומות אחרים לא כתב כן שעיקר הוא זה, ומן החכמה ולמטה
הוא המלבש לאריך וכן או״א מלבישים על החכמה ומשם ולמטה
המלבשים לזעיר אנפין וכן זעיר הנוקבא על החכמה ומשם
ולמטה המלבש במלכות אבל עתיקא ראשון לבד הוא הנוקבא וכו׳
שאר נמן המלבש לאבא ואמא הוא כתר לשניהם, והפרחו גלגלתא
לפקרתהו לכ׳ אדרא ק״ פ׳ כן ובס׳ השונה חן מבואר בפירוש
כאשין דתם מ׳ זה הדלא אחר המצוי עתיקא בתם אלא לבית לבא
ואני אומר דאמי תמא כי הפאי לתם הוה תשתמש בכי שם
הת״ גם לבאי לבית בכי תשתמש לא נכתב מאמר בשבין מירכא
כל רבו אך כי יש ליישב דסק בבאי עתיקא אירכא שינויא דלא
פני בכי בכלהו פרצופין דכלהו תלוין על החכמה ובאי רישא
בחורי ועוד נ״ל כי רק״ אין תקפיר בזה כי נפלקתן בס׳ י״ן
אחר לבאי תושתא נפיה ראני לנתי הבאי ועיין לקמן ס׳ י״
ובין סא רישא לחורי והפרחו גלגלתא שם ברת הקיו בסמוך
ונמל אל בסמוך כי ראשי לפירושו קושיות רבות ואני ב
כותבם מה שלא להפסיק הענין לכן דאיהו רישא לכל
רישא זהו נבונת טעם לתה שונה
בעתיקא לבד לכי שנם אנא מלבישין אותו הם רישין
ובעתיקא אתפלין נכתב׳ בתסרוננו מבואר דף כי השיא ואו
קלפא דכנין שלאין לעתיקא קדישא ולכן יכלו לבלבושו על הכנין,
גם נ״ל שכ׳ שהתעין דתן לבא טעם יותר נמתוק נהוא שאם היה
אריך הנוקבא על החכמה היה אבא ואמא המסיירים בהם ודהתנקים

זהו פה״ס כי היו למקום שהוא עתה עבר והיו להרכנתו למעלה
היה המסיר יותר להרחיקו מפה״ס מאד כי היה למקום שהיא
עתה הולכות והולכות היה המשכת יותר מכלם כי לא היתה
במקום הצל כלל ולא לעלם בבריאה ולכן צריך לבין ראוה
רישא דכל רישין ותקן למקום והועלתם נעשה שיצא אור הגנוז
שעם לינתו שהיא המזל מחוץ נופל ליה כאלו יצאו חוצה או
ולכן הכתוב מחשב בנשמו אלו כשיעור קומה ונמצא כל יסוד
צריך ביסוד דאבא נמשך בכוונה מאד כי בזה היתה נשמה
היא הכלה לנוק׳ עליון כמו״ש לקמן, ועל פי כוונתו אין ונמצאו כל
עשרה יסוד דאבא על נשרת יסוד דאריך ביסוד דנוקבא זה נתנ
רישא דכל רישא כי כי היסודות כלם יחד ואם היה ענר יותר
וחשב לא היו תיקונין עליו ולא היו נשרותיהם נכנסין למלכות
ראשיתא דספיא חכרתא עשאה ליה ספים כהנון
שלא אתר
רישא ונגע כי כתב שיסוד נק׳ ראש הנקבה כך יסוד בנוקבא.
הוא כראשיתה, שנ׳ ונולה על ראשה נולה כד״א נולת מים ונקבה
הבין סוד שרואה תחת ראשי כי שהוא גבורה, ועיין לספר השירים
בשירים דף נ׳ ע״ק י״ב ולכן אמר כאן כי יסוד הנקבה סתומה
בה ספים כי בנוקבא הוא. פסוקם מבחוץ, ולכן לספר
לשיר השירים דף ל׳ ב׳ קראו סתומה דהמשכה נאיקרי
חורתא עשאה חורתא סתימתא חותמא דשקיני ושכן כי
אתר
שהנוקבא סותמה היא נק׳ לכל אלו השרות חותמא עשאה ננ״ב
המקום שיצאה מתן וכנגד שני המאורות הגדולים נגבא דאריה
אריה זשפו סיותא כאן סוף זהו סוף אישו חותא ספירתא שהיא
נסתרת ע״י יסוד דכברא ולא כבארי לפס שכתב לפי סברא
דנושפא שנק׳ כן לאמנק׳ הכתב דהמשנה דהמחמא ל״ב שבו
וכל

וכל הלומדים, טעו בזה ולא ראו כי כאן להלכתך שלם עוסקין ולא
לספר תכתב תבנית, חותמא דשקיט ושכך כי צעמ"ל שנתקנה
כעין דינין להתחברות בעתיקא עמה אינון עלין כלל ולית ורות
בין לנוקבא הוא דאית לה עלית דינא. ולה לר איהו אין לפרש
בפשוטו שספרי הוא אחור. לספ"י . ב"

אלא פה אין מי שידע אותם בלא נודע אדם אלא הוא כי נעשה
ברישא דלא אתידע. פיין עתיקא כדלקמן לס' ה' ודאי נעשה מ"מ
לא חשיבנא ידיעה. ודוחק גם התלא לס' ויקהל נ' שע"ן ובשתקין
פירש דברי אלה הבין כי פי' ספירתא דכל סקיותין ברמכושית לנשל
בס' א' ויבין כי גם תכאן יש ראיה על פסור בנגע שמחושקי . ב
לפנימי. התשוב שבתחלת באמר לבוש פורתנותא דחכמא וכו' והוא
כי שני חלכים שבזו' חשתמשים לכבר א' שפ"י ה' ראשונה שבשם
כי תבאחר נלית דינא. התם לר עתיקא חבל. דלאירתא אשכא דינא לה
חבלעוי אבא גם הבין ותש לקמן לאידרא גו בר רישא דלא אתידע
פשיט מך עורנא לנגהרדו לשפ לפאי חותמא ואתגליף לכתר—
נפרון לכתב נפרון תחת של כתר יסורות המלובשים גם להוך גם
וכן פי' פתרא גם לעילא לעילא //

ס' ל' תלת רישין אתגליפן

אלו הם תלת רישין שבעתיקא
ותלת רישין הנ"ל מלובשים שלוחי
כבתוב כי תשא את ראש בני

ישראל וכן תלת גולגלתא כבתוב בקע לגולגלתא בכלם כבווס הלכתך
שלם ולא ראש כלא נוק יגה השנוט ולכן הנ"ל שטעה הפרה"ו זלה"ה
שכתב לסוד אא"א כי רישא דלא אתידע ראשון לבד הוא דלא אתידע
ולא כן לן התבוונה של' להרך תכאן שעתיקא קרישא ותכתה
ספירתא יש רשות יותר שהם שני מלובשים אבל ברישא דלא אתידע
אין רשות יותר כן ואנעת' שבוודאי יש לו בת' בסלינא ושמור גם
ואל תשכתחהו ותלת אתגליפן הנ"ל שהם נתקקים ומתחים ונעשים—

מלבוש וביה קבל כל א' שלמטה מיתן ונמצא שנם רישא דלא
אתיידע אתלבש מן אדם קדמון. דא לגו מן דא כשני מלבושי
כתרא הוא לבוש פנימיות שבו - מוחא סתימאה
ושניהם שוין לקומה. וכו' המוח ורא לגו מן דא רישא דלא
אתיידע הלבוש שהוא לעולם הוא - וכל לעולם
ושניהם ונשרא מלביש לבו תתאה לעילא. רישא חדא מכתרא
סתימאה לבו פרצוף פנימיות דא"ק ס"א
ולא אתפתחא כדאמרינן לעיל דלא אתיידע ולא
ולא אתפרשין - - לעולמין וכו' הכא ולשון זה הוא עד
כתוב ביחזקאל ס' י' ונפרש כנפי עליך ואכסה וכו' זה עיקר
סוד ואין לפרש שאחר כן לא מצינו מכתב דלא אתפתחא וכו'
שבלין דאנן משתא במלאכין שאין עסקינן ולא במכתב שבפסוק
שהיא סוד אחת פנימית. ומכתב דא סתימאה רישא דכל
רישין לשאר מכתונות לנוקבין
שקורא מכתונת ואמר כי זאת על כלנה וזאת חק
מכתונת משיחא וגו' שבא לאמוק שלא נחשב שוש לרישא דלא
אתיידע לפי נוקבא ואם יש לה לפי דקה מן פרקם א"א למר בה
אמר ריח קין כי אין לו יחס ונערך עם מה שאחרים כי היא א"כ
נתור ובזה תבין מש"ה לקיומים דקה ד"ה ב' ועאי בדלנא אימי קו ה
פתרה ה"ל כי דלתנא רישא דלא אתיידע אין רשות לקיומה נקבה
ואלא היא דכורא ורחמים מגושים ולכן כאין אנה נחשבת מבלעה
במנ שלתה אלא נעלם עם רישא דלא אתיידע בכל מבלעה א' אבל
עתיקא ומכתב סתימאה וכו' תרין רישין רישא נעלם דעתיקא
קדישא לבו פרצוף פנימי פנים כתרא
זה נוקבא ולפי שהוא נתכתב סתימה לא מתפרש אין
לעולמין כי אחד קראהו לכן אחר סתימאה דכל סתימין ורחין
על מכתב סתימאה שמובדל לו יתרין - - - וכו'

לאתפרשא

לאפרשא לון וגם רבנו ז"ל בעובר לבוסר שלא להזכיר בראש
בשני דברו למי שכוון תקום סכנה שלא יחשוב שקורא שב"ו
סיום פאס ויחשוב שתכתם סתימא היא הרלב באצילות ולכן
לעולם היא מזכיר שני הראשים בהתחונים יחד ואעפ"י שלא
היה צריך אלא לאחד מהם להודיענו כי שניהם תכלל פאס' ו
ושניהם ספי' א' ונתלו בו להזכיר תלי ספירה לבדה ועוד בא בן
עשר ולא י"א ואם היה מזכיר בראש בשני בדבר היה נראה כאלו
הן י"א ח"ו ולכן צריך להזכיר שניהם יחד כי שניהם ספי' אחד
ודברים קו' ומה שנעשה ונעשה שהם ב' פרצופים תחתונים שבאצילות
אחרון לס' מ' ניקבל כבר ונקבא בתרא דלא דאפרשא לון דא
אצטריך לסלקא בג' דא בלא דא אלא הבונייהו בתרא וכו' ע"ש ונתכתב
סתימא שהם תכלל פאס ושניהם ספי' א' עאכ"ו שאין להזכיר זה
בלא זה ואמר רישא דכל רישא כלומר שאחר להפכה סתימא
שהיא רישא דכל רישא לשאר תבחינו אחר
כאן דעתיקא שהוא רישא דכל רישא לכל מה שלמטה ממנו וגם
חשוב כבשי דתתנא כי רישא דלא אתיידע אין ראוי לאצילות כבסתוף
ואין לפרש רישא דכל רישא המחבר לתתא עם רישא דלאו רישא
כי לקמן לס' פ' תוכת כי רישא דכל רישא הוא כתרא עכ"ל
בראשית ע' ס"ן עתיקא דלא רישא דכל רישין ובמ' ויקרא נ"ו ע"ו
כתרא עלאה בהוא רישא דכל רישין וכן התלא לתיקונים דף מ"ב
ב' ובדף י"ג ובבמ"ה אמר רישא דכל רישין סתימא דכל סתימין
והיינו כתר נתס"ו

("דרת עז")

רישא דלאו רישא זהו בראש בשלישי בעולין שאין נק' ראש
לאצילות יען וביען כתנוש שאין זה כבודו
כי הוא תכלל פאס ודאי שתקבוון כו'

כי דברים אלו ר"ל רישא דלאו רישא נראין כהרהורי דסרכן אפשרי
כי תאמר לזו רישא תערב עלינו שלא נכנסנו לכלל פלפולות
ותלת רישא חשתא שהוא הכלל בא כזה ולכן דע כי כתו
שכל שני פסוקים ושני קלוות אע"פ שהם להתחבר אלא ע"י לנוני
שיכנס לניפם כך רישא דלא אהיירע הוא פתוח לנוני לין אפ"ס
לאלקות ולכן נמ' רישא דלאו רישא ולקמן ס' י"ט יתבאר זה היטב
ומכאן אתה למד כי אע"ק היא אפ"ס נחור ולא טוב עשה תפ"רתו
ולפ"פ שכתב להחלם דרוש אע"ק ז"ל לזה פחד נאצל זורם קדמון
וכו' וחוור טוב היה לו לומר נמשך או נתפשט, ולא ידנו ולא
אהיירע אין ידוע עתה ולא נודע לעתים ש
שעברו וראשית מה אחר ולא ישר לעיני ובכמ"ה קרוחה
חשתא כמפורשי תה דפני לרישא דא רישא דא הוא רישא
דלא אהיירע. ותה - - - דפני לזה ותקלב...
בו אשר תהיה אפלוגתא הוא אע"ק שהוא אפ"ס נחור שאין חושן אפ׳...
ואע"פ דעולם פנ"ס שהם רישא דלא אהיירע ובלינא של כתר שאת
לקמן לפ' כב ע"ש דלא אתדבק בתכרתא ולא לסוכלתנו
ואל הקדם כי...
לקמן לס' י"ט כתבתי כי תכתה דרישא דלא אהיירע אמ' עתיקא
לא ידע לה ותשם חשתא כל התחנונם היפא ידע כתר תפרתו
ולפ"פ ותה שאמרתי אני לעיל שזו שטעם כל"ז ראש חשום תלת רישא
לא אירע ועל דא אמרי לרתלך אל תקומך כי אין לפרבר לכלל ובן תן בגמרא
וה חיות כלוא ושוב דע כי להחלה גופר דשיר השירים פירשו
פתיות על ג"א דאלקות תבנויא נ"ל שי...
וחלק שהוא י' שבשם סוד וכן ולכן כתן כאן שאמר' הקב"ה אע ו
חשין תה דפני לרישא דא ולא אהיישב לזה אלא כלוא ושוב ועיין
לקמן ס' י"ט ובס' י"ט והחלא גדולה חגו וכאן תקום שאלה בשתא
רישא דלא אהיירע שהוא אפ"ס אחרת שאין חשין את אע"ק או דאלקות

חבושא, ר"ל שיש לחלק בין פשט לפשט ויוהר ככין לותר שאמנם
שגם פירושו על ד"א דאדלגם כן כאן יתורש על זעיר אנפין
דאם שהוא רישא דלא אתידע. ובנין כך עתיקא קדישא
בס"פ יג נה' שם
אקרי אין דביה הוא אין כוב
לק ובנ"ב הכריחנו לקשור ענין זה
עם הקודם מאי דביה הוא אין אמכא חבוני לה דאשון הוי באין
כבאחרינן בעלמא הי נלא בהי פני אותר הקטן בגדול והירון דבר
זה הוא כך, אם פיה אותר דאשון הוי באין זה תשמע. שהוא
נקדה לנגד העליון שהוא לעולא לראש האמצה להחלק פנינר
פירר ליושר והא ליתא אלא דביה הוא אין ר"ל שפלינור בהמשך
ליושר מהעולם לחשב ונתה לדבר הקוני לציור הוא מלובש להוכו
שהרי אדם קדמון מלובש ברישא דלא אתידע שהוא מ' הכלל
רישין דעתיקא ונתלה שמאין קוני ושוחר להוכו ונתליונו למדין
כי שם אין דעת לעתיקא אלא התעלה מתן וכל אינון שערי
וכל אינון נימין דאמרינן באד"ר ע' כת"ר
בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפין רבוא ושבעת
אלפין וחמש מאה קוצי דשערי חיוור ונקי וכו', מתותא ספירתא
תליין הוקשא לו למי נזל תגלחי שמאיר עשה
לא היה לי כאן שיהיו בו שערות שהם תלוין על קלה דרין
והירך שאמן מתן אלא כלם מתותא ספירתא שהוא הראש המתפנין
תליין כי זה הוא שהפין כמין נקבה שאכבה לגל שער ראשה ואעפ"כ
כן כלפו שנויין שתורים רחמים נום יהבי בשקלא והפשוטה
הפך בהתלוקת הגרם עלום
ולא פולכך להרמז שכלם לבנים הא תנא ליה באד"ר ע' רח"ט תאנא
כלפו שערי בין דרישא בין דדיקנא כלפו חיורי כתלגא וכו' וכו'
כעב ושער רישיה כעמר נקא ובזה תבין סוף הפסוק כי ושער
רישיה דאשה כעב. כאשה ודאי ולא ראשו ויש כאן ר"ש דכלפו שערי

קירואנצאן
שלא
לאין סוף הוא
ולמן צריך נפיות
שחסר
רישא דלא
אתיידע

דלכן שערי דמוחא סחרחרן קלין ולא תקיפא קדישא
ועי' בא"ר דק"ף ע"ב.

קלין דשערי תלין לתיקוני דביין הס' ועי' מה שם דמוחא סחרחרן
דבבחי' כולהו כל חד וחד לבד ועיין לאמוקי לה שבפנים בקולות
כמו שכתבנו לעיל בס' ב' כי חכמה דאריך נתחלקה לב' חלקים
א' בגולגלתא וא' חללה לה, ולפי זה פיה נראה יותר דכל פיבא דאתחר
רישא חוורא אך גולגלתא חוורא שהוא רישא הקצה שבו השערות
הלבנות ואינו לפי שחוורא דאורכין אשר לסיבת השערות אלא.
רתן לחסד ורחמים גדולים, ולכן הלכה לקמן לבנה בעניינים בס' י"א
שקורא לאדם קרחון ולרישא דלא אקיירא חוורן כמו שמפורש שם
ולא אתחזי קודלא כולהו ועכ"ז אינן והשכן והתפשטן הרבה
אלא כשיעור שמספיקים לכסות העורף לבד
וכן תבין בא"ר הנ"ל קלין דשערי תלין לתיקוני עקיין כנגד
עד כתפוי עד כתפוי פי' אלא עד רישי דכתפוי דלא אתחזי ק
קודלא משום דכתיב כי פנו אלי עורף ולא פנים ע"כ. כוונת הכ
דשערי תלין לתיקוני פה הנ"ל כאן כי שהשערות אינן לתקיפא
קדישא אלא לתיקוני שהוא בראש מקומן הנק' מוחא סתימאה.
כדאמרינן לקמן כל תיקונין דעתיקא קדישא למוחא סתימאה אתתקנן
ותאי דתקתה עד כתפוי פי' משום דאם כן נראה שמתפשטין הרבה
ואין ראוי לשערות פיגלאין תאונה כאשר עליון להתפשט הרבה
כמו לפשערות דתלין כמ"ש בס' הנזכר ע' שכבר שערא דעתיק יו"ד
יקיר כמא דרנא דלבון כו' דתקיא וכו' עש"ה עד ועל דא שערי
דשערא דלית לא הוי וכו' ועוד קא תקתה לפי שהכתפים רחבים
הרבה שאם מתפשטין יותר ושתאל ואם עד כתפוי פני כמבואר יקתיב
שיפין השערות רבים מאד עם המתפשטים בפה. אנכף ורנחב הכתפיים
ועוד נ"ל דתקתה משום דאם כן נראין חכמים על אלא שהם שם לבנה
תחש שנשרה אתה קושם לבקך והאור ילא לנער כרך נקבי הקשים
// ולדבריך //

ולהכי נמצאו השעורות משובבין ומשני אלא עד ריש׳ דכתב
ולא אמרינן קודלא כלומר כשיעור המוספים לבסוף השורק לדבר
ולא יהר ולפי שהיה נראה שכסוי השורק הוא מראשה מדבר
שלא יהפכו מושם המלונים לכן הוליענו כי מה לא זאת הסיבה
כי שם אין מחר זה כי הגר בקרב יותר אף הטעם הוא שלא
לזכור עון ישראל ומהר למקומו כלא הוא לכן רפאי ע

שהיא קרישא לחר הני כלא
בחדו ולא שנא תרתי·
לעולמין כוונה לזה טעם לזה ססס

השורק שלא לזכור עון ישראל ואמר לפי שהוא לשתוף
ורחמים לעולם ודבר שלב יעלה אף ולכן הסיר הסבה כדי שיסור
המסובב ומש״ה לחר הני כל שהוא לאחד ולא מלין ננהא וזה צריך
שמתם כמש״ה לצ׳ לבאשית נ׳ יו׳ שהוא מוסכק דחרוב נמים ·
יסודא כעלמא ובכינוי שיר השירים יסוד שהוא אחד לבני תרום
וזהו שתקנו לומר רשבת דבלה ורנה לזכר חלבותו לזב״ר רייקא
ומש״ה בבונמר לשירי זהרה מי העולמים וזהו יסוד שהוא חי לשתים
ובאלו ושירי זהרה משתחין אותו ומש״ה כאן כלא לחדו ומש״ה עוד
ולא שנא תרתי כי הוא ומה״ש לא מתפרשין לעולמין וכאה תבאן
שאלולא לא חטאו ישראל הוה תרתין קודלא ומש״ה כלא הוא לכן
ובג׳ כלומר כל כסוי השורק הוא לסבת זה כי לחיון תורון דזעיר
כי לנשק עלו תרתום וזה שלא כדברי הרמ״ו זלה״ה שכתב לפקודתו
לפי אידרא ע׳ ז״ל וריקנא דאריך תמיא על אוא דרך הנום נפני
תוורחי ושערי תמין שאיהו תלי אחור נראה אנא מחומין לשעדות
תלמניהם נמאחוריהם שכל מגיע עד ראש זעיר לשבורתא כובא
דאריך עכל, ואני אומר דיקנא ודאי מגיע עד ראש זעיר אבל
שעל כרישא רבכי הארכות תראין שאינן מגיעין עדיו ז״ל שהוא כתב
כן ושי שבאו״ר אתכן כי תבנית דחותא הקיחא נגד לבנין דזא״

וגם אמרו שם תוספ' נגלהא נשיק שלא להפסיק לדבר ומ"מ לכתחלה
בכל ימיהם וכו' ויש מקום לקיים שנראה אומר הרחוק הנסמך
עליו רייקא נמי דקמי דהם וגם לעיל לפי' ב' נשיק שלא להשגין
שיק שיק בלוף פירוש הנזכרים ועוד נ"ל ראשם לדברי התוס' שאחר
דאמרה הכא ע' בתוס' שעבין דרישא אריכין לחיות הנעלהא לכלא
חאי לכלא מ' משום דמשמע שינים עד גמר להושהו ואחר
כיון גם אלא כי שינוי לתוס פשרה דצריך שתתחיל לסוף
נסוני וגם התוס' שאמר כאן דלא דהחני קולא משמע הא אומה
דמחקין ועוד לדבריו לא צריך לומר לא אמהך קולא כי
משיטה פשטא על מנהג הגיעין קולא מביא גם מלאכי אין ל'
התוס' למון לפי' הקטן באומן שעבי דאחירין חאבא משמע
מדבא ולא מגעיר, ועוד כתב בתו' עפ"פ לפירוש לאידך הכא
ונ"ל פניחין הם להיקון לא' והגיעין על ראשן אתם פשיטא הם
לפקון עלמא ואין הגיעין אלא על כיסוי כותלי ויש להקשות עליו
כי לאידך הכא ע' בס"ל אחרון ובשיטה דאתמשכן שערי דעהיין
יותין לשערי כנ"א וכו' והא אשו ניחין לא שערי נגפן והתניא
לאידך הכא נחין לשערו, והו שהוא סותר את דבריו כאן אחר
שפשיטא אין הגיעין אלא על כיסוי כתפי ולעיל אחר נפכל
הגיעו על ראש גמר לשבורה דלא דצריך, ונהגו להקותן ולא
שנא תרתתי לנעלין כתוס' לראש סי' גם דהבהם סתימא התבסיא
ולא תפקחה דעתך סתום לה פנ', להלכה ונגר הרי"ן
דרחותי אשהכב דוק שלא אחר
י"ג הכלין דרתתי איש צ"ב אבל אחר שהוא
ומלא לפם, ודע שביסול אותא יש ג' שתות אפ"פ ועוד דתי
כאן שיש ליסול תוס' ג' שחות שבבם י"ב אוביות וקדאם תרות
כי כל נקבא פיו מנה והנכר קו פתוח או קנה פתוח ונכתב
ללבוש פפון חכו מרהו, וכבן פוא סוף צנין ויונבוש לקרן

בקדושים והשרש ,והיינו דמתיקא כליל לון ובזה הם י״ן ונשי״ט
לון על כלא כשבעה   עד׳ המלבוש.
ככתוב ויתן אותם על יד יוסף פלגים בכלל כ״ל. וזהו
על כלא ,ובסוד כענבת יד לא נים בכא לון אלא כן ונשי״ט על
כלא ״   ״   ״

ס׳ ל׳ חד ארחא דנהיר איירי דאיירי בהתכללן דרחמי
דעתיקא קדישא בקטנה
כי הוא המשיכן והוא סוד

נראה כי בדברים הנעשים כאן יבאר סוד המלכות בנוגע להברכה
וסוד שני המלכים המשתתפים בכתר אחד ,והם שני המפתחות הנזכרים
הנקראים בהם מפתחים לזוכר ,וכנגד במ״ש חד ארחא דנהיר וכו׳ כאן
נראה סוד המלכות בנוגע להברכה המבואר לקמן בס׳ כ״נ ע״ש , ולכן
התחיל חד ארחא דנהיר כי כל ארחא דהיינו יסוד דנוקבא בכתב
ישיש כגבור לרוץ אורח הוא דאתגליא ולא דאתכסיא אבל יסוד דז״א
הוא המשוכה חכם בזה כי המדבר שהוא דאתכסיא הוא נ״ל דאתכסיא
ונדם שינוי זה היינו שזה ליסוד אל כולה יותר ששניהם המקיימים
חד וכמ״ש רש״ לקמן בס׳ נ״ה דמתקשרי אתרין וכו׳ ונ״ש כאן חד
ארחא דנהיר חד ודאי כי אין גילוי שום ארחא שיהיה נהיר אור
גדול מים עליונים ,לסלוקא דשערי לעטרת יסוד שהוא
ששם השערות ודוקא   לעטרה אבל לא ליסודה
כי אין המלכות הס׳ בקליפה בנוגע להברכה ניפוא אל כחלא נימא
שהוא יסוד אריך במ״ש לפיקונים דף ל״ג לבית משם נימא ומ״ש
דנפקי מתותא כי אל מתותא סקיותא יצאם כמ״ש לקמן
בס׳ כ״ט אב וזהו המצוי מותא דפקו ונור
כי לפנימיות כח׳ ועכן אמר כי משום אמין לה אבא מתרתי ואבא נק׳
מותא ,ויש לפרש לסלוקא דשערי לעתלעי יסוד דאריך ויסוד
אבא שהרי אריך מלובש לה׳ והיא המלובשת לאבא ובהתלבשות זה

והנברים צריך ואבא לבחל, וקרא לסורות שעברי. לפור דיקא
דכבנא רבא וכתו שנק׳ נכ׳ נמצא, כנעמן התורה כי אע׳ לתורה
פהיתא גמ״ל ונמיק ונס כשפוא תלובש לפ יסורו ויצא מתוך
יסורה ואבא מינה נעק, אלא שוקשה להו כי כשהם לפתלבשות
גם הס׳ שנים תשתשב כלום ואף אחר חר צרחא דנביר ופא.
לא נביר ולא צפיר, פוא צרחא דנברין ליה וכו׳ פוא שוב
ליסור צל כנגבר. ולכן כאן נתלא
סור תלבות נננות לתברתה תש״כ לשום תקום, הפוך לה לריקיא
פרין לריקים דאריך ודאבא שהם שני תלכים שליו״ש
שתשתתשין לבתב צל שפיא ה׳ ראשונה ובתוכם. יסור הס׳ וכ׳
ואורח לריקים אורח שבין שני לריקים כתג שבו כל לתבורר
נברין שני הלריקים פגו׳ לשתא פנים עלתא
דזוקי שאלה לאררא רבא סף ע׳ רתו תורת שלפנחים לא
נסינן תלונתא כשעברי אלא תלונתא שכ״ל תלוקא ולכן ספי׳ פנבין
יותר תכל פוא חר צרחא דנביר כתה דאתרן ואיתקי נב׳ יר
לתלונתא דשעברי דל כשיסורות צריך וצבא תשהלמן ויולא
גם תפוך לה ויתברו צ״ש תעל אחיו אבל כל זמן שיסור צרין
פבלוט ויולא מתוך יסורה פוא תלובש ליסור אבא אע׳ להם
לפשתנו ולפצור לאו לפו שאבא תפסיק לין גוליו וכו׳
ואנכת לריקי ויביה צורת של שני לריקים כי שני הלריקים
של פיוך ושל קולה כתלובשים זה לזה שניהם יחד ישינו
כנבורים לרוך לו והלצתו אומר כי כשיש גבות לעלם יסוק
צריך עם כל הם שבעצבם נגעו לשתא אבל יסור הס׳ ויסור
אבא שנים כן אלא כשנגע יסור הס׳ אין שם אבא וכשנכנס
יסור אבא אין הס׳ תלובשת באבא אבל שנה תשתשיך כלום ובגם
הבין גם לתשתנות הקיומים רק כא׳ כר שעבין תהתקין
ואחיר תשתהא אתרא לספרא ופסקא לין תשתהא דלהלא

התשתהא

והשתלשלות העולמות איפוא השתלשלות ולא השתלשלות לבד.
השתלשלות כל עכ״ל הנ׳ ואחר השתלשלות אחרת לספירות ה״ל ביסוד
אריך הנק׳ ספירות לפי נסתרים ונכנס לנוקבא ויקרא השתלשלות
אחרת של״ל וקבל אחרת לפי שנקבה באחרית של אריך
פיא״תם והנ״ל נפסקת בין השתלשלות עולמות וכו׳ ה״ל שאבא ה
תספיק בין חכמה ספירות לאבא ולבן תבונה ספירות אינה
השתלשלות כלום והיינו התאחדות אשר השתלשלות ולא השתלשלות ה״ל נשם
פיא השתלשלות תנוע לנו דרך יסוד אבא (כמ״ש הבין הנ״ל
לאחרא נבא ע׳ רמ״ה להלבוש לשעבר אצל חר אמא ה״ל לאמה
יסוד אריך ויסוד אבא הולך (כמ יסוד תבונה ספירות אבל
אינה השתלשלות כלום אלא שעל ידה יבא אבא להלביש את אריך
ונעשה להאיר ונשבעין עולמין ה״ל שמאיר לכל האצילות דהיינו אור
ושבעת המלכים שבזמן ועכ״ל רחל סוד שני המלכים המשתמשין
לכתר שהיא אחת ועתה ירתון סוד המלכות כנגדם לתבונה
וכו׳ והיינו נסיר אכתא רנשין לפ דיקנא לעולם דאתי ה״ל
והיסוד הנ״ל נפיר יסוד נוקבא שהוא המאורת שבו המאורים שני
הדיקנא של הי״ל ושל דיקנא לעולם דאתי שהיא נוקבא לסוד שני
מלכים המשתמשין לכתר א׳ כאחד הפ״ר ודנרת דיקנא יסוד נוקבא
הוא מארת של שני דיקנא שהם יסודות הי״ל יקולם (כמ״ש הבין
הנ״ל לכל מדות נ׳ פעמ׳ [illegible] כ״ב כ׳ כתר ב׳ בינה ג׳ ראשית חכמה
כתר לאחרים חכמה לאחרא לנה לאתלבשא רכב לעולם
לעולם הבאות עכ״ל זה המדבר כשבין נבות [illegible] לאחור לא השתלשלות
אחרת שהוא יסוד נוקבא לספירות שהוא יסוד אריך ותמ״ה רנקא לבריך
לנוקבא כל מה שנכנס לה הפאס אל אריך עם כל שלפניו חמלך
לבר אחר ויצא לבר ש׳ ותמ״ה הגרוונה עם נוקבא לסוד נוגעת לתבונה
ולחננתכאן שתמ״ה נק׳ עלם העולם הוא הדבר אשר דברתי לכתבה
תקונות שהיא מכל הגא״ס ״

ונחזור לעקרין דאדרא בפירוש המשנה על פי ענין
פנים ב — ידוע

תשוב שבח נודע כי על פי כתר דעתיקא נתפשט אורתא
שפוא יסוד דחס״ד שמתוך מתוק לאבא ואמא
והנה ברין כל נשאר אורחין ז״ל יסודות או״א שהם הלבושים
והלוים לבוך בעיר ויש להבין
אחין כהלין לזעיר אנפין רחת רת״ע ושס״ם הת״ת שהם בנך
איברי פנים ונזרו ועיין לא״ר ע׳ רת״ס
אחר שהבנת עד כאן עקרינו לחותי ורחמיך ב׳ אלפין וחסדין
פנים ופיזנפי שכיוונתי לאחת לסוד שני הלבים בהמקחשין
לדבר אחד כי לחסדים אחר כדים ולא כן לרחמים ועם פי—
חיין דחס״ד חסר פה לנבי חיין דאל ועיין לקמן לס׳ יו״ר פ׳לא
נוקבא סבא דסבין וכו׳ לפי שרחק שחס״ד נובע
תוחין לאו״א כבונתת אחד... לזעיר עי׳
ב׳ משך אלפים אלפיך שתן ששון לבן נוהב לא לפורונבו כי לא
היא לבדה אלא היא להלבשות שני הראשים העליונים לפרכה
כי כמו שבמוחין דזעיר הלבושים נה״י דאריך לנה״י דאבא ונה״י
דאבא לנה״י כנ״ל, כך למוחין דאו״א הלבושי רישא דלא אתידע
בכתרא וכתרא לחס״ד ונכנסים לאו״א, כי פנעק נפיתם שיש לאריך
ולאו״א על זעיר כן יש להם רישין דעתיקא על אבא ואמא, ונבי
רישא עתיקא בא כאמרן, ורישא תניינא נ״ש פני עתיקא סבא דסבין
וכו׳ והכאן רזיא לחס נשכתבתי לעיל לס׳ א׳ שאין מי עתיקא לבן
אלא פירוש כמו עתיקין תשרים וכו׳ כי סבא דסבין היא חס״ד שבפ
פשנחת פלבנות כתרא נוליאה לנוליא כי כל לתי דכורא —
נק עלמא שילאם — — — דתענשרין לבה
כל נשרין חוב דאבא וחוב דאמא וכתרין
התנפרין אלו שני פניפם — סוד פרעם לולין

לינה

היינו המלבשין והמנהירין כי אחר שנכנסו בתוכיות לאו״א —
הם לאו״א העליונים ואין הכר שהוא
לית קבל המקבל ולשתי המלבש להחלה לסוד מעשה כי הקרוע —
אש אורם ואח״כ המאציל לסוד אור גדול. ואחר גלגולין כנגד —
הם וכנגד עלמא נגלה סוד הגלגל שהירושתי שאין אבא לבר מומר —
נוגל אלא להתלבשות אריך להנוק. ועכ״ז נרמז בראש המתתקן ופשוט.
ועתה ירמוז בראשי הגלגל ז״א והוא הוא גולגלתא דאית שחירא
דלא אתקריבו בזוהר אמצע.
שאין רומזים רישא עילאה ורישא תתאה אין שום
ריבוי ח״ו אלא הוא הוא. גולגלתא עילאה שחירא כאן ורמז מה שאין
מה יכלה לרדב כי גולגלתא כלל כנר והמקבלה נפשין ונאור —
דרישא דלא אתקריבו. שבכל המלבש לבורא ועוד ל״ל כי עשר —ין
נוקבין ודכרין דכורין. גולגלתא איש ואשת המלבשין מיין נוקבין.
המנהרין לחם עליונים וכל שאר גלגלין היינו המלבשין
והמנהרין לשון גם נראה
יתר דבא תניא תרא גופא אלא שגם המורן לחם —
שבקבלה שבכוונה להוציאנו של בראשים המתחברין לאבא ואמא —ן
לאו״א ומה שעשה עושה גם ולבן הבא לה הרי בתרא תר לרישא..
תניינא ותר לרישא עילאה שהם לחינת דכורא. ועכ״ז כאן נרמז סוד
פתוחין לאו״א ״

ס״ט. האי עתיקא קדישא אשתכח בתלת רישין וכו׳
בשני

ספרים כתיבת יד גרסינן האי עתיקא ולא גרסינן קדישא וכן נ״ל —
עיקר כי כשאומר עתיקא קדישא על פרוד ברמז לראש השני.
אבל כאן בכוונה על כללות העתיקא וגם אחר כי לבחי׳ אחר —
יכולים אנו לומר שיש לעתיקא ג׳ רישין ישלשתם כללם לעליון ולכן
כל שאר מאללות נעשה עבן ל״ל כי כתו שהעתיקא קדישא ותכתבם

סתימא כלילן ברישא דלא אתידע, כך אבא ואמא כלילן בחכמה
סתימאה וכן זעיר ונוק' כלולים באמא והיא רישא ונוקבא +
עילאה דעילאה וכו' שהם רתין דאדם קדמון
בדיקנין דנפקין דעתיקא זכר ונקבה נק' דדיקנא —
דנפקא כי באחד נק' נר כבאתרין דבדיקנא על שתי תהלות דבר
א' נפתלה ופשתן ופאור רתין דזכר, והתש' נקאר דדיקנ—ין
דנפקין. והנה כי נם בכורא וחוורא סתימא
עם דדיקנא דנפקא נכון זה נשתרשו [illegible] עתיקא
קדישא שנפרשים דתרין אחר כי דבמינה
שנים יכלין זה לנחר כי כלול—
עתיקא קדישא הוא דתרין נישין דתי שבברא וחוורא סתימא בין
שהם כעין זכר ונוקבא נק' אחד כי אתי בזכר ובנוק' הוא
נותא, וע"ש לעיל דס"י נ' בפאי עתיקא קדישא דתר פני כלותך
שהוא דאחד ולא הוא נותא דלא אתפרשן לעולם פילוך בחכמה
וחוורא סתימא הוי דתי א' ורישא דלא אתידע דתי' א' בכי נותים,
ועל דרך זה נחשוב אותו דתי' א' וחכמה סתימה דתי' שנים וכן ג
נחשוב זעיר ונוקביה דתי' א' ואמא עלאה דתי' שנים, וחש' סתימין
דתרין לע כי כל דכורא נק' סתימו דתי שהוא סתום ולכן
תלתא דנוקר כשיר פעמים רק ז' ב' שקנדא דכתרא ס
סתום דחושבה ונסתרה עלפ"ל כתב דמ' הרואה יק קנ"ז ב' חכמה
נק' ספירת דבינה ע"ב נגה בספירות אין נשלם אלא נצ' פתוחין
בבאים חלתועלה כי אם אין נוחין אין אנו, וס' נותן נצ'—ין
וחבריך יתבדך ביני ולכן אמר כי כל בדיקנין שהם בנקבות
סתימין דתרין ובכנן סתימין דתרין רתין דסוד הגדול שחידשתי ו
ובגמר ולעיל דס' ז' הוא שאקרין דחותי וכתחיך ה' אלפין ותסלק
בכבים סביבו וכרע כי דאתק כל בדיקנין סתימין דתרין וכבר
ביארתי זה היטב דררוש היסוד, וחתש' כאן בקרא עלאה רב

// רישא //

רישא דכל רישין ירוש׳ מה שכתבתי לעיל בס׳ נ׳ שאין
לפרש רישא דכל רישין על רישא דלא
אתידע ואמר עילאה דכל עילאין רישא דכל רישין דהיינו
לעתיק בחי׳ שבו ובזה תבין מה אמר
והוא כפי לעילא מן רזא ולא אמר לעילא מינה, שאם היה
אומר לעילא מינה היה משמע
לעילא מן כתר לבד ואין היה מתפרש לרבין כי חכמה סתימא
הוא למטה מכתר ולכן אמר לעילא מן רזא להודיענו שרישא
דלא אתידע הוא למעלה מתשעה בשוה רוצה לומר כי כתרא
וחכמה סתימאה שוין לקומה. עוד עתיקא קדישא אורשים
עאספים לכוד וכו׳ ואמר
בחי׳ שלישית אין יכולין לומר כי עתק הוא אחד
שהרי הוא רישין דעתיקא נעלם מן היקרה הראשונה שהיתה
התחלה לסוד כתר כדלקמן בס׳ ז׳ וכן כל שאר הבחינות שהם
זכר ונקבה מתקשרין ומתקבלין לתתר ר״ל כי אבא ואימא עם
חכמה סתימא בכל בחי׳ א׳ וכן זעיר ונוקביה עם אימא בחי׳
אחר שהרי אין כתרו אלא מתנה ועם עיקר בתוכן שלו מתנה.
הם שני תשלום אלפים אלף שתן שנין וכתיב בעשרה שנשורא
לו ולכן לגופר לשיר השירים אתרו שאמנם שגדר הוא ׳
הוא נק׳ סוד ג׳ לסוד שבעה ושבעה תלקות ואמר מתקשרין
ומתקבלין כנגד שתי בחי׳ העליונות כל הבורא נ׳
ובנוק בתוכן ותכאן כאשה ואורה מה שכתבתי
לעיל בס׳ נ׳ שאמנם שרישא דלא אתידע נק׳ לאו רישא וכו׳ ע״ש
בבחי׳ אחרת רישא הוא ולכן עתיקא קדישא הוא חד. הכי נפיק
וכלא הוא חד הכי. כל נשאר צולין מתקשרין ׳
ומתאחדין ומתקבלין וכו׳ וקודם שאתחיל ענין אמר ראיתי

ולהודיעך כי הרח״ו ז״ל שהקדים לג׳ רישין ושהוא כתב להדיא
בקריאתו לג׳ ארכא ג׳ י״ג ה״א שאין קוראים אותו עתיקא
רק לעתיקין וכו׳ על עיקר עתיקא הוא א״ס אותם על שם
בעלותו להלן רישין נק׳ הלך רישין גם כן עתיקא קדישא
עכ״ל, והנה הוא שנה לשון האדר״ז שאמר האי עתיק אשתכח
בג׳ רישין ואשתמע לה שעתיקא קדישא הוא התלתא ג׳ רישין
אלא שהוא נחלק לקרים ולא הוא אלא האי עתיק אשתכח בג׳
רישין ר״ל שיש לעתיקא קדישא ג׳ רישין והכי קאמר האי עתיק
כשיבחן היטב לבחי׳ א׳ נמצא שיש לו ג׳ רישין ונתאמ׳ כי עתיק
אינו דבר אחד נבדל מג׳ רישין ולא עוד אלא שאני אומר
כי רישא דלא אתידע לבדו אינו נק׳ עתיקא וכ״ש וכ״ש שהא
סוף אינו נק׳ עתיקא כי אין לא״ס סוף שהוא נמצאין וכבר
כתבתי לעיל כי עתיקא סתם אפשר שירמוז לשני ראשים בגרא
ועתיקא סתימאה ורישא חוור עתיקא דעתיקין סתימאה דסתימין
הרי שני הראשים הנז׳ הנזכרים, וכשאומר עתיקא קדישא
בהרן לראש השני דאית ליה קיימא קדישא ולמעלה יהיה
בהרן לשלשתם יחד כמו שנבין והתקום לגאידרא רבא ע׳ רע״ב
כללא דכל אלין עתיקא דעתיקין ועוד אנחנו כאחד הכונים
כל האין סוף ואבא ואמא לכל עתיקא דעתיקין ועוד כתב שם
הרח״ו ז״ל כי האין סוף לפיכך להלן רישין אך הוא נק׳ עתיקא
דכל עתיקין, והתימה לי מאיתני אשנו כן ולא לעולם הוא כן״

סי׳ ו׳, תלתא דאתנן לעתיקא קדישא כו׳

אקרי, איכא לחירך תאי תלתא דאתנן וכו׳ איכא תלתא
דאתנן ותלתא דלא אתנן הן אחד שחלינו כי תלתא דלא
לא אתנן לכל שעתיא בהאדרין לקמן וגם לגאידרא רבא
איתתי אתנן וכו׳ נאסיקנא לשעתא דלוקמא דתנתא

ושבקא, ומשו' הלכתא כן משום דלא מקבלי לכל שיטתא דרבינא
כדאמרי לקמן גבי הלכתא מקבלי מתרגמין מאריסין דרבינא
וכו' אלא שאם היתה מזה בכוונה לכאן היה לו לומר כן
הלכתא כמעתיקא קושיא כר מקבלי דלא משקרי מאי דאמרי,
ומאי למעתיקא לבית ומשו' תאי שנים לכיסוי הפלה בין למעתיק
בין לגא' נפלא אין דרך לכסותו ומשו' תוס' דפאי דרינא
נויאם וכו' שנראה לנכון טעם לדבר

אך הוא המקושר להוספה ואף גם נורם לא יקורם
שאכתוב מה שלענ"ד ראיתי להקדים קצת דברים ואומר הנה הגמ'
שפירשתי לעיל בסי' א' לענין תכתה סקותה הוא אחת נליב
ונכון וקיים והוא סוד גדול ומפתח מוקחת כמה שערים ו
ומאיר כמה משכים והוא נלא עמיקתא ומסתרתא ותקרן כרום
קושיות ומסיר נ"כ כמה ספיקות וגם להבין פלגין הנה לצריך
לו ולכן שהרבו הראשונים להעין בקבלו על לוח לבך וקבל
באמת מתי שאמרו וגם נאמנה כי באורי לפסק להחלק
עניינו לא ידעו ולכן כתב לגמ' סמוא דלבעלמא אלף דברים שלרכין
תקין וגם אחרי כן בכונת עליו פרוח הקדש כות חכמים ובו' נם
לא נלבו להלחירו אלא לרחקים רקים ועמוקים וגם לא הבינו ו
עלמו ולא יכלו לסוק רעתו כי הוא נבוכין לכוליהון תהם ולכן
לכל מקום שנגעו לסור גם נבוכים בם לצאת יתוני ויגונו ג
כשכור וכל הכתובים הקדושים עלפי הסברתו אפס שכתבו לרתוק
ואני אביא לשונו לפתוך אלא שאתה שכתב בתקוותה אחרים
וראה שנשכחו והנה לנאמים עדי שמני בוקב גם להתבאר
ומה אתבאר עתי ירנו. לעלתי שמני באספירא דלינא ואין ב-
לא כשבו ולא הבינו גונים ב' נשאתי אשתין אמונה אבל אני כותב
בה להבבה באמת ולתמן אחי וכיוני שלא ימלו בהסתורות ולא
ולכן לחכמורות ואני מודיע להתעיין כי הניך לי כהפה"ר אברהם

המוסף ולפ״ז והגיה לו הר״ר חסד יונה ז״ל כי לשונו משרתו
של פארי אלפס אחר להלחירין הנשארו להם כי כמו נאמנה
שאין לזכרם שום מקום לשלחות אחרו לו אדוני ואמילו
מהר״ר חיים, ויען ויאמר בלשון לעג אלו קוראנו כותר אינה
קלת הוא יודע יותר חכם חכמה הגבור לא כביר ואולי יאמר
המעין כי לדברים אלו אני כאשם אשר תלאני לבי להודות
מה שכתוב הפארי ולכן אומר כי כמה תשובות לדבר א׳ שאין
בנעמי להראות דברים אלו לשום אדם, ב׳ כי קרבו פיתים כי
התחלא הארץ כמה את ה׳, ג׳ והיא נגלה כי פארי אלפס לא
תלמוד שכתבו לזה רבים ולכן שתק כי שב ואל תעשה עדיף
אבל אני תלמדתי לנסח תיבה מורבה כי הנעלם מאתם נכס
שנכבתו שקרים ויסתו השודים תי הבחורים ויתמאן על פי
אליהם דברים אשר לא כן ולכן רצתי נלאתי כמחויב להודות
האמת לקיים מה שנאמר סלו סלו פנו דרך הרימו מכשול
מדרך עמי ״

עוד דע כי מהר״ר יוסף הערבי המכונה בן סבאל ז״ל
בדרוש י״ב מדרושיו כתב כי תשע הנקודות
הראשונות שהן כתר וחכמה נעשה אריך
ומן הנקודה השלישית שהיא בינה נעשו שני פרצופים או״א, גם
בדרוש י״ג כתב שמראש השלישי מן כוסין דעתיקא קדישא
שהוא חכמה סתימאה נעשה הנקודה השנית שהיא חכמה
של עולם הנקודות עכ״ל. והרי כאן שני טעות גדולות לדבור
אחד שהרי מהרח״ו ז״ל בספר עץ חיים שער י״א כתב וז״ל והנקודה
ראשונה שהיא הכתר כבר נתבאר לעיקון ל״ג ל״ח והם ג׳ ראשונות
שהם רישא דלא אתיידע וכתרא וחכמה סתימאה ונתלבשו א
את״כ בזה ותשע הנקודות שהכתר בין חכמה ובינה נעשו
אבא ואם עכ״ל, וכן הוא תורה ובא בכל ספרו שלשה ה

נקודות הראשונות כתר חכמה בינה ועשו לתיקון שלשה
מלואין מכל א׳ מבלוק א׳ ולזה שוחטין שאחר כולכם צלא -
שתש״ מכל א׳ מבלוק א׳ ז״ל שלשלת רישין דעתיקא קדישא
מבלוק א׳ ונכה שני שעיות אלו של מהר״ר יוסף בנ״ג שנדבם
נתשכו לו למי שלא ידע של נכון מי׳ ונגין חכמה סתומה,
ואני וכבם ארא״ה מנים לכל א׳ מאלו פשעות ואחב״ אכתוב
לשלם, ואומר כי הראשון יצא לו הפקודים אחיקית שאמרו
רבו ז״לה לא פירשה והיא כי צריך עם פירוש נחשב מבלוק
א׳ ונחשב סמי׳ א׳ המעשר ספירות עם כל זה הוא כלל
כתר ותכתם סתומה עם אותה אלו שצריך פירוש, ומה״ר
יוסף בנ״ג חשב שאלו כתר וחכמה שבאריך הם שהים המעשר
נקודות שקודם התיקון ולא היא אלא הכי פירושה דע כי
כל נקבה יצאה תחלה כתבוד לגאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה
זאת וכמו שתלבשם יצאה תחת עשר ומשתו מאבא כך למינק
נוקבא דאריך יצאה תחת כי חכמה שלו נתחלקה לכבה
נשאר לו והיא חכמה שבכתר והיא סתומה כי לא נתפשט׳
לז״ל שבלין וחליה נתפשטה ויצאה לחוץ ונעשית מבלוק שלמה
והיא לתי׳ נוקבא דאריך ועוד הראש המוחין מן רישין דעתיק
והיא גם חכמה סתומה למי שבכתר שהוא הראש השני -
סוקתה נפל מה שנמשאין נוהגין לאדרא על חכמה סתומה
הוא שלם כי התחכמה שבכתר כתעט שאין להם נעסק עודה
ואקח אתי הכועין שתור הישב דברים אלו כי לא אוכל
לפרש לכל המקום כי אין כשוק להזכיר נקבה לארך וכבר
פירשתי ענין זה לארך לתשלום ל״פ א׳ וגם לתקונות אחרים.
לראיות לכוונת זה בטוב יכמר לעני, והשעות הששי יצא לו
מהרש״ מבהרתו ז״לה לתחלת הקדמתו למי׳ אדרא וז״ל סוד הכתר
וחכמה הם סוד כתר וחכמה שבאריך וסוד הבינה מתפשטת

עשיה או"א וכבר זה פסול ולכן או"א בתרא נתקן ובתרא שריין
כי תכת סמי׳ א׳ עשיה עכ״ל. והנה דברים אלו לכאורה נראין
קשיא דתסייע ליה ולא היא כי מהרח״ו זלה״ה שם אין מדבר
על ענין של עולם הנקודים אלא על ענין התקונים של ריישא
דלא אתיידע שנתפשטו לכל הפרצופים כמו חכמה לגבי
באריך ואבא ואימא חסד וגבורה ת"ת לזעיר נצח הוד יסוד
במלכות כמבואר שם, והנה תוך עשיה שכתב מהרח״ו זלה״ה
אשתמיטיה לפמ״ר ינסף כי לקחה בחבושה והיא אינה אלא...
לפשוטה ובבחי׳ פארה לבד והפוזאה היאת נמצא בכבוד
לספרו של מהרח״ו לתקונות רבים ונעלם א׳ מהם כי נזכר לסדר
בהלבשות הי״ה דק"ק דאריך נעשה כתר לזעיר ויסודו נעשה
נוקבא ומלכות נעשה יסודו והפרצופים הראשונים דנ״ה
דנה״י דאריך נעשו חכמה ובינה לזעיר והאמצעיים נעשו חסד
וגבורה והאחרונים נה״י עכ״ל ושלו היתה תוך עשיה כמבואר
אם כן מה הכתר לאריך ומה נשאר לו אלא ודאי אין הכוונה
בתוך עשיה אלא בפארה לגלגלתא זה לבד, גם אפשר שענה
לפקודה אחרת אחורית והיא כי אבא ואימא יצאו מגרונו
של אריך ששם לבונו גם כאשר מי שרע. כי אריך ותכתם
סתומה הם לבוש חכ׳ הפרצופים שגדול הלבוש לקטן וכו׳
תכתה סתומה לבוש אריך עכ״ל, וכבר ביארתי ביטול זה לפירוש
עשין בשיתין דאבן נפל לגיר בשורים, וגם שבוש זה יצא מן דבר
אחד שלא נדרש והוא כי לפ״א ודאי שיש חכמה והיא
סתומה דלא אתפתחא ולז׳ שבין אלא שכתנו אין לה עם
עתה כי זהו סמ׳ פרשת היו בראש בשני דעתיקא אבל
חכמה סתומה הנקבר מעתים רבות לאידרא הוא ברא...
בהתחלת שבחלק ראשון שהוא מדלגה עלם ובו חקלבש בראש
בשני (שנים בין לקחה ורעתי למהרח״ו זלה״ה לפירוש...

ושנית הן בספר לפרשת הציונו שחברו קרמולי לבאר
סברא ואלמשובאש וכתב קושיות רבות לדבריו גם נשאל לענין
לבנות כאן כל מה שיש להקשות עליו יארך הדבר ויצא
מן הענין הרצוי (כלל) ויתר מה שיצאתי ולכן אחרתי רב עתה
פרק אמן ירי ורי להתבונן בערב זו אשר בעירונים לפרק וכו׳
לבא להבין ארוך עוד להקדים ולהודיע כי להפורא להרא
שעושה הפרתו ואפס לדרוש אדם קרחון כבר שצריך תקתו
תפתחה כרישא דלא אקיירנו ואף על פי שגם מלונא דירים
אריכים על מה שאמר להפורא קרחה כבר הוכחתי לרמיין
בדרוש היסוד שקבו האמת ונמצא שיש לצריך עם רישא
דלא אקיירנו בענף שיש לגשר גם אבא והתשכיל. בין
ולמה סקום מן המדרש כי אין להרבות דברים לעליונים.
עליונים ולכן רב׳ כי כמו שיסוד אותה הסקים לתקן לגשר
אנפין ותשם ולמשה התחלה לה יסוד אבא עד סוף יסוד
כך לתקן דאריך הספקים יסוד דרישא דלא אקיירנו כו״
לתי הבוצינא שלו והיא הנה רעוא דכולין כי כל לתי נוקבא
גם דלון עד ותשבונו לבל. מן דלון וכל. מי הוא לבוש, וידוע שמה
שאמר שיסוד אותה הסקים לתקן בגשר היינו הלבות שבה
אבל יסודה הוא להעלות בגשר ולכן גם ולאין בהבדל
להלת ולמי שאין רשות להכיר נקבה לאריך וכו׳ להעלה
חתך לכן כתבו לתיקון הבוצינא דרישא דלא אקיירנו שהיא
להלת דאריך אנפין לשם הלת ולכן לאידנא לשון הלת
בגשר בביאור׳. ואלת אשה גופה להודיע כי בתיבת רחן להקים
באשה גופה שאמר שם לאחורין דלעפין הלת נגד דרחין שכתב ו
שהחם אל הנון כך היסוד הנק׳ הלת הוא
אלא הנקבה ובסוף של ביאורי שהנזכרות
// נק׳ לכתה״ם //

ועתה אבא לבאר לשון האידרא שאמר תלתא דאחידן
לעת״ק דלכן נקרי ואומר כי תלת דגעיר ותלת
דעתיקא קדישא לעולם הם הנעלם וחש״ דאתכסי
לו, תלתא הוא דבר אחד והוא סוד בחלוק של העולם
בהלבוש לגוף בגלגלות, ובזה תבין מה שאמר לאדרא רבא
לתלתא דעתיקא קדישא ובשתי האדרות לתלת דגעיר —
תלתא דגלגלת וקשה ומי אשכח תלתא אחרינא דאמר תלתא —
דגלגלתא אלא שרתון שאין הכוונה על התלת דגעיר תחש פן
על לחי אחרת שנק׳ תלת והיא המכסה לתלת דגלגלתא והיא
יסוד אשתא ולכן אחרין לקרן שהיא תלתא סותקא כוורא,
ובזה תבין מה שאמר לאדרא רבא ע׳ רמ״ב לשאר דלתתא —
כי אחיד׳ תלתא אשכחת תולדתא וכו׳ נכשרולם הקב״ה לנורר —
בדינין התגלה בתלת הנה המכסה לגוף גלגלות דגעיר ובזה
התגלה התגלה עד לתעלה כאילו רוכב להמשט תלבנישם —
ואין התגלה יסורה סותקא כוורא נכשרואים כל בדינים ס׳ נה
יודעים כי עתק רעב היא וכי כביכול הקב״ה לכנוס ואין כולם
המעוררים לעשות נקמה ובזה דאחרין דדינין מתערין —
אותה נשנעם התן בסוד הנה, ודע כי לה אין דינים אלא שהיא
מעוררהם למי שהיא ילדתם וכן לעני השובה כשרלם הקב״ה
לבעל בדינים אין התלת המכוסה לתלתא דעתיקא קדישא שהיא
יסוד בעלינא דרישא דלא אתידע שלא יצא עד שתגלה נכשרואין
כל כדינין ס׳ נה יודעים כי הנה עתק דלכן וכלם מתבטלין וזה
שאמר תלתא דאחיד׳ לעתיקא קדישא דלכן איקרי ומשום דאשכחא
תלתא אחרינא דאחיד׳ לזעיר ותלתא אחרינא דאחיד׳ לזעיר בדלקח
לכן אמר תלתא דאחיד׳ לעתיקא קדישא ולקחן עתוד הקב״ה —
אחרו עליו העתים אחיד׳ עליו תליא קדישא ולקחן לה׳ י״ג באורך
כי כל יסוד לין דדכורא לין דנוקבא נק׳ תלו׳, ולא הקשי לך —

// אי בכי //
//

אי הכי מאי דאמרי לעתיקא אכרבא לעתיקא היה מכוסה
וכשיצא לחוץ נגלה כי אין גם כלום דבא אחרין לשו—
מאי עתיקא קדישא אשתכח לקבל כורסיא אלמא כורסיא לאו
אתקיימא. כמו פני לכל עתיקא קדישא ונשתייר קרינן ליה הלכתא.
דאמרי לעתיקא קדישא ודבר הבין לזה נבון לומר פסוק זה
לתורת שבת כשתלבשין סוף תפלה כי סוף לפיכך רמז
לרבן בתלבש לאריך ובוצאתו כהן לפוצאת בלכן הפיכלו ולפראון
לבן כיוסם שלכונם לראות את מלכם כי לאור פני מלך
חיים וגו' לאורא רבא ממאי הלכתא נבכין אכבע מאות לפ—
כינן וכו' וכנו שאין גם צריך שיתוסף לחן אלא שגם קלם ד—
אקריין למלוי גבבים תעביר ולבנים לובש, וגם גבבים רמז
לרעוא כרעין לסור לה חי גבר שלמי שגם פוא מסתלק ותיר
תיגר ותתלבש לרישא חוורא, ואחרי פוריש אוקר אלהים כל
נאת כנו. כי מה שאמר לאורא רבא ובפוא הלכתא איקרי לכן
לא על הלכתא כעתיקא אמר כמו שנראה לבאורה אלא קאי
בהלכתא כנוקבא שבגופיר להתלות בענין רפ"ג בסוד בהכנסה
לתוך בנוקבא כרמבשית גם לזה שפירשתי לעיל הלה הבין סוד
מה"ש כל שני שבקכיב אדם בראשון קרן א' בית להתו רתן בסוד
תלבושת שאין נכנס לה רק יסוד דגעבר ואינו כיסוד רבינה
שנכנסין לה ב' יסודות של פיו"ה ונעל קולה שעבם שיין המתכה
ולחשה והשבתו ולהתעלפה פקון לבנה, וג"ש לפי רק ט' הרין דלונשין לכת
וגו' דאמיכן לה שלשה ופקכנים נבוכות שאחת לבנה מן בשנק וכו'
עש"ע עד לאת ב' הקראם קרן א' עב"ל. וכנו כי קרן פוא יסוד פגבר—
קרן בשתן ועליו נאמר עקרם כראם קרנו וגו' נסוד בענין כי אעב"ג..
שארפ"ר עשה תשובה עב"ג לא פספיק להתקיר בשעשרות בעוונות
התלבות נ"ל שתתבר בבאר להתוקן למשענותם אלא להחוקך
לבר ונוין לסימנין כן והבין סוד זה //

ס״ז רפא רישא עילאה דאסתים לעילא דלא אתיידע

וכו׳ צריכא לחקור שהיה כי שיאמר רפא רישא דלא
אתיירע ולמה לי למתנו עילאה דאסתים לעילא, ועוד כתב כי
למי שהם שמבקשים בלשון של מעלה שאמר חכמתא דאתכליל
בעתיקא קדישא דכן עיקרו הוא כברכת בקלוים בשערה
שהם תקרא תנועה ובלבות תרובות ובשקר חסר המספר ולכן ע
עתה לא למתוב פענין ולפסוק באור ולחון כל מה שכתבתי,
ואמר שהרי רישא דלא אתיירע וכו׳ ואמר עילאה דאסתים לעילא
דכתיב בבתי׳ כעליונה שבו שהוא בסוקם חבח למי׳ בתתקונה
ולכן לא אמר דסתים רבוה תשתנה בסקום אבל דאסתים מלשון
בסוגל בסוקם תשתנה, תנייט חד טורנא שהוא לריבן
יסור עולם וקראו טורנא - - - תתקנם סרני
פלשתים טורני כי כן ינסף כלריק לא היה הלך אלא ארון שנאמר
אלפים לאדון, ואמר יאה שני ניפי ינסף יפה תואר ויפה מראה
ואחר לסיחא שרל התנון שני נפרין חקוק למני, ותלת
דאתכליל הוא התקנם נשלה כללא ובמ׳ ניקבל עד שנב
לצרוך לה לתשרונפא ואכליל לה ואנשר לה, ותלת ב
לחכמתא המורש לתעלה לפי׳ו שהוא למי׳ בבוצינא שלו נתיצא.
מירוש דאתכליל לחכמתא שנבעשר לחכמה ודע כי לשון
יוני כשרלין לותר מלוני נשא אשה אותרים נקשר ושתור בה
פירוב כי הוא א׳ התכיסתחות שמותחין מבתי קושר נכן כתיב
אשת חיל עטרת בעלה ובזוהר רשיר השירים רף י״ן ב׳ ובמשא
לאתעטרא לבעלה והרי הכל תמורש למניך לין תבין ולמי דרכנו
לחכן שנה לרישא דלא אתיירע יש למי׳ בוצינא ובהיא כתב תפרו״ו
ע״ל בכרוש ארם קדמון שהיה ונעקבים וגם אסור להוציאו לפה
לפי ששם נקבה כותן לין ושם אין אמ׳ כיח כן ואני כנעם לפי׳ כא

ובס׳

ובסי' כ"ב ובסי' נ"ג כי גם לאדם קדמון יש לחי' בחינות נפ—
נרנח"י מכאן שעשה הכתה"ז ע"פ"פ לזה שאמר לפתח בהקדמתו
לסי' האדרא זוטא נקבו לשון ושם תקו"ן כתב בהוא שורנא דא—
יקרא דלבן וכו' ונשבוש הוא כי לא השורנא הוא הנק' דלבן אלא
יסוד הבחינא דרישא דלא אתידע הוא נק' חלת והוא נק' דלבן,
ועין דאשפו כתנא דכל כתנין וכו' אמר כי למי שהלבש
בזה יסוד בחינא דרישא—
דלא אתידע הוא כתנא דכתנין לבן נתלבש לחכמה דעתי"ק,
אתתקן. ועניינו לבוש בירנא כי כל התיקון הוא התלבשות ואשרא
לתיקן אף היותו דלוא דכתנין גם שיתלבש בחכמה
ואולם זה הבין לזה שאמר לשני מסס' דלנוונא חכמה דלא—
נביר קשטורא דעלמא ולכן אמר כי למי שהוא כתנא דכתנין לבן
נתלבש לחכמה דעתיקא קדישא דנביר קריר כתי' לעיל לסי' נ
דהאי עתיקא קדישא הוי כלא לתירו ולא שניא תרכתי לעלמין
ועכ"ז נאמר ליסוד אשתא למי שהוא חכמה סתימא כוורד—א
דתימה תקונין כיון לבן נתלבש לחכמה דנשיר נכרי לב—ן
חוה חכמה דאתקליף לבחינא יסוד כי כמו שנעשר אין יכול—
להלביש אב אבא רק אחר שנתלבש לאימא כך צריך אין ולביש
לרישא דלא אתידע אלא אחר שנתלבש לחי' הנלווים להתקונה
שהיא בבחינא שלו וההכא שחכמה דאריך אנפין אתקליף ע"י
בחינה דרישא דלא אתידע כי בבחינה הנזכר שהיא יסוד לחינה
התקונה דרישא דלא אתידע היא לחכמה דעתיקא קדישא
בתו שיסוד אשתא הוא הנק' חלת דנשיר ואולם לך סעפים אחרים—
ועיין דאתקלי' לבוסיטא ה"ל להלת בתנולה להמים ונקראת
ספנם — — לוסיטא שה"ל שנוקה לנבי' לגאוה
באופן כבר כבר ועיין לקמן לסי' י"ב וכד דא אתקלי' וכו' הי—
כשהתקלה זה היסוד של בבחינה — — — דרישא דלא

אפילו על ברכה שמברכין לתפלה צ״ל ונהנה ר׳ ן
אנשי כנסת אנשים שתקנו קבע ב
לשכוניה כרא ופאר תנין ונשמה
ועין ככל כינן אפטורין ואקדמין לשבקא וכו׳ בענין חובן,
ותכאן ת״ל
שבתו שבתל ראוי לבקרים להבדיל תנמה כרחובה צ״ל תנחה
נ׳ הבדלה כך ראוי לבקרים להבדיל תנחה בשבת השעה תנוחה
נראה שאין מתעוררין כרינן להיות בחול עז אני לך כי תנה סים
יני עבני צר נש לתחתי וכו׳ צריך אדם לפשוט ראנותיו
ואנוותיו ויגונותיו מלבו וישכחם ויתאמץ וישמח נשמתא
חצי לפי שכל תפילותנא שמתפללים וכו׳ כלא דתפילתין
שהוא עק׳ — — שכלל הל
פאצלות כתו׳ לריש ס׳ א׳ כמו כלא אשתכחת לשבת מלך
כין ככל תפילותנא אשתכחת צריך לשחות כתו׳ אנחנו תכמה
שפיה שתת אנא תפלין קא תנמנא, ועו כי בכמה נפי נין
פס סוף שהאל נתנו וכבר ושמול, נפשותם סוף פשכינה,
ופרצא תפורא ותחירל תכאן שאין לעשות סעודה שלישין
דרך ענראי, ולתחתי צפו תכאן
שאין כי לאכילה ושתיה אלא נם צריך לשחת — — לשירים
והושבחות כמו׳ צ״ל עקב וצריך לאתעברא שירה ותהלה =
לתורא לכי שבת מלכתא, וכי צפו לאילן מ׳ אשם׳
שלא יפיה שלום לתורה ותלנה — — ותמה לזכות
ן׳ סעודות דשבת יכבה לן מרכנות מנן שם שפם תשרונקא
והלכה ונתקא וגו׳ לבל תאן לכי צפו כפי לתפילותנא
שליתאה ישבן ן׳ סעודות
וסוכם תפורש צ״ל יתרו נו׳ ועו כי כמו שצריך
לבקר שלא לקצץ לשישות כך צריך לבקר שלא לבטל ן׳ סעודות
ושלא

ושלא להכניס א' תפס ולכן הרבו ז"ל להזהיר עליהם כידוע ו
והתכם שינין לראשו ומסגרת שתריה יען תקום להאושית
פאי דלגן בר אתנוי נברין כל דינין ואתמשכין תשולשלהון

לשון זה נראה יותר נ"ל שהכונה לג להודיענו טעם הדבר
למה פה תקבעלין לפי שנלה עליהם שרשם העליון שתחתנו נ
שתלשלו וזה כל"ל נ"ל לפ' לדעת הנוחה שאין הנסן פתחתון
אלא לתקונו העליון וז"ס ואתמשכין תשולשלהון ע"ש נמי ידעם ש
שקושרין אותם לשלשלותיהם כדרך שקושרים הכלבים בעגים
ובארינות נרותיהם כדי שלא יזיקו וכתו"ש רפ" לתיקוניו כמה כלבי
שראן תשולשלהון "

ס' ח' תקונא דעתיקא קדישא אכא למיזק שפיר
לו לנהר עתיק אתפתן

וכו' ז"ל קרא ופרי תתבש וכלקתן תושבא לבאי תושבא
אי נמי אתחלי לשתא קדישא ואו שתיר רתי אלא לשמ—
תקנותי תלה תרא או פרתן ולבתר נרתא שתא קדישא וכו'
תקונא דעתיקא קדישא גוף לבושו וזה הבין לתה שבורעתך
לנו"ל כי כשאומר עתיקא קדישא ברחן לראש השני. פתקלב
לראש התחתון וזה שאמר אתפתן לתקונא חד שנתלב
לחכמה סתימאה ואחר— כלא רכל
תקונין דרתן שלבוש הגם הוא ככל שיעור קומתו
אי נמי כל תיקונין רחן לכל האצילות אבא ואמא—
ועשר ננוקבים או נמי לנוקבין קורא תקונין והרי זה עכ"ל תה =
שאמר לנו"ל לפ' נ' כי החכמה סתימאה היא כישא ככל כישא לשאר
החכמות ולקמן ס' כ"ב חוכם לנוקבין קורא תיקונין ופיגור נכ—ן
כי כלא רכל תיקונין רחן לתו"ש לסוף האדרא רבא נימאלתא חכמה
סקותה כל העולם היה תקור לתורבנו וכו' ככתוב לנו"ל לפ' א'

והיא חכמה עילאה סתימאה אחר עילאה דאמוקי זובא
שהוא חכמה ונעשין חכמה
סתימאה זו כבר פירשתי לעיל בערך בס׳ א׳ ובס׳ ב׳ ונם
דתקונות אחרים ולכן כאן לא מצריך כק אומר דקאמר שהיא
בחי׳ נוקבא דאריך ותש״ כלא דכל שאר תיבין דתה שאמר
לעיל שהיא רישא דכל — רישא לשאר
תכתות והאי עתקי עבן עילאה, כנה לשאר תקונות קורין עד
זכר כתו ננפר יולא תעבן שהיא משתא שילא תאבא וכאן ה
חכמה סתומה נק עבן עם סותה בחי׳ נוקבא דמי שבבתי׳
אחרת היא דכורא כתו שביארני לגופר בשיר פשירים רק ב
לסוף אין תלבוק נוקבת לחכמה כתלא כחא, כתלא כחא
אינה נוקבת כא לציר חכמה נוקבת כרא לבוש אלה,
ועיין לעיל פיש ס׳ ל׳ ובס׳ כ״ג סתימא דכל סתימין
כי כל הסתומין סותרין אותה
כתו שאמר לדרוש פיסוד כי יסוד חכמה סתומה זו נסתם עד
יסוד דעתיקא קדישא ובקוכם נעשה יסוד דרישא דלא אתיידע
ובקוכה הוי נעשה דאדם קדמון וכו׳ כי נם כשאומר סתימא
דכלא בוי תירוש כך והפיתה על תי שפירש כפשוטו סתומה
יותר מכל הסתומים איך עלה לדעתו דברים וכי חכמה סתומה
שהיא רישא תתאה חקלת רישין דעתיקא מיבה סוס באין סוף
והחלק פנימיות קבים סתומה יותר מכל הסתומים אתמהא אלא
וראי כפי לעיל בס׳ א׳ נראה לבקוב כאן מ׳ תש״ כגל תוך
דכנא וסב אתקא ואומר, כנה אריך בנו בכר נתק דכנא
וסב אתקא נשתה חכמה סתומה ונבא בנו חכמה נתק דכנא
וסב אתקא נשתה לינה, ועשר שהוא שתה קלות נתק דכנא
שהיא תכנות בירושת ונסב אתקא שילאה המתגבן בסיין חתן,
ואולם לרישא דלא אתיידע לא היה ירידת דכנא ולכן לתיקונים
ריק

יק לז׳ ב׳ אחרו על גלגלתא שלו באי גלגלתא דשפי קו בתרה
כלומר שקולם בס נפוק מוחא דעתיקא קדישא אחר כ׳
בפרצוף בגה - - - נתפשט
מתכרס שבכתר שנתחלקו רובו נשאר לכתר וחלק מתכרס
נתפשט ויצא לחוץ ונעשה מבלעך עלם יום שאחר ונפאי מוחא
אתפשט לכל עיבר ועל בחלק בגה אחר ו

באדרא רבא ע׳ ר״ל תכרס סתימאה
דבכתר בוצינא כל שיצאה לחוץ ונעשה בגה זה שעמר אחר
מקל ונמצא דאריך ולכן לס׳ ב׳ אחרו עליו דלא אתפרש
באי חכמתא גלגלתא דאריך תינח אתפשט לעיבר
אתרא מ׳ תתנה בתוחין לאבא
כמו שמוחא נעלם בתוחין לעיבר ותפאי נער
אתגליף כי היא התלבשה לפנים אבא שאתיא
כן לא היה אבא יכול להלביש לכתר אבל עי׳ שכבתר
התלבשה לתוכה נתוס׳ לאבא יכול אבא להלבישם ״

(״ רמ״ט נ״א ״)

ס״ט ונפוק כישא סתימא דבישא דעתיקא

דלא אתידע איכא למידק שהיה כי שיאות ונפוק
רישא דלא אתידע - - ולמה לי למתנא סתימא דלרישא
דעתיקא ולכן כנ׳ שכוונו לרמוז לבחי׳ בהתקונם שברישא
דלא אתידע שהיא בגלגלתא שלו בסתימה מחק שהוא רעוא
דרעוין בהלובש לחכמה דעתיקא כנז׳ לעיל לס׳ נ׳ וקשה שהרי לגא
גן היא הבחי׳ דמשיט חר טורנא ולכן זה צריך שהמבור
בסור בנזו - - - שרתו לעיל לס׳ ה׳ כי כל
בגלגלתן סתימין לכרין הוא בסור דאקרין לתלתי ותרתין ה׳ אלפין

והסליק ברבים, ובענין יה״ו אלף עלמין שנרמזים למסרוכנות
בזוהר אחרי לבריא כי ג׳ חיי אור גרוע נכנסין לאימא א׳
תבונה וא׳ לחכמה סתימאה וא׳ לעתיקא קדישא וגם פירושי
זה לצד פיטב, ודע כי זה כענין מלמעלה כן הוא ה״ל
כי ג׳ חיי אור גרוע נכנסין לחכמה סתימאה א׳ לכתרא וא׳
לרישא דלא אתידע וא׳ לאדם קדמון, ודע כי זה מוכרח להבין
כן כי כמו שגוער אין יכול להלביש את אבא אלא ע״י ש
שתלבש אבא לאימא כך אבא אין יכול להלביש לכתר אלא
ע״י שתלבש כתר לחכמה סתימאה וכן כתר אין יכול
להלביש לרישא דלא אתידע אלא ע״י שתלבשת לג׳ העליונות
לתחתונות ולכן אמר כאן כהוא משום סתימאה דברישא
דעתיקא לכתוב לג׳ התחתונות דרישא דלא אתידע שבתוכה
הלבשת לג׳ העליונות כסוקם אותה אשר ע״כ נק׳ סתימאה
והיא הלבשה לרישא דעתיקא והוא סוד גרנא דהמשיח וילכא
תוך תיסורה שנפסקים לתוך דכתרא ובין שיולא התקרבה שמיב
קרינן לה כמשיח מה שגרנא ועוד כי אין למעלה חלוק לג׳ ש
שברי אמ׳ לצריך נאמר כי אחר קראוין כ״ה למעלה התו ו
יקראו גוונא שפירושו מבינתי למי שיסור גם כלו תכוסה
חלק המון תכוסה בוך בבלינא דרישא דלא אתידע
על דתוך דכתרא ובסוד קוף לכתרא החוכם ולמטה וכו׳
שקבין ב׳ אעתיק כאן מה״ט הכרכתו ז״לה לסוף הברורא לקרא
לדרוש אך נ״ל לסוד כתכוסה של אבא יש כתה לג׳ א׳ פוא
סתום לגמרי וא׳ לגרון וא׳ לגלויו עליון דהא״ק ברי ג׳ לג׳ לתכוסה
דבר נשאר יסוד גם התוך לג׳ שער התיבה עד סוף יסודו עד כא
ושנו, ואף על פי ששם מדבר על יסוד אבא שבתוך גו״ר
כבר כתבתי לסיתו ו׳ כי פערך נוימס שיש לעניר עם
אבא הוא פערך שיש לארך עם רישא דלא אתידע ודלא

// רפלוא //

דהפוך שורנא תלת חתך לחתך דצריך ומולק רובא לגרונו נמלא
חותך בשלישי עליון דקנה וכל אלו הסימנים הנך שבזבינא דרישא דלא
אקיידא והשאר אינו הכנסה הנך שבזבינא רק הוא הכוסס לשני
שלישים התחתונים דקנה דכבדא והעשרה ליסורו נמצא שכל הכנסה
ולכן קראם ונוא שהל פני נכן הוא לעצמי, ואחר דהוא לאנברא
כי הוא הוא לאתנברא ואפשר שהלב וונא הזך
ואך שהוא פנימי תפלה כי כל השאר לבנשים אלו והוא לאנברא
וכל השאר הם לאנברא להם שהתחם וגם לאתנברא וחה שנעלו
אבל אך שאין עליו אחר אבל אלא לאנברא, והנה אחר דכר
פירש הפוך שורנא לאנברא, כל לפולא אור גרוע לגו
גם הפוך שורנא לפני תוחא סדיחאה ועגין ה
הבשינה הוא סור כקיש כבשין גם משון לגווני
אבל הלכך כתי לכתבו לפי שרצונו לפי׳ ס׳ דלינשוהא לפארי גלבה
שכתב לזה דברים אשר לא כן וכבר פשנהיו לקונטרים שקראתי
אחרי אחה ולעיל ס״ג מפרשתי תלת שורנא, ואתלייך פי׳
ונחקק חס לחתוקק דכבדא ובחשבונם דרישא דלא
אקיידא אדם קמין ולמדנו תכאן כי הכנסת העשרה וגה
נתי נלוסא אקרי וכן הוא הכין לענין עריות ודע כי לכרוע
היסור לצורתי נייש ליסור דכבדא כל עשרה יסור כרישא דלא
אקיידא, והנך עשרה זו יש לה עשרה אדם קמין נמלא שן חיני
אור גרוע נכנסים ליסור הכתם סתום, א׳ הכבדא וא׳ הרישא
דלא אקיידא, וא׳ תאדם קמין יגש׳ כאן ואתנפיר לפתח
נפוכין ובזה הבין מש׳ לקמן לסתוק
הפוך תוחא אתליך ואתנפיר לתלת חוורין דנושא
וכאן נרתך אדם קמין כי תלת חוורין הם אדם קמין נכושא
דלא אקיידא ועתיקא קדישא, גם לזה הבין סור לחתוקק לחשבונם
חתוקק א׳ חשבונות הכין שהם בעשרות שן חיני אור גרוע

שנ׳ נזדהך וחש שנטמא בתם ינתחוהו ואי קשיא לך דהא אמרינן לעיל
לפי׳ פ׳ כל הבולעין סתירין לטהרין והכא אמרינן שנ׳ תני אור כרוע
נכנסים לעזרה וכן לתם כבר הירלתי לפרוש פיסול כי כל שאין
שם בכנסת נשרפה ואותה צורה חשובה ליצא וכן נשרפה דנוקבא
ויתן לפ׳ והנה נגע נרתק עיבור אוא׳ לדברים תנעים ודע
כי לנתלת קו פהרם אחרו שנתן עיבור זה נמשך שנים עשר חדש׳
ס״י ואתיק וארשים לבזיונא דא וכו׳ בכא מרא ל
לאקשויי שובא מרא

דאמר דאסיק ולא אמר תאי אתיק וזו דאמר לבזיונא דא
ולא ינעשה תאי היא דאנן פשהא לבזיונא כלא אמירינן והו תאי
לפאי הלכתא תאן כבר שחיפ כהלכתא ולירבא לחיוור דא שנייתא
כלעיל קאי דהביא כבר אתסיק לבתם דקין אוחרנין
והו דהביא נגינהו הא אהמר לעיל תגא נחנא והא תו לתם ל
והו דהכא אמר חסתכלין ולעיל לאו הכי והתם אחר תגיעולוהפין
והכא לא אמר יהיבין רל׳ כי הדין בין כאן אין בין לעיל
אבל הוא דין אחר שנתחרו שתם זה כי כבר כתבו בשנייתא
דסליקנא תינה כי שם נרתק עיבור אבא ולכן כאן אחר ואתסיק
לחוין ליהו וכתו דזבעיבורנ פין נ׳ תיני אור כרוע. כתבנו
כך אבא הוא סור ל׳ שבשם שהוא נ׳ נקורות קוא לעולא
וקולא לחהא ונין לאולדשיהא וידוע כי אחר הליפ והינקם צריך
להת לו תוחין דנלוות וני״ו וארשים לבזינא דא תי״ שנ׳ לפונא
דא דאמיק ארשים לפאי הלכתא בנחק ז״ל שנכנם יסור מבחם
סתרים לרשת דאבא בבין שנכנם יסור ביום לבשת כנשר,
ואת דנכסי וארשים לבוסיטא דא ונירסא זו נבונה יותר נכבר
כתבנו לעיל לפי׳ נ׳ כי הפנים נק׳ לוסיטא ואחי׳ לבזרבי נק׳ נשוקא
ובלשון בי״אלה נפרי זה דרך בבור נפת שנק׳ נ״ פקרוכתא
דבוסתא ודע כי לפ׳ זה נ״ נראה שפתה נק׳ לוסיטא עבייני פאר אחרן

לבוסיטא

לגופא דאמא ובשני חסד׳ דלעילא לנוקבא דגופא פ׳ סביב
ענפים ואברים לה מן גופא דאיקרי דלן דחיא
דכנוגא דכנוין ש
שנתלבש להלבחא דעתיקא קדישא כי שאחר לקו לנוין זה וש״לו.
דלן אתנושט להלבא דיקנא אחר כי יסוד זה של תבונה
סתומה אין כיסוי לגוף ט
שנתפשט למטה דגעיר, ולא כנגדא דכנוין ומתפשטים לתקן דאריך
אבל זה שנתלבש לאריך באבא תניא עד כיש יסוד אבא שטש
באן פתחתין כי כבר ביארתי לדרוש הקדם שאו״א שנין לקוחים לקוחם
אריך הפתקה ולמטה אבל עד החזה אריך גבוה חסם וסיבת זה
פי׳ לפי שאבא ואמא לא ילאו הפתקה דאריך אלא תקנון שישם לגם
שלו שפיא תכלל פתוחין ולכן פ״ו כאילו ילאו תראשו עד הפוא
אחר דנוקייטבא לדיקנא כבר ביארתי לגופה
כשיר השירים דף ל׳ על ח״ט שם
והתגלא לקושרי ועאל כי ליסוד דבינה נכנסין יסוד אבא ויסוד
אריך ונעשית תחתה סתומה, וג״ש כאן כי יסוד תרתה סתומה
חבר שהוא תניא עד יסוד אבא כנ״ל נמצא נכנס לנעשית יסוד
אמא לגוף חלבות ונעשה לחברתה כנ״ל לעיל ריש ס׳ ל׳, ועיקר
יסוד נשמא אחר דתקישבא לדיקנא כי לאשה קראו תושב, ועיקר
חסד נגלה חשוב דפום מלכא זורעקין שכיון שזה
יסוד תרתה סתומה הוא לה׳ נוקבא שיהיה ל׳ ו
קלבדין קמל בלאו הכי שלא נערבה עיקרי חסד נגלה כת״ב
בפ״ל כי חיין דילה חסד הם ופיין דאחרינן אחקין כלא כנין
דכר ונוקבא כנוין דין ולא דין, ונדולה תוו התלא לסם׳ הדינה
ע׳ש״א שקורא לבינה נהים ותחסד, ואח לגנה דך נאצ״ר תרתה סתומה
שהוא תכלל הפין סוף ומכאן תבין כתר שנה לדואה הא״ר קל״ב
לפי׳ סברה דלעילא שכתב להחלק ענין שאחר כי השתרוני
ופריגם

והריטב"א פי' לחכמה גו וכו' ולבן פי' ענין הבטישה באדם שמשכשך
ומנענע חבית של יין כדי שיתערב היין עם השמרים ויצאו שניהם
יחד וכו' שרא ליה מאריה דהא מדאמרינן בבא דעקרי חסר שלאם
לחבק שאמ' לשם יין אין לקרותה. ובדפאי כלון שהוא יסוד מה
כר אקנו: פי' כר שלם ויצא מ… אבא על ירך
שכובין לגמל לפי' ג' דבנוא דרעוין מסתכלין ח
מארי דדינא מה שלא היו יכולין לעשות לרעוא
דרעוין ועבד מסתכלין ולא נפרין מארי דדינא
ולא כל דינין ומתכפיין ולא משתלשלין ואף הדין להם לי נפלא
היו לרעוא . דרעוין משתבקין דע כי כמו שיש
סבל ונגל לאין החלק לתנועה כן יש סבל ונגל אין רעוא דרעוין
לגם בשבל ישראל זכאין וכן לשבת לחנתם מקלה רעוא
דרעוין ואז כל דינין נפרין ומתכפיין משתלשלין כ"ל שמתקבצין
מעיקרם אבל כשאין ישראל זכאין כראוי מקלה לאין גם של
תכרתה סתומה ומסתכלין לו מארי דדינא ולא כל דינין ומתכפיין
ולא משתלשלין וכ"ל שלכן נפן להנחם לשבת לוחר ס' ואף
המלך שני מעתים א' כנגד דלין דתכרתה סתומה ושני כנגד
רעוא דרעוין. גם כ"ל שי"א שיש ראים על שני הבחינות המקום
דשייך פשירים סוף לך ל' סלק ואמנו מה כנגדא דאמקרי מתפשט
סתימה וכו' ומדאמר מה משתע. דאיכא אמרינא נמלא יסוד מה
כנגין לננו לין רעוא דרעוין ליסוד אשתא ונראה לי להכין דאיכא
תלתא דאמנו לעתיקא קדישא והיין רעוא דרעוין ואיכא תלתא
דאמנו לאבא והיין יסוד תכרתה סתומה ונגד דלון ואיכא תלתא
דאמנו לזכור והיא יסוד אשתא סומקא כוורדא

ס' י"א, עינוי דדינא לעתיקא קדישא וכו' איכא ביניהו
דהלל עינין תא…

עיוני שהל עינין והו מאי דדינא ומי אשרא עינ…ין

לבטנה

דבענא והקורא כמו למי שכתב כולל שני מלבושין דעתיקא קדישא
וחכמה סתימאה ועוד כל זה הם נחשבים מלבוש אחד וכמ״ש בזה,
כי אחר קראתיו ולכן זהו ס״ל שבין שניהם יהיו ג׳ שנים ב׳ אזנים
וב׳ ידים וב׳ רגלים א׳ לעתיקא קדישא וא׳ לחכמה סתימאה כמו ש
שבעתיקא קדישא יש דיקנא ולא יש שיער לראש ובחכמה סתימאה
יש שיער לראש ולא יש דיקנא כמו שאמר לעיל ריש ס״ב קמ״ל
דלאו הכי אלא לכל א׳ מהם יש ג׳ שנים כי בין שהם מלבושים שלו׳
לא סני בלאו הכי וגו׳ שנזכר כרישא דעתיקא קדישא כלומר [illegible]
של זה בראש השני לבדו הם שנים ומכאן תבין לראש התחתון שהוא
חכמה סתימאה שגם יש לו יש ב׳ שנים וב׳ אזנים וכו׳ ואחר לכך
שקולין חשב׳ לעיינין דגשר שהן לבדן ונין כדאמרינן
לקמן לפתוך [illegible] כי כשנעשה החשיבות לעין יתין הוא
דרחמי, וכשחשיבות לשתמשן הוא דינא אבל דעתיקא קדישא ל[illegible]ן
בגו ובין לגו הוא דרחמי ואם שניהם כאחד טובים דאשגחין ה
תדירא בההיא לא״ר בו שינא לא אפקים רנשא
תרא לא יכלין לקיימא כלהו ישראל קדישא הוא גו׳
הוא בא׳ שצריך שמירה מן הקליפות כי פלא את
עשו ליעקב לכן כך לא נבינן על עינא ולא כסותא כי
אין סגורא עומה
דבר לבשלה בלא צורך ונראה מכאן שפעמים הוא למי שצריך
להשגיח תמיד ובזא״ר תוסיף שנם אחר והוא למי שאין צריך שמירה
על עיניו והראשון כל עיקר, הוא תנחא אחזלינן וכו׳ הוחב
דהא תנא ליה לעיל לס׳ ט׳ הא קו והבי
ופו תכ״י צאן הכא לקין דעת [illegible] ודודאי המהרש [illegible] לגזור
ולכן כי עיקר בכוונה [illegible] על [illegible] כי יותר סתום מ—
התחתונים ולכן אמר כי הפוא תנחא סתימא שהוא רישא קדמאה
דעתיקא נתחקק בחוקק לרישא תניינא ובתשוננותם דעת ורישא
דלא

דלא אתידע ואתפשט אור גדול. ומשלשתם כתוב לעיל לפי' ונבאר
פה שיוכלו לפ' נוקבין עיינין ושער אנפין כי יסוד
במוחין דשער ומסקים לתקנו
כיסוי דאימא ועכ"ז הם הוא חוורא קדמאה שהוא אדם קדמון
ושער חוורין שהם בבחי' העליונה
דרישא דלא אתידע ובגלגלתא של שנים היא נ"ב
חוורא והם וק' לתיקונים דף קב"ג ב' אור זה אור הגלגלת אור
קדמון המתלבש ומאירין לשער הנרות כ"ל לשיעור דאריך ומכתב
סקיתא ואבאוושתא שהם הרין בגלגלין כי כבר כתבנו לעיל
פרק ה' כי לפעמים שם לגלגלתא דרתא אינה ואושתא לפי שהוא
כולל הגב והמקלה והשמן והאור הן אשתין ולא נו' אשתין ואת
והקו דנויין דאריך אנון חיור נו חיור נמנו דכלל כל חור
ואין שם צורם שיצטרך רחמה, השיבהק אורם דבא בית צורם
אירא לצורך מה שלתגלה מתן וריח פנים מגלל לבבונה, וזהו
איקרי נביעא דברכתא וכו' רצו כי המוח הזה אינו
בינה לעיל לפתוך אבל הוא גלגלתא
דרישא דלא אתידע שהוא מוחין דאריך ולכן לא אמר כאן הזה
מוחא כמ"ש לעיל רק אמר מוחא סתם והמשכיל יבין, והנה אמר
כי בגלגלתא הוו נ"ל רישא דלא אתידע וק' תקון הברכה הי
אנטו' שהמקור אחותי העליון הוא א"ק עם כל זה הם היא וק'
ומכאן תבין כתב שעם חי שאמר בשיר דקבלה שבת של שבת
מלכתא נפיא ב' ה' קמא כי היא מקור הברכה ואררכה אותה
אלא ליה קבלו לברכה שנ' כי נחם קנה ל' אף הברכה ולכן נ"ל
שטוב להקין כי היא מקום הברכה וכן צ"ל זכור ושמור כי אסור
להקבים שמור לזכור ותב"ה מיתקר ואתר נביעא דכל ברכאן
חיניה אתפרכתו לרתון כי תתנם ה'
במוחין דאריך כי יסודה נגה לתחין וגו'

ומסקים

ומסקים לתקוני נגה שאמר ונטין דהאי מותא להיות לקבלה
חיוורין לעינא ונפו עינא
מקומא דאריך שהוא חיוור ונחיוור ומיוור דכולא
כל חוורין ואמר לפיכך להי שפעק סוף הוא לגלינא דעתיקא לחיי דדין
בערך מה שלמעלה ממנה איקרי טוב עין הוא יבורך פי׳
אריך נמי כן ובאדרא רבא. אמר
ואת יבורך אלא יברך דהאי אתקרי טוב עין ומינה מברך לכלא.
קלי ליה לבכתא שה׳ פתותין הנ׳ שהוא חקור הברכה ר
דלית ליה דהא לחותא קלין חוורין
לעינא מ׳ כי פלובן יבורין הוא מן
פתות וכין שנכנס יסע בבוצינא דרישא דלא אתיידע נפשה
פתסכים לחותא דאריך ותוספינו לו מתחיל נתקאתן ואין תאורכו
פנימה והכם שנתחדש לו נמשך לעינים כי מה נשקעת הנוראה
ישהו פעמים ונפו נגין שכתילה וסוקם ונגה תבין מש״ מ׳ משתמי׳
ע׳ כ״ה לעיינין דגעיר דכר נבורה מתפשטא ועיינין חלפין לגין
סוחקא נביר עתיקא קדישא חוורא כליה ולפטא לאשתא ואתחליא
מחלבא וינקא לכלא ואתסחן כולהו עיינין לפסוא חלבא דאשתא
דאתפניר ונפיק תדיר בסכ״ בנתלות לחלב לחלבא דאשתא דנגיד
תדיר ולא פסיק ע״כ. והאי עינא וכו׳ לשתי פעמים דאריך קורא
כן לשון יתר כרונא לאדרא רבא מש״ אוקמי חד
הה׳ לעיינין דלתתא איה עינא יחינא ואיה עינא דשמאלא ואינון
תרין לתרין גוונין אבל הכא לית עינא שמאלא ותרוייהו לימינא
חד סלקין וכלא יחינא ובנ״ כ׳ נעינא חד ולאחרין ע״כ. עינא דא
הוא יחינא כמו״ש לאד״ר לית שמאלא להאי עתיקא,
עיינין דלתתא דא לתרין גוונין חיוור וסומק
רחמי ודינא. ועיין לקמן סית׳
ח׳ " " "

סי' י"ד לצניעותא דספרא אולפנא וכו' יש קושיא לך הם
ענין זה לבאר לסוף

בענין אמרינן לצניעותא דספרא ננסין ופירוש — מי
בצניעותא דספרא דצניעותא ותאי צניעותיה כגון דרכין וכל ניכר דבר
שנרתן לספרא לצניעותא אך זהו יתבואר שם קרי צניעותא דספרא
ותיסו לספר בתיבה יד נניס לספרא דצניעותא אולפנא אבל —
אין תתורים שם כ"ב נפ"ן שם לב' שפ. בנוהר נקא כד
הל' פלין מלין מקוין תשתע שאמר' לבליה לעלמא אנן לעתיקא ,
קדישא אלא לחכמה סתימה שהם פשוטות ואמר' לה אנן אלא כד
הל' נ"ל כשמתפשט לחשה להק מוחין לג"א כי יסודה ניסוך משהא —
הספירו' בתרא י"ל עילאה י"ל התה"צם וכו' מי פניה עילאה דיו"לין
לעתיקא קדישא הל' יפויה התאם הל' דאלמי —
לעבר אנבמין משען ואומא להירק בין דאתר פניה דיו"לין לאו משפט.
לעתיקא קדישא ואלא תאי איה אימוא סס, נפתירן כי לאבא פס.
ובזה תבין מה' לספרא דצניעותא כמ"ל עתיקא טמיר ונעלמתקים
עיר אנבמין אתל' ולא אהל' דאתל' לאתמר' כ נפר דאהכפי סתים
לאתוין הלא תקיישבן לאהרוק' לנין דעשו לא אתיישבו ליה עילאין
ותתאין עכ"ל מי' דאתל' שהוא גנ"א נקוב לאותיותיו התגי אבל דאהכפי
שהוא עתיקא קדישא הוא סתום לאותיות שאנן נגלו אלא נגל אבא
ונ"ה הלא תקיישבן לאהכני ורק ויגלא אתר לאהרים לעין יחיד
אלא לאהרוקי יפירושו לתקוחתיו ורתק שאמר' לחכמה סתימא —
לא תקיישבן אלא פלין לבליה לעלמא כי רשימו נעלם דבר ינ
שם ונם לב' פרוחה ע' רצב. תוכח שהוא נשאבא ניתא בעתיקא
ובמ' ויקהל ע' ש"ן תמורש כן לשאיא ונ"ל שזה תקרא הלא פוא
להען שתי אצריך אמי ומ' זה עתיקא אחרון כתוש לס' י"ן ועיין
וקחן סי' י"ל דהא שתא דעתיקא אהכרי תפלא ולא אשתכח כו'
לאו"ר ע' רתן

ונקנא ני

תנא שתא דעתיקא סתים חתים ולא אתפרש לאורייתא בר
מן אתר חד דאמרי ליה לאברהם דכתיב בי נשבעתי נאם ה'
נאום דנא דכתיב לך יברך ישראל וישראל דלעילא וכו' וקושיא
ל' דהא לקמן ע' כ"ט וע' רסב' אמר"ש כי ה' ש' רחום וחנון וכו'
של עתיקא ה' פשוט לעתיקא וגם לע' ר"פ אתפרש וה' מתשיר על
שמו של עתיקא ובע' כנ"ל ורעת פנים ופנימות אל לבך כי
ה' עתיקא ובע' רסב' אמר"ש כי שם הוא פוא"ה אנפים עתיקא
לזעירא וכבר לפרשת אלה תולדות פתחים קהלה גם בשם הוא
עשרים תנאים ובס' דצניעותא ספ"ד דשתמע כי עתיקא ברתין
לפסוק זה הלשון זאת ובע' כי זאת ה' רמזין וכו' ויאמר
ה' לא ידון רוחי לאדם עתיקא אמרו ואם כן אין אתר כו"ש הוא
אתפרש לאורייתא אלא לאתר חד וגו' לפרש לי לפסוק דאקדש
לי וכאן להבין דאות לעתיקא אתגלין אתר יחים הלאתי לפ'
ויקרא ע' פ"ב ובע' אחרי מות ע' ק"ט ונתי לארתך לגמי
לי וכו' שינוי לברכת כהנים י"ג יודין כנגד י"ג תיקוני דיקנא ד
דעתיקא קדישא וט' ווין כנגד ט' תיקוני נעשר פרי כב' וכן י"ש
לנ' פניות דיודין ובנ' פניות דאלפין יב' יודין וט' ווין ובפרשת נשא
אד' שתנוון תנא לצניעותא דספרא שתא קדישא אתגלי
אתכסי וכו' ע"ש ע' כנ"ל ובגם תבין זה שאמר לגלויי ח
דספרא דצניעותא תיקונין דדיקנא שתאם ל"ג אשתכחן ואתאב
לקדשים אתחזין כב' אתוון אתגליתו לגוונין ע"כ וכו' ל"ג
יודין וט' ווין דברכת כהנים עוד נראה לי כי גם אשר ב
נשבעתי להם לך יחורש כפרשת אילין אתוון דקלין
לעתיקא לנ' דיקניתון כלפו

דלקתא וכו' פנקסא פוקשא

ו' כיון דאלין אתוון לאו אשנון לעתיקא — אב' קליא נהי פכי
לא לזפוי שם ותשבו כי קליא תיפא פוכרת לביתן שם לברך

בהתקוננם ויהיו המשוררים שם ובזה יהיה להם קיום וכו׳
נפקין נהורא דאתגלי לגו קנינא דהוא דעתיקא לתליסר
אפין ובגין כך כל דכרין לגו סתים ועתיקא אלין
אינון ספירין דהוין לעתיקא קדישא ודאי לגלגלתא
דתלתא לגוונין דלין יו״ד אתוון קדישא לקיימא יו״ד דלקבלא
נ״ב ואף אך נאמר ה׳ אתוון קדישא
לקיימא ה׳ דלקבלא שהוא אתא ו׳ אתוון קדישא לקיימא ו׳ דלקבלא
שהוא עשר אנפין ה׳ אתוון קדישא לקיימא ה׳ תתאה שהיא
מלכות ולא הצרך ד׳ שיתוון למדרש סבר והפסיק לו להורישנו
בראשון שבהם שהוא יו״ד סוד אבא ועכ״ב פרי רתין כלם להצי
שאמר לגלגלתא דתלתא לגוונין דלין כי יו״ד כנגד ראיה ה׳
כנגד שמיעה ו׳ כנגד ריחא ה׳ כנגד דיבור ולזרק מכאן דאי
לא לקיימא אתוון דלקבלא לא הוו דלין אתוון לעתיקא כלל
ולמי נראה עסוקים לגוונים שהם סוד ד׳ לבן הביא כאן ענין
זה ותחם דבריו לגו״ל ותו״ש דבעתיקא קדישא קדישא נ״ל שרותי
לסופיה דחלי יו״ין ואשכח להיות שהיה די שיאמר נהורא דאתגלי
קנינא דנעשה אנפין ולמה אמר לנינא דהוא דעתיקא לתליסר
אנפין והקירוב הוא כי לדבעתא נקשיה כאחד לא תבעיא
קנינא דתליסר אנפין אלא אתי׳ לגין אבא ואימא שהלבישום
לבוך לתליסר אנפין שנם הם אצילות והם יו״ד ה״א ולמקמן לסירת
יו״ט אחרים דאבא ואימא אפם וסוד ל׳ עיני לחבר הפין סוף
האצילות שהוא לו כמשה לנוף וגם למי שיש לאין סוף לתיקון
שצריכה לכסה והיא חכמה סתומה הנק׳ עתיק יומין והיא רישא
קדמאה דעתיקא ועליה נאמר טוב עין הוא יבורך הוא
יבורך ודאי ואין טוב עין אלא עתיקא הנק׳ הוא והוא דאמרינן

לאידך גיסא אח"כ יבנוך אלא יברך שהוא לבושא תפילא ד
להבדיל דרישא תקנה ויש עם לקרא ועם בתוספת נראה לנו"ר
ע' רס"ג ועי' פאר לנפשי חיה לאחרנא ולנשיא לתקיעין כ
כוונא דא ולשלמא תפוא נשתקע תרגא לן לדרגא ערסופא
דכל דרגין ומא דפסק שאי חן נלותא ושקלי פוא ודוכרני
לדכי דכין וכו' ענ"ש כי אני קלתני בי לאחרנא פשטא הספרים
ולנשיא לתקיעים שפם פנקבעו כבאחרון וקתן לס' כב לתקיעין
אשתכחו שלמותא דכלא ומכאן תבין כמה שונים באשכנזים
שאומרים לבוקר לצוי אתה שנשיק לי כל דברי ואומרים כל
בברכה לנכרת ורע כי לפי לכאשית נ' יצן יש מי אומר לשעם
פיות כל בברכות לבורם ושלא לנכרת וכן אחרונים וקראה
פבשם דא ה' קדמה דדא אתגלי וכל שאר אתכסי ונל דא
רזא דברכאן לאתגליא ואתכסיא נרק דאתגלי לר דא קדמה
וכל שאר אתכסי וכו' ונראה לי פירוש דברא עיקר שנתלא
חבוון לכל. השלומת אחר לתכבדה ס' לאין ספק שהוא לו כנשתה
ונקי"
ס' י"ן חוששת לספי חוצפא וכו' יש לשאול ובלא ידוע הוא
כי כל אלו דין דעתיקא
קדישא הם, כי דין נעבר אנפין וקתן הם ואם כן ועי לספי
קדישא דבעתיקא קדישא נפקין ולכן דע כי כתו שלתנה
לסוד בעינים יקרך לאריגן שכוונתו היקפה על פראש בוני..
כך כאן כוונתי עליו ובספרא חיוב דלא תיתא דפנו תש"ק וכו'
שכן התכתם סתימא ולא דווקא דעתיקא קדישא שהוא
לתוך תכתם סתימא וכשמשב יורד ברות היסורה לגעת
רג"א אבל תכתם סתימא שראשה תגלה לגולתא לתוך זובא
יכולה לברכין ראשה תעש אבל הפתא דלקבא אין לה רק
ועכן פתחו לתלק לפני כנותר לגה בתושם על פראש בשנו

פנג נכ׳ היכי דלא תיקשי מוחא תאן דכב שהיה לבן בתחלה
לתלת מוחא ולא דלה לומר למוחא דעתיקא לפי שהחושם
לת׳ כין ולא נזכר דאתי להיתר הכי ואונן דלקתן לפי׳ תן אחר
בן ל׳ מנחים שאני פתם דלא אמשר ועריין קשה לי תאי..
לפאי תפאי ת״ל ולקתן יקורן וחלת מרגשקא הבין מירושה
תחש״ לשני כבילה ירושלמי לא פין - תבניסים..
אך החומר לתוספה אלא מרגשקין פין תמשנין תמ׳ט׳ וכו׳ —ן
שפין באורחים נכנסין פין מוחתין אותה וכו׳ פי׳ כל׳ תנוקב
שסוחתין נקבין והתלאין אותן ועשן תכל אבקת רוכל ותוני
לשחים וכשרוצים מוחחים נקבין ובבית יתלא עשן בבשמים
וריח טוב להחיות נפש, וכן כאן כי לפי שהיה החושם—
דעתיקא קדישא בנרתק לפרי לשחים ויצא רוח חיים לגוייר—
אפין לכן קראוהו מרגשקא ולא קראו כן למוחא דז״א
כי אורכה עליו נאמר עלה עשן באפו ויתר אמו נפ׳ —
ולפרש מרגשקא ראש ושר כתש״ לסוף פא״ר דחיקותה מרגשקי
שהם בשרים פנג׳ ראשים וב׳ מירושים אלו תקיינין לעיינין
ואלו פיה מ׳ מרגשקא חושם כתן שהיה נראה לבאורה היה
קשה תתה ניאמר לא״דר פאי מוחא הוא מרגשקא כי איך
יאמר זה החושם הוא חושם, ומה היה קשה תחש״ כאן לפאי מוחא
לנוקבא דמרגשקא דביה נשיב רוחא וכו׳ מנשיא
שאפילו ארם

ובפתה בתנשב דרך נקבי החושם הוא תנשב, ועוד היה קשה
כי לשלחא אם לא היה אומר מוחא היינו אומרים זה שתן אשר
יקראו מרגשקא אבל הוא תקרא למוחיה מוחא מוחא, ואם
כן לזה ישנם שתן לפעמים יקראו מרגשקא אלא וראי אין פי׳
מרגשקא חושם אלא כרמ׳ אך לפי שנקב בראש תמיד לחושם
קורא לחושם מרגשקא וזה תוכרת תכאן שאמר לפאי מוחא—

לנוקבא

בנוקבא דמברעשקא דב״ה אלמא מטטרא לחוד ונוקבא דמברעשקא
לחוד יסוד הענין כי זה החוטם של הכתר רומז ליסוד הנקבה
והברעשקא יסוד הזכר וזו קושיא לך מה שאמר כאן לנוקבא
דמברושקא הלא ה׳ לנוקבא ליקא וזה תבין לפה
שאמר לאידרא רבא להלן הענין ב
למטטרא אשתכחו הדלגא ואין הכוונה שהלחרון הכתר
בהלקף כי מקומו כ״א אין מעירין אלא עם הדלוף פנים עם
החוטם ובירושלמי דסוטה דף כ״ה הרלוף שלא יבירוהו יהן
אפשוטק על נחיריו אבל כוונתם שם לרמוז כי ליסוד הנקבה
יש הגוון נהירעה הלשון והאדם ידע וקה״ל שהחוטם לחי נקבא
דין וגו׳ לה׳ תשמשים לחוטרא כעיר כד מתפשטן נהורין ומתאחדן
בחדא אינון חוטרא דחלבא וכו׳ עד שאני חוטרא דעתיקא ופ׳
הראיה בנמרה לתיקונים דף ס״ט ב׳ ואייתי לה המות ושוי לחוטרא
וכו׳ וגו׳ יסודה כי המות הוא יסוד הזכר שנתפתח נמחכא
יש כאוה המאמר לקחן לבתוך כונא לחוטרא הב וכו׳ וכל כינא
הוא נוקבא נשם לה׳ תשמשים תפוק דפהוא נהירו דחכמה סתימא
דעקרי חוטרא דעתיקא וזה שאמר לאידרא רבא באי חוטרא
הוא מברעשן מ׳ זה החוטם אעגי״ שהוא לחי דין וגו׳ הוא מברעשן
כמה דכורא לפי שאין לבאש עתיקא קדישא אלא חכמה שהוא
זכר כי בבינה לגרוע שם שאין כן לזעיר אנפין שיש לבאשו
חב״ד ולכן חוטרא הוא דין נ׳ דוחין ואין נק׳ מברעשקא אבל באי
דעתיקא קדישא הוא מברעשקא כי כל הירר רחון גוא רוח חכמה
וגו׳ והוא כוחא דחיי כי החכמה תחיה והחוטם אין אלא דרך
ותגבר לעולם ולכן אין רשות לקרוא לחכמה סתימא נקבא
כי על זה אמרו לכיש קו החכמה והשתפא דעקרי קו החכמה הבינה
הנקבה דאצ״א נקראת זכר ועי״ן אמרו לתיקונים דף ה״ו ב׳ הצי
לנינא דעקרי קו החכמה מ׳ לנינא דרישא דלא אתפיירא אין רשות

דקיומה נקבה די דיוקנא דכורא (נקבה תבין) כדרי רב פחותא
שבבאו לעניין זה דבעל פחותם זעי' ומתחן דבעל דיוקא ולכן
קראוהו פרצופא ומפרשין שר וראש כתובשעו לסוף פתלח...
קראו ליסוד דכיסא דלא אתיידע עורבא שרוצה לותר שר וראש
ותקנום סדני מלשהים כת"ש שם והוא סוד יוסף הצדיק
שהיה כמלך ואם תאמר כיון שזה וזה לח' יסוד נכר לתפס
קראו זה שורנא וזה פרצופא המובהק שאני ושאני כו...
שהוא כלול הוא יסוד תתש ולכן קראוהו שורבא שאין ושוק
ולך עליו והוא רוחב לתלך ולכן הוא רתין ליסוד דכיסא דלא
אתיידע שהוא כעין לועזי בן שאין סוף לאלוהות אבל בכא...
אין יסוד תחש ראבין אלא לח' גכרות לעולם ולכן קראוהו
פרצופא שהוא של לגולתא והוא משועבד לתלך רתין לצריך
שהוא נתנה לבלל באלוהות ולפי שדרך פתותם לבל עוד
לפנים רוח תחנן ותחזור ולפוליאו ולכן פורינו רז"ל כולא על
זה הטבעי הוא מדבר אלא על רוח ופנימי ועלין שתלויין אותן
לכוונה לפנתים ונקב בראש וזה שאמר לנוקבא דפרצופא
רבים ז"ל לנקב בראש בתמלוי לחותם נרוק שלא אחר לנוקבין
נ"ב ולתא דתי לענוי אפין ולקין יקבאר לאימה דרך
ודבאי חושתא לעתיק קדיש'

לנקב בראש תליא ב' שהיא רתין לנקבה ששמעתי שענפיקא
קדושא הוא דכורא ונוקבן פחותם שלו הוא לח' נוקבא ותליא.
אספרא דצניעותא פרק חד' שאמר דאלין מהון לא תליין אלא
לעתר נקא שהיא חכמה סתימאה, ואין ז"ל כו' נם לנקב
בראש ז"ל חכמה סתומה תליא ב', לקיימא לה אחרא...
דלקמיה ז"ל לפתיחו אותו עולם

שהיא ב' ראשונה שבשם והא דאמר תליא ב' ז"ל
שהוא שם ס"ג והאי כנתא נמיק ותמכה ספירות וכו'

אין לפרש כפשוטו דאי הכי מאי למימרא פשיטא כולי עלמא—
ידעי דאפי' בעתם והחיים יודעים הפאק הם יודעים המתות אלא
ודאי כאן הוא ענין לצאיה בכך המחשב עתיקא קדישא דנהרא דחי..
המיתה לש"ו ואמר שהוא דרך חכמה סתימאה שהוא הלבוש לה
שהרי הם תרין דינין לא לנו תן לא כמ"ש לעיל דף' ג' והאלו—
שמשהוא המחשב. או המשפיע יורד ברות המושחא עד יסודה
שהוא לנוק דנעיר ליסוד אימא והשם יורד למושחו והבנו!—
דינו וגם נאמר לאידרא רבא סוף ט' רתן לבאי דנהרא דעתיקא
דעתיקין דנפיק מתוחא ספירה לנוקבא דמושחא ודו—
דלא אחר לנוקבין ובה' ואמתנן ע' הן אחרן לבריא לחד—
נוקבא דמרכשא דמושחא והא דתנן לגבי ספרא דצניעותא
תרין נוקבין במרכשא, לפי שהנוקב במרכשא יורד לנוקבי
החוטם קרי להו הכי. וגם לה' שני אחרן ה' עי"ש דאפעמר—
דרתא לנוקבא דמרכשא דנפיק לאחייא. וגם והבלי אחוטם
דך אחר עתיקא לגבירא לפנאך ולשונבך לקרר באוי שבאהם
אלא רוח המושחו להבלו שהוא יסוד נוקבא לכ' כי הנקבה
נק' הבל לפי שרכבה לגבח ולהבל תמיד לגבי לגלה וכוון שרות
החוטם של עתיקא קדישא יורד עד הבלו נק' הבלו המושחא—
נש' רוח החוטם שנכנס לה, וגם טעם לז"ק לפני כי הרוח—
שלא מחוטם נק' מלמעלה מן המות לא לו ועתיקא קדישא
הוא המחשב ברות בגב לכוונה ומסקבנא שעל דרך זה את—
דנהרא דמי' לצריך אומין המושחא דדינא דלא אתפליגו. ואיקרי
נהרא דמי' לפי שהוא יורד המתות הנק' חכמה שבבך וכו'
המרכבה תמיד וגם נאמר לספרא דצניעותא דלא רוחא לא—
אתקיים, ואמשב שגופו סוד עשיותיו הבל אור וכן דרך הגולים—
אחר המשפיע חיים טובים וכו' כי גם רוח חיים לא יצר המושחא
בנעיר הוא המקן אבל גם הוא המשפיע מן הכנוס לבל ניק—

ומחיה לחי שצריך חיים כנגד כל חי שעליו נאמר חיים [illegible]
יותר ואין נאמר ומשביע לכל חי רצון ובזה תבין מה שאמר
באדרא רבא מה רוחא נפיק לגבי יומין דאתערו [illegible]
[illegible] וכו' מי לגבי יומין [illegible] פרוק [illegible]
באדרא ועליו נאמר קוטני עבה ממתני אבי. גם כ"ז קראוהו
אבר קטן ועיין לעיל סי' ג' [illegible] יכונה שהוא יסודה דנוקבא
עליו נאמר לאחי לבני אחותי כלה [illegible] לאידרא [illegible] לוחר
להאחר כדאיתא בפ"ק [illegible] כ"ב דסיבתא איתערת פירוש
[illegible] [illegible] והוא [illegible] [illegible] , ובזה לגבי
[illegible] רוח חיים זה שלא [illegible] בראש [illegible] ואפילו גם
הוא [illegible] שמתלבש [illegible] ספירות [illegible] יסודה כאמור אבל
[illegible] רוח חיים גם [illegible] גם [illegible] ספירות [illegible] שונה
בהתלבשות שלא [illegible] בראשם כי קרוב הוא [illegible]
[illegible] ואין צריך שלא להבין בראש [illegible] ובזה [illegible]
[illegible] שסביאו לענין זה [illegible] שתי [illegible]
קרא [illegible] יומין [illegible] קאמר [illegible] שתי שהוא אבא [illegible]
[illegible] צריך [illegible] [illegible]
[illegible] כאלו [illegible] אבל לצרך
[illegible] [illegible] בפרק [illegible]
שלא [illegible] פרצופים [illegible]
אותם [illegible] [illegible] אחרו [illegible] מתקיים [illegible]
קאי, [illegible] רוחא [illegible] וכו' [illegible] אמר [illegible]
זה [illegible] ברוח [illegible]
[illegible] [illegible] וכו' [illegible] מה [illegible]
ברוח [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] חיים [illegible]

[illegible]

תקנין דיקנין דמקין דנהין דמיים לכל א' וכו'. והכא כתיב
ומבשרי אחזה אלוק, כבר פרשתיו כו'
כי להעביר העשן והאש שבאמ—ו
באמצע נעשה בעתיקא הלבן חשמל, זה דינא דלתתא—
הוא וכינא לחושבנא קליא יו"ת
ועל כי זעמה' שעתיקא קדישא
הוא דכורא עם כל זה חושתו הוא בלתי נוקבא, כל תקונין
דעתיקא קדישא וכו' מי אבל לעתיקא
קדישא נחלק שהוא בראש הנזי לא—
היה תקון כל"ל ואין צריך לומר לרישא דלא אתידע ואית—
באיירי לרזות היולא החכמה שבכתר הנה נחי לפאי כללא הכא—
להודיע כי כמו שחרות שרבבן לו יולא החכמה שבכתר—
כך ברושם בקחתון תן רישין בעתיקא שהוא ח"ס יצאה החכמה
שבכתר שנתחלקה חדה נשאר לכתר וחלק תהונה נהמשט ויצא,
לחוץ ונעשה מלכות שלם ועוד החכמה סתימאה נוה"י ותקום אלוהה
והיא במי' נוקבא כצריך והתונה היה תחלת התקון וכבר פירשתי
גם לענין לכתר הקודות והיא כל"ל וגו' שתהיה כאינון לה עי—ן
גם תבין אפה לחר כי הענף והיתם שיש לחלבון נעם עוור
הוא הענף שיש לח"ס נעם עתיקא קדישא נגהו לאלהות כיך
רו שבאין סוף גו מתת הגלגלות ככתוב זה השער לה' וגו—ו
מתת האין סוף, וגם הבין ח"ס לא' ותהון ע' ה"ק והוי אייקר.
מטה כל כתם מתחת לכל תשיכוהא נסורא דשיא, תה לי ן
לכל' מ: תה לין ה' ראשונה שבשם שהיא לינה
לה דהליא לחכמה סתומה ותשני דבכא לבינה אירא.
דינא אהעור תינה אנת"ן שהיא זשנה דין אלא רחמים והכא
ליסוד דחכמה סתומה אנו"ב — ראיך
לה ל' שהיא לחי דין עבן היא דתתי או דתתי כבאורחן

ונעל כסי' יו"ר נמנע דלון ותיבה כינן אתכבדין לעשל נקרא כללא
וכלא ח"ו תרתם הקושם הוא כלל כל תם שעליה בבתי' וה כי
כל פאה וכל באשלות נכתב כה ופיא פליאה כל תם שהתחים
שנ' והלכותיו בכל תושבה וזה המורש היטב בפרושים הנכת
סוף ע' קמ"ם ע"ש, ובהסוגיות והמקומות דף ט"ו ב' ובשלת רחתי
נוחתי נרתן פסוק פנרול שתנשין ונעל כסי' ר' ולקרון
כס' כן כאשר תלכות נלמנעו בתרכתם דנק והשכבה והדעו כי
פרכבים כפוייבן, ואשמ' נמבת' נשא נ'רנו"ר וע' רבות יש
כלשון הזה ופירושו תסר ודע שיסור תם ויסור משרא הסקיותין
יחד עם הקרון קושיא על ופיא כי כבר עמדו לרוחא רתי
נמין חיסור תם ובה' ואתחנן ע' הק"ן אמרו רחאל שלשה נמין
רוחא לחד נקבא דפרבשקא כתושיא ובזה הבן סור לקרב
שנים חיסו אם שנים שלא שנים תם ואיתא ונס"ל כלא
קושיא ולא תיר' כי כבר נתבאר לקמן כסי' לך ונשיבו ונייר
אמין עיקרו הצריך נתלא תם לשרא שלשה שלו ונם חשם הבין
כי פרבשקא נמין חושיא. נם תבין כי נם משרא עם הבלה כיום
הוא סוד פנרול שחרשתי נינו סוד העולם ואל עליון כי תם ונו'
שתי התפלות "
נזרתי תורתם כל עת ונם נעורני לה דבריעו סדר תפלה
בתלה ובתמש הזה שמרשתי אתה פרמתי לרנתה
כי אין בראירכתו הזה תלה יהיהכה ולא דבר ריק ואם ריק הוא
מכם הוא, אבל כמו פתאות אין תלה שאין לה סוד ואני
יודעתי כי משמ' שבתסר עלין נתבארו לפניך דברי סורות
נפלאים ורזים נוראים נעם כל זה לא לאתי נרתלה בדברים
כי נגד לאלהים חיים פרה"ש ר' אליעזר. לה' נקיצא להרוס בנועם
לראשית דף ע"ה נמירת אהבה ועריין בלינות הרבקות ושאר ונתפ'
תכמי כי אשתל לבאר כל מאמרא הזה עד פה ואני בזה ולא

אורע

אנו לפתוח פירוק ולא לחכמי תכמים ולא ילקוטי חיים עי׳ באר—
וגם׳ ואני תשובה לא עשיתי כמו שהרשלו ירי שבאו רמוני—
נבלו מני ימלא לבינו והנה גם ב׳ דאידרא רבא מפתח ר׳ שמעון
ואחז ני חאן ינשיט יגני דיקנא יקירא מלאה רסבא קדישא וכו׳
ולכן תכאן ואילך אם דאולי תרצוני כתוב שנוי נים שני—
שם קארי תרא ומצורי תרא משם תתפוש ועשם נורוש אל—
ההוא על פתחן כי כשהם שיש לו זכר על כרויושיה דתיקוני-
שידעתי כך ישאלו שכבר על פנויושים דתיקון שלא ידעתי כי
אין לכתוב דברים באלה פירושינו המוצעקים תו׳ תשאר דבריה
שעליהם אמר ר׳ יוחנן אם דבור לך כדבר באחות צוהריו ואם—
לאו אל תאמרהו והח׳ תובה נותן לפתוח ולפתוח דבל תאמרהו.
כח ולבנון עד תקום שירין תנוער להשאל חכמים תן פעמים
כתוב כי ה׳ יתן חכמה תמיו דעת ותבונה ::

ס׳ י״ד דיקנא דעתיקא קדישא הליא כל יקירין

דכלא עתיקא קדישא הוא בראש בשני תהלת רישין ותלת
יקירו ר״ל כבוד והכבוד הוא מלבוש כדרבי יוחנן
דהוה קארי למאני מכבדותיה ובלבוש הוא אבא ועתיקא ונקבר
ונוק׳ שהם מלבושים כו׳. ונמצא דאריך לגם הממון אוא׳ מלבישין
מן ונון עד רגליו. ונמצא הוא לבוש יותר חיצון נהוא מלביש לאריך
אנפין תרעבו לאבא ועתיקא תפתחא עד רגליו בחלא יאריך
אריך עד קיבוי עץ אלא לבוש א׳ והתפתחה שהם סוף דדיקנא
עד רגלין יש לו שני לבושים גם על גב וחות כו׳. רתן דבור—
פנוך עד סתום שאוא מלבישין ונחלא הלא מבושא אבא ועתיקא
שתהיהון תמנקרן שבה קורים דדיקנא אלא אפי׳ נגבר שתהיו
תפתחה הוא תלי דדיקנא כיון שדיקנא תוסף עד שם נח׳ כו׳.
הלו דתיקון אפי׳ סת׳ שבפירוש, תנלא דכלא איקרי תלין—

הוא המקיף ר״ל הכתר והוריד השפע, והוא נקרא רחל לבד —
באצילות ושאר יעקב ונוקביה, ואינה אלא ירך תאוה כדי לו לאחר
שלא נקרא הוא חצי עצמו, וזה אלא תוך כדי דיבור חוזר —
ואמר (תפארת) דיקנא תתאה ידוע הוא דדיקנא עילאה —
וכבר הודיענו שנה״ק להן ענפים
הוא כי שאמר תיקוני יקירותא דכל יקירין וזה חצי המפוא
חמאי ח״ל ולכן כו׳ — שדברים אלו הם
סוד גדול שאין כמה יכול לדבר והוא כי כמו שיסוד אשתא —
נכנס לראש ונזר והסתיים לתוכו, כך יסוד בדוגמא דרישא דלא
אתידע נכנס לראש עתיקא קדישא והסתיים לתוכו ולזה —
רמז לא״ר ע׳ כח״ה לזה שאמר תפארתנה דתפארתנא דכלא —
כי עתיקא קדישא הוא אלפי כל. באצילות ורישא דלא אתידע
הוא אלפי עתיקא קדישא ולמה שדברים אלו כתבתי אסור להוציאם
חוץ מפה לכן בהתחברו הקדושים הקדמונים ורמזו בזוה״ק דאריך

לס׳ תצוא הששערים שנ׳ מו׳ חז
ח״ל וגם הדיקנא שלמה היא
לסוד היסוד כי לכן השש...
שאין לבה לה׳ יסוד אין לה
ויקן ״)

כי אעת״י שהוא נבוה מאד הוא
התחתון לברך ענבוה מעל מנבוה
שהוא רישא דלא אתידע.
ולעשרק לה שהאו קלה בהייחוד
לה נעם לה לשחותם כמ״ש בח״ל
ואחרו שוה ורד כנגד מניה —

של מטה, וגם לשיעור המקום הם שוים כמו ריבויקנא מראש
עד הגוף תבחין כך היסוד שלו מראש עד סוף מבחנים ולכן
לחרו להוציאו המיסם לה׳ התחתונה והילונה יותר מלמעלה לפני —
לפנים בנבוה מעל נבוה, ועוד כי לזה יפה תשלומים בסוד כרע — גי
לעשות, ונראה שלסיבה גדולה בסוד הזה פנים רש״י לא״ר כשבא
להתחיל סודות דיקנא זו ואמר די מאן יושיט ידוי בדיקנא —
יקירא עלאה דסבא קדישא וכו׳ וז״ל שבחלק עלאה רמז בסוד

ישאן

שאין לביאורו, והטעם דע כי מה שאמר דיקנא דכלא עתיקא הוא
על דרך שאמר לה"ה סה"ג מנחם דכבר א"ס אתקרי יוה"ל ש"ל
אתקרי אבל אין נחש אלא לכל המעלות וכן כאן דיקנא דעתיק
קדישא תקונא דכלא עתיקא אבל אין כי מה שהוא לאחד
תקונא דכלא הוא הוא יסוד הבוצינא דארם קרחין אלא שכתוב ובפו
אין לו עסק עמו וכן לעניינן הוא יסוד הבוצינא דרישא
דלא אתיידע שהוא המבוננים המראים נר פרקים ונו' אחרון לנגד
לס' ו' תלתא דאתנו' לעת"ק נבו' ולקחו ט' הקוצב. אמנו' תקונא.
קדישא, והנה דיקנא תקונא יקירותא דכל יקירין ענה
לא אתיר תפאר.
כי אין כוונתו על הדיקנא שבכסיר לפרא אלא על הבחינה
העליונה שיתן עתה לרתן דק לתלת אשקרי ולכן אמר מה הוא
ולכן תנו ואמר דיקנא תקונא להודיענו שגם היא דיקנא אחרת
עליונה והיא תקונא לאחד כי היא בעצמות תרתין לארין
וגם לאבא ואמא שתרוחין דאבא הם התכמה הבינה חכל תקונם
גם עם' רבתי' עליונה בו תלובשין לגבי' יאם כבו ויצתרוחין דעתיר
יתלבשין לגבי' דאריך לגבת הוא יסוד דאבא ולגב הוא יסוד
דאבא בגבי' דעתיקא, וגם יקירותא דכל יקירין כל תרתין דאו"א
ואו"א ולקחו אברים תירתי' עם עבשין רש"י ונוקבא דעתי
והכי נוכל לפרש יקירותא הוא האור גדול שלתתלה נק' יקר
ובתחתונים נק' קר. גם נוכל לפרש יקירותא דיקנא וכו'
ר"ל הכרת פנים וכן וכן תוכם לס' דצניעותא נו' ענין תקל
עילאי ותתאי כלבו משניותן לשפע תקונא דע כי לקמן ר"ם
וישב ע' ה"ח ובמ' ענין ט' תנ"ח ובמ' מקורי ט' קנ"ל קורא תקל
יסוד לפי שהוא המקיל משתא ולא שאין לו לו יסוד דדכורא
יסוד דנוקבא כי כלם נק' תקל, ואמנם יזבתבישה וגם ע' נשסן
ונסס"ן חשתא דנוקא יסוד דדכורא תקנור לתתלה בכל נקרא.

עלמא דדכורא כמ"ש בפ' ויחי ע' תקי"ח בפ' נשא וכמ"ש שם
ע' ש"ש עלמא דלאו אתגלי דנוקבא קרינן לה דבר אתפשט וכו'
וסוד הענין כי תפוח וסוד יולדת וסוד אבא ובדכורא דהיא
ובח' ניקבל ע' רשב"י תורת כי מספר עם' הגל ועוד זא—
עלמ' תי' נק' נפר והנה אמר כי כל היסודות באריך ובאבא
ובנוער עיני כלם אלין ישברו והוא נותן להם את אכלם בעתו
כי הוא המקור הברכה כמ"ש לעיל לאור בעינים ומתאמקר—
נביעא דברכתא נביעא דכל לדרגין מינה אתשקבתו וכו' כי
אם הוא שהוא תכלי פאס לא יגל משהו. מה יוכל לעשות
מי שלחשה תתן עד רבי לא שיצאה ר' חייא תנאוה ואם אין
תותין אין גוון ויש להבדיל הגל עלאי והדאי יסודות דדכורין
ונוקבין לפאי תנא חלין תי' דבוא ר"ל חיים ושל כל
השלמות; ואמר שלום האלהות
שאין צריך לומר שלום המלאכים ושלום הנבונים ושלום השמש
לפאי תנא אושתומא דבוא ירדה שנת השינה
להיות מבושינו לצרכין
השינוי הוא לפי התגלה. לפאי תנא חלין כל חיין ניולאין
ונהראין גוי כער

הבנים שאמרו רז"ל בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא
מילתא אלא במזלא והנה כאן שאמר גם אין בהנושן אלא דנא
שלום והאבקלת התכתון האחרונים שבבינה [illegible] ונבר
האבכתי לבעלם מירושם לחיבורו דרך חיים קמ"ת

(מ' רמ"ז נ"ע)

קלק נישר עבינין דתושחא   וכו' הנה לאור אשתא
יש ו' שחות אפי"ם
שצפם י"ב אותיות ועם הכלל י"ן אבל לאור בעליון [illegible]

צי

אי אפשר לדבר אותיות ויחוסם ולכן אמר דרך משל י"ג נתלי-
שין וכנו כי זכנו בזכר נק' שתן שנאמר ונשתן כנז' ראשך אל-
יחסר וכתוב נשתן ראש אל יני ראשי, וכתוב בשתן פשוט על
ראש ובזה תבין מ"ש תליין בדיקנא דעתיקא יקירא דא-
תליין דיקנא ושבן דיקנ'
דעתיקא סוד מתשביע דיסוד וכלהו נפקין לזעיר אנפין
דרך פתח קונח תדיקנא דעתיקא
לעתיקא ועתיקא לכתרא והכתרא לח"ס ותתוב לתבא ושתא.
ומם לזעיר אנפין ובמ' ניקרא נו' יו"ד כנ"ב כשתן פשוט ונו-
בראש מאן שתן פשוט לא תנשמ ידבק קדישא דנויר ונפיק
מעתיקא קדישא באשתכחת דפנוא נהר שלום דינקא לבני-
לאדלקא לזלינין ומפוא תשת נויר דרושא דתלכא ותרמשים-
ליקרו דדיקנא וכו', פרק לך שסיפור נק' דיקנא לא יקירא.
כלהו אלא הנשמה תיניים וגם שאמר לספרא
דצניעותא ריש פ' ב' מרבע-
דמוגי אסתכרו משנה אנפקין לנוכחא ויש לשאול מין שאין
לזעיר אלא ט' תקם אם כן למה אמר דפתלם וכלהו נפקין לזעיר
אנפין וי"ל כי למשמים יש בו י"ג כתו שאמרם שהוא י"ג-
למשרים מנין ההמשש ומריכין כתו שאמר לאדרא רבא נו'-
רת"ל וחיבו פא קושיא לי כי שם נו' רת"ט אמרת כי י"ג תיקון שבפ'
ויעבור פא למשה לזעיר אנפין ובמ' רת"ג אמרו עליהם שהם-
י"ג תיקון דעתיקא דעתיקין וי"ל כי לעולם י"ג תכונין דעתיקא-
הם וכשיש ל"ג י"ג תכונין נק' פוסיפם לו ובזה תבין מ"ש שם-
נו' רת"ט שנגדי דדיקנא תקונין לאתפין י"ג תכונין דאתמסי-
לתקנא פרי שקרא לי"ג תכונין דזעיר אתמסנקא להון שאינן שלו
אלא שבאין לו ממקום אחר כמו פירושם ובמ' הנזכרים סוף נמור
שי' ה' ה' אל רחום וחנון דנפקין מעתיקא לזעיר ובמ' אחרי מות

נו'

ע"כ קי"ט ואז לאהרן י"ג תכונין דיקנא יקירא וכד באי תיקונא תלי-
לשקולא על שבורא וכו' ,תכא

יש ראיה למ' שפרשתי, לגבי שאילת

היה מי' תיקונא בדיקנא יקשה וכו' דיקנא תשקנה ושיעורה
ועולם אבל לדברי דאתינא שתיקונא הוא יסוד בבוצינא דרישא דלא
אתיידע אתי שמיר כי למעלות ההתפשטות ותיקונם לתת
לו תוחין נבואת לו ננ"ש בו תלי-, וגם כי שבור סתם לכל תקום-
הוא שבורא דלבא ויהוא פתגם כמו שבארתי לדרוש בסבור-
לבאינה רבות כל קדישי קורבין לקודשה לית תליין,

אחר כי כבוד

שבמוחין כנגד התלבשין נלח הוא יסוד דאריך אנפין לנה"י דאבא
ונה"י דאבא לנה"י דאימא, כך למוחין דאריך התלבשין נה"י דאימ
לנה"י דרישא דלא אתיידע ונה"י דרישא דלא אתיידע לנה"י דבוצינא
שלו, לפאי תיקונא משיט משיטותא דקושרא נויאה

וכו' עוד

בראיה נחוה למפרשי כי כאן יתפרש לבריא דדברי תיקונא-
הוא בבוצינא דרישא דלא אתיידע וכבר כתבתי לעיל-
למשנה לדרוש בורחמנותא דקדשא ושעמם לגנותיה לנהון בשבר
כי בקי שחוק בעגולא לאתלבשא נק' קושר והוא נותן ליסוד בגבב
שיקלא ונמשך התגלות לחוש בשרב לאתלבשא בגוף לגוי ונפר-
ולא תשנן, והנה אחר כי רישא דלא אתיידע ה"ל לבתי בעלוונ-
משט משיטות יסודו שהוא בהוא שורגא ויצא לפתח ושבגני-
להעולם לסוד בחכה ותכוונו לפאי תיקונא עלתא תיקונא קורא ליסוד
לגלינא דרישא דלא אתיידע וקבוע בם התחרות ויסובבתל שעליו
ואחר כל קוי לתגל צמי' ס"ת שבסכל. ונשרא למירק שהיה ד-
שיאחר משיט קושרא ולמה אחר משיטותא דקושרא והולדם אחר
עליהם ירוע שהוא עלין לבן דע כשעריין ישכאן סוד נגול אחר-

״
״ ויהא ג
//

והוא כי כבר בארתי בדרושי הספירות כי יסוד אבא בתבונה רישא
דא אתקריא התפארת נלחצה ובנשארה ביסודו ונתגלה כשרישא
דלא אתקריא הכנים יסוד דאבא בגו דא יסוד דבר הוא הכנים
אלא גם נשרה יסוד דאימא קוצין הוא הכנים וגם משיעורא
בקוטרא עילאה נראה שיסוד גבר נק׳ קוצרא קדמאה לתשובה
בגו וגם בגופר כשר הסירים אחרו והתגלגלא בקוטרני ונאמר
דספרי עלפה בס׳ ס׳ בי דלנשמתא שמי דבחרותא שכתב בס׳ פגי
תגלא דברים לא נפתחו אלו נבל כוונתו כי תגלא הוא לתשובה
חנוך וכו׳ ואני אומר שהיא דתגלה תפס והיא בגוונים דפס
חנוך כתב מורא בעזר רישא דכל רישין רישא דלא אתקריא
דלא אשתמודע ולא - אנשתמודע
כי נשתמודע הוא מתוק
אתקריא כי פירוש הוא פירוש את בזיש ואת שיחו וכל עניינו
והעושין אבל המכנר הוא נתחבר את ראובן אבל שקיימו
שיבו וגבי אז נעשירו את שוב ולא יכנין וולאין והתקאין
ואמר בקבה ואמר עתיקא קדישא
כדמובא לקמן ס׳ י״ט ונבאר שגם מ׳ עלאין ותתאין דקאמר עלאין
עתיקא קדישא ואלה התתאין בעיר ונתקבצו לנין כך מי כו׳
שהוא כ״ב תמיד עולה ויהוא הכל במ״ס לכן - בלא לבאי
תגלא תליא כי הוא נשאר באין סוף הנעלם לגמרי
דא שהוא יסוד דרישא דלא - אתקריא
תלת רישין - דאינון תפשטן כי כבר ותה״ שבם כב׳
פרצופים בתחתונים חתך
ידוע כי בונה בתולה והראש העליון לבחי׳ שבונה בתוך שייך לתוהר
לפי נתפשט כי כל תלוי התפשט בתו״ לנשל תגיעו משיעורא
בקוטרא וגם בבחי׳ העליונה אין צ״ל להתקונה שבם בעיבור נבואי
שהתפשטו וכלפו התחברן לבני תגלא בקוטרא נפולשם

אחר שלמעלה נכנסו לסתר דבוציניא קדישא כלא אתיידע—

ואתתקנן ליה כי כאן היה עיבור ארך ותם וכאן נולד וכאן
היו נגד ענף הידוע ונגע כי לעיש קו״ן הכרה אחרו

ועיבור אבא נמשך יב״ חדש ,וז״ל כי כן עיבור ארך כנם שינה
להסתכל עם היה ליה חלוק לבן מאין סוף לאצילות והרה״ו ז״לה״ה כתב
לברוש אדם קדמון לעשין תיקון נעשה ונבל מאצילות היה נו״ עיבור
יב״ חדש , ובנין כך כל יקירו דיקירותא לבושי חיורא קלי—
יקירותא

הוא הלבשת אבא ואמא לארך אנפין ,יקירו דיקירותא הוא—
הלבשה נעשה לאו״א בהיות לבוש הלבוש ,וכיון שנעשה תיקון עד—
חיב לאו״א שנשם התפוחים באי חיורא נחלא כל. באצילות הלבי לבאי—
חיורא כי היא היתה אם כל חי ,עתנה״י נשיש להעלם התנם אדם—
קדמון ובוצינא שלו כבאתרינן לקדין סי׳ רע״א וסי׳ כב״ הם כי לא—
והנכיר כי לגורל העולם אין רשות לדבר בו וכי לזה יאסכרן כאן—
חיורא שהוא כנוא דרעין תשוב להלך ונם להם שמפרשתי לעיל—
לסי׳ ה יקירו דיקירותא סוד באור גנוז יקיישב היטב כי כל—
באור העליון התנם יצא ,אלין אחרנין דתליין לבאי עמיקא וכו׳
באי עמיקא הוא רושם— — כלא

אתיידע כאנון בשקא ליה נפקין ולפי שלמעלה לסוף דקין דעיינין
אחר אלין אחרנין לעמיקא קדישא שהוא בראש השני ,וכן כאן
דקדק ואחר לבאי עמיקא להורות כי כאן כוונתו על הראש—
העליון ,ואמרא לחיוך להם לעיל אחר אלין אחרנין סתימין וכאן לא—
אמר כן ,וזה לומר נולא הוצרך כי קו״ הוא ותם לעיל דאייר—
לעמיקא קדישא אלין סתימין הכא דאיירי ברישא כלא אתיידע—
לא הו״ ,כלהו תליין לבאי דיקנא שהוא יסוד לכל העולמות—
ומתחברן — לבאי חיורא שהוא יסוד
לכל התחתונה והיכל. לומר — השתלשלות כו׳..

הוא

פנא תלביש לאדם קרוון על כרך שאוא מלבישין לאריך ואבנא
חיתין ושתא תשעיסר. והלין דיה לקייחא אפין אחרנין
שהם לאריך ואבנא ושתא

והאופנים שבארך תקייחין באופנים שבנוכר ומי תקייחין תתיס
רבותא וכו' וכן תלתא דהלין אחוין דכושא דלא אתיירש ולא
קייחין אחוין דעתיקא, ומסיק שתא דנוויה
למי שפשט

פשט הוא עתיקא כתוב דאמרה הנא ותשע תיקונין דחד פתחין
דעלין כמי שיקבל חסד ורחמים תשע נ"ו דהא דתלא הייאבלא
ומי שאר דברים ואלו דבי מי ותגני כתו"ש

לעיל דס' ל"ג, וקשיא לי כי כמן ונם דאמרה כבא אחרו שרושם
אחר פסוק ל"ג ומשום דקרא תשתע. דקב"ה אותו כבכתיב.
ויקראתי בשם ה' לפניך יגנו ויקרא בשם ה' תלם בשם המפסק
דענם שרחא כי ה' קרא בשם ולכו. ההפאי דגלא התרכסמין
עלאין והתתאין ותתרכביין קריב ולכן
לא דבר דקשה לבי מי ותגנו

צריך להבין דו אלא גם דכל מיני דקשים ושאלה והאלות שונה להבין
דו ומי עלאין ותתאין כל עתיקא קדישא ישור ונקבים וכו'
דכי וירא רוש נמור רתת נכנה שכן יוני. בכונה ליסוד אמא
כי נפגם נק תגלא, פאי עתיקא קדישא פקיחא וכו' חקיחין
עלו פם שני בראשים

פתורונים למי שבמחוף אחר שכל מיני הפלס ודקשה שוב להבין
דחק פנג ולכן נקבה אחר כי לא תבנינא בראש פנלין אלא אמי.
שני פרצופים פתחתונים לא דורכבר ולא אותחבר רז"ל שאין
לו שם לפי כתיר דתבוא ונם - - - דתרכב
לא תדוק לו אם ולכן אין תרמלין לו אלא דכוונה ובמחשבה לבד
ונ"ש דפי' מקורי על תלת אות סכרא דקייחא דבעתא לגין לאסתכלא

לעילא לעילא עד א"ס דהיינו הקיצו דכל רעותין ומחשבין ולא
קיימא בהלם כלל אלא כמה דאשתו סתים בכי כל תלוי בסתימו.
ואל תטעה בדברים אלו ותחשוב שאין צריך לדבר רק בדבר
בשאלתו, כי זה שקר גמור דהא לקמן בענ' הקט' אמר כל צלותא
ובעותא דבעי בר נש ויקחי קב"ה בעי לאמשכא חיין מעמיקא
כמו לא נפיק לון ואו בלוחיה בלוחא ולא במלתא בעותיה וכו' אלא
יפרש שאלתו ויזכיר שם אדנ"י ויחשוב בהוי"ה דיו"ק ויכוון בתוך
וכו' בלישנותא ר"ת כ' עמיקא שהיר וסתים שה' מתוך ולא מתוך
דאמתי בעייני כתיב דאתכסי סתים באתוון דלא מתיישבן בעבר י'
וכו' ונוין בת' שהא נ' כנגד מ' דאתוי שהוא ז"ה הוא כתוב
בתקרא באותיותיו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א אבל דאתכסי שהוא
עמיקא שנן נק' בשם זה אלא הוא סתום בכוונה. ותחשבה
באותיות אחרות שהם יו"ד ה"י וי"ו ה"י ואמ' אותיות אלו שהן
הוי"ה דתלוי יוד"ן שהן מתיישבן באחרוני בתקוניהן ר"ל בהיות
כישין בעמיקא כלומר אמ' בראש בתחלתן שהוא חכ' אבל שהוא
ואותיות אלו הם מתיישבין בעבא, ובתפלה תכוין בשם זה ובמה
שלמעלה ממנו ויהיה עמיקא וכו' דבני כב בתכונא שהיה
אותו לבנו בחושם שני התחתון, בעל פתוחם זהו עמיקא ויהיה
תארי קנויר דכתיב ביה עלה עשן באפו וכו' כי כתו שאין רשות
לקרוא להקב"ה אלא באדני כך אין רשות לקרוא לעמיקא
אלא בשם אבא שהוא הוי"ה דיודי"ן ותמן שאבא הוא נחתא
לעמיקא שכן אחרו, בה' ויקבל ע' שין איק שם לעילא דנטה
בשקרי יום תחב דלא יכונו ולא מתכוונין בכוונה כלל וכו' מיקרי
נקרא עולם וכו' ונוין לעיל ס' י"ב ובתבריש הנעלם באשית
ויש קץ ל' בתבה הוא שתו של הקום ובמ' ופרו ע' קח תבואה
שתו בקצבו, ומיפו בבה' ולא ע' שתב' אותו של [illegible] נחתא
שפו להוא דסתים שלעבר נקיל כתו תנה דכתיב בו והתחלה של פ'

ובזו הבנה ב' שבלה, נ' תענות. ככתיב אחרי אבלה לאחריך
פא כי היא לא אכלה וכתיב ויין ושכר לא שתיתי, ל' ירושלמי —
לעתידה ככתוב הנלבש וכולי פני ואולי לא יחשוב ה' לו עון ולכן
אומרים שיסמוך לך לקרא לאמ"ז. תורי דהוה אשה נחות דין —
מרות שמראשון לגבור ופשט לעתיקא קדישא ועכ"ז שניהם נכ'
לא"ז ופי' לנו זה שלהים מקרא וה' יושיעך ונה' לא"ז ע' רס"ב —
ותר שהוא משקרין, עניין דאיהו רישא ניו"ח וכו' אחר
כי אמ"ש שאין לעתיקא — נשם כנבכר
עכ"ז למ' שהוא ראש לכל הגלגלות וכל הגלגלות הוו לו נהוא .
צריך להיות את כלם לכן נותן לבקר ובראשו שהפים לשם —
הו"ה שבלל כל הגלגלות לקולו של יו"ר בלבד ולא לנוק היו"ר כי וגו'
היו"ר הוא אבא והוא עלה קלה לעבוק מה שלגלגלה תחת אבל —
זה קולו של יו"ר נוחיר ושתים ונו'נין חרלא, שחיר כתב —
אבא שחיר — יקיר כן בישא —

תנינא שחיר יקיר חרשא תקאה, ושחיר הוא כוון ההישנה —
שאם ילוייר להשין רישא תקאה עדיין לא יושן בראש בשני ושקים
רחן שהוא לה' נכר שהוא יותר מקום המנקבה ולכן לנוהר —
ושיר הנזירים רק ה' ובת' המקור' ע' חי"ן רחגו הנקבה לשם -
אכסורה ודפיא התוח' פרבה ונין שהוא תלבש תוך התקוא
שהיא תס"ם הכולא לא תבשיא חאו"ח אלא אמי' דרישא תקאה —
דהוה רישין דעתיקא וכל זה אחר להורשת שאחלא שהולכין נש"ם
לקיומא כלא לא פיה ראוי לו להתחבר עם היו"ר שהוא אבא הג'
סוף סוף אבא הוא גלגלת והעתיקא אין סוף ונגלה תאר הגלגלת —
האין סוף על תגלות הגלגלת וחכאין הבין כמה דרכים השנתבוסס —
להבור לקולו של יו"ר ובהם שהבני האין הבין מ' אחר למה —
שאמר לנו לפי' ב' לפני עתיקא לא אפנו אלא' רישא לאחור וי'
וקרוב והשכל. חחולא דבר כי כנ"ל אמנו לקולו של יו"ר אין נחת —

ואין צ"ל מה שלענ"ד מזה

סי' ט"ו קונטרס בתיקון לעשות חומץ שמריהם דכשר

וכו' כמו שאמרתי לעיל בסי' נ' כל אינון שמרי וכל אינון נתין חומרא מפירא חלין וכו' ובסוף החומש אחר כל תיקונין בתיקון קדושא לחומץ שקוט וסתים מתקבן וכתב שם השו"ע ע"ש עם לשון הגרא ליבא תיקונין אלא כלפי לחומץ שמריהם ויינם וכו' ואני תמהתי דל מה כי אין צריך תיקון אלא לחי שנתנם רבם דהיין חס קודם שהמשים כשין נקבה להיות לחי דינין שנם היא מיקמה סוד חיים והיה בעולם כולו חיים לחיים ואין לא היה לשבעת המלכים שורש לתעלה ולכן תקו היכך התיקון היה שתכתה מפירא נקבה כשין נקבה כין ונשקעו ברינן לתעלה ואתקיימו אבל היינא הניינא בבחינה ככורא רמחי בבקשה קאי וגם הל'נס לא כין מתוש היא חז"ל אלא כשין כין ועוש"ז לאורא רבא נ"רח"ל האי תכמה שמריהם שקוט ואשתכיך לאחוריה כמתר שב על דורייה וכו' ומ"ש באו"ח ע"ש ב"ה לשי' סברא לנעשה הכוונה כי השמרים והיינו לתכמה גל במ אלא שהם שקטים וכשנתיח גם מרכש נוסף עם בכשירתם לאחר שתשתכשך ותנענע. תבין שיין כד־י שיתערב היין עם השמרים ויצאו שניהם יחד ואני לאבן אחרי ואומר אני שאין שם שמרים וכינן כלל והדברים קו ו'ה לאותו אין אומרים שאין לה כינן אלא שדינן מתעורר מיה עאכו"ל שהיא לתעלה תמבא והיא תכלל מאס שאין לה דינין ודינן וחור שיצאו תכלל חיים ונכנסה לשם יין ונפו תיקונה. להיות כשין דין ולא כין תמש וגם לדבריו אני אומר אבל אני כבר כתבתי לעיל לסי' יו"ד שאמרו לשם יין אין לקרותה אלא חסר שלא אשכרי אבל שם יין אין אלא ליתקן גולף יין המשומר לענביו שהיא אתא.

והשמרים

ושערות אינם אלא לקליפות ונשקהבון לשון באידרא תראה
שלא החשיבם לשני דברים ר"ל לדין ולשערות אלא לדין פשוט
פשוט דייקא שהוא פגם בו שערות בלבד והוא פסוקט על
שזורין גם תש"ו שם כשעתקן בחוט נפיה לבן נ"י חסד עילאה וכו'
לשין כבר לפרק כי תשיקרא פיה לבן וכשנתקן נעשה לבן
אחרים ויונו שהרב ז"ל נעשה פה' הפוא לבחלת עיונו פלאי
קראה שהוא כנגד שם הו' א' ואח"כ תגר בו וכבב הו' אחר ובעיני
לא יושר גם בפו' פשני ולכן כאן אבקוב תה נש"ל דהוא שעתק
בנה לנופר גשיר הנזירים רק ר' כנבוני לתה נקראת חכמה סתומה
לפי שבראש השני. שנק' מהיתו כתחשבה מקום אותה
ואולם תש"כ כאן סתיתא דכלא הוא סור וגל והוא כי שעב
בראשים העליונים שהם כנגדא ורישא דלא אתיידע. גם אין
סותחין אותה פתש לגעגע לסור פחתא כי נ' תיבו אור גנוע
נכנסין לה א' הכנרא וא' הרישא דלא אתידע. וא' האם קרתיין
וגם שאמר לקמן נ' הקסו' דאוה"ק תתנה סתיתא דכל סתימין
ר"ל שכל הסתומים העליונים סותחין אותה כבעב לשי' סי' א'
דאתפשט ואתתקן ונקיק חסד עילאה דאתפשט כו'
דפשט קושטא
דכולה, ואתקין ר"ל שנבנה לתה' שהיא תיקונא דכולה כמו שתקונא
דאבא היא מצח שנאלתא כיצ לזו פה גנזר יכול לכלבוש דאבא
כך תיקונא דכתרא היא חס"ד נשעל יכה יכול אבא לכלבוש לנעם
ונמשך חסד עילאה גבו אבא ולכן לב' ויצא נ' שער קרא
דאשתא תחילה וכתו שלבושא לבין דתיקנא דתן נעבור צריך
דתליא כך כאן דתן נעבור אבא לחכמה סתומה וחסד עילאה
דאתפשט ואתתקן כי תאבא ילאה בשחא
שהיא תיקונא דכולה כמ"ש לקמן נ' הקסו"ד
טעי' חכמה אתפשט ואשתכח לדכר ונקבא הוא חכמה אב.

לעיל אם , ובמ׳ יקרו ע׳ קב״ה כהוא פירוש אפיק לה אבא

מנהגים ויש לפרש ־ אתפשט ואתקין ונפיק חסר עולמא כמו

שהכתב סתומה זו נתפשטה ונעשית חלקה כלם ונעשה לבית

כשין כין יין ואין ילא הפרצוף פשוט. חסר כשריא לבנוס

אתה , ווקן תום צין וכאן נתן עיבור אבא וגו׳ וחסר עולמא

אתפשט ואתקין כי פתים פעולתם נתפשטו ונתקן כשנעשבו

עם פתים בקלפנים ־ין נפין ואחרים כנלחים לבין בחלצה

וגו׳ ואתכליל כולא לטעמא סתימאה עד כן אתנו לשיר

פשירים - - - רק ל׳ ושני רוא

לפניה תתישב סתמא כל מה דהוה ויפני וגו׳ מייני ב

כל מה דהוה כל. פיסורות פעולותם ויפני פאלצות ושני פירושים

אלו עולים לקו אחד , ולמי שאחר סורות וגולים לבבכים —

תמשים ולבן פוסיק פי׳ ואמר לכר אתפתן תוורא כא

שהוא כראש פשני נלולחמא

תוורא שנשאר תיורר כמו שפים נפי׳ אתפתן שנכנס לתקונו

לנפירת כא כפיין תכתם סתומה ושהוא תיקונו שכתבשילא

תשם תוור תום ונכנס לשם יין כי יתאום ועם

כל זה נק׳ נפירו שתאיר לנוב נכנבו ולולבו כשהוא נך בלי

שחרים אין לטש פראש פשני לתרתין ואתחבר בתרתין לאור

גרוע. ושנין פבטישה פואסור כנש כבשין לסור שתן כניך

ואחר לטש תאן לבנש ולאר״ה לפרש לרתון בסוד

פנגול - - - שכנפין כי נ׳ חיני אור גרוע נכנס׳

לחכמה סתומה א׳ חכתר וא׳ חכ״א וא׳ תוע״ק ח נ״ מ״ה

ס׳ יו״ נהורא תתאה יקירא חוחא אחרא אחר שרת

לן עיבור

עיבור אבא כמו שאמר שחכמה סתומה אתעביר אור גרוע

לא לרתון לירוי וכבר כנבק לנש לסור פריקא כי כל יסוד ב־ין

// לדכורא //

//

דדכורא אין נוקבא נק׳ חקל אלמי שחקל פשוטו וכמו שיש
קרא חקלא ליסוד דבוצינא כרישא דלא אתיידע כך כאן קורא
חקלא ליסוד תבונה סתומה ובנה אחר שאח״כ נגלה אבא שהוא
תלוי בחס״ כדאמרינן לקמן ע׳ קקס״ו, האי דאוקימנא אבא ואמא
לעתיקא אמרין לתקונוי דהא חדותא סתימא דכל סתימין
הוין ואתאמרין ביה וכו׳ עד אבא ואמא דהאי חדותא נפקו וביה תליין
וביה אמרין וכו׳ ובס״ כ״ה אלמי שחדותא סתומה נק׳ תבונה ונפ—
אבא נק׳ תבונה, אלכן קרא לאבא חדותא אחרא, דאתפרשא
לתרין נהרין שבילין כדתנן בשלשים ושתים
נתיבות פליאות חכמה, וכו׳ חכמה —
דאבא יש לה ל״ב נתיבות ובאו״ ע׳ רח״ וכו׳, הא כי נום חכמה
נ״ע שבר התפשטו לל״ב שבילין וחתה שום תגר ואחר ונעכם...
קרואה בסיס לחקא שאין תל״ נ״ל שפכונו על אבא שהם ב...
קרותם אפתפתן ובנה תבין תו״ נום לנו׳ רת״ה ונעין בלבושא
איך כרבע בה אלו שבילי ונו׳ ונפין חכמה דאבא כד אתפניר
נהירו דחקלא יקירא וכו׳ ידוע כי אחר בליבה
פ״א הוא לסוק פיוקה אלכן אחר כי...
אחר שעבר אחין פיוקה ואתעביר נהירו דחקלא רז״ל שנבנ—
לו סתומין היסוד דתבונה סתומה שנם הוא נק׳ חקל כנ״ל ונוי״כ...
ינכול או חקל רישין נעלאין תרין רישין נשפם אוני—
וחד רכלל — אין שהיא חכ״מ
ואנעפ״ שתבונה סתומה לא נתחדש דבר קני לה—
הלא רישין שע״ פסר נתקחדש נעקה שהם הסודרים כ—
סנלחה אבא חיחין נשתא תשתאל תם״ חלתגלין ס״ס כנה,
נבחלא חלין ואתכלילן ביה גם פרגל אנן בנגבר לנוי —
לסתוך אבל הוא פרגל פעלין פנגל
לסוד בריקנא דפיין יסוד דבוצינא כרישא דלא אתיידע. שבל נעה

דאצילות הלוין לו כתר ושם או"א חו"ב יקירה נעשה לתלת—
רישין אלו כי חלבא שהם הלוין לו כח נ"ב כלולין בו חושב"ה זא"
ולכן החלא לחסרונות כי השאלק נקודה לצריך ואו"א תלת—
דרנין דעתיקא לנגעת בסיבה לא נעבדו אבא ואימא לאוקרא.
דבא תשום. דבעתיקא אתכלין והתחתנה נלחמה בה שם לשינור
קודא דעתיקא תכאן נעשה לאתגליא יקירו דדיקנא.
דאיהו תיקונא.
ספירתאם, ידלה כי תאבא היא התחלת נו—י
דאצילות ולא תבנך - - כי בכבר אנחם" נקודת ותנב עם -
דאצילות בהא מקום והכנסה תאר והוא תכלה באו"ם כת"ש לב"ח.
סה' תנהם דבור אס' אבקרי ולכן אין התלת דאצילות החד—
אלא התכתם באחרין יקרין לסתך, אמר דשירותא אשכבת
דעתיקא קדישא דאקנביר דתקנא
פוא נבירו הרבתפא
וכו' ולקחן לסו' יו"ד נערך לבן נגו"ן וקרא.
לכל דאצילות יקירו דדיקנא לכתר כי דיקנא ותגלא סתימתם בם—
שני פיסונות דכרישא דלא אתיידע שכל דאצילות בה הולודם—
ובה בם בבודו דכתוב עשרת זקנים לבי לבם נהמב לך יכבד
אב ושנה לעולם כתחתון בגדנו נק' קר"י ולתתלה נק' יקו"ר לנו' יו"ד
והוא יקירו דדיקנא כי אין לסכים לכן ואינון תקיקין בהם
דעתיקא קדישא תלת רישין
התעשרין לבה הכי כלא
לתלת רישין אחר כי נם את—
בם בסדר עתיקא והוא כולל תלת רישין בקרא—
וחותא לשוב כעין נקודת צירי דרישא דלא אתיידע ועליהם—
תלתעלה ובכי בם כעין סגולתא כף אבא ואימא כתרא שר—ן
והכתם שקתה עליהם תלתעלה , נכר אתנבכין תלי—ן

כלבו

כולהו הא דרא נמי לפי שאמר כי כלו לחלק רישין ותלת כלא
מיושרים ואפי׳ גשור ננוקבים וקושר כו׳ —
לתעשיהם תלבות פיה לסוד נקודה ולתפארים פיה אחור לאחור
ולמעשים היא פנים לפנים עד כבר ואין לא ילדן עולם הלוך
רישין לכן אחר כך נתקנו כין כלותר השפם לסוד הנגלות
ופיה שוה אלו לכל. שיעור קומתו ותכיף ואי קיימא חד
עתיקא קדישא פלותר אם אתה תכנים
חכמה סתימאה לכלל ג׳ רישין דאנון אס כ
פירו׳ המתכתב לה ג׳ רישין לעתיקא ותשני כי חכמה סתומה
תשתעשע בגין ולבין וגו׳ הא תני דעלא דעילא אית דלא
אתיידע. וכו׳ שמו רישא
דלא אתיידע. וחש״ו ולא לתתרנשים שאין נגשם אפי׳
לקודש של יו״ד כמש״ל לתעלה סוף — פי׳ י״ד והוא כלו
כלא כל עם האצלות ואפי׳ הכתר שהוא תכלל פצ״ם
וגו׳ ותקין רישין לגב כלו אלו כתרא וחכמה סתומה
וכין כלא — אחרא הכי דתקן כואר
ועד״ ק לאות״ שפם כולים — לח״ס
ומה״ פם לערך רישא דלא אתיידע לעתיקא קדישא נפהא.
עולאה לגו לתניינא ולא לכללא וכו׳ מי כמו שרישא
דלא אתיידע אין נכנס לכלל.
האצלות כלל כך חס״ד אינו נחשב עם אבא ואמא כלל כי היא
לכלל עתיקא קדישא ופרי לך תשובת מה ששאלת תאן עם׳,
ועתה אף אין נאמר לכן השפט שנים לקומה בם ב׳ כו—ין
ומחא עילאה עולם התעלה דכלל בין לבי אינו נחשב עתה
דעה אחתר ואת השלח את פאנו ואם קרים אתה על הדבר —
ואבאך כינתפו אתרו להסכונות מקומות סתים לו״ דקשיבתא
דלא אתעביד בכרא לפיא דלתא חינה כמיונבון כישב לדבר

זה תבין כי כל השלשלת קשור זה בזה והוא אחדות גמור
שהרי גוף אחים גם יחד יתחברו ולזה יתחברו כי לשונו היא
כי השש לנקודה זאת ושניהם קשורים לאחד. כי היא נקבה
ואחד קשורים לזה ולא תתפרשין לעולמין כי אחותי היא
ושניהם קשורים להם כי היא ילדם והם קשורה לבורא כי
שניהם סוד א' ושניהם קשורים לרישא דלא אתיידע. וכי לזה
ונ"ל רש"ב כאן נכר אתקריבין תליין כחדא דאזלא וכו' ובזהר ז"ל
פ' והוא פיין רישא דלא אתיידע לזו לתשובה שיהיה ספירה
לחוד. נכלל ולא לכל כי אנשים שלא יהיה לוחד גיה
עשר שיהיה לכל כי נכנסו לכל כנ"ל. להתנות בכל
הנשלים ולכן אחר ולזו לכלל עכ"ל. וכמ"ש טוב אלא שיש תגש
תמש כוחן והוא כי ענין רישא דלא אתיידע בוסק לשון וכבין
דלא אתרא כי תקון שנכנס לנפים ולגיי אתי שסבר דלא
חבורא כישא לא שאין להנוקי עם הבורא ותמה סתומה
אלא אמ' כל. הלך כיון שהשפע אין להנות בעליון עם הפשטים
שתחתיו דבשלותא בשנים הם אחים ויש להם זה עם זה
ערך ובקירוב ולמטתים אמשר שיהיו שוים אבל כעלוין
שהוא כאם לא יפה לנקח כבן לעולם ולעולם הבן חייב לכבוד
ותורא אתו בלבך כל ראש עליון לעולם יהיה לתחתון ולא
לתשה נוד כנז הזהר ז"ל לשון כלשון הוין כישן וחד
דכלו לון כפיין כעך והבען כפיין תלא וכו' קאמר לבר כבי
ובתלא תליין וכו' עכ"ל. וכמ"ש שלם חתך דהאי דקאמר לבר כבי
ובתלא תליין אין התלי הם כאן אבל הוא התלי בעליון כנזכר
לסוד הריקנא ולכן יקשה עליו דאדרבא לבתן ובתלא תליין הוא
קיונים כהשתנו שלשתם תלוים לתלי, ועוד לדבריו הכל וחד
דכלו לון דאיהו תלא ועוד אסף אחר הרב כפיין ותלא
אשו תלא חד הוא ובלא תלי טבי נינהו כדקניא לעיל בסוד

הריקנא

בדיקנא ס' י"ג תיקוני עלאי ותתאי כלהו משניין לגבי תיקונא
ואע"פ שיש לו לפרש איזה תיקון כמו שעשה ר' שמעון לס' יג
שהוצרך להזכיר התיקון בעליון ופירש ואמר תיקונא קדמאה
ועוד הכי אינן לפרצופין ואינון עסקינן כדאמר תרין דיוקנין
וחד דכליל לון ואע"פ אף אמר ברב דהיינו דעתק דהיינו תיקונא
ולא דעת ותיקונא אינון פרצופין שאינון אלא לחי תבשיית ב-ן
וכל. פרצוף ופרצוף ועוד לגבי כמו שאמר דכליל לון לחב
תנך לחוד ואכלילן לה תשיעא אלא ודאי כדפרישת לחד
דכליל לון לאו"א שהם תרי ועתה הוינן דבר אחר והוא
שעולמות קיימים לתיקון בעליון דהיינו יסוד בבוצינא דקד"א ונעם פה
כללים לה ״

ס' י"ג אמר לשירותא אשכחת עתיקא קדישא

דאתנהיר חוורא וכו' והנה עתיקא קדישא הוא כראש
בשני ותיקונא הוא יסוד בבוצינא
כרישא דלא אתיידע שהתיקון מחוץ לאריך ונפש שנים תלת
דאתנהיר כל שנכנסו לו אורות מחוץ לכפ אחר כי לרוב
עליונותו וגבוהותו של אריך א"א לומר שהאצילות התחיל
מתוך דבר אחר מקרי כמו שאמר לרה"ה ב' תנינים, אבל תקום
ראשית האצילות הוא אבא הנקרא חכמה ומיין ראשית
חכמה וק' לראשית לחכמתא ואמר דאתנהיר חתיקא לרתון
כי הפותין שנכנסו לעתיקא קדישא גרמו לו להוליד את אבא
שהוא נהירו דחכמתא דאתחשיו את ל"ב ונקבות ולאו דיבר
יכו —

וחד הוא חכמתא דאתפשט וכו' משום דחכמתא דאתפשט
היא ל' תנס"ה אבא ולכן אמר נהירו דחכמתא דהיינו כמו שכתוב
שהחכמה שלו התפשט ל"ב נתיבות כמש"ב לעיל עי' כח"ע ועבמ"ש

קרומא מסיק להקפא לגולגלתא, כי גלגל הוא אחור שם לבדים
ונפקא דיהוא תותא סקיתצה גבי כינוש פקחתין
שבו היה אבא לסוד

פעיבוד י"ב תנש ואחב"ל יצא משם נגפירון לביה כאן רתג
שאבא נבהווה תן באור גרוע. - - נזכנכה
לתם וכבר כקבון לעיל כי נ' חיות אור גרוע. נכנסו לב' צ' —.
חעתיקא קדישא יאחר תרלא ואחתאמם קוחין ויש נגד— סין
וחנפירון לביה ומה דעתיקא קדישא נגיד לבקוחיתה דא—
הוא כי עתיקא קדישא מאיר לבל האצילות בימים לבחוחין גשר
תפלבוין נה' דאריך לנה"י דאבא ונה"י דאבא לנה"י דאימא -
אבל מה שבקחה הוא לאבא ואחב"ל לשאר האצילות וכו' נשכא
רתן נוע כי מוחין דאימא עתן תאבא בתו מוחין דתבונה שאין
אלא תגויר בכאתה לקחן לבי' נה אבל מוחין דאימא הם ה"—
תעתיקא קדישא אלא שבקחה נתן מוחין לאבא ואחב"ל לזו"ן,
וזירו הא דרחה דאחת פני כי תחת ותשלה דכל הכוסה
ועת אם נגה חלק על מנש
לפ' לדאנויק ע"י לך וכעדקו לעיל חוף מי' ב"ד והראה פיבשה—
דא כ' פתאם דרא אתל וכל שאר אקפסי וכו' ובבחי' אחרת
גם נגה אחת ואמעביר להלק ריזין אבא מוחין לאת...
ואימא משחאל - - ותם לתעלה חשובה
וריסא חרא כיון לון גבי תרכתה סקוחה אבל בלשון רחוק
תנגט דמשרעו חושא חד כלל וכלל
ועתו בם ר' ולא היא אלא ברישא מלין כלל ושני בראשים
בחתקונים כמ"ש לעיל חלק כיזין הרין תמרין סטרין וחד רכלל
לן ואולין חלק תהמגשיין לגויר אנבחין כי כרי להר
לו - - מוחין תקלבשין
נלח הוד יסוד דאריך לנלח הוד יסוד דאבא ונלח הוד יסוד —

דאבא

דאבא לקחת הוד יסוד דנצח והתפשט דאיה (מורה להם שנעשו
לקחן לחי' ית' כי דעת כנודע (וכל התחברות בינה עם —
נעשו לבנו תפארת ומלכות תאבא ונעשו חח"ם נסיה..
חכמ' באס', ותמצא נהרין כלא, כי המוחין עליון כל
איברין של — — שיר ראחרון לקחן כיס
פ' נין ורעיו ס' נ' כי תנת פבינה מגיל כל קו שמאל ותנת
בחכמה מגיל כל קו ימינו ותנת בדעת מגיל כל קו אמצעי —
של " " "

ס' ית' אחר"ך פאי תכלתא ו"א אבא ונבער פיא אמיא
ולפי שלשל לפחות אחר
ואולם הלא ההתפשטות לשער אמין עמה לא להוריגנו לאנפה
סרר, והתחיל הלתש, גם לפי שלתשלם כתן לגלגלות מתאברתן
יקים ולכן עמה לא להרחיב בכבוד לה תעש יותר, ואחר —
שנתקן אבא נש' לקח הוד יסוד דתכתה סקותם ולקח הוד
יסוד דעתיקא קדישא ולקח הוד יסוד דכרישא דלא אתקיירע..
שנכנסו לו דרך ראשו ונתקן לו מוחין ושנ"ב ילא חסוד ס
בקשנות והתפשט ובגדל ואין אולמא חולקא שב"ל שבשילא תיסא
נתן לסוד אור גרוע ילאם המוחין עתו, אלא שלא פיתם נכבר
באחרון לקחן ע' הקס"ב, פאי תכלתא אהתפשט ואשתכח
דכבר ונקבא הוא ואין אבא פנימי ובתברוש חתן את הארותיו
בשוב עליו לשיעור קומה וכן אחרו להסתפקא לת' יתכו ספונא
דכלא אמיק ליה אבא תורתיה ולכן אחרו לחסרוננו בתקיפ"ס
דק ב"ן ל' כל. אתהא לה דעלה ולכן נק' ת"ל דתגין בקורה אל —
ותהלל את לדך לבונתה. ו' נאל התחלל לנגל אשפך לבונתה —
אורה לאיש נתלא ילחר את אשתו ושכב עמו לתרלות אלא
לתבונות וכבור וקא קארי ליה לאך, וש"ם כאן ואתמיק חר נברא
כי אבא פוליאה תועלתו ונ"ג אחרו לאיררא

רבא ע׳ ר״ת על אריך סלק לרזנותיה לחברי׳ אוריתא ואסתלק
וכן אחרו לה׳ לראשית על גזיר ו׳ אתוון באלף וכו׳ וכן נקיב
כי תאויש לנקתה גאות דנגיר ונתיק נגיר תברואש עד
ביסור לה, ונפיק הביסור - - לאושקאה ונהא
שהוא נ״א שאולתא אחרא. לא ביה יכול
גזיר לקבל. בשפשוטה חאבא ונייל לרישא דגזיר אנפין נפ׳
דאשתא נבגוין לראש גזיר
ואתעביר חד תותא גפן בינה דגזיר ודתתין לאתחשך כנפר
- - - - ונייל לכל נוהא
ואשק. כל. אינין - - נשיגן כדאחרו׳ אשתא
שולטא עד הוד - - - אתחשטק בפל״
ונפר שביא אותא ילא תענן שהוא אבא להשקות את
כנן שהוא נ״א - - אתבליק כאי
חבתקא - ואתחשך נבו׳ אין - - - בכוונה כא ו
לתלת אתלניק כתו שביקה לגבל כי שסאחר
שנכנסו לאבא בחותין שלו לבנילו אבל כאן ה״ל שנה׳ כאריך
נלבשו לאבא לתק תותין לגזיר, ואתחשך ה״ל שנים אבא
בלביש נפ׳ שלו לנפ׳ כאשתא ואין אשתא בכנישה נפ׳ כירה לראש
גזיר, ואתעביר לגזיר תותא אחרא שהיא תכתה בהוא
תותא - אחרא - - גפן בראש -
בעלין חכן - שעליהם אחר לגבל לבנק ס׳ י״ג ואילין
תלת התפשטין לגזיר אנפין נקראו תותא כי כן שהיו תותא
ספיחא או תותא סקותה, ואחר אחרא לפני שעתה סיים לתבוש
תבחה דגזיר שנעשקה ע״י אבא בנקף תבתה ולהוספת לאור
אחר בהוא נבירו דאתחשכו דינים אילין הדין תשיב ו
ירתון
לה״ס. שהיא ילדה את אבא ואשתא שעליהם אחר לגבל לבחוק
// אתחשך /

מהחשך ואהחשך ונוכא לחוץ וזהו כי שיאמר בפוא תורתא
אתרא דאהחשכו מיניה וכו׳ חזי ספוזו נפירו ולבןדע פי—
בפוא נפירו רתן לבברא שפוא בראש פשני תקלה ריש—ין
דעתיקא ובזה רצוי שיאמר ובפוא צו״ע אלא לפי שפתקום
נגוה חזא ואין כאן להחן לו רבוי לחי׳ כי אחר קראוק—יו
לבן אחר בפוא צלא וע״ו ושלא יראה כאומר זה נזה אב—
בכונה ודאי כף פיא ונחלא שירתין כאן תרין הקאין ריש—ין
לעתיקא וקרא לשני נפירו כי הוא מחזיר אור דרוע וחושך
תמר לראש בהחהוץ ועל שניהם אחר אחלימו ה״ל שנתקנו
עתיקא קדישא וחס ונם שאין תרין תשיבן ע״ז נלם נסוד
יסוד דרישא דלא אקירעו שנתלבשו לארוך ולזת. כי יסוד
דאריך לגבי׳ דאבא ואבא לגויתא, ואתקבן משתאכמסר
ושירא דגבורה דאשנין תרין עדקין התאין דהן דאריך נפם בסתרי
לנוק נכם פנן׳ תרי עשרין נפם בצדיכים לשנינין כי תבס—
נגושה נעוק דגעיר כהתברש ואקרל ואין לפקוות חן חיצ—
ככר שרש כי לגעל תנשהיו נכתק תסר עלאי שפוא אבא—
ומואבא תסר אימא נבורה ובתוחין שלפס נגן שישרא לתסר—
ושישרא דגבורה כדאמרי׳ לקתןסין מ׳ תקין, יצחר רישא—
דעתיקא דבירא ה״ל לראש יסוד אל שבוא

לדעת דגעיר לאתוקן סוק יסודה שהוא לגבי—
נכבד לנעח תפוחות נעקנו כי תוב דגעיר ע״ז נ״פ דאש—
אבל לעת׳ יזא תיסאה פני ד׳
תפוס כבתוב השום ה׳ לבני פסיקי ותלת תפוחות בלשון רבים—
הבין בזה שכתבתי לעיל בסוף דבין לחושתא כי יסוד ת״—
ויסוד אל כ״ל כאמר שפה רחתי נו רמתי בלעיל סוף סי״
ועליהם נאמר תסרי ה׳ אזכיר תהלות ה׳ תהלות ודאי תרין ופיין
דאחרינן תהלות לאל עליון, ועיין לרישא דגעיר אנתי ז

ומקשינן ממתני' אחריתא, גבי דינא דמעיד אנפין,
וה"ה נמי תבאן נראה שכונת הרב
לחלק בין נתנם במקום יותר מחוב שכבר לסדר התוחין בקהל
מחשה לחלק בינה תרומה דנתן כי לסדר כך הוא נעשה
ומקבל את הקל בקל החלה ומה שייחס תות בבינה לאותה
ומה בתכבנה אבל ומה הכונה למקבא וכן נראה מהמ
שהוא נתנה לתקום אחר בבחר, וכן קרן מעשין לשון כבר
כי היין נעשה היין כבר וכן נראה מזה שהיו התוחין ד
שנה חבם שבם חוב נשארו כמו שהיו, ובשנים שבם קרין
מעשין מ"מ צריך נתחברו להיות אחר דהיינו דנתן וגו' כו..
על דנות ל' דנתן הרי מיחתו ואינון דנתן דהמשרא דחסר ודנתן
דמישרא דנברה מלא שבנתת לבדו שקול כשנים מאחר' וגו'
ואף אם היו מרבעתם שוים וכה"ג שאינן שוין כי חוב מאוד
והקרן מעשין צריך וכן נראה מחו"ש לקרן נ"ב הקטן שכונת
הקהל הרושא דנתנתא וכן הוכחתי לפירושי לומר דשיר
בשירים קם ל' ויש ע"ב מחו"ש שם של תוחין דמעיד פס
קרין למילתא לירותא דאו"א ותרין תהרין ססרין דרם וזמן עד
כי שם האבכתי וסקרתי דברי הברכתו עצם נזכר כי חוב
המעיד רם אתסנתא דאו"א ואני הוכחתי כי לאבי אלא הקרן
מעשין שהם מ"מ הם הבק' אתסנתא דאו"א ונתכנו שכונת
הוא התוב חוב ואני חלקתי עליו בראיות והוכחתי שכונת לחלק
מחוב ואם קשיא לך כי לאו"ר ע' דנק' סידרו מוחין דמעיד לסדר
חב"ד וכך אמרו שם מתלא מן תכרים, מתלא הבינה לינה
מתלא הליראה דנתן וכו' משמע שזה סדרן דע כי לא קשיא
ולא מירי כי לאמוץ מסבראי אמרו שם ונאי מתלא דנתן שני
מבנוי בין האי מתלא ובין האי מתלא וכו' כלומר אל תחשוב שכונת
לחשה תחוב כי אין אלא לחלק מהם מ"ר כל הלק כי ---ין

כשנין

ראינו הכין מתכין ספרין ותר דכו"ל דין מילתא כמבואר לס' י"ן
נס רמ"ש שני תרוצים הכי דייק כהשתא שהואפשלינו לעשות
בלונ ובן נראה מה"ש לקמן נ' הקס"ג ואלין מהחברי לבר
מנתי ותורה הקדמונים בדנ"ל דין ואמור לפני סטרא ובפני סטרא
ובה' לבראשית נ' קנ"ת המדרש שפתח ברעק הוא לתעלה
ואמר כלפי כבק, ונס"ל שה"ש לפ' לבנונה נ' מ' שלא חי
עלה דהרי נוני שהסמ"ך ואחר נלם דייקא ואחה"ג דתן שאי
מתוחין למה"ש הלב חלין וכו' וכן לקמן ריש ס' כה"ב תקרים דנעת
לחוה"ב נק"ש לה' משמשים נ' רש"י ריש דתל' כא מתקון לחסר
ונבורה וכו' עד נפירו דהכין מוחין נפירו דאו"א וכו' עד תרישנ
שרי חסד עולאה ונבורה ונפירת דאו"א שהי שפקרים דנעת לחוה"ב
מעתיים ובה' מנמס נ' קנ"ת בנכירו ומוחין ומסיק ולא בס"ו
על חוה"ב אלהא בנעת פוא לתעלם לתקום הכר ובה' ניקפל
נ' ש"ן נקורא כא לפין דקיימא לאתלבשוהא איפי נוולאה על כל
דאתאתכן לם וכו' שה' בנעתך לאתלבש פוא נגלין ובן תוכת
לה' תקוני נ' תחו"ב ונו' התו"ר ולכן לשיר השירים יקף ס' אחרו
דרום הגרת לתנן, ושתו הגרת לאתלבש. כי פוא פעלון ונמ
שתהלא לבלוחרי סבב דתרנלא לבמויסו תד"ר דחוידוע נשכן קבלו
עוף היא לא הבדס שאני אותר לבתחלם נעשה הכל כן כי
כבור אלפים ספקר דבר כמ"ש לאורוא כבא נ' רס"ב קוא לבנעותא
דספרא כל מה דאתהסתר ונען ולא אדבר ולא אתגלי בפוא תלם
סף שלאם ניקרא תכלא תשום דפוא ספקים ונען וכו' ולכן כאן
לתות ברעק נשפוא נבום תאל כאמור שנעשם נ"ז רונשא כלא
אקיידע דנלם לעתיקא קדישא ומ"ס ראם פרב עוק באור כי
שוב ענין וענן לתוגבו בעליונים על תעולם מחוב. כי לא לפעני
מ אם לתקום כבר ובנכיר לת' התחתונים דביין מקמושוהו לתעם
לתלאות מחררים ובאכסדראין כי לבתי ני פוי בנעת לתעס,

ועיין שעשה כי התורה ונביאים כתוב לחכמה ובתבונה ובדעת
וז"ל שיהו סדר בפרשיות שבתפלין, הדע שיש לדעת ב' דהי—
אלו דאמרינן דקתן לפי כו' לפני בדעת לגה בלשון ומרכלי
לגבי לתורה ובנוקבא, כלא כי אל דעות ה' עכ"ל, פרי שאמר להתחא.
כנגד דה' בעליונה ואחר לנוקבא כנגד דה' בתחתונה ונגלי בכל —
נאמר כי אל דעות ה', דעות הרי תשעה. כנגד שתי בבחי' אלו
ואעפ"י נגלוי בירושלמי מ' אחר לתלת דעות בכל אחת וכו—ן
אין רואים לצאת ושתי כי בגרונות ובשוקים שבהם התפשטות
תע"ב אין להם שכל. אבל לגבי היינו שבהם התפשטות בדעת
כלם לגבי דעת, בלב תבין, בליות יועצות, שחול שוחק, הרב —
כועס, תשים ל' הרחמים שנאמר ותעני בהן עליו בהן היינן לו
רחם ארחמנו ועשוך ורחמיך אם אבר אל הקדבה כי אל דעות
ה', ולקתן לפי דעת, המלא כי לגבי נתלקו בראשונים ובשב"י בכריע
ופורחת שבדעת התגלה המוב והוא לגו מירי ::
נמצא להקורות ותהדין אתחשך ועי' לנוקבא לנוקבא אחר
כי תוך בדעת מחויב
קדשו וחשך לחשב לכל פנים לבריאה ולפתיחה ותש' ועי' —
לנו לנו רחם כי הוא סוד בגרע שחושך תפתח דרך תוב—
בשרם שהוא לאחר פנים ולכן תוך לנוק' דעת הוא—ין
ובאלם ידע נכוב בכתבם ז"ל לבלבות דעות כי בגרע פעם—
פת כל פנים ותיין ואור עיניו ויחפו ובריאותו וכו' ולכן אחר כאן
ותלייא בל. דשנין אכרין ואתכפרין לנוקבא בס"ר ובדעת
תלרים יתלצא נגלין נברין ותנהירין לספרא תותא עילאה
ספיראה דנהיר לתתא עתיקא קדישא, מי' תתא עילאה
ספירה סוא—
רבלתא

הבדולחא דבוצינא דלא אתפירש ונפיק. שהוא נחמא הוא בוצינא
דלא אתפירש ואדם קדמון והתגלה הוא יסוד הבדולחא הנק' נימתתא
מוחין דאריך ונפש אחד כי אלו המוחין דנשירתקבלין אור
המוחין דאריך וכלא דא לדא קלין וכו' כי נמשכין ועי' לפי' ע"ז ויאחר
וכד אתפשטן — — תלין כלהו דא לדא וכו' ״

(כ״) ע״א״

אלין תלת נהורין נהרין לתלת אחרנין דאקרון אבהן וכו'
ילדם

כי תב"ר דנשירי תאירים לתלת שלו ותנ"ה תאירי' לנלת הוד יסוד
הנק' אבהן. וכלא נהיר מאתר חד. שהוא עתיקא קדישא —
כדמפרש — — ואעיל. כד אתגלייא
האי עתיקא כנוא דרמונין דע כי אלו
ג' ענינים והם קאמר כד —
אתגלי האי עתיקא שהוא כתרא ותם הנק' דלית כלא לנהירו
אף לאצלחות אבל כד אתגלי כנוא דרמונין
שהוא יסוד הבוצינא דכרישא דלא אתפירש. כולא אתחכרת
לתרום שלימתא ״
כי ימ"ן. האי עדן וכו' כפו בעדן הנק' לכ'. ונהר יוצא מעדן
והוא אבא, אתמשיך מעדן עילאה
ר"ל שיוצא חו"ם כי היא אתו ולכן שתו
כשהם עדן עדן מכתב תכתב ונ"ש לא"כ עי' דמ"ב איך עדן דנהיר
לעדן, ספירתא דכל ספירין כי כל הספירות סותמי' ואנה
כתב — — ועי' ס' א' וסי' ט"ו והוא סוד גדול
ונ"ש, והמבני עדן דאיקרי נשירותא כי תהלת האצילות הוא חאבא
והמחשבה — — יבין כי מדאבא התחלת
האצילות אם כן הם הוא סותם דאין סוף. ונ"ש לעתיקא לא.

איקרי ולא הוי שירותא וסיומא משתמע דווקא לעתיקא שהוא
רישא תניינא הוא דלא הוי
שירותא וסיומא אבל לרזא דמתקן שהוא חה"ס הוי שירותא ראש'
וסיומא ראס"ו וגם איקרי הכי לפי' כדלקמן סי' ז' וראיתי הר"ר
שכתב שכתר הוא חכמ"ה דאצילות ,ותראה דברי המדבר ועיין לפ'
יתרו ע' ק"ס .ובת' לבראשית ע' ע"ש תכתה אשר תניינא למחשבה
ואיקרי ראשית דהא כת' שחירו אשר קדמה ועל דלא נייל
למחשבה תניינא הוי ראשית לנו"ב ב' ראשית עכ"ל .ומ' הרר הוא
ראשון לעו"ס אבל אין דין המתין לזו שהוא הכ"ל בא"ס ואשר המגביו
עם האצילות נקר' שם ע' קב"ה נקרא תרא אשר ומתרן שירותא
ותהי' דהא חו כלו' תהפיא נקרא לא אשתמודע ולא אתיידע
ומתני' וכו' ע"ש מ' נקרא תרא לכן י' שבנים אבא וחם כלו'
וגם כתר שהוא תכ"ל בא"ס ואשר למידן דקדיא דיוקא כרישא
אריכא דסיפא לתחלה אחר כי לעתיקא קדישא דלא אקרי ולא
הוי שירותא וסיומא לא אקרי אהיה בא"ס דאיקרי וה...
שירותא וסיומא אקרי ... אהיה אשר סיפא
ותאמר דשירותא משתכח אקרי אהיה תשרש בא"ס
לא איקרי אהיה
נ"ל דאמן דהריני ... אפשר להקרי אהיה לבא"ס ... אין לא
קרין אהיה א"פ' לאבא אלא למרקים ואין צריכין לפשוטת הח"ו וגם
לכל הדברים כי גם היא נחשבת תכ"ל בא"ס כדלקמן ואבא ה...
תחלת האצילות וגם איקרי הכי. לפי שום חידוש עד עתה לא תבעיא.
דלא עתקי אלא גם לא הוי ביה שירותא וסיומא ...
לתחלה באי' לישנא דשירותא וסיומא דתוך כי סוף בא"ס ותחלת
האצילות הם גם שני דברים ר"ל אלא בכל דבר אחד קשר ומחובר
... לנבר הנמל לם שאין אדם ... לבחל
גם נראה היה לפקים סיומא לשירותא אלא שהוא ... שכל הך

יבק

וכן והחובר זה לזה מה שכתבנו נוכל לפרש התלמוד בפשיטות
לפום פשוט, ומאמר דשרותא אשתכחת מעקרי אמה, ואין לחוש ש
כתבונו שהרי ר' אליעזר ז"ל מ' שנה אחר שהשתמשו בה אמה
ועלתה מעליה כאשר יגלה קרוב הוא ובה' ז"ל מ' שנים אחר
חלק דכתבי שנין דכל תרי עיקרי אמה ובודאי שאין חולק על
זבין אלא דבר מפורש. לאבא אמתי לקרוא אמה כיון שהוא
בחלק בפשיטות אבל עם כל זה עיקר הלכ' אמה היא לחשה ביותר
נלה חתן כתוב ב' מקורי מ' שלו אמה דלא דאפשר לריא דלא
נפרא ובה' ז"ל מ' שמה אמה דלא ארון בבריה ולבן בונה
רש"י ז"ל יבא סבא שאמר זה אוקי אמה ואמר עלי דשחרי
קאמר על פרוב אלא שעכ"ן נוכל לפרש אמה לאבא כי הוא
נלה לערך פשט ונעב ס' דלנעותא כנעה רש"י, וכן כעם אליה י
על לשיר פשירים כף י"ג אונן דאפכסי מי' ולא היה
ראוי לפרש בתנין ויהיה עבין נלינה פני
בירותא, ופא אב לאבון חנת כעור נם
אבין, ופאי אב נביק דאפקרא
קנינא מ' אבא לא לפוג אנר גרוע
חיסור עק"ם שהוא פראו פנים ופקדון כי כאן לא אמר
אפקרא כת"ב לעיל לפרש פשין כי לולא כולו שייך לדין
בחשך כיון שהוא פרעון וחור אבל הפאר בתוך שתה לעולם
ילאה ונקשה שהרי זה אמור לסי' י"ג ונלע"ד כי בדברים שא ן
לאותם לפריא פוא דוקא לפרש מעתים רבוק, ופתרי רפי
וגאין שהיקא קנינא נק אין רב"ן לא אסהדורנו
לפי שילא חנק דאפי ו סתיר נסקים
לכן נמ סוא לא אסהדורנו ואין צ"ל דלא אפיירנו כי כבר
ליאבה לעיל לסי' ל' כי אסהדורנו פוא מבחוק מן אפיירנו ותני
דלא אסהדורנו דכביב לפרש לא ידע אנוש ערכה ולא הפלגו

לאין בחיים וכתיב ונעלמה מעיני כל חי וגו׳. והא תנן כב״ב
וכו׳ אחר לא נראה גבולתו של אלפין יה׳ כ׳
תכמה א׳ פוק׳ מדא מעתי׳ שילא ויוש מה׳ ונכנסה לשם פאלי׳
עד׳ן אמי׳ בקבה בבקו גגור מכחין אין יודע אותה של אלהים
הבין דרכה ר״ל שם בגן אלהים הבין דרכה ר״ל —
בהתפשטותה וכו׳ תכמה א׳ דפיין מה שנתפשט
תחכם לחוץ שלו אבל מה שנשאר תחכה לתעלה אין יודע וכו׳
להסתכלות בהיקוני׳ כך י״ל אותה נעלמה סליקת עליונות דאתלבשא
בספר דרך בנשר לשמים נבירת אורתא הדין וכו׳ עש״ו ומשור
שנכנסה דרך לבנים. כי מן נפ״ דאות נעשו בתוחין לעזר גג״ש
שם בליקת כ״ל שנתכנסת קליה לראשון, ואמה נתיקא קדישא
פוק׳ פלא ידע. אמ׳ חקומה ד״ל מחקור מעלין שהתן ילמה
שפיא מתכתה שבראשון שפיא התפשטות
ויוצא לא אתיידע. וכו׳ שידע. מה שנתפשט התכמה לחוץ
לחוץ לגיור ומה שנתפשט התכמה שבראשון לתכמה סתומה
ניסיא כישא תקום תפלת חשין דעתיקא בנסתרת עי׳ יסוד
פראש פשוט והכאן רת״ס אפילו אבא לאידע לה, גם לתכ...
תכאן שתעלם בתבתה שבראש ארוך גזו מה שנתפשט לח״ס
ובפ׳ תקוני׳ ע׳ קכ״ט כי נקודה נעלמה ועלאראתי אשתלבשת
לח״ס לא יכעי לר ריתא כתאן דאבת רישא ואתבחם כ—
תמורש שנאמר רישין אמ׳ לח״ס וכ״ש לעת׳ עד אתרו שם כ׳
ח״ס שפיא תכל״ מאס ידע ולא ידע לזה שלתעלה תתגא ובין
פיו שרש׳ יקנים כ״ש בנשנו שהוא התעלם לראשין שהוא לתשט
אלא שכיון שנפתח לפרש בפסוק ארקטו לא׳ תפיים תולדת׳.
נסכר תפרש תולקא אתריפי ובאר ע׳ כת״ב אלפים הבין דרכה׳
דא עין דלתקא דיבנו גז׳ והוא ידע את תקומה דא עין דלעלא
דיבנו עניק ימין מ׳ עין דלתתא נתכמה לגעזר עין דלעלא תכמה

״רעתיקא״

דעתיקא ובע׳ רס״ה לית דידע. תוחים דעתיק יומין בר איהו—י
וחורא רז״א בר אשהו מפ״ה אלפים מבין דכבם רז״א אתחר—,
והוא ידע את תקונה דעתיק יומין אתחר ובתסרונות הגופר
וק ה׳ שש תגלות לבסא עלאה שש תגלות לכורסייא התאה
אבן ואבן לא יכלין לאסתכלא ולתרע ליקרא דכורסייא דעליה—י
כמ׳ אמן דשארי על כורסיא פא לתרק שגעור אתן תשין לאבא
ואתה נותן הקיש לה שעלו ונל שאוחה תשין לאבא ולא כן
שכינה הפאה לגעור דכת׳ חיפא תכתה כרישא דלא אתיידע.
אפלו עתיקא לא ידע לה ויש לבקק בפסוק לה לגעור אחר—
פבין ובעתיקא אתר ידע וגו יהבן לחש לעיל בסי׳ יח כי תורת—
דבעם נתל תתות פבינה ולכן לעתיקא אתר ידע דעריך שפי—
תפבין״

אני טרם אכלה לדבר לענין זה אתגור על הראשונות לברר
אבן הענין כל האפשר לפי שראיתי כי כאן תקום
סכנה וכשלו בו רבים ונפלו ונשברו כי לשון נה״ו דאצילות הקצם
בשכנר ואתחי׳ ואומר כי לגדל תעות האס לא הספיק אחלכני.
לא לחבר בין ובין האצילות אבל הלרכו לזה כחה אלהיים.
כי שבין כולם יבא כדבר לברכה תעט תנעט דרגא להרדנא.
ועוד יוכל האס להבין לאצילות האלהני בראשון הוא הנקרא.
אל״ם קד״מן ולפיות פיושב ראשונה לתלכות ותחובר לאין סוף
הוא כב׳ נגלו עד שאין פשוט לדבר בו ואפי׳ לפרפר בו
אסור כי הוא אס נחור ולכן לא התלא שיגבירופו לבל הגופר—
ולא לאורות עולמי לתיקונים מנגם א׳ אנו שתים באלהני פשוט.
הוא כד״א והוא הנקן לבובי תפרחו עלה נעמ״ן נגפ——י
רישא עלאה תפלת רישין דעתיקא ונמצא הוא כב׳.
נגלי שאמי׳ אנא אנך ושינו ולא יודעו ואתנום לשום נשם ולא.
נגלין לשום אות אפלו לקולו של יו״ר כתש׳ לעיל בסי׳ יז ולכן נם—

הוא הכלל האין סוף, האלהות השלישי הוא אריך אנפין והוא
הנק' עתיקא קדישא והוא הראש השני הנעלם רישין
בעתיקא זה אמנם שהוא קרוב לאצי' יותר מהשנים הנז' עם כל זה
עדיין אין לו סיום האין סוף וכו' שאין לו התחלת באצילות ולכן
אמרו עליו כאן לעתיקא לא אקרי ולא הוי שירותא וסיומא
וכן אמרו גם לעיל ריש ס"ד ובתיקונים סוף ך' קי"ג אמרו
עליו כך, ומאור קדמון דעתן דאיהו סתים וגניז ואיהו קדמון לכל
הפנימין איהו לגבי עתיק כל העילות כנודע, ואשכא לחירכ[illegible]
לומר דלא הוי סיומא כאמור [illegible] דלא הוי ביה
התחלת באצילות ולכן נ"ל דהכי קאמר שירותא וסיומא דהיינו
שירוב מי הנזכר לתי' היום ר"ל סוף האין סוף והתחלת באצילות
ונתערב יחד הוא דלא הוי ליה, אבל סיומא דאין סוף נמור לו.
שום עירוב לתיבה אחרת ליה הוי ומתן ולתשם מה שבחכמה
ספירה הוא מבואר כמו שנתבאר האלהות הרביעי הוא
ראש התחתון לשלשה הנז' רישין דעתיקא והוא הנק' חכמה
סתימאה והוא לתי' נקבא דאריך [illegible] שאין ראוי לומר
כן עכשיו נישא הוי שירותא וסיומא ר"ל כי כאן הוא
סיום האס התחלת באצילות ונתחבר ונתערב יחד כמו שאמר לעיל
התכ' לעבר הנעלם ליה שאין אדם יכול להבדיל בין סוף ה[illegible]
ובר להתחלת מי היום כי כמים המעורבים אלו באלו ובזה הקב[illegible]
חז"ל בתיקונים דף ס"ג ב', אע"פ דאקרי חכמה כו' חובר כו[illegible]
בראש השני התלבש להתחתון כדרך להתחלת האצילות דאי[illegible]
דאלנו הן דא ולכן אמר כאן כי בראש שהוא חכמה הוא אע"פ
אבל התחתון שהוא לבר לא כן להתלבש אלא שירותא וסיומא
כאמור ועם כל זה לאין סוף חשבינן ליה, ותחתיה הנק' אבא
הוי התחלת באצילות באמור ונ"ל עליו כאן מעשיהם כבעל החינוך
הוי שירותא ולא אמרו שירותא וסיומא כי סיום האס אינו [illegible]

[illegible]

אלא לחכמה סתימאה, ואל תטעה לומר שאמר לקמן ובהאי תרתי
שירותא וסיומא משתכחת כי שם ר"ל שח"ס שהיא שירותא וסיומא
המלבושת לאבא דייקא דאתר משתכחת ולא אמר הוי, גם אל
יקשה עליך דלה' ולא נו' שנוי קורא לאבא שירותא וליסוד
כנגדו סיומא, כי שם נוכן אמר בכל הנעלם כי נ' מרכבות
הן א' סיומא לבד ב' שירותא ג' וסיומא יחד, ד' שירותא לבד
סיומא לבד הוא עתיקא קדישא שהוא הא"ס בסתר, שירותא וסיומא
יחד הוא חכמה סתימאה שהוא עגול סוף הא"ס ותחלת
האצילות, שירותא לבד הוא אבא שהוא תחלת האצילות בגלוי
וזהו דאמרינן לעיל פ' תנתם דכתר א"ס אתקרי דחשיבו א
אתקרי אבל לא היה בקם דכוונה על רישא תתאה דעתיקא
שהוא ח"ס שהיא א"ס בסתר ולא שירותא וסיומא כנ"ל ועכ"ז כיון
דסיומא דא"ס לה היו כאין סוף חשבינן לה דהעלן לקרש ...
דמרירין ועולה נחתן ואינה יורדת, וזה גם דאמרינן לעיל לה'
א' דעתיקא קדישא אתפרש ולא אתפרש וכו' תושבחתא דרובה
אין סוף תושבחתא דאצילות ובהר רובה אצילות ובלבבים קו' ובה
אבא שהוא תחלת האצילות בגלוי אמרינן לעיל לה' גם שלא
היה ראוי להקהיל בהיון תחת כיון דאחכמה ח"ס שהיא אין סוף
יתערב לתחתו אצילות ועכ"ז לא חשבינן ליה תכלה באצילות,
וראיה נחוכה לזה לה' תקוני ע' הה' מחשבה אתקשר לאין סוף
ההוא נהירו דנהיר חיונה מחשבה עולאה אקרי א"ס ויהוו כ...
מחשבה הוא אבא שמחוהי מלו ח"ס ובאן קורא לה אין סוף
ועוד ראיה נחוכה לזה' תנתם נ' תקו"ז את"ח כלל תשעה ספירות
דאינון א' אין סוף ת' קוצא מסוכן מתכמה עד יסוד ...
תלוית וכו' אלהא כל הה שלעולם דאבא הוא א"ס וספירות
דאצילות אינון עלא תשעה. ועוד שם נ' תקו"ת עד אין סוף עד כתר
אלהא לח"ס קורא א"ס ואין ת"ל לכתר ועוד שרש"י נאמר ולמות

אין מעכבים כדעת שאין הקשר בתפלות אלא מצוה וכן הוא
תורה ובא' דבר' בקונטר' וכתב דבר' ואתחנן ע' ספק'' לכאורה
עליה הוא כלל כולא לא לתושבתא. ועוד השיב הקמא ב
כי לעולם אין מזכיר תש"ר לבדה ואעפ"י שאותו הענין לא יפה
ענין אלא לה לבדה ועכ"ז הוא אומר ע"ק סקירתא לכל סקירת
שהם שני בתי' יחד לא למעבדא לון ואכתוב כאן אחר הפס
כנה לקמן סוף ס' כ"ח כתבתי דבר בלשון ובזכיר כאן עניקא
קרושא סקירתא לכל סקירין שהם השני הראשים המתחתונים לענין
לפנינו שבה שאחרי שאינן חושבין בן לססכתק העניקא
אינו רווקא הראש המתחתן בנק' תש"ר כי בו יש משש רים
אין אבל לא הראש השני כי הוא חסר משוש עכ"ל שם
וכן נעשה דבר' כולא הגה והטעם כתבתי לעיל דף ז' ושם דבר
תשמישים נ' ר"ן אמרו אוריתא נבזק המכתב לצורכי קרש
ומכתב נבזק האחר לצורכי קרש בקדשים עב' ואם כן איך
יעלה על לב איש לדבר תש"ר שהיא קדש בקדשים עם בתפלות
ובקורה צורה. ובבגלה כמרוכב לכם דין דקדש ובין קדש בקדשי'
ולכן הקלא דבכתב המוהות דגופר עניינים שנוגעים לתש"ר דמדרגו
וקא קרי לה עניקא או נוהים יותין או אין ספק וכוק ונשכה
ובזה על נעלה פרי לעיל ריש ס' ה' אמרו הוי עניקא קרושא
משקכת דהלק רישין וכו' ואי אחרת שהראש השלישי שהוא
תש"ר הוא אצלות והלא בעניקא תליא אמ"ה והלא אצלות חו א
שקאתא שאין לעניקא אלא תרין רישין ונם גם תלוב ותש"ר לא
הפא כנגד ישראל. ויצך המקיים שתש"ר היא הכלל באמ"ה והלא
תורי ובס' כת"ה הקלא עוד ראיות אחרות כלנה כקדבה לענין
בתפלות שאין לפנים דבר אמרו הכתב סקירתא עבל לעניין
תנין בזמ"ה בשם גם עק"ש שהוא שהוא הראש השני הוא תפת
ועל גב נאמר השירי יפה קדוש לה' עכ"ש לעיל דף י"א ע"ב

מתחת

אתפשטן עתיקא קדישא ספירתא דכל ספירין אצטריך תשעה
נבונין וכו׳ תשעה לעתיקא קדישא לתיקוני שהיא הכתר
ספירתא תשלום לעשרה והכוון שאין באצילות אלא תשעה
ספירות וכן תשעה התח״ש לעיל דף י״ז כי רישא דלא אתיידע
לא אתחשב ולא בכללא ולא בחושבנא תשעה. הא תרין
רישין התאין הם מן הכתר ואעפ״י שהם בכלל באין סוף,
וכן תוכח בפרשת בראשית ע׳ ע״ב לכיש מדתנותא דתלתא
נייק תשעה למין לעולי ספירין נהר שתיר ולא ידיע אלמא
עתיקא קדישא ותשלום לעשרה ונראה שיש לפרש כן גם
תחת שלתעלם לסי׳ נ׳ קרא לעתיקא קדישא ולתכתם ספירתא
רישא דכל רישא נכבר בהבבתי לראש סי׳ ל׳ דאיתא אחרות ב
ברורות, ובתיקונים דף תר תלת סמי׳ א׳ בתר׳ : תכתם ג׳
ביום, ועי׳ שם עשר סמי׳ דאינון אל כתר עליון, ת׳ הקדמה
ספירות מתכתם עג צריך ל׳ מלכות ובזה תבין מה דתנן לספר
יצירה עשר ספירות בלימה : ולא י״א ולא תשעה אקפרה
לכרום בעתיקא בתנין ואעפ״י שהוא תכלל באין סוף באותו
כי גם קשור באין סוף באצילות לסוד קין ביו״ל בשם בן ארבע
ה׳ אחר וגם הוא אחת אקפרה שלא לפרש מלכות מן באצילות
ואעפ״י שבפרשת בראשית ע׳ קט״ב לס׳ כבפיר קראהו מקיבת
שהם שאינם דבוקים ובפ׳ ויצא ע׳ שט״ן קורא לאבא שירותא
ויסוד בעשר סירתא ותש״ ולא י״א ושלא תאחר בין דאי עתיקא
אשתכח בתלת רישין כלעיל ריש סי׳ פ׳ אם כן גם רישא דלא
אתיידע יהיה בכלל קת״ל דלא דכבוא לאו בחושבן כלעיל סי׳ י״ן מ׳
אחר וגם הוא אחת ולא י״א שלא תאחר בין לעתיקא קדישא
ות״ס הם תרין רישין אם כן סוף י״ג קת״ל דברייתו תשבי
תר כי אחר קראתיו, בפרי לצאתי בדבר לאך כיטב ותינב
לצדקין וו

סי׳ ל׳ פאי תרגום שירותא דכלא אשכח לחירק לתם״
לי לתהנא שירותא
דכלא פה הענין לעיל בהפוכתיון דתרגום פי שירותא ר״ל
אילא תנא שירותא דכלא בענין תשבין כעל אבא לכלל קאמר
לכי תנא שירותא דכלא לאשתוויין שאין כוונתו כאן אלא
על ספי׳ פרשת, בראשונה שבאבא שביא תרגום שהתגם נקשטו
לב׳ עקבות וכאלו אמר פאי תרגום לשירותא דכלא שבילין
ולא ארחין כנה״ב פואלכ נקלי ואין עושין לכל אבל
בדרך פוא ארוך נכתב ועושין לכל ולפני שלב׳
עקבות אלו תושנות דלפני קרי לבול״ם ילירם מלאות תרגום
כי מלאות תחת לבן אמר כאן שבילין ולא ארחין ושור ט׳
כי שבילין זכרים ואורחין נקבות, ואמר יחום הלאתי ראים
לגם לב׳ תקן ע׳ קלת ובס׳ לראשית ע׳ ייון יאקחלי התאים לאורח
דחר דכנא דשארי נעלם כוונא דספוא שביל סקים ושחיר
כנין לעלמא לב׳ דחר שביל דקיק וחד אנח׳ דפוא דלתתא
אורח ופוא דלעיל שביל עכ״ל ואורייתא לפו אתכליל
כתו׳ כל׳ נובלות חכמה של מעלה
קורם ונב׳ תשמשים ע׳ ייון אורייתא תתכתם נעקם פאי
חכמה אב לאבן יאפם תנת דגשר ופ׳ לבנין שפם נלת
ם פור יסוד וקשה דהא תנא ליה לעיל
הרא זתנא ונראה כי לפי שאמר ואורייתא לפו אתכלילת ואולי
יחשוב אדם שכוונתו על תורה שלנו לכן אמר כי תרגום פיא
אבא דגשיר בנק׳ תורה ועל זאת בתורה אומר ונבפאי תרגום
שירותא וסיומא אשתכחת כבר מפרשת לעיל
לפי׳ ע׳ שרנלב לומה שתרגום
שביא סקתא שירותא וסיומא תתלבשת באבא, ועל ידי כן יכול
אבא לסבול אור אריך וגם שאחר להיקונים דק ק״ן תרגום לבושא

וחכמה סתימאה ענין חכמה עלאה חכמה תתאה

ענ' כי תתאה

סתימא נק' הורה קדומה שקדמה לעולם שהוא נעשה תרי עלמי

שכן נעשה אבא ואימא ובזה יובן מה שאמר באידרא רבא

ע' ר"ל הנה סליק ברעותיה למעבד אנפיהא ואתפשט היר אחרה

קמיה חאן כבני לאתקנא ולמעבד יקר בקדמיתא היקו—י

שכיכא תרי אלפי שנין, אחר סליק ברעותיה לתקן כי בוצינא

כי יצאה החכמה שבבוצינא ונתחלקה רובה נשאר בראשו ותלכך

החכמה יצאה לחוץ והתפשטה ונעשה תכלית שלם וביא בבוצינא

ועל זה שאמר ואתקפ כלומר פתיחא תוקפתו כמ"ש בפ' יתרו

בהשפעתא על אבא בפוא ביכול אמוק ליה תקרתיה, ולכן אמר

בהסרכנוה בהיקונים יק ל"ב ב' כל אתחא בה בעלם, ולכן אמר

חכמה עלאה חכמה תתאה כלומר למה שאבא הנק' חכמה

יצא מהחכמה סתימאה לכן יש דויין זה לזה בשותפם זה חכמה

תתאה וזה תחכמה לא נען וזה נען זה חכמה סתימה וזה סתום

סתום שאמרו בקבלה ומן נעיר אין יורעו כמ"ש לעיל בס' י"ב,

וגם לתשעיהם בם כוחים כי כחו שאבא תוספות לשרשו כן

חכמה סתומה תשפיע לו לטור תלכות נעוה לתבירהם כמ"ש

לקמן בס' כ"ה, וגם כי תשעה ישיו בעם וכתו שאריך אפין

אנפיהא כן אבא תמין אוריתא כאתקלין בצ"ב שבילין וא"נ

וכל התפשטות החכמה אקרי אב לאבהן בהתפשטות ניב

פעולת בבנים

כי כל תולד בוא התפשט כמ"ש לעיל ס' י"ז, כלא לא

אשתכח אלא לבאי תות כלא כולא כל

באלהות ואמר אשתו כמ"ש בפ' ויקרא.

ע' עוד אמין בפוא נבר ורא' נפוא נבר אמיק תרין בנ—ין

ראיתן נ"ש, פוא כדבר שכנבני לעיל כי חש"ו אב לאבהן לא—ו

דווקא הוא נדון לבנין ובזה הבין מש"ה בזוהר רשיר השירים דף
ל"ב והתבונה נעשו חמש תקונין ותר ספירה ותר דכני —
כולא פי' חמש תקונין הם ג"א ואע"פ שהוא שש ספירות ויש'
וברית חשבינן תר לפי שיש בתיים תפלה הק' ושם, ובמה שכתב
אחור תקונא לספירה בעמוד אחרת דעלין דעין חמשין ית—ן
כמין שהיא לורבא ואח"כ נפש שקין דענין אלא חד שתיהא אש—
ועלמא דאתהפך עליה עד"ש שם ותר ספירתא הם דשהא עלאה —
ותר דכנש כלא הם כנסת ישראל כמו שאמר הפ"ה תנתם נלכדת
כניסין אחר דהתכנש כלא לגבם זה שאמר בכתוב יראת
ה' היא אוצרו ובמ' ילא נ' שנק' ה"ה שתירא ורואה תכלת
תיובה נבין אך לא נקודה שלאה. הבאי נקודה עלאה נעך כלא
אתמשיך ואמיך ל' דשהא עלאה נכרא דנושקין לכלא, הבאי—
נמיק ו' בגלא לשית דאתיך לבל ספרין וכו' דעלין נעשו ואתיך—
ל' תתאה וכו' עכ"ל. פי' שתירא עלאה חכלא הם נקודה'
עלאה הם אבא דעלין נעשו וכו' פי' אלו נ"ק בגא נעשו רק
פיסוק דאתיך דשתיא וארעא ״

ס' כ"א נקח ר' שתנון ירני וכו' לא מרוש אם—
דפתלה אג בבכה—

אבל דבא גל ראלו וראי לא היה נקח יכין כי הוא אסור
כתבואר ריש פרשת יתרו והסתברא שהגין היה שהיה ירא—
לגלות סוד ובקש רשות ונתן לו ולכן שתח אחר ודאי —
נוכן הוא וכלא אלטריך לשנעא דא כאמור
נעזה אין רא—ני
לגלות ספר ולכסות טפח אלא צריך לגלות הכל ולכן נטל רשות
ותכאן לחלק מאמה'. שבתחלת הזוהר יש דברים רבים שאסור
לאומרם והו לשעה לצורך סנחור תותר, לשנעא דנע הנותן
לכל ספירין כבר כתבתי לראש הספר

// ב"ו //

כי עתיקא קדישא רכיך לראש פשוט תלת רישין דעתיקא
וספירא דכל ספירין סוד הראש התחתון של ספירות ... ין
סותמין אותם ולכן פרבור כאן ג' ראשים אלו לבוראינו ... פיה
אחר אותן המעשה פרק ס' כ' עליון בנוקבים לחדי ... אוריתא
ואמקא וכי שידן נעשין היטב נעסוק בו מעשה יצור,
ונעשה כי לכאורה נראה שיש להקשות בו כבשלתה קודם
שילא תהא ספירא של אתיקונא דליה סוף שייך לאחר
לו תנן רבנו לאתקנא ולמעבד יתקן לקרחותא תיקוני אבל
אחר שכבר ואמקא מאי קאמרה ליה יתקן ונדי דקיקין
עשוי ועוד תש"ו לספק שהירא הרי אלו שנין נראה שהיה
ראוי לאומרו בלחלם ונראה דהכי קאמר ליה אדם שעשה לו
לבוש כל זמן שלא לבשו מה הנאה יש לו היכך כאן שעשין
מלבוש לא ונתלבש בו נוה יפיה תקונך כי על ידי כן תוכל
להלביש לבושא ואירתא ואתלבש אני בתוכם ואין אמרא שהירא הרי
אלו שנין, לנא לאתקנא כלא ת"ל שביקש להקן כל האצילות
ולספירות - - בתלבים שהוא לאתקין כלא
כעין דכר ונוקבא מאי כלא לאתהוי עתיקא
כי שהוא א"ב"ם לקח שבה שאותה לו
לבש לבוש ויעשה כן, נס ת"ל כי כל לאתהוי אבי'הם שלמעלה
חתן והוא כאתריבן שאין לבריבר נקבה לאריך וכל שכן לתחתון
אתר היין לתו' כין לפי שבאין ספק אין כין כל אבל בתו' לזלינא
וכאי יש שם נגלו שבתם כי אין נקי אדם בלא בדינא ועבין לא
אחר אלא כעין ולקחן סוף מה' הקונן אתרו דכר בלחודוי אתתקן
פון נוסא וכליה כאחי כאתהלון וכו' עד תאן כלא אשתכח דכר
ונוקבא פלג נופא איקרי ולית בבכתא שרוא בתלת תניינא בלא
חסרה אלא באתר שלים בתלה שלים ולא בפלגות תלוא ובלגות תלא
לא אתקיים לעלמין ולא אתברך לעלמין עכ"ל ובמ' ויקרא וכו'

ד' חלבא דלא מתרוקנא לאו הוא חלבא ולאו הוא נהיר ולא
חסדא וכל מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא כל שכן דאתעבי—י
חייב ולאו הוא בכללא דאדם ולאו הוא כדאי לאתברכא
ושכינתא לא שריא עלוי והוא מקום תארי החותם וכו' עכ"ל וכל
זה מבואר שגם לעילא לעילא יש בחי' דכורא ונוקבא לי שזה
שאמר דרישא סתימאה דלעתיקא רישא דכסותא דכל פסוקין ובהו—ין
יקר אתקין ואתכסין מה' אתקין דיקיר ואתכסין לאתריינה.
ובפרק בקונדריא כלומר יש לו עוד לומר דכר קאמר יתקן
בקרחותא קוני דשחירא תרי אלפי נשין כלומר תיקוני חכמה
סתרא כהלובשת, בפרק אבא ואימא שהם מ"ל תרי אלפי שנין
לומר שהוא אבא ואמא והיא היא, אע"ג דעתה קוראה קוני כי
כן היא נקראת לקרן ס' כה"ו ובאר' ע' רח"ר והקון עצמה
היין פולמת שוא והיא היא, עבר דאתכליל דכר ונוקבא
לא אתקיימו בקיומא אחרא
אלא דכר ונוקבא חלב
לומר כי עת"ק וחס לא התחברו — — לעולם
ותמן ומשך לא פשטינו אריך להשפ זלא על יחד ותעבר—
בלשון יוני כשרלמין לומר שחתך וכלה בגוונ' אחרים נקבשי—י
ואת אתכליל בלשון כללא שהיא נשרש וגו' כסוד פרקי ישעי—
נעמק כש"י ידין ונאי תכתם כללא דכלא מה' אבא הוא
כלל כל באצילות — — כמבואר לעיל
סוף ס' צ' עבקה ג"ב כאן לרמוז שבעיבור אבא נכלל כל באצילות
וגם שאמר דר"ת ברמזה ע' רכ"ז תמן ספירתא דא נביר נבירו
תר דקיק סתים כלל נכנו כללא דכל נהורין עכ"ל כר נתקא
ואפני יר וכו' כל לשון גם פירשתי לפירוש בתשנה
שהאמר בעניבה יר וגו' למושרא כאן דלא כלום אי—
אפשר, אמר כי כשילא אבא חיסור תם וגם כלים כשילא חיסור

צריך לסוף אור רוע. פי' שליטא נודע אלא שאין לא פירש כבר
ואח"כ נתפשט אבא לסוד הבינה ואין נודע אימא וכו' שאינו
פאי תכתוב אתפשט ואשתכח דכר ונוק' הוא ודע—
כ—
נוקבא ואתנהיר רזין דאלהים ולא גו עמק גו קרבי, תכתוב
ובינה זכר ונוקבא אתקלו בי שנים שוים לשיעור
קומה ושם נוקבא זעיר—
שהתחלת התגלו, אי נמי זכר ונוקבא אתקלו כי בגוון אחד
נעשו שניהם וכן פיה בעין לכן זעיר כתב לפ' בבראשית
ענור ב' ובעמוד' ובפ' בלק ע' שלו' ישוע ולא כפ"ארי אלפ—
שהוא לרוב מ' ספרא דצניעותא דנוקבא זעיר לא ידעם נודע
יחד והכאן אתה לתר שאין לפרוק על הספר ההוא כלא.
נוקבא לפי שכתב להתלק מיוחד. תכתוב אב לינה אם
דכר ונוקבא אתר זה להוריינך
כי הכאן ואילך פרשות נקודה לפרוד—
כנין אלו הם שאין בין לעתיקא קדישא שהוא הכלל הא"ין סוף
ובניהם כלא אתקיים בדכר ונוקבא ילפ כי עז"ה אוא-
שנבראו כל—
פרצופים שהתו בין לזכר ונוקבא שהם זעיר ונוקבא כמעט יותר
התהין פרך ושם אושפו הפישבאל ונ' ולא כתב ליה חותם—
ואתקיים תקונים ורזא אותו נהי ואתקיים, דאתלא פאי לא.
והתקייתין כמור זאת פירש בסיבה שהתו
קודם לכן לפי שאין לא פיה תיקונא דדכר ונוקבא
ס' כ"ב שירותא דא אב לרלא וכו' בפא אימא להתחבר
שהוא מרא דפא קני—
לנו כמה זמנין כי תאבא פני שירותא וכי הוא אב לכל פאלין
והו לכר דאתר אב לרלא להם חנך ואחר אב לכלהו אבהן

והו תה״ הכא דאמרינן לכלהו אבהן ולא הספיקו לומר אב
אבהן, והו דאמר אתחברו הא בהא ולא ולא תני חיוחי וזכין
לומר אבא ואימא - - חרא כי אשתא לא
הוכרה כאן עדיין ומה כי חיבור אוא״ לסתוף המדרש לה
והלך עכ״ הא׳ אתחברו קדמאה חלקא אחרינא היא, וכו
תאי עבידו הא בהא דקאמר והו להם תקר ואמר תכרתה
אב - - ביה אם וכבר אמרו לעיל
ולקמן ל״ג דף - - - צריך להאריך כאן ליסוד
חוסר ולהבין ענין הרמה״ נוצלין ועיבור ראשון כנגד ואב
לאהן ווו ואין לבי סתר וחה אומר ענין ולכן ועתה יספיק לך
לבעת אחרות בכלל הוה לעיל לס׳ כ״א בהחי׳ לרחין עיבור
ראשון לאעיר שהוא תויה לחלכים שחתו, ועתה תקר לענייניו
לכן התחיל בחלק שירותא דרחין שעתה הוא תקר לבהר״ר כל — קהלאתי כנגד
לעולם הנקורות שהם החלכים שחתו, ואחר כי שירותא דא
שהוא אבא הוא אב לכל הגלות בין לעולם התבקא והתיקון
בין לעולם הנקורות כי תמן יצאו החלכים שחתו וגם הנק׳ כא
כלהו אבהן כי הם האבות הראשונים וגם אשר התחברו כי הין ו׳
ספירות לסוד רשות הרבים ועתה נתחברו גם לזה לבטן הלאה
וששו הבלתק אל׳ וגם עבירו הא בהא רחין ליליאתם היסוד אבא כתב
לעיל לס׳ כ״א ומקשיר שהוא רחין להעלה ולפי שחלק עבירו
רחין אבא ובחלק אתחברו רחוקה אשתא אבל אין ירוני תי
אבותם ואתם במאנין קבירין אלו וכן אמר תכתה אב ביה אם
ועוד יש לי לומר שהכוונה דרחין לך תה״ לא׳ יתרו כישנו. קכ״א
ההוא היכלא אתיין ליה אבא מכרחיה וכאלו אמר תכתה אב
לביה ואמר וכתיב כי אם לבינה תקרא דרחין כי
לרחן הנקורות לאהיהלא אב
[illegible]

וכן

וכן כולם, אבל אחר התיקון כתיב כי אם לבינה תקרא ומלבינה
אם תכתוב אבא ומסוק בה תמיד שתחבר לקרוא לחוב אבא ואם
זכר ונקבה לבריאה בו' שום חשש תשב' לתעלה תפס
וכל אתחברו אלו אבא ואימא, סוליו אבא גשר אנפין ואח"כ
[illegible] ונקבים — יומא אמונה ישראל
ויש שאתפשט התיתנאה, לאתהא דכ"כ ייבא סבא
וכו'

פנים אחרין כיה אומר כי משום שהם תורה על [illegible]
וכמעט שכל ספירות אלו רמוזין לאתהייא שהם שבם יה' [illegible] — על דינה
וכתפרש [illegible], כל אתחבר לא לדא יו"ר לה"א כשמתחברין
יחד לבטן התלאה — — כל התלים
שהפו [illegible] יו"ר לה"א אתעברת הה' ואפיק בן שהוא זעיר
אנפין [illegible] אחר אבא — — לצא אלא יו"ד
לה"א [illegible] והשכל כיון לא היה עד אבא לבדו אלא [illegible]
אביך שהוא קולו של יו"ר וביום הבין [illegible] לפק"ק דספרא דצניעותא
נביר יו"ר לבין ונביר וחבר לנקבא ויש לשאול כיון כאמר
ואפיק בן לה' אחר ואולידה, ואין לפרש ואולידה בה כי כבר
לא [illegible] עד שתפרוק [illegible] [illegible] לעיל לפי כ"א [illegible] [illegible]
אתפשט ואשתכח דכר ונוקבא הוא ולכן אמרו לקמן לפי כן
יו"ר דאתחברא לאימא ותפקין לך ונשתמש בן ולא לבה וכן תורכת
לכ' תשמשים על כך, ונראה שרוצה לעבור שני דעדיר לסוד
לבר בינה [illegible] אתעברת [illegible] שאמרו לה' אחרי תנה עד קוץ
ועל כרחך לומר כן דהא אחרינן לקמן לע' הקטן כי כשרבנים
לסוד בינה מתקריאת הבונה ויולך באן שתתפרש שם לינה
הבנים [illegible] יש לינה אקרי לך יה שלחותא דכלא אשכחו
[illegible] [illegible]
ובן לנוייהו הי' אבא ליחידא אימא לשתמשא.

וכן לאצילות כהמשיך לקיום לנו׳ הקטן דאיקרי דעתך ויבוא
לאצילות להקונין אשתכחו שליחותא דכלא הקונין קורא
לנקבות וכו׳ . שבהן ובקון כל
האצילות כי היות אדם לבדו לא טוב, ונ״ל שיש כאן סוד גדול
והוא כי לאם ובת נעלמו אב ואם ובן וביא היא אבל כך סבותי
ימ׳ הרותה ע׳ הנ״ן, וביאור הענין כי לבן יש באב ובן מלין
נמצא אב ואם בן ובת ד׳ הרצופים אלו הם שליחות כל האצילות
הרחוק לשם לן ד׳ אותיות הוי״ה אב יו״ד אם ה״א בן וא״ו בת ה״א
וכאן רמוזי התקום לגלות סוד גדול מאד ואין לבטאו לשפתים
רק לרמוז לבריבור הלב לבד והוא זה הלא ידעת כי גם
אם זה לעורת זה עשה האלהים והנה כמו כי כמו שבעולם האצי׳
יש ד׳ הרצופים כך לעולם האין סוף יש כנגדם לבחי׳ רקיע
ושליחות וזה כי כנגד או״ן דאצילות יש לעולם האין סוף עתיקא
קדישא ותבונה סתימאה וכנגד אבא ואמא דאצילות יש בעולם
האין סוף רישא דלא אתידע ובוצינא דא לו וידענו כי לשם הוי״ה
שכולל כל האצילות יש קוצו של יו״ד וכנגדו לעולם האין סוף אדם
קדמון וידוע כי שם אדם אין חלי נכבר לאורך גם לפי׳ כנ״ל
ובזה תבין תש״ו בהיקונים דיש קץ קו״ט לית ספי׳ דלא אתקריאן אדם
אבל אדם קדמון שלאה דכולהו כתר עליון סתים ונסתר סתים
דכל סתימין שלהי בשלמת קדמון לכל קדומין לכן האי אדם
קדמון אחרית לעולם השלמות ואחריה אלה התיון וכו׳ עכ״ל הנה לפי
שנתבאר שהוא אבא נק׳ אדם הראשון לכן כאן שרמזו על
כתר אמר שלאה דכלהו, ולפי שתגבון לעולם שלא להזכיר בכתר
לבדו אלא לחבר לו חכמה סתימאה כמ״ש לפי׳ ז׳ לכן גם כאן אחר
שהזכיר הכתר אמר סתים דכל סתימין הזכיר חכמה סתימאה
גם אחר שלמת השלמות כי היא נק׳ כן כמ״ש לפי׳ ד׳ ואחר שביאר
אדם קדמון דעולם האצילות דהיינו אדם קדמון דעולם האין סוף

נק״ש

גם שאמר קדמון לכל קדמין ואמר לגין האי אדם קדמון שהוא
אדם קדמון לעולם האין סוף אהדר לגלגלת הכתר שהוא חכמה
סתימאה כנ' שהיא שירותא וסיומא דכל הדרגות האצילות וסיום האין
סוף ואפילו אצלו הרין הי' אצלו אצל אדם קדמון לעולם הא"ס
והכוונה כי גם הוא היא תכלית האין סוף והרי נתבאר כי אדם
קדמון הוא לעולם האין סוף כנגד כתר שבעולם האצילות
והראיה על הסוד הזה שאמרתי שיש לו לפי' דלגינא היא הכ"ה
שאמר לפרסונות התיקונים רק לנ"ך ב' אלף הנה בני עולמין
ואתרבין לגין לגבר הנראה לא הנה שלים לנוקבא כולה וכו'
עכ"ל עד אדם לא אתקרי בלא נוקבא ומיהו יש להוכיח ולומר
שמה שאמר לא הנה שלים וכו' קאי עלמין דאתתרבו וכו' שאינם
הכוונה לפ"ש שם רק קל"ז הוא תני כמה עלמין סתימין אינון
דאינון אתלבשין ואינון מתרכבין לגבי לגבי הנ"ך מתרכבא ולגבייהו
וכו' עכ"ל

ונחזור לתקונים מכאן ואילך לא אמר יהיבו לבר לקריאה
עליונין

אלהים אישים אקרא דברו זאת והתאוששו דעולם ונכתבו
דל שנכנסו לעולם הזה ויצאו מהן שעולם אחר
שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו כלומר שמאסו לתאוות
הגופניות והשליכו אחרי גום כל התענוגות הגשמיות להדבק
לאו"א לא שלו לך עי' שכל לעניין הזה גם לא אספים חיינו
כל חיי דהאי עלמא ולא אתקביר כלא חיינו לא ליפוי ליה חיינו
ותולקא דההוא עלמא וכו' עד שם לג' שי"ט ודאי הא אתקרי
חיין מדרתא דבני נשא וכו' וכן המתים שישבו שלמה המאמר
פירוש הכל וכל הבל הבאות בעולם וגם לא נטפלו אחרי
תאוות הגויים והוא כאדם הראשון שאמרו עליו לפי' הלכות הסוף
וירד יצחק אל אבימלך כי נתן לתקוה תאוותיה דיהיב ליה הכנ.

דאברכיה לה וכו' וכן נמי. ויבא לו יין וישת וכו' אבל אברהם
ויצחק ועשו לעולם ונפקו לעולם וכו'. ואין לומר שבכוונה לעשו
ונפקו היא יעקב בתחלה כמו שנראה לכאורה מתוך כל
יקין ועשו לו. דהכא יעקב לבו דהא עשו ונפקו לתרין עלין
וכו' מדאמר הכא לא אתחסרו תרין עלין אלא לתרין דעשו
ונפק דתרין דלא

עשו ונפק טב ליה דלא אתברי וכו' וכו'

אחרת. דעשו ונפק בתרא

יקשה מה כי מי שיורנו בדבר מה לצרף לבוראנו ועוד כי
איך יאמר על מי שלא נברא בתחלה בתחלה טב ליה דלא
אתברי, ובזה הבן אתה בתרבה ואחר בתחנונים ובלבד שיכוין לבו
לשמים ובזה ומי לא עליך המלאכה לגמור אלא ודאי כשהגיע
שנכנס מן בגוף בעולם הזה וכמ"ש לק בדבור על פסוק ויקחו לו
קנומם אותו שנכנס לבו לבתוך מן העולם הזה כדרכו כו'
לו אני שמח שיורש שמי וכו' הקבונן אף הוא ידוע בשם
לפירושו מן העון ונראה לי שנעשה שעשה סומך לבוש כל
ושמי נכסין. דעשו לבוא כהא עשו ונפקו ואתחבר לאויל
תרין וכו' ודרת וילא כיון דאתברכו יעקב לאבימעקא דאצריך
ליה לאתבתנא לבוא אתר דאתבתנו אבהן דיה דעשו
לעולם ונפקו לעולם, אדם עשו ולא אשתכר ואתכבא אבתרא
ותשא לבביא אשב שנים נמש קרתאה נת עשו ואתכבא
אבונה דכתיב וישת מן יין וישכר אברהם עשו ונקט דכתיב
וכל אברם הכריתה וכתיב ויעל אברם מצרים יצחק עשו
ונפק דכתיב וילך יצחק אל אבימלך וכתיב ויעל משם יצחק וכו'
אלמא עשו ונפק הוא הפרישות מן העון מכל בנאות הכבר
ובזה מבין מה שאמר לסוף באידרא רבא ואתאי חיות עלין הלב מתנים
דעשו ולא נפקו יתנא אוחרא מן קרתא רבא וכולהו אחרינו

// עשו //
//

עלו ונפקו כל שלא תהיו פעם אחרת כמש״ש שלהם ושבת אני
נתקים שכבר היו, ואם יאמר אם כן למה לא חזרו לשם רש״ נ״ל
כי לפרלים לעשרה כי לא ראו טובים מהם עבמ׳ כתן פוספתי
ויסתק ירי לעשן עאלו ונפקו עיין שם, כתלין אינון
סתימין אינון כלומר ומגומי שאין אומרים
אב ואם בן ובת אין פרבר כמשונו כאשר
יעלה על לב איש בער לא ידע הוא כי לא ראיתם כל
תמונה ורכיב עם הי הבחינן אל יוחה כתוב הערכה לו, וקרינני
עליונין נבירין לפו כתאן כביר תיפוקו לבולינא.
ירצה כי אנחנו
תסידי עולם קדישי עליון אינם חשיבין לפני מדברים אלו לא
כאור השמש ולא כאור הלבנה ואף לא כאור הכוכבים אלא
כאור נר קטן שהיה בארץ תוגשת כך קדישי עליונין מבינים
תשו אבל כל מי שאין נתכונתם לא יבין כלל. לא אתמסרן
מלין אלין אלא לחצן דעאלו ונפקו יש לשאול
הוא אומר לעיל מלין אלין
לא אתמסרו אלא לקדישי עליונין דעאלו ונפקו וכו׳ והא הו למה לו
ז״ל כי לעיל פירשנו ויפוא לא כעך דברים אלו אלא לקדישי עליונין
וכאן כוונתו להזהיר לכל אלו בעולם. כל מי שיבינו לו דברים
לא יבין איך סוד שלא יחסרונו אלא לקדושים אשר בארץ המה
כחצן דלא עאלו ונפקו טב ליה דלא אתברי ויסף המסור לו סורות
בשוק ויבלא לבקונים פיבה כי כן תלוה לגלות להריקים
ולחסידים. כתלין אינין נהרין לגבאי לאשתמודעא דכתיב ו
וכתיב ו

וקדם כלומר שאלו ביתה אבבתי אותו את וירא
אותו לפני — שלהם כתו לשונם כוונה עברית את סיבה
אחרת לא היתה חשין מה שפשטי אבל לפי שהייתי ירא שתים

ואומרו לתכלית השלימות אל שום תכלית גדר ולכן על זה אמרה
ככתוב בדה"ב ב' סי' ט"ז כי ה' עיניו משוטטות בכל הארץ להתחזק
עם לבבם שלם אליו ונז' ועוד כי רבותינו ז"ל הבקר נסתר
שלא לעבור לעבור על אחת משס"ה מל"ת ורבותינו ז"ל קיום כל רמ"ח
מצות עשה ובפרט מצות ענוה לו יותר גדולה ואמשלתוהא
ז"ל כל חילו ראתור ותכבון ומשלך אם יושאל ארם אמה קושן,
החכמה אף אהבה אתור לו לאמשלתוהא רבותינו ז"ל לקב"ה ודווקא
לאמשלתוהא ראם לאכן כקב תום בו אב לחם אלפין לא ינ... ה
להקריב זה שאמר בכתוב הן יראת ה' היא חכמה וסור מרע
בינה ואמרו רז"ל במדרש בעולם רבה בראשית רק לנ"ז כ...
כשהתחיל יראתי ועליך אף הקשין החכמה ובמאמר נשיר השירים רק"
כ"ב אמון רבי נשא לשין לו לנקב נידעין כיון שלאין ר
רתאריהון סוף דבר כתוב את האלהים ירא כי יתנה זה שאמר
ר' שתעון לו' תנהם לס' לבראשית אי לאו רחתמי לבך לא
הוינא לבך נכתוב לא יחלא לאהן בחיים וזה שאמר הכתוב
ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו כותר ולאפיה ראוי להם לאכול
ולשתות וכה"ג אלם אמר ר' מתנון להוב ההא ובבושתא ובשבר
עדין יברתעין סניאין כהוא קמיצא רבי ועלאה על כל עלמין
אמיר נשורים נקתים קרושתים לגבי כבר נש לתעבר רשומים ובפ'
תרומה ע' כ"ב תוסף התאם אחרים ענ"ו ובספ' גם אחר
להביא הכחתא כאמנו לאדם ידע כנין ואתלבן לזהי"ר עד
ראסתלקו מינה תבונה רתכתקא וכו' הא ותרק שבפרישות חילב"ר
הביא לאדם בתכבנה נשתנך נ"פ אחר אל אברם אחרי הדבר הזה
תעתו יעשנא לפו ולמיכך אני מגן לכם שאלו לא היו יודעים
ונבוים - - לולי שהם צדיקים נחורים לא היתי מגן להם
כדכ כי ה' אלהיך מהלך בקרב מחנך לרוך הלך ככה ינשים
לאיש אשר בתלך חמן לקרו ונ"ש לס' לבראשית ע' ק"ט בנוונא רא

יעביד קב"ה לבר נש דאתרבי תרי יסורין לגמרא דהב לתיובתא
והתעסק באורייתא קב"ה נטיל ליה ותמן ועליה אמתר ותנסר
יתכר אבריש נפשיה תהאוה דלבון וניחי ליה לנבא דליה
דאיהי שרינפא לעבדה לסיקלין בנוניה לשחרה לפקודין
דלה, אי גרם לנשרה לה אורן. יהא כיניה על ארבע יסודין
אתעביד נהר דאשתקין על ידיה ואשתמודעין ליה דאיהו רבין
ונשלט עליהון עכ"ל. תרי דאתברי תרי יסורין ר"ל שפלך אתר בתאווך
בנפנית, נטיל ליה תמן תמיהו ע"י יסורין כדי לבחינתו.
וגמרינן בתיקונים דף ח"ב אי גרם ליה גם לאתעסקא באורייתא
בפיא אורייתא דאשתלקת מיניה בר אתי"ר אתפרק ואתחברת
ליה וכו' בס"ר לקניה ארבע. ביא תבין וכו' עט"י אר"ן נותנין
וכו' קיחא תו"ש בכא דאתר פבי ולא ידוע הוא.
כי כל אמרתנו בם דברין, וה"ל נאמרו כן כדי לאתגלין
עין יותר שלא יסתתם אדם לאחר ויהא איגה תניה דגב כן והטעמו
כדאמרינן לעלמא לדבר תמותן לאו הר לבר רב אשי מקים.
נוף נפילתם לדבר נפל כנף לאין להעביר אשכבא יקירתא
לקושיא תהים גולם לנשמתא דחלבא עין החלא לאורא רבא
ע' רס"ג שבהחלה אחר הגוף אר"ש ואחכ"ל אחר כל"א כל
תלין לעתיקין עתיקא נעיר אנפין כלא הו וכו', כל תה
דאתינא לעתיקא קדישא וכו' לזוהר אנפי.
שרך מבט אחרן לעיל באי
עתיקא קדישא אשתכח בהלת רישין וכם אוא לעתיקא אחכללן
וכל הצורים שתהי אספירתו לגוף אנפין ושכינתא בקאם
כלולא ליה עכ"ל כלא חד כלא הוא דהו"ש לעיל לס"י ת' כלא
הוא עתיקא קדישא וסיפא תכלל
ואין ספק כי בחלק הולך אחר הכל, ואנפי ואני הרבים
לשרות וכוונין עכ"ל לעניין בהסות כלא חד הלה ואנפי נאמן

אחרים זה אין סוף וזה אצילות לא תבינו דלא אהדרנו תיובה
כלום כמ"ש לעיל ס' י"ח אלא אמ' לא הוי"א ליה בירורא
כו' ומה אמ' בית הבירור אין שם אלא
כלל אדון ועשיר כשלבבם בקושיא לגמרי לבנך הוא צריך
שיהיה נעלם ונעלמי נעלמין "

(" י"ך) נ"ז "

ס' כ"ן הת"ת שירוצא דאדאיקרי אזד וכו' לפי שלתשובה
סיום דבריו לשו'

כי עתיקא קדישא שהוא אין סוף ועשיר שהוא אצילות הוא חד
לכן עתה אמר בא וראה כי כן הוא שהרי זה אבא שהוא
תחלת האצילות הוא נרמז לאות יו"ד הסמוך לעתיקא קדישא
כמ"ש לעיל סוף ס' י"ד כי עתיקא קדישא נרמז לקוצו של יו"ד
דבר אבל נקו' הי"ד הוא אבא ולכן כמו שהיו"ד וקוצו הכל
דבר אחד כך האין סוף והאצילות הכל דבר אחד ודנ"ה יו"ד
מקום תכלית אחדות לפי שהיו"ד מחובר לקוצו
שהוא עתיקא שהוא תכלית האין סוף
ולכן היא הקדמה יותר תכלית האחדות כי כל האותיות יש להם
תמונה וחקים תנאי ,ביה קבול לא כן יו"ד שאינה אלא נקודה
כמ"ש לעיל ביאור השירים הסוף אל הראשון שאני שמתבחרך
וכו' כי לספרים להיות יד נראה הכא יו"ד כלל אחדות אחרונה
כו' ומה קנת אבא שהוא דבק לגמרי
לפא קוץ יו"ד אבל נאמר האצילות הכין ,לכן אמר שיו"ד כולל
שני אותיות אחרות שהן ו"ד שהם עשר ונקבים נמצא שיו"ד
כולל כל האצילות מראש ועד סוף וכו' יו"ד כידוע ומוכח
דבלא ,וכמ' ויקרא ע' ט"ו באריכות לשון

יו"ד

פיה עש"ה והפוא ונפה לנער ונתשק מינה כומר ואת —
אונקשיא — — הקינה נעור —
ועקבים וגבם רחוקין לו"ל של יולי פיול אבל אותא פיכה רמיזה
לכן זומר נשיא רחוקו לניקף פיול לקולה פתחתין וגו' ונפי כן
חיים חיים דייקא לאתי הקיר ולא מפסיק ולכן נראה לחשוך
פיול לאשקי הקיר — לנקא שפוא.
ומנוגם — תוחן לגויר והפוא — נולתא.
לאפי גיברי ליור שפוא אבא וכמש"ל לפ'.
קין להתשתפא בפוא פיכלא אתיק ליה אבא
ונראים ונשב"ו ולא היעבן שפוא דבא, כשישו לנקא של בחיים
וגא לעקרי ו' שפוא רוחן חיים כמ"ש — לתבשה
הרומב ע' כח"ב ומן אי פו חיים ואי, עיק —
נקא אחרא לאיפי ל' שפיותא הרצאה ותפאי ו'
אתשקיא ל' עו' יוסף פלאיק
ולא מאבא ואיתא כי אין — דבר אור אלא הפיסרתו וגו'
לנוך כבור ה' חתקונו לאי ה' ארבנו פ"א ה' אמרתם שבשם כמ"ש
לפ' לראשית ע' ח"ת, את ה' עשי רבינעה —
ראתון ונפי רקיבא כליה איפי לארבע, לארבע ראשים
ופניהם מיכאל וגבריאל אוריאל
רמאל וקשיא לי שפיה לו לומר עבר ילא תעבן לפשקות —
את פין נפיה לד' ראשים ותשם יפרד ולתה פקביר בפירוק —
בין לד' וכן לא יעשה וכ' וגו' כי לפשקות את פין פיין ואורלא
ואח"כ מן פל' יפרד ותופו למעתים לעוונות פבור תן פו"או ימריד —
ופריד נפיה לד' ראשים ל' קליפו פאנן עם פנחני תטיל לנפתא
לתוה כבאחרינו לקמן לפי' לב"ב דייקא חהרין סערין לסור אר —
ישראל שלמנוחים פיא ארץ כנען, ורלא כליה לנור —
כי לד' אותיות אלו רחוק כל יחוד אלהות

כיון דבין ברך עד איקרי וכלא עד לאמן פי׳ עד איקרי
וכלא [illegible] אין לתת הפסק

תחלת בין לתת נשתבח ותיבת הא בראשית והא בראשית
כי לתת שנשתבח הוא עד תחת וגו׳ עד לאמן וכו׳ לבני
מלתת [illegible] לא הוי אבל איקרי ברך הנזכר כתן [illegible]
ואז לפרשה לפי שכל דברי המלך [illegible] ויהן לענייני
כל דברי המלך [illegible] נעשו על ידו [illegible] כלם
לתכתב עשיק, בשירותא דכלא איקרי ליתא דכלא לענין
באלגלות הוא. שירותא

דכלא ונם איקרי דברי [illegible] ודאורך באין סוף הוא
ליתא דכלא כי לבושי לאורך שהוא לבוש לבוש כלא אתקריבו
וכו׳ וגם לראשית לית דבר ותן ליתא דכלא ותלת ראשית
[illegible] שירותא דכלא, תפאי יו״ל בשירותא וסיומא דכלא
כנ כי שירותא וסיומא.

[illegible] באין אין [illegible] שירותא וסיומא [illegible] לפי׳ יט׳ כי [illegible]
[illegible] תחלת באלגלות וסיום באין סוף אבל באן [illegible]
[illegible] כי איך יבא על זה דכתיב כלם בחכמה
עשית וכי הוא נעשה [illegible]

[illegible] תחלת באלגלות וסופו [illegible].
אף שהיה [illegible] כלם בחכמה עשית לאחרים לא [illegible]
ולא אתקריבו כשהוא תלביש [illegible]

לפור ליתא דכלא [illegible] לא [illegible] ואפילו לא
אתקריבו לפקרא [illegible] כי הוא [illegible] אבל [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
לפ״א [illegible] קף ל״ב

[illegible] לא [illegible] ולא [illegible] דבר וכו׳ [illegible] דבין כך
[illegible] כלא דכלא כיון [illegible]

[illegible]

ואיל אפיריון ואפריון לשתי תיבות אלו יש שני קונטרס
גרסות — ע' איך אתר דאיתא אפיריון הוא
לא אפיריון. כלל נם תוספת דכל הגוזר כי לבן נק' תי' דקיימא
בשאלה כמש"כ לקמן בראשית ע' י"ח ובסה"ם יהרו של תבשלת
את פאם כנא רעלתא עולמא דלא אפיריב לה כשן ואספכלא
ואצטריך לשלהא תנן שאלתא וכו' וכמ"ש לבראשית ע' י"ז אחר—ו
דקיימא בשאלתא ולא לתנרע לה נגב' ופירוש דקיימא בשאלתא
ר"ל דעוא לא אפשיטא וכן כל תיקו שבתלמוד פירושו תקום
כלומר תעמוד כך בשאלה אבל אבא אמר בשאלה לא קיימא,
ופקונטרס פנימית פיא כי אלו הם הרי לסתון אפכרי כי אפיריון
ישתנו ימינה לכנרה ואפריון משתנה רחיקא לעלמא ולכן רע—
כי שם אין במשנות אבל כאן נראה בסוף פרק [illegible] שמתנשה
למיגרנים ותירנה שנצטרפה לקריאה לפתלת הגוזר ונוא כי—
לא אבא תוכר לבנו תוכר שכתב אלא הוא שהוא לימא כהלא
עם כל אשר בבית, ונ"ש דאשתא אפיריון לסוף פירושה תן פיו"ל
ותן קולה מימואוקיפם שום גם לתוך גם, ונם תעשרת יסוד
דרישא כלא אפיריון שפיא לתוך יסוד אריך, ונם שם נק' יקומה
כיון נשיא בכנסת נשרפה ונע"ל תוך יסוד אריך יש נם תק—
עשרת גאונים קדמון כי כבר ביארתי לדרוש היסוד פ—
פיסורות תשקיריון כאתר נם נק' רחיקה בלא יסורה והנר
נתבאר איך נשתא כלא דהלא כי היא ודאי לימא דהלא פכ'
נוס' נירופא וסיורא וכרתה איכרי ולא נוס' רבלא שבעה
יתחלת בגלות נסיום — כו
שאין סוף נק' תכתה פקותא כלומר ס' י"ט ופילך שין ישתה
כשם לעולם דאיתא, נפיא משתמע לה כתנה ונם שם נקרא
רחיקא, ומכאן תבין למה אסור לפוס' נקבה לצריך וכו'——
שתבין פירוש בסוף פרק על כלה אעתיק כאן מה שכתבתי למעלה—

לגוזר

לגבי דשיר השירים דף ב' ע"ג שם והם שחורה ונאוה ונאה הוא
סוד נוקבא מאד, והוא כי יסוד אבא וגם יסוד אריך שבתוכו —
כבר אמרו דנאה לשער קלתון בבחי' אבל יסוד תבונה סתימא
שאין לגלות ונלא הוא חד, לא נאה קא משמע לן דנאה —
כי כשנגלה שלו חיפה לגלות מפני שבנם חלבות להלבית
וגם אין חלבות נגנות בתבונה כמלא נחמא, כולא נחמא הוא לגו
בא מתוך תבונה נגנות, ונחמא הוא יסוד כמו שאמר —
בתיקונים דף ל"ג ברית אשפו נחמא, ונגנות כ"א לגנוז אליה —
ע"ב נשם, ונע כי סוד יפ' כחלבות לחלבות אין אלא בתבונה —
סתימא ואמא שיסודתיבה שוים, וגוד דנא דבא לאמור —
לפרצוף נקבה דאריך אין תשובה מאחר בתוספת חוץ בחשוו —
תבונה היא לך כי במאמר בהוא' אין זוגם אלא לו ובחבירו —
ולא לקדושים אשר לאהרן בתם נב"ש נב"ש שלא ילכו לצבאות —
תעלה ובנבוה מגלן נבוה אבל אסור לפרצוף נקבה דאריך ומי
שפנקבה היא לבחי' דין ועם סבל ימי' נחתים כמ"ש דא"ר —
רישי רח"ר ליה נימחלא לפאי עתיקא כולא יחידא נכ' ובמ'
לראשית ע' י"ל אמרו נוקבא תסתרא דמיחלא בבחינה ורזא
בבין חו"ב לכיש קו בתקפ נ"ל ונחשתבא עיקרי קו בחסד —
ה"ל שבגלגלא דקרנינותא נשיא יסוד תבונה סתימא אין לקרותה
נוקבא אלא דבורא לסבות שאמרו ורווקא לגלגלא גו מחר —
כאיקרי קו בחסד דמשתבו איקרי אבל אין כיסוף סוף נתקנה
כעין נקבה כין אבל לגלגלא דרישא דלא אתיידע לא הוה —
לה תיקונא אמרו בתיקונים דף ל"ו ב' ובאי בגלגלא איהו קו ב
בחסד כמאמר אפי' מתני דבורא כתמים מנוטים ואין ... —
לתתא לצאת קרמון ומתקבין מה שאמר לתכלות בתיקו' דף כ"א
כג עובדין מתפקן ואתיר חנישתבא אחרא לבתיקו' לבהיתו ומסקא
לין משתבא דאתקא לתנישתבא עילאה, חנישתבא עילאה

איהי

איהי משחתא ולא משתכחא לא משתכחא כלל וכו' פי' דספירת
גבי יסוד אריך שסותם יסוד תבונה ומשתכחא אתרא דאחיד ביה
נוקבא יסוד אימא כי גם היא נקבתו כדאמרינן הכלות דאל עליון,
ובמקום המקדש כלל יסוד אריך דומה יסוד דאימא ואחר
שאריך התלבשו לתכריכ ספירות נתכסה ספירתא דאבא אך אבא
עם יסוד אריך שביסודו תקרונו דאימא ונתלא אבא המסיבין
בין תכסה ספירתא דאימא ונגלית תשתכחא דלהקה ואך משתכחא
עלמא שהיא תכסה ספירתא דא גם. תשתכח כלום והיא תשתכחא
ולא תשתכחא כי אמנם שהיא יסודה דנוקבא דאו' לקרותה נקבה
כי כל נקבה מקבל. גם לפעמים תשתמש דאימא לסוד תלבשת
נעשה דתבונה מגן ולכן לא משתכחא כלל אלא כבכורא תסיבב.
וראוי לך שתבין השבת קהלת משבת סוף דבינה בהם של ישראל ולכן
אף אם נאמר רבב עובדין התקונין יבין אחיד משתכחא אתרא דספירתו
בגן ומאן אשר אמא התאם וכלל אחיר התלבש אבא שהוא
דיקא דלא עם כל זה שבתוכו דאימא ואמא דזעיר ואך זעיר
תקרון דנוקבה ונתלא שנכנסין בה כל יסוד דזעיר וכל עטרת
אריך ואבא שיסודותיהם נשים לסוד כל הבלעין ספירין דבר
שנתבאר לס' ב' נוק' דאר התרגם שרים ונו' דמתוקק דמשתכחת
מתוקק גם יסוד דזעיר משעשעותם אל עטרת אריך ואבא וגם
נכנסים בה הלי עטרת כי שם דלא אפירנו נחשב משורת ארכ
קרתן אלא שאלו כמו שאמן עטרה שלמה לא חשיבה דאב
וכבר דיארתי דברנו ביסוד פי' כל היסודות בזכרים תספירתן
יחד ולפי שיסוד אנן הגיע עד הלבוש לכן גם עם פני אלהות
ואחרות ובזה תבין מה שאמר לפיקנוס רק קין פי' דמנין ארה"ר
לא נשתתף עלה כל הנשות דנשות מחשבה ספירתם כמ"ש נ"א
חשתבו הנא לנפש דלבן הוא חשבתם אם כן גם מחשבה נ"א
ע"ל שבעבן נכנסין גבוה כב' אך זעיר דבנו חוזר בבאר

וגם הבין מה שכ' בראשית ע' קמח בזהרא דעבד כד ציין כה'
לית רשו לאת יו"ד לקרבא לה' תניינא בסו' ערות כלתך לא תגלה
עכ' דוק ותשכח כי לאחר זמן יוד קרב לה' תניינא ועל שער הכ"ו
לגמרי בשיר בשירים רק יא' קריות ארבע. על דאתקברו תמן ד'
רברבין תמן כנודע כי משמשין יחד //
ונחזור לענינינו כי זה סיום כלא . והבן דבר שכתב
פי כל
מאור זרוע שילא
והיסודות העליונים בשאר מקום לענין חכמה. סקירתו עד שהם
שלמה וכנגן גם המדרש יותר בשיר השירים רק ל' לקריאתו עד
לא אתברי עלמא סלק ואתגלי חד רעותא דאקרי מחשבה סקירתו
ושני כלא לפסיא דמחשבה סקירתו כו' מה דכתב ויפוי ותפסיר
מחשבה סלק רעותא לחברי עלמא ונחם כביכול דקים כולו
סקירתו דמחשבה וכד לא אשתמודע לבר ולא אתגלי ואית לה
אספקלריא דהכתבא לחכמה לבא אתחסר ולא אתחסר לנוך
כלא אתגלי לבר תפסוק ונקו מחוי תקונין וחד סקירתו וחד דכניש
כלא נכ' מי קלד נגד דלא אתברי עלמא קודם האצילות חד
רעותא יסודה כנוקבא והוי בלבא דקרינתא ושני כלא ספוק
דסלק לפסיא דמחשבה כולהון בגוון בהואם כל הני דכוה
ויפוי כל מאור זרוע שילא היסודות העליונים וגם כל
סאורות שעלו מן הלבים ושתו , לחברי עלמא לפאור אצילות
ונחם כביכול דקים גם אצבע שהוא' שבשם סקירתו דמחשבה
גם עתיקא קדישא , לא אשתמודע לבר כי עצמו' שהוא אצילות
הוא כב' ונעלם שרותה כאלו נגדין הוא לגבי אספקלריא דהכתבא
כי הוא תכתב , ומתן ילא מחוי תקונין שהוא ג"א ואצמ' שהוא
עש סמירות נוך ובריק חשבנן חד לסוד עין פתיום מכלך הק
שנה , וחד סקירתו גו סיא צמחא , וחד דכניש כלא גו היא
כנסת ישראל עלבת יראה ה' היא עקרו ועיין לעיל סוף פ' ד'

סלא

כלא דכל שערא קדישא כי להראות סתימא היה עיבור
אבא ויסוד בו כל הגלות

כי כלם להראות נעשית ויסוד עם פניה והתפשטו ואינו יו"ד
כלל וכו' ונעין זה אחר תוך ע' קין דכלא כלל זה וכלאמרכלא
זה וכו' כל המדות ופעם׳ ולפי שנבאין נה סוגות נגלים לכן
אחר עד הנוקא דקדנא ולא אתגלגל אלין יומין י
ונשקא

תקונין סתרין. סתרין רבים חשתנו, א' דתלבש
שהמקדושים - לכתר גל וא' דתלבוש נגעת להדרתם
וא' עיבור אבא להראות סתימא ולא דלב יותר לפנים תקוני
סתרין לפי שנגלוי פסורות לא טוב כולקין ע' תקונא י
לפסוק תלה יזין וכו' ולכן פתלק כאמתיות לפעלם ואחר
תקונין סתרין ולפיכך אז אמ׳ לא יוחס כמוגל לעלת י
ואחר תקונין דתשתנו חאלין נ"פ אלין
קרין לון דמתעטרן לאורחא כי פיה פנהוג
לכם רוחין ויגלים ופאקין
דבינה אתכליל תכלא כל תרי תם שלמעלה תתנם
ונבר מיכשתיו יו"ר דתמדרא
לאורחא עם כל תם שבמכו כנג נגש ותתקין
לו"ן ותקין לון כלם ויש להנתו יו"ל שני פתלכים
שביו"ר ונם דתתקין כי פם יסגנות שלתם לו לנייפו לאתלנו
כי אז נאם פם לימין ושמאל ורווקא לן אבל אתנו
קשם כנוקא לינה עתם שפדן נגל ואין תחת אתו ולא
לנייפו ותניע עד מתנה דאריך תשב׳ כשפוא
שין לשעקא לינקא כשפבעם פם לסור בקטנות אינם יגלים
לסבול אור פבינה כי נגל פוא תאד ולכן אין
מתחלקם לב׳ מולגגים ופתחנין נק׳ הבינה ופיא תניקתם לסוד

ופאם רוכלק על באספרותים ,מ

סי' כ"ד לספרא דרב המנונא סבא ורז' לבי שישרש

מדבקו לעיני רמ"ז

לכן הביא כאן דברין ועיין לה' ויחי ע' תקמ"ח, הנך יפה
רעייתי וגו' ריש סי' ל' יפה ותום אין לך,

תפלי הוא הי' כל אשר השבת הוא תגאת הדשם
העליונה - ליה, והקונה הבינה מן אתי תלבנון
כלה עד שתו ושכבן דודים הוא - שבתא קדישא
כשכינתא תתאה בן ואינון דאתרין ולאי כלה נוקבא
לאו הכי וכו' לעתין

ולעניין אמי' ליתי שפרה שו' לה ונפך בקרב יומה
אין שום תגיר אלא עתים ידועים כתו חדש ושבת וחלות כלל
ובשים שלום וכבודם אבל בשיפנתו תשתא התקדש אתמלו כ
לאיפה וועברן יתום רבים עד אשר ישבר, ואחחלק חינה
לנחרי אף חן הקירוב והתיום והליבור

בתר נתקין כנב האלי' עלה"ה לריש פי' סבא דלנוונתא
כינוקבא - כגוונר לא ילדה עמו יחד ואנו אומר כי
הה' לה מסוף ותבנונת אשורנה ע' שנו' שנאמ' תורת שנע סימן
לזה עמו יחד ובהביא אחר להתחלת ס"ה עב' לנשעתא דנתן
נמקת לה עניה להביה ובש' ין שלחא נואזה כר אתחליא
ואתעבר כנוקבא דתתעברא מן דכורא אתיקת הרין לנין כתר
דכר ונוקבים ואשען שתים ואח' ובה' הרותה ע' דלו כר נמק
האי רזא דאדם נמקת להביה וכן אמרו לה' אחרי תוך ע'
קלט' יהי דאמרינן לעיל. הו' כ"א האי תכתה אתהנשו ואתקרבת
דכר ונוקבא הוא תנשתו שלא ילדה בשתא נגם אבא למעלה
כדרך הקלותים כרתו שהוא חושב אלא לבת ילדה ולא נגלה עד
שנגלו אבא ועד קיום שלו דתה עניין זה לבאר ואנן הטעא לורה

דא

לא איירינן ועוד כי לא בלבד יתר נראה אבבה וריעות שפר—
קין בין להבל וישטום עשו את יעקב, ואינו תפורן פולך לבונו
ושם מיא אמה שלא ראה תיוין וגם צאצאה כל יחיבם ועוד
נפקין נתקין חבוני לה, ונראה לי כי לפי שאבא ואימא ת
מלובשים תוך זעיר לכן אחר שיתלין יולצאם תשם לבוקרוין.
ויתריו תוקרים להתלבש בו נגפו כתר שריין ובפ' אחור עתוד—
קב"ה תשתא דכיין שגוונם הויר ואינה בנוק' דזעיר שלהמתים
תהילתת לגוונות בנים, לא אפסיק דא מן דא מן שיוון.
ולא אסתלק דא מן דא — פקירוב..
ופתגו ופליבו כי בנתנו אין תשתא.
ויקנים דהכא כתיב ונגר פקרב יותר כבי נרסי היא כלה
כבלה אתיא חתו ופבנונה בבלה שהיא לברתיונו
ודנ"פ ובתר תיקוני דנוקבי וכו' פ' וזכת
בו בשעורות באלה — ז"ל כי ננבגו.
שהפנוקים דבוקים ונמשכין ונראין דבר אחד עשן אלא שני—
שניים מן פנך יתה דעייתי עד ותנם אין לך שבחא דעתא
עולמה ותשם נאלך שבחא דאיתא תתאה, וקשה עשך ארנ"
תרי תיקוני דנוקבי, תריני שלהה והא הלתננבו בשנים
שבגברתי ופשלנשי — יתה את דעייתי בקרלה
עד דובב שפתי ישנים, וי"ל כי צה פנשלנשי אין אלא סיום פניני
הרע שברי בשיני, לא פונכר שיער ושנים ושיניים ראשולואר
ירכים ורגלים שרכך עשך וכו' וע"ש רש"י דתקונא תניינא
מריש יקיר ס"ן ודנין דהאי אימא
· התמניא — צניעא דכולא
ופי' התמניא — תגרונת בלשון
יוני, צניעא דכלא צנועה אתם קרוון ועשת רישא דלא
אתיידע. ונעשת תכתה פקיחא כתו"ש לס' כן ורנונתא דיור

כיס רצוני שיאמר וכשנחא דאבא אלא שרצה לרמוז לשני פלבים
שבזה"ל שיתוחקיפם שנים תלובשים גם לתוך גם בתלמוד לפי כך
וכאן אמר כשנקא לפי שהוא חמץ שלם ר"ל יסורק ישלחים
תשב' לך בעשרות כנגד שאין שם אלא אחד נשרם שלחם
שהיא עשרת דיינא כלא מקיירע אבל הלי עשרת אכם
קיתון ועשרת תכתב סקיתא אין להם דין עשרם ותו ו
שהיסור נקן חמץ שנאמר אין לו להם חמץ וכתיב יקרא חמה
לה ,דגה שכנגדו יתורן לך קושיא א', והיא שפרי לשני
לחתוך אחר תנעתים דאוה"ו לא שמסק דא תן דא והא תו לתה
לי אלא שכאן הלה לרבות צריך שהוא תכתב סקיתא
והילכך כיון שכל האין סוף תחובר לה לכן ניתן צירה וברשותה
וכו' והלקלה ירלה שכל שמנו האין סוף נכנס לה, כל
תרו דבלא , אמי' דמואק בתלים והרותות משנים
ומשני' שני הנעת בכשחירך , הפוא ונפר
יסור דאבא הוא נפר דנייר חכמים תפראש
ונחיק תמי פיסור כבכתיב נייר ונסיק חן קרחוי, קרחוי
גם יסורו ונחיק קריר ולא מפסיק ולכן אין לקרוא
עלאם לה אלא — רעיה באחור"

("רלג ע"א")

קריב כי אם לצוה הקרא וכו' אחר שהשלים רש"י דברי
כב פתוונו סבא נגה חיגר
לענין שאמר כי כשפבנם לסור פיניקם נק' הבנה וכשהם
נגלים נק' צוה ואחר שבזה יובן פסוק גם שהיה קשה תרא
דהרהי לתה לי והו לתה אחר כאן הקרא וכאן אמר תקן קולך
ונעם באחור הוא תתור) כי כשפבן (כל יודע לקרוא את
אבל כשהוא קטן אינו יודע אלא לבכות וקה"ל כי כתן שנער

שהוא אדם ילד, כן האדם העליון אינו שלם עד אחר ההגדלה
ועוד שצריך לשיר השירים יק"ק ויק בת, ונ"ל כי לא זכה
לדבר בזוהר שלהם ורשב"י ז"ל זה, אך הנוגע המשקיף
היא ולחרן שצריך ליך הישן מתכתב ואחר כך שא' חשני דכפים
הא' דהקטן שכוונה לתקן קושיא כלשונו, כי כבר כתבתי
שם' י"ל שכן יובן הכוונה שאחא שנה יסורים עד תק' לפני
שתי שיורו ועשות זה הוא רחוק מהמציאות לכן כאן אחר
לשון המון אם לבינה הקריא ואם אין גאות הנה כך הש'
הוא שיהיה אם קול לבבי ז"ל שאחת שהמעות שלש, הי
מניהו נעלם כשהן שני מדלגין מינרול והסיך
כבוד נ"ל נס' לדבר אותיות שחוק כי
שאותיות שנה רחוק יה"ן אבל שאותיות הכבוד אין רחוק אלא
ה' פ' נרס' אלא לאיחא ולאו מבינא מעליהו מ"לבונים
כי קטנים הם - — - אשקבת
דכלא דהכין שנים קטנים איקרי הכבוד
וכלא — — דאב ואם ובן
נגל אנכרי לינה וכד שני לאכלא כל
וחיתוך - — כמא - - לפאי ושחא לבינה
אתכליל כאיחא התהנה נהי רחוקה שאת ה' - ואל קמה כי
נם שאת הכבוד שהתהו שבית מנוחים, ואי שנית שאחא
זה כבן כלום ואי שנית שאחא קושיא תעיקרא לכא כהאחר
זה' וינא נו' שעון כי יסוד כנשר הוא סיומא דכולא ובמדרשה
לראשית נו' קמה אחרו ונתן לון שקרוב חתן חתיכת נשה
ונן כניב לך ה' נעקיקא קדישא הגדולה והגבורה והתפארת
והנצח וההוד מי כ"ל נ' יסוד
ואלו תלבוה לא קחשיב
// לפרייהו //

ס׳ כ״ה יפה׳ זה ואם עד וכו׳ לענין דפא׳ לו נטיל׳ הי׳
כבן
וק׳ דעת להי׳ שהוא נטיל׳ סימנין דאבהפי׳ וצימים
שהם תרין עשרין חי"ן בבפירושי
לסחוף ובכי קרי להו סי׳ תשום דבאבא נשמא אין להזכיר
נבורה דין כי אמי׳ אימא אין לה דינן אלא דינין דמפעורין מינה
אבל לבן הלה נארום נהגלו שני הפנים דין ורחמים ולכן
נק׳ דעת שהם אותיות נרות כי הוא מגיע עד אביו ואמו כי
שורשי דבר נמלא לה כמו שהוב הפרי המגיע על שם באילן,
ולקמן עתור תקונא׳ פני תקונא דבוסמא חיוורי וסותקן הברותא
לגוא הברותא לאתסנא דירית ובו׳ עיין הרעת, והקדים דעת
לחכמה ובינה כי הוא להתעלם מחו"ב ברש"ש לעיל סי׳ יח׳ והא׳
לכן איקרי לוברא כמו לכור אקפו עלוין לתתו
אכ"ן נכ"ב ויהבו את לבורתו לעקב
ולכן דאיקרי לוברא יצא שרו של עשו חוץ לקדושה ונטל
הבכור היא תרין חולקין הרין מוחין
חו"ב הסטרא דז"א שהם נק׳ דין חולקין לקמן סי׳ כח
וכר אבהכי לעשרי הל׳ שנכנסו לו גם מוחין דאבא ואמא
לסוד מנהגות אין נטיל׳ הדת חולקין שנכנסו
סקירא
לו חכמה אתרק עליונה ונסטרא דתבונה
ואו הוו תרין חכמות ובינה כמש"ש לא"ה ע׳ פס"ל ובשעה דאתפשטן
שערי דעתיק יורין לשערי זו"א כניד חכמות לתון הרונה מאי.
לתון לבאי זו"א דמתפשטן תרין מוחין תרין מוחין סל אלא אל ל׳ מוחין ול"ן
מוחין דהוו לה ואשתכחו לתלת תלי׳ בגלגלתא דרישא וחד מוחא
שקיש על לבייה דבלו כל שאר מוחין דאתפשטו מינה משמין שקיין
לשעני חיוורי להאי זו"א תלת מוחין דביה וכו׳ עכ"ל, הי׳ אחר
// ובשעתא //

ובשעתא דאתחשכן עיינין בשפוא קטן ואין תניא עד חיה—
דאריך ואין פסוקים בנליונות אין תניינות עבין וכמ״ש כאן
וכו אחרבי בעשרוי ולכאורה נעשה שתראן נאיה למ״ש הפרחו
עולם שפשעו זה אריך תניין עד ואש גבור ולא פיא ואררבה
תכאן ראיה לפסק כי תמצית כל אתחשכן שתעיין נראין זה
אלא בבושת עלנך בשרלם לפשפש בו בפסיא דאחרין לא״ר
נו כתל״ דאעבני לגביר אומן ההמשין ואריכין לפסוק -
וחנא אבל לא כל שעתא כתב דעתיקא ויעג כי לספרים
כתבם וכ לא נרסי׳ לשערי אלא לגביר שערי חיוורי דעתיק יומין
פי׳ דתכמה סתימא כדהיין לעיל סי׳ ן כל אינון שערי וכו׳
אינון נחין מתמא סתימא הלין ותכאן ראיה נגלה לחם שכתבתי
שפוכתה לעיל סי׳ יו״ ששין לפכנים מ״ה לכ״ל פאלילות שפר—
כאן קורא אותה עתיק יומין ונן לקמן סי׳ כ״ ואינון סתימין
לתגלא קרישא עתיקא דכלעתיקין, ושנן פכנה היא פי—
מכתם בגביר שמתה שמקבלת שמעו ומ״ה שמתה כי יומר תתנוב
שפועל הלכה לנת תב״ל הלכה לפנין וכ״ב תכם לכי ונשמת לבי—
תרין חוטין תרין תכחנת הלך חוטין כפנו ליה תב״ר ותר חוחא—
שקיט על לבריה גו מ״ה שאוה נכנסת קרך דאש גביר אלא—
תתקומה תוספת עלו ותשמעת לו מ״ שענקים בנמשכ—

ובין כרך ובין כרך תרין חוטין והלך חולקין כל אחד מהם

וכו׳ ירלם כי מגמתי שאחרך תרין תכחות עבין לחמולין לגו—
נרבן עלא ן חוחין רב זו ליה שפם זו׳ תכחה ואחר ליה ונם
דנעק שפוא תנין פרי ל׳ מבושית זבל מ״ה נוטה נכתבת כל״ כי
היא גבולה לקרשה כמו שקוק פו״ר גבל״ לנ״ר ירותא לצבוה׳ י
ואשתים ירוק רע כי אבא חלבוש חסר דאריך
ונו׳ תלבושת גבורתו ורונקא ל׳ מבקום בעליונים ויבגרנה

שאלו נעשים לפס ונותן אבל גופי הפרקים המתקנים המחוברין
לנקב המתחברין לכסוי משתא ונכנסין לראש גביר ונעשים לנקב
שלו ולפי שהוא צריך נקבים לאחד לבן קרי לפו לפרק פרקין
המאין נתון צריך לירית גביר ירכתא שהן כמו פירושה
שבאה לאדם המקום אחר ולפי שכתב שהם מלבישים ל' הפרקים
העליונים כך פיר' ראוי שהם ילבישו גם הגוף הפרקים המתקנים
אלא שהניחום לצורך הכן ולכן אחר נאחסינו לבן לא ואחר
וכפות התעשרין לרישיה כבן — ומלק
כלפו נראה שרותן לו'

ונותן הנק' ראש כן ס"ל ופרנייפו נזהר נאחיד לון תשום ראשה
ס"ל שאינם נכנסים לו לנקב המעורם שהם — מאריך קמ"ל
ראחיר לון על כמו שנה' ראשתא נשארים הנק גביר ולמיתא
נעשים נה' תכשים כך אלו ת"ן צריך נשארים לגביר ולארך
נעשים ת"ן וכל נפרין אלין אב ואם עליהם כלומר פר
שרשן בגביר — כמו שה' לחיבות
ת"ן וכשמחבר עמהם תו"ב שהם שני פתחין ראחים פון לפ
ל' לחו' כנגד ל' הכשיות שבהמון והלק עליהם כ"ל עמהם כת ו
אלו משם תכשים ואין לפרש כמשמעו ולומר שהכנעה הוא המת
תו"ב כי כבר כבני לעיל לפי' יה' שהפרת"ו עלפ"ה שנה לגב ואני
הוכחתי לראיות שהכנעה לתעלה תחו"ב גם מכאן יש ראיה
כתו"ב לכיש ה' לב נשר טעם לדבר אחר והוא שהוא קורא לתו"ב
לגביר אחסנתא ראו"א ולא היה אלא הכנעה שהוא ת"ן הוא הנק
אחסנתא ראו"א נכך משמעו הכא וכלא נשיל לבן לא ויריך
כלא אחר נשיל כנגד תו"ב שהם תאומ
ויריך כנגד הכנעה שהוא מאריך והנקבים נשל לגביר
משמעו שקורם נעשים תו"ב ואחו"ב הכנעה שהוא גבוה מהם וסיומו
נענה עליון ואם נבו"ם קמ"ה לפרש חלק עליהם כמשמעם כנ —
כלא

כלא קשיא ולא מידי כי כבר נתבאר לפי' יח' ובפי' כו' שיש ברגע
שני למינוע א' עליונה לחות, וא' התחתונה לינק ויסוד בבתוכה
על ל' פרשיות שבתפלין ועליה אמר כאן וכן נקרין עליהו אב
ואם וכו', ואפשר כי לרמוז שהי' לה' אלו שיש לבנים אמר כאן
וכלו תתעשר להושיה כגן כנף הבתי' העליונה שבתפלין שהיא
למקום כתר, וכנף הבתי' התחתונה לחטה לינק אמר ואמיר
לבן עוד ת"ל שאפשר לומר כי אב ואם הנז' כאן אין הכוונה
להם על חו"ב שאלו היתה זאת הכוונה הי"ל וכו' נקרין
או"א וכו' והיקאמר אלין ואמר אב ואם בלשון הקדש שלא
כמנהגו. השתא שהכוונה על הרעה שהוא תון דאריך ואלה
עליהו כ"ל על חו"ב כי כבר כבבקי שבתלת וכלהו נתקנו ארבעים
ובאי דקרי להו אב ואם חלקא אגב אורחים נק"ל שעיקר עיבורי
דנעשה היה מאריך הלבוש לאבא כמו"ש למקום לפי' לנ"ן בבי נכס'
והאי לן יהיב לבתקא, לבא יריח ולא לבתקא אחרינא
כנגד הרין
תולקין דגשי' ותגי ואמר לבא יריח לאובניו ואיתיה נבו' כנגד
פתרין עשרין שהן ירותא כאו"א וגו"
לפי' אמרי תות ע' קי"ן והאי יריח אתסבקא דאו"א ויריח הרין
תולקין ויהר נכון לשני לומר כי לבא יריח הרמשין כנגד פעמיקא
ר"ל פתרין עשרין והשני כנתפרש ה"ל כנגד או"א ובמ' נלא ע' ש"ס
וכל מיוחן שיק לנין כלין אבא תולקין ותהון ולא לא אלין עוד
לו ירותא כלום, ואי תימא כל האי והאי איקרון כותר
ואת והלא שעם קרואים לנים
נותה לא פירש הבה תשני צריך להם כמה זמנין כמורכין שכל
חה שלומה הבכר זמן אלא להה לו אין צריך יותר, הנ"ן ה נ
אב ואם כלין השעטנים הכנום עשרה כלאי וכבר
כנבון לכתה תקותות כי לשוניות קורין לבנאי

המשכי והכוונה כאן ללחון כציוניהן הקיר ולא המלבושין לשלחן
זכ"ל
ואמא שהיר יקיר כשהלבשין גם לבניך אבא החכמים וכלא
אתיר ונעתיקא קדישא כי שניהם
מלבושין לאריך אנפא — — חיורין ואיתמא —
משמאל, פי' דהניא לתגלא קדישא ועל גם פרק הלבו—
עתיקא קדישא — — לרישא דלא אתיידע —
פנים תגלא דלא כהר חיורין, ותכונה סקירא משמאל, וכאן אתה
לבר שרישא דלא אתיידע עם תגלא קדישא ואמר לאבא נשמתא—
אתיר ובעתיקא קדישא קליא לבי שאבא נשמתא תלבו— יין
על פנין אבל אריך אין תלבוש אלא על פתוח וקרא לרישא—
דלא אתיידע יקירו דכל יקירין לכתוב הם שאין דפה יכולה
לדבר ופוא — — — כי כן רישא דלא אתיידע.
תלבוש לאדם קדתון על פתוח, וקרא לבוש יקירו כלבבי .
יותן יקארי להאני ופכבתניה נפגב על ערלם יבא כבוד—
ישראל ואתרו רז"ל כי על שם שלבו לבושיהם ואין אב—
ואם תתקנין ליהא איתא הקאש כתה דאחינא
לגיל ס' כ"ה: — תפאי יו"ד שירנגא
ופירתא דלא נכי' לתכרתה יבנה ליק יבנה כתן ניבן ב' אלפים
את הלנו שקשהם — — ופכונה שכן לבבכי.
פים קורין לקושתא לגאיתא, ואחכ' ניבואה אל פארם פנק כמוך
יגש כאן נבראש תרבים יחלאו ד"ל לדעת שפוא כבן תכרי
לשון יחלאו — — — עי' כתב שייתא סחירנא—
כרכגב לכמוך החלא לשנה נכניב ניהיעבו על יכמוך אלו מוחוב
בעולם שתהיעבן לבעל פתלם מישראל ובפ' בראשית עי' קו"ת—
ויבן ב' אלפים את הלנו אוא"מ מעקים לה על לא אחת לבעלה וכו'
עוד שם נ' קם איתא עולמו לא אשתכחת לגבי כבורא אלא—
לגרגא דאתתקנא ליהא ואתא כבר לגבי נוקבא עכ"ל פנן יקר

ונים שהן תשרת קדש הוא שהן ששן הוא שהן ראש, כי
ננים כי תשתרם לבשך קיב הכא לבשך
וקיב הנס - - - ובירך פרי לשך, הני
כלא רכלא אלו זנב נאם ודן ודבק הם כל הצלמות,
ותלין תתלא קרישא יקירא רש כי כתב
חברתו אלפ' - - - לדרוש זמ"ם לשון
תיקון אבא ואימא כי כל תקנים סיום יסוד תליא מלמטים ואנו
מבין לנו לפ' י' כי כל יסוד נק' חי', ונם בדבקי לדרוש היסוד
שכל היסודות הגברים מסקיימין יחד ואין הבדל אלא לסיום יסודות
הנוקבין כי יסוד אימא ויסוד תכמה סקימא מסקיימין יחד לתקנה
ונעבר ולכן שם יצאה נוקביה ותליא לפני הרי תנה, ויסוד
הבלכנא ררישא דלא אתידע מסקיים לתקנה דאריך ששם תקנה דא"נט
ולכן שם יצא נעבר שהוא סוף שבהיכל ותלוי לתקל זה, ויסוד
העלינא דארם קדמון מסקיים לתקנה ררישא דלא אתידע ולכן
שם יצא אריך ותלוי לתקל כתלוא. ואו"א לעבוקא אמבלין ויוצא
לפרש ותלין תתלא קרישא יקירא שאבא ואימא יצאו מתכמה
סקימא שנם היא נק' תלא קרישא, וגבל לא יקירו ככל יקירין
כבלינא ררישא דלא אתיידע אלא שקשה שהרי זה אחור לקמן
לפ' כו' ולפי שאלו סורות נעלים לכן כאן אתר ר' שתא ין
בקירבא לא נינא כלא וכו' לאשתרא
לון - - לנולמא דאתי חכאין
אחה לחר כי למענתים חיר - אתר המות - - נק' עולם
הבא, כן תשום דהוין שצלמא שאינו וכו' ששם חיר שנחלים
את האדם - - - - על הקורה והתכמה
זה תמורש לגובר כשיר משירים מ' הנורה לו שאבבה נתשי, הקר"ת
כל חזן ואגל להבוא עולמא דלא ירימא אמי' זשת ליה שבר'ין
שבין סנדין חמקון ליה חכל הרעין רהבוא עלמא מוק חתי -

הא כתיב זכא בנייכה לי איתא לי דין דתוכחתא נשאה אף אבא
ועל ואתבין לספרא עלאה, אוליף לי דין דתוכחתא לא ידענא
ולא אשתמודענא עד הכא דין דלא איהי לכסותא דין אשנון כרנין.
עלאין דאתא נטאל לגביהו דהא עד הכא לא אסתכלנא לגו
הה הא כתיב אם לא תדעי לך אי אנת זכיא דלא ידעת
ולא אסתכלנא לתכחתא עד לא הכשלי הכא ולא ידעת ל־דין
דעלויא עלאה אתין דאנת היתה לנשים ואשת לך עובדין טב־ין
סגיאין דאש לך תוך הכא לית אנת כדאי לחיעל הכא דלא
ידעת וכו׳ כתה דכתיב וכיה אחותי כלה ונו׳ שבח
זה נתון שיר — — שרי תשובה
שעליהם שואלים את האדם ושימים דקרא יראת ה׳ היא אוצר־ו
שהיא העיקר וכמו שאמר שלמה כי זה כל האדם ונמצאת ב
ליראת ה׳ ידעת התכחה כתיב הכא יראת ה׳ וכתיב התם
ראשית חכמה יראת ה׳ ע״ש כאן ותכ״תה לנזיון חינוה
ונרס׳ להבנת פקודי ע׳ הח״ד דפ״א
תיובתא קדישא ישראל קימא כד שאלתא מלכא נחשא לגביה
כדין שאול לה לגנא דתכחתא דתאריה וכדנם הפיא תכחתא.
דכך אזגדרה בכי יהבין לה אורא, ואם הוא יכיל לאתדבקא ולא
אזבים דמי לה לבר ולא עלא נקיימא התתך בפוא פיכלא
לכיסופא וכד נשלין נקיפיו אלין שרפים דתחותא כלבו בשי־ן
לנקמייהו ואוקדו לה ולא אתיך לה נקיימא ולא קיימא ובכי
אתרגש כל יומא נבירך ולא נבירך אינון דשבבין שבין אין לה
לנין כלית אורא לנפוא עלאה כאינון דמסתכלין לתכחתא ד
לאסתכלא ליקרא דתאריהון דהא לית שיעורא לאורא דאינ־ון
ידעי תכחתא לאסתכלא ליקרא דמאריהון עכ״ל. ובת׳ לבראשית
ע׳ ע״ב לא אתא בר נש לעלמא אלא לחילך ולהתנגע לתאריה ושלמה
אחר כך דעה חכמה ולמשוך אם הלאות ויש אחריך נהקיהן לא־

הכבה

הכרת הא אם לא תלאה אין אחריך נתקומך הכרת חו׳ הא בלא
בסומא אינוול קחי מלטרי, רבב בה תמור —
בתרגש תשלי בב׳ אורח חיים —
שוחר תעשר כל זמן שהת"ח עוסק בתורה אם נהעלם חתן דבר אל
תלמודו אין נמשר תן העולם עד שבאין תלאכי השרת ומורין
לפניו כדי שלא יצא לו בושת פנים לפני הקב"ה לעתיד לבא וכו׳
עד תכאן אומר כל מה שקרא אדם ומה ששנה יהיה תמרו —
בידו שלא תשיגהו כליתה לעולם ברך, א"ר ישמעאל אני לה למורה
בנפשה אני לה למורה כליתה וכו׳, עד בא חי נשיש בידו תקרא.
ואין בידו תשנה הקב"ה פומף פניו ממנו, ועוד נפים המקנרבים
בו חשבו ערב. ומשליכים אותו לגיהנם וכו׳ עד בא חי שי —
בידו תלמוד הקב"ה אומר לו בני הואיל ועסקת בתלמוד —
בהתרכבה זכית בגנאלה שאין לי הנאה בעולמי אלא בשעה
שת"ח עוסקין בתורה ומליצין ומביטין ורואים המון הלמוד הזה
כסא כבודי היאך הוא עומד, רגל ראשון למה היא משמשת
וכו׳ תשמאל היאך הוא עומד, כרוב היאך הוא עומד וכו׳ עכ"ל
שתאריך לשון זה, עד זה הכרי זהו גילוי שכבוד תכירים את
כבודי תכאן היה ר׳ ישמעאל אומר אשרי ת"ח שתלמודו תשומר
בידו כדי שיהיה לו פתחון פה להשיב להקב"ה ליום הדין עכ"ל
ולכן אמר כאן ר׳ שתשון הא בלא כסומא דשעל קחי מלסר — ני
ותלק מלשרני, ת"ל הילו, הי"כ לבני אדם ודא שכינתא "
ס׳ כו׳ כתיב כי אל דעות ה׳ לעות ודאי מי דעות —
הרי תגשתע —
דעת כחסד ודעת בגבורה ודע כי חיבור האדם באשתו הנה
יכונה בכתוב והאדם ידע ישלם בשני דברים הא׳ בטוב
הגרוע ושובו וזה בכח הקישור רוב הגרוע ושובו תלוי בטוב
המאכל והמשקה, וכח הקישור תלוי בטוב הלב ושמחתו, ולכן —

והנה להבין סוד ויוש, הנה שרש להשתלשלות זהו נקודת להתבונן
עולם ובג״ל ויפרו וירבו מאד עכ״ל. אחר הנה שרש לו שנאמר
זהו ענין שתחת הלב ואחר נקודות להתבונן עולם הענין טוב
פתחון ולכן ימרו וירבו מאד ובזה תבין מ״ש לכן יעקב נ׳ שנות
מלקא ההוא עתורא דעננא ואשא ותננא ונוגה תלגא ואלין תרין
אשכנון חכין פר לרון וכו׳ אחר שאלין תרין שהם בעמוד
בעולם ובנוגה שהוא אור נוגה הם תכין פר לרון שהוא יסוד
ונוקבא כי על ידם אלהים יכוננה, וזה לזה תבין מ״ש
לכן ויקרא ע׳ לה׳ ההוא מחר כי אתעבר אסתלק יסוד לאתר
אחרא וכו׳ כי תלבו חבר אין יכול לשמש וזה נעתר בכבוד
ולא קדם עד נת לאש תמידים ונה שני בנעות בנ׳ כן הן
סוד שני כברים אלו דעת דתחר ענין השמן הטוב על הראש
ודעת דגבורה כי באיש גבורתו ובזה תבין מ״ש לכן והיה ע׳ שנה.
לית אלהים הה״ו קריות מלך רב. את מלך ואת מלך וכו׳
עולם עולמים מלך רב אינו ורא קרית מלך רב עכ״ל ודברין אלה
הם סוד גדול ורזא דמלא דהא ההוא דנייד ונפיק לא נטיל לבוריה
אלא כד אינון לתקוניה ואינון לא הוי לתקוניה אלא תסתרא
דגבורה באשקרי אלהים ובג״כ לית אלהים ובסמ״ך וארא אחר
ואשתאל לון לית רבא כי אינון לתקוניה כי אין הוא מלך רב
כי בדעת דגבורה בגדלו והוא על עולמא תתאה כבתיב גדול
ה׳ ומהולל מאד לעיר אלהינו, לעיר אלהין דייקא ומלך ומהולל
באף ובתהלותיו לא בעלו ובבן, ובזה תבין מ״ש לכן בבראשית ע׳
מההוא הנסתר דתרוה נפיק יסודה דעלמא ובריש שיר
השירים יסוד אינון אתקר דבגי תרוה, כן הוא דעת דעת
ריק ולהבין זה אעתיק כאן מ״ש לתיקונים
דף קכ״ד ע״א ת״ח אבא אתגלייא לאברהם דאינון בחינא ואימא
ליצחק דאיהו לשמאלא יעקב לגין דאינון כליל תרוויהו אוא -

// אבתר //

אמרו לה ישראל עלה לחשבה לבבך עליון דאיכן המחשבה
מחמאה עב' נ"ס ומאלבך נחלת יעקב אביך נחלה בלא מצרים
נ"ס ז"ל שלקה והכוונה לפי' מ' וישלח ע' שלא שיעקב קניב
לבני קבה יקיר מאברהם ויצחק ובמ' בראשית ע' ית', יעקב
לגן דאיכן יקיר קדם באלהותא חברית חן הקלה קדמאה דאשו
ה' אל הקלה להראה דאשון תה' וכו' ובזה יובן עניין אמר כי
גם הבן עם כאו"א שהם לימין ושמאל אבל הוא לקו האמצעי התת
הפסף שהוא תחתל לאו"א הנק חב' כתו הדעת דנעיר שהוא
תחתל לחכמה ובינה שבו כח"ש לגול לס: ית' ויולך כיון
שהוא לקו האמצעי שכרך עם המפשט הדעת כירוע שבקרע
נמשך המחות דרך חוט השדרה שהוא לאמצע הגוף ולכן דעת
ירית ונקלו אבא ואמא להיותם נרועים תחת והמתילה
לבן, ובזה תבין מה שאמר בשיר השירים דק ה' ב' משיש נפירו
תהלת סטרין תר דילה דאתחברן לה ירותא דאו"א דהוו תרין
ואתחברן לחד והרין תרין סטרין נב' כרי שקרא לחות הדעת
דילה כמו שאמר כאן הוא דעת, דעת ירית ז"ל שנו' לס' שלם
לך ע' שכב' דעת אבי לשית דרך וכו' והוא נעיר שהוא תק וכל
תר תאומן תמש תאם שנין דעו' בחיים נשל חולקה והלא
ה' חסרים וה' גבורות לה' ספירות ותה דאשתאר קל"ל זשבו ה'
גבורות ה' הויות נעלין קל"ל ועוד כי הגבורות אש שהוא היותר
קל שבוספות ובא"ר ע' רס"ח אמר שכל לבינות דרחמי ושאר
לגבר ובת' בניהם יזאו לנקבה, לדעת כל פלשרי
אחרלין כבר כתבתי למעלה לפסוק ס'
כב' כי לשון פלשרי הוא מלת יונית ופי' פיכלו א
פיכלוקיו פי"ל נ' אזני שכותא, ופנה אחר כי באמר תשני הדעת
הגן דהיין דעת כתסר סוד פרים פעליונים השכינה תהולאה
לנם ונשחות כנעמים לבען מתלה, דכתיב ובדעת חדרים

וראה מ״ש לעיל סי׳ כ״ה. ובנין כך דעת אחרא לא אחנך.
פי׳ לפי שעה.

שבשלה דעת הגבורה אין התגלה כלל אבל דעת החסד סוד
סוד בגרע התגלה ככתוב ימנו תעשינותיך חלק ונו׳ ולכן נמכאן
תשעה ראשונים נתחברו ב׳ פרקין הקאין לתון דאריך ביסוד
דאימא ואתכליל שתאלא לחינא ואתעבידו חד תמא כמבואר
לעיל סי׳ י״ח. והא שתירא אזיל לנוקבא כי אמנו לצרם
בנשתי נבורה — — באנשים שנה —
דבר חתשי.. רק שתחת הלב, ואתכליל לים לחותא שבוא
תשכן בנשל ובנותא — — — לב
ששם הגבורות כלא כי אל דעת ה׳ לוחר ועל כל
בין על דעת החסד — בתגלה ובין על
דעת הגבורה כבלתי התגלה על שניהם ואחר כי אל דעת ה׳
אי נמי לפי שהדעת התפשט עד לחטה לכל פנים בכלשון
סי׳ י״ח, לכן כאן אחר לחותא כנגד לתי׳ העליונה ואחר לנוקבא
כנגד לתי׳ התחתונה, ועל הכל נאמר כי אל דעת ה׳ דעות
תרי משמע כנגד שתי לתי׳ אלו ואמנר כי תלת רזא לאחוי
עתיקא שנם לעתבו יש נתי לתי׳, רפוא ספרותא דכלא
כי תחת יונקת עבוה על תכמה.

סקיחא שאמשיל לה שבוא בשורש בעליון לאלוהות יש תנעט דית
דין ספרותא דהדין תולקין לעיל כינוי סי׳ כ״ה קרא
לתכמה ובינה דנגיר הרין תולקין

וכאן קורא לאו״א בנק׳ תכמה ובינה הרין תולקין, וכבונה
לוחו וכנ״ל שתבבן בלח ואנום יוקח עבוה על צשתא אשון דליר
לה כינון ריחן דין יש לה כי בסרי בוא עבוה על באלין וכה שאחר
כלא ניקם עבוהם לנוקב כו׳ כי נגיר שבוא ישראל סבא
בוא תנגיד על אבא ואמא כו׳

נזורש

יותר כבר והלא לם נלחם קורא למו״א הרין חולקין לפי שכתוב
אותר זכר ונקבה לראם ויקרא את שמם אדם ואפילו בזכר
לבדו נק׳ אלן נותא והאבא ואמא פנתו לקרוא לשם זכר
ונקבה קני. לפו הרין חולקין למוין כי למעלה חפם אסור לומר
כן ותוך שזכר ונקבה נק׳ הרין חולקין כי לתסרונות בזוכר
כמ׳ כי בשא אחרו על לן ין שנה רפוא זתנא אושלים
דהרין חולקין לחולקא דקב״ה וכנסת ישראל. לסטרא אחרא
פי׳ לסטרא אחרא ר״ל שורש לפסוק זה
סוד אמר זגה זגה אחת ורלא פני כר אסקים תלה פירוש
כי הוא תסברתא דכלו — — — שיר
ראשכי קו׳ פקים לדבור כלא פני לין חש״ הוא ויקם עווד
כשתשנו כתו עגות ליפוסק לפור ופקחותי את לריתי אתכם
לין חש״ אני עגות דהרין דנות כן״ פאי אב ואם כלין כלא
ובהן סקירתין והכוונה כי אוא״ כלין
ג״ן ואלו זעיר ונוקבים תתחלקן פין סקותי
לאבא ואמא ובתברש לבטן אותם, ואינון סקירין לתלא קדישא
פי׳ ופם ר״ל אבא ואמא פין סקורים
לתלא קדישא שהיא חס״ כי לבשנה נולדו ואין לחקשות והא
אתרת לנש׳ כי למעלה תאבא אין להזכיר נקבה כי הפיא לריך
פשקא אמר לריאת בעולם ושאני זהן בבריאה ואצבעין כאן
חס שכתבתי לפירושי לתשוב׳ לריש פורתנותא דתלבא שהמיסן
לקריתוב לתחלת בזוכר ז״ל שם זכר אתחקן לבתר נקורה
ופילא שהם אוא כתוא לא פוללכם עד לזורך בתקתונים לתי.
גימא לסטרו פנגל שהיא תכתם סקירא אבל כלל ונתלבש
ראשיקא עלוא שהוא צריך ושפי לתיבותיו זכרות ונקבות יחד
לאבא הנק׳ ראשית ואך לראשית לרא ונרא צריך אשא עכ׳
וכבר הבין חש״ בפסוק לקרב שנים קודע. את״ שנים אלא שנים

אלו הכתר סתימאה ואבא שבתוך שניהם אריך יורד ומוריד לו ש
ונקרא רחם הקבור ופסוק א' לאריך אנפין בהון שמא דאידרא
ובא ע' רש"ב עתיקא דכל עתיקין גו בראש הב' תלת
רישין דעתיקא — שהיסודו יצאו מזה לפנו
אור ג' לה סתימין ליה כלילן דעתיקא הן סתומי' דעתיקא דכולהו
ובן נס— — — — כלילים גם עתה אחר שנכללו
ולכן דאדרא רבא לא הוזכרו אבא ואימא משום דבעתיקא א
אתכלילן כלא הוא פי' כלא הוא עתיקא שהוא אין סוף כי כל
באצילות - לגבי האצ"ס הוא כמו מתלבש לגבי הכל שהוא
נכלל בו כל חילין דאדרא יצאו לפי שאדם למעלה ...ר
פי' אחד — — ואח"כ לתה דורא אחריך
תוכר בו לכן בעיר האן שלא נכלל שום טעות לאדרא רבא ואמ'
בגברי החברים וכן בעיר גם שם לע' רז"ו וכלהו חילין קדישין
פי' שנאמרו ברוח הקדש ולא מסברא והיין
כי כל החברים הם היו נביאים כמ"ש לה' הרוחה ע' רעב' ואנא
דאין יהיב לי אתערו ברוח קודשא להפני כן נבואי תפיתי ק
קלחוני דרשב"י דעלאין ותתאין צייתין וכו' עורשם לע' רס"ט
ארש"ם יכתוב וכאי ברוח קודשא נגלאה הכוונשא לכא וכו' קלא
סטאן ליחינא ועשמאלא אלא כלם על קו האמצעי דכלרק.
כלהו חילין סתימין ולא כמשנין -
כאשר יבין בוערים לנס— — — וכסלים להינון
דנהירו ונהקון המספים הפרושים שנכנסו לשלם בזה
וילאו תרתי כ"ל שהאסו לקאות בנותניות
והקשונים והעושר והכבוד כמ"ש לשל פי' כב' ובלא הכי הוא
פי' ולא דברי באדרא לבד אלא כל דברי ספר
באבר וס' פלירה וס' הבהיר ונותיהם עמם אלא לצדיקים בנהורים
בחסידים בתשובים בתתים כמ"ש לנוהר ... יז נשל אתורך.

אחוי כלה סקירא איבי לגבי חיבא, ואיפי לה מביתא וגלויה
לבריקייא, ודבר זה המפרש יתקר לג׳ קושים לתוספתא וכן
אחרו שם ואינון נטורין אתרבון כגון נחשים ועקרבים ושרפים
דשרין בהוא טוב דלא יכיל הקין תאן דלאו אשפו ראוי לחיבל
דאלאו הכי. כל חייבין הוו נטלין דינין דאורייתא ובגין דא
ואינון חייבא ניישל לחבלא. דין דאורייתא כתיב תלאבי חבלה
דאתקריאו חשך ואפלה נחשים ועקרבים חיון דרא אחרן
ורבלבין המשבבבים דלא יכיל לאתר דלאו דליה אבל תאן דאיהו
טב כל אינון נטורין אינון לחיתריה וקטינר נעשה סניגור ויעלין
לטוב בגנן וייתרון ליה תרגא הא דבר כש טוב לצדיק ירא שמים
בעי לאשלא קרתף ואמר לבא מתחו לי שערי צדק אבא בם
אודה יה, בהוא פטוב בגנן ייתא לון פתחו ליה לבאי הרשע
דאקרי אבבה, או לבאי הרשא דאיהי קשוכה, כל צדיק ייעול
כמות דרגיה דליה ודא דהלה פתחו שערים יבא גוי צדיק
שומר אמונים עכ״ל ועד השתא הוו מתכסיין דלבאי
אינון מילין דסתימין
דדחילא לגלאה והשתא אתגליין וכו׳
קמי עתיקא קדישא
וכו׳ תרגום שנתקבלו לא ייתם במעלו ועלמא
אבל אחר הוו מתכסיין וכו׳ אתגליין וכו׳ כאלו בסודות תעלמן ב[illegible]
מתכסין עד עתה, ועתה תעלמן נתגלו, והנכיר כאן עתיקא קדישא
לפי שבחלין הסתימין שלו הם, וזה״ק אשף אחר שלא עשה לכבודו
ובלא כין שעשה כדי שלא יכנס שם לבושת חנם פי׳ לכבודו נ״ל
כי כשנכנס לפני המלך איש נבבר זהו כבודו של מלך ואם למלך
לבפך של בקה יבא אל לבתי, ויסבימין על ידי ונבאה שבלבנו של
הקב״ה לכך, ואם תאמר ארחייתי דאיה תפלריקים ייתי דאיה
הקב״ה ששותק ואינו מוחה לדו כבנסתוף שאמר לא יבבי לו.

כשותא נכי יפוקה ונעל לקרא ז"ל כי הקב"ה אין כב' ראוי
כי המלך עניו הוא ורצון יראיו יעשה אבל בצדיקים חייב
לכבוד המלך אם פיו מקמץ לדבר לא הוו שתקין

(רל"א ע"ב)

פלגא דיל' כי נמשך נכרת לברר החיים והוא גבר כנגד
ונפיק אברך נלה ועל כל צדיק"א דהתן לסוד
חיין נוקבין ,נגה שאחר נכלה נחינן לגבוא עולמא
לפלגא דיל' כי נשתהו
כבלה ולכן נקראת לגלגא קדישא שהוא יסורה ונעקבא
גורים ירק' להתלה וגבה שהיו תעבבין על ידו והוכמן להי
שהפי - - שלכה לעולות אין כבוד הסין נהיך
כשנתן לו רשות והכנין להי שלסוק לזו בתוך לבבה
והיה כ' במלך ,לנזאה הלה תרא סוד שיוצאת הקדש וגו
נסמה לאחשמו - - - לתלא רא לעינא וכו' תכאן
שלא היה לגה קבלה אלא עיון והקירוון - - אתקין נרצה
שתחשבה היה חסב ונוסף נוסף וכלי לבהלל והתקן
וישב על הכיסה ,תבונה נבין ולא מסיק כלומר הרי שנתן לו
רשות ולא סליק - ! - לרעותי כלומר אני
רואה - - עתה יתר שאת ויותר כבוד והם - שהאחוני
בראות ,לנזאה הלין קמי קב"ה להי שעבר כאן גבבו
רבבן - - - לעתיקא קדישא המעשרין
לראשי שתהין על ראשי כנשרה ונה חורבים לכבב
לחוני ולראות תמי. לא יהרהק נרסי' לדלב' ומכונשו שירום
פשרתו ולא יפיה אף לבא - - נפשקא שרינא
לנזאה וכו' להי שלקחן סוף נו' הקב"ה
אחר עכ"ז התפרשו הלין נסוהין לעתיקא קדישא וכו' תכאן

ופליאה

ובאמ' חולין דנ"א וכו' ויחשוב בקורא שתכאן עד שם בם חולין
כעתיקא קדישא לכן פורענו שאין בכבוד כן אלא תכאן בוא...
התלב חולין כנגדי אנפין ונ"ש דינין דקדישא וויאמ' דינין
דקשוט וכו' ויודע שאין בינין
אלא לנגדי כן אמת כי תכאן עד שם בוא חבר דרך
כל בנין בקרתם ..

ס' כ"ג כפ"ב צדק ומשפט מכון כסאך וע' פאי קדא
עתיק יומין

אקחר דתיגו לנסיעא דאנפני יוב על כורסייא כשביבין דאכפייא
לון כת"ש להחלב בעדרא רבא והלב לנסיעא בוא חלשון ערבי
וכל שנקב כי כל ברואה פנים יסוק תקונה לעשן למי
שבפני ארך עתקון הדין בפנחין מיורין ונתחרם לתרא
לכן אחר לנסיעא דאנפני ויוע כי נעקר יופי בפנים בם
פעניים ועני בפנים בבם אינם להלב נין אלא תיוור נו תיוור
דכלל כל חיורי כי לכן נקראו שיבא חרא ושנין דהלב ווני
שבם שני ג"א תסתכלין לבם לכל שנה כדאמרינן לקמן ע"ש
נינין לא קיימין ולא תסתכבין שעגא חרא נולותהא אלא מקתן
נסתרין סתרין ומקתין משום שנא מקיתא דקאי עליהו וכו' ונב
כי לבקרך לגלב כבקוב דנחלות לחלב כי לחלבא לעינא חיוורא
תקרקלין שיבו תארחיתותא ומאוכלתא דילבון כי שני בניו
באחרים שבם ירק ולבן אנון צריבין דבקילם כי אנם כין ונבה
ע"ז שנעשה תסתכל כל שנה לבני ארך ובעיני התקתק' דינין
והתעיים לרחמים וגב שאמר בכתוב צדק ומשפט מכון כסאך
כנחר לפני שלם ומשפט שבם נעשה ונקבעים בם כסאך ונבה
יושב עליהם וכנתה כינהם ולכן דינהם התקתקין ומשתהפים
לרחמים וגב שאמר חסד ואמת יקדמו פניך פנים של נעם.
ולא נאמר בכתוב צדק ומשפט כסאך אלא מכון כסאך לרתון על

על החסר שהוא תכון ככסא שנאמר ונכון לחסד כסא וכאלו
אחר העיר ונוקביה שהם דינין הם חסר להשבבך עולם דלא
תכירתא יסתכל להאי דברים אלו הם על דרך ה
הכתוב להושע חי חכם וי
אלה וירעם כי ישרים דרכי ה' וגו' ככה נסין לתתא
אנפוי דקב"ה דינין דקדישא וכו' קדישא
נוקבא תארים
אלו הם לזכר כי קדישא רחן לאות לבית קדש נוקבא - הם
השמים שעל הארץ דינין דקשוט ר"ל תשובתם לרחמים שהוא
יעקב דכתיב תתן - - אמת ליעקב ושאן תתחר
יצחק לבנו דינין דמתעשרין לכתרי נוקבא גבורה שאחרתי
שני בן ניר - - - תסתכל כל שהם
לפני ארוך ובשינו מתקתקים דינו ועבה תוסיף לאור ואחר
דכלהו עלאין שהם אב ואם לן ובה שנתפשטו תתכתם מקיתא
שהיא עלינא נוקבא שתירא דכל שחירין
כלהו לון לאתגברא
כלם הם חיצונות ופנימיות כמו נקף ונשתם
ואפשר שבעלינא פין כר כאן היא כבעלינא כרישא כלא אחירנא
ולהוא גבורא כגבל כרנא וכרנא אתנו תהו דאתו לפנימיות
עלמא
ותנלה אמר בא"ס וכלהו נפקין אחירן גבורא דא לגבורא דא
וגבורא דא
לגבורא דא כל שתוקיפם ארוכות ואחזות זו
לזו שהתם אבא - - לנשרת זשתא ונשתב אשתא לנשתת
העיר וכו' נפרין דא לדא ולא מתפרשין דא מן דא כל
הנשתות הגבורות
תשפיעות זו לזו ועל ידי כן מתדבקות ומתאחדות זו לזו

// גבורא //

נהורא דכל עלמין וכו' עלמין קורא לנוק שהוא כחו מנב
שהוא בכל מעשה קורא נהורא

דאקרין תקוני תיכא כתרי תיכא בפרצופים שבאצילות
אב ואם בן ובת

בגו מן תיקונין נהרין כל חד וחד נהיר ואתיר שהוא נהורא
דלון לון כל נשמה

ונשמה מהם דבקה לאין סוף דאיהו נהורא דלון לון
ולא מתפרשא לבר וכו' דלא כחרא דכנא ואסתלק מכ—ן
כלם

אחר כך אומר שהם מעלות רבות בכל עולם על כח"ש לסחוק
וכלא לחד תלה אתקשר שכולם יונקים משורש על דאיהו
נשמה חד הוא הא'

ובאצילות נהורא דאתגלייא - בהלבושת שהוא לבחינת
סוף - - נהורא דלון לון בפנימיות שהוא
לה' נשמה מה דלא אתפרש - ולא אתגלי
סוף דאין סוף, - - ולכן שכאן נקרא לה'

נוק ונשמה דאתי לאתדבק כאן מה"ש לבושא מפיתוא לפרשה
חשבנים על כת"ר נ"ל, שכנתא אנן דנשפי לקבל נהורין דבריאה
כנגדהא אצל נשמה לקבל קב"ה משיבה בנפשא אבל כלא חד
בכא נפשא ונשמתא כלא חד מה דלא ככי לבר של כונתים
ונשמתים לברא כא תוחד ונא שכל דא חי ודא תהא אבל
קב"ה חי ושכינתיה חיים וכו' עכ"ל. וכלהו לעלמין וכלהו נהורין
פנימים ונשמתם כי כל אומם

פנימים אומר שהם נשמה לנה שלמטה מהם בם נשמה לנה
שלמטה מהם ולכן נקרא נהרין דמתדבקא קדישא סתימא
דכל סתימין דבינתהון
רישין תלאין דמתדבקא לעלמא עלאה נ"ל שכא

רעותא דבוצינא דרישא דלא אתידע. ואפשר לומר שרומז לתרין
רישין תתאין הנז' וכל אסתכלן לגבי השורש העליון שהוא
יתאו. כלהו נהורין דאתפשטן דהיינו כל —
האצילות - לא אשתכחת - בר לבוצינא
עילאה שהיא לבוצינא - דרישא דלא - - -
אתידע ועם כאן אפשר שהכוונה על עתיקא קדישא
והכוונה שקורא זה נראה לי עיקר וכן נראה הסי' א' דאמר
ולא אתגלי שהוא אין סוף והוא שורש של האצילות
" " " תלוי בו "
כלהו בקיים רשב"י ואחר כאן לתמן הכא והשתא ה-ן
חוץ מכוח שכל הבינה שנא' כן לא תתן לבני יצא ו
הדברים אלא גם להסתכלות בעתיקא הוא כן לבחי' תה שאחרים
ולכן הם בינין לפתחים והלבושי למיתר לקחן ויש לב' מקור
ע' ה' דינא דקב"ה אתכנש לה עשה דינא לדיר איהו דינא —
דאתער רחימו וחרים עב' לאינון לבושין דיקר וכו' דע —
כי כל האצילות מלובשין בה - - - לתוך בה
הלל צריך הלבוש לרישא דלא אתידע הפתקה ולחשה ואבא -
ואמא הלבושים לצריך התיקון ולחשה ועניין הלבוש לאבא —
ואמא הפתקה ולחשה וכו' וכשתתבונן לזה תבין סוד הפסוק —
שהזכיר לעיל לפתוח ואחר כלא לחד דרגא אסתלק וסוד —
ההלבשות זה תבואר לבי' בראשית ע"ש וג"ל תרישיתא דנקודא
עילאה ועד סופא דכל דרגין כלא איהו דא לגו מן דא ודא לגו.
מן דא עד דאשתכחת דהאי קליפה לבאי והאי לבאי נהורא -
קדמאה הוא נהירו פנימאה דלית לה שיעורא למנדע וכו' —ו
דקיק ונקיו כולה עד דאתפשט פשיטו מינה והוא פשיטא —
והוא נקודא אתעביד חד היכלא לאתלבשא ליה בהיא נקודה
נהירו דלא ידע לסגיאות זכוכא דיליה היכלא דא דאיהו לבושא

לההיא

ובפיא נקודה פתיחא אימא נהירו כליל ליה שיעורא ועבד לזמנו
איהו רקיע ועביד כהאי נקודה קדמאה, ההוא היכלא כו'
דאתפשט מנייהו להוא אור קדמאה ההוא מנייהו דההוא אור
קדמאה איהו לבושא דההוא היכלא וכו' עכ"ל. הנ"ל דהא דנקודה
קדן הי"ל שהוא עתיקא קדישא ריש דהא הם שלמעלה מהן
נקודה קדמאה הי"ל והוא אבא היכלא דאתפשט, אור קדמאה
אבא, מנייהו דעליה אור גנוז שלו, והוא מנייהו דההוא אור ו'
שבשם והוא גנוז ונתפ"ש עד דאתפשט מנייהו מינה וכו', אתה
לחר כי דעתא תאבא ילדה לסוד כי תמיד לעתה גאה וכו'
אחרו דבריא דברשת יתרון דתוספתא הוא היכלא אמיקרי ליה
אבא מנחיה ונתפ"ש סופא ככל רינון הכין סוף פסוקא הנ"ל,
ותכאן התשובה לת"ש פאר"י אלף לפי ספרא דצניעותא שאנא בסי
שקלים שבר כאן אחרו דבריא שאין הדבר כן, ונתגור להקומות
דאינון לבושין ליקר לבושי קשוטא הקוני קשוט דילי.

קשוט וכו' דשכא לתירם מאי כולי האי לתה חרב אין כל
התכלה באות כבי לבאר לך צדק ומשפט וידוע אך
להתחלות שהם גשר וגוף ולכן פיה כי שיאמר הקב"ה ושכינתיה
איקרון צדק ומשפט והתשובה ידוע כי דרוש הספרים הנפירו דגל
שלא יוליא אדם דבר תנועה המין כבוד ותבור לשון נבוחים
יגל פתחירו דבה על עלתן הרבה עד שאמלו לחוץ בין קורים
לפיס שכל הפנים, נגד כרך פני נפור כת"ש דתעריך של
דערך אירסנבי ובערך לפיס, ואם לחוץ עושים כן בביטה
וכאם תה הראוי לעשות דכבוד השית כי בודאי שצריך להגביר
שלא להזכיר לו שום שם אלא כנוי שאין לשבח, והם לא תשבח.
פעתיקא הוא שאין לו שתאל כין נגד השבת צא"א לאומרו דנג
כי דבבת הוא להזכיר לו כין ולכן כאן דאה הקדוש ב"ה רו"ש כי.

טוב לבחור הפרע חידושו כל שיותר טוב הוא ליחס הדין לספ׳
א׳ פרשית דבר שהיא מחר ילחק המיחסן לגעיר שהוא כאלו
יק ולכן כשהנכבת כאן להנכ״ר דינו דגעיר ונעל בהחיו אמר
דאינון לבושין דיקר דרתין פשכים שהיא א׳ מצשון לבושין
שהיא מלבשת את געיר מרתקה ולתטף ועת״כ אחר לבושי
הרי היקונו הרי דוליני הרי הרי שיב כנר ו׳ קלוות כגעיר
שהוא אתת ליעקב וכן בהנכ״ר קשוט דכולם ואחר שרתן ג׳ ספ׳
אלו אחר שבאלו בשבע יש שקים נשהם דין ועה״ג עדיין לא
ד״וב אחר דהביא שהם דין והעלם בגדר דרתן ואחר היקונא
דכורסייא דמלכא וזה עז׳ בכתוב הגו רשע לפני מלך וכו׳
דרק כסאו ואיקרון דלק ומש״מט שכינתא תקאם ומחר
ילחק שהוא - - - חרת הדין כי הרנים
ושמטו נידונין ועל שם חרה זו שיש לגעיר קורין לתעתים
דלוות גא׳ תשפט ואעפ״י שרובו רחמים נבמ׳ דלק עו׳ שסן ב
דגחנא דקיימא דדינא קשיא ומקבלא מסטר שמאלא הדין איקרי
דרק דינא מחש הפ״ז כי כאשר משפטיך לארץ צדקותו יושבי
תבל דהא דינא דמשפט רחמי אשפו וכד אתקרב משפט
בדרק כדין אתבסם כלא וכלין ביה עלמא לחיסבל דינין דלכ
עכ״ ואיקרון שירותא ושלימותא צדק הוא שירותא דערך
פנחוני - - ומחר ילחק שלימותא
לענין הדין שהרי התק ולהעלם הוא חסד לאברהם ולפי שבקיקים
מתחילין חן בקטן לבן קורא לצדק שירותא ונבפי המקשרין כל
דינין דלעילא ותתא מלת המקשרין נפ׳
מלת דלעילא תנרין על מה שכתבתן שב
דינן דגעיר הם דהסכמת פעתיקא ובלא סקים דמשפט אפי׳
צדק נבלו במשפט כי הוא בעיקר - - רבאתר
ואית דכורא דא סלקא ונקבא דשרא ודרק תהצי משפט

אתא

אתהדרן לא היה צריך לומר זה כאן שהרי לעיל ס׳ כ״ה אמר שהבבא
שונת הכבן אבל תנא ליה הכא לפרשא שזה רוק לבין
הייחוד והשלמות וה׳ לפרט קדשו, ויוסף הוא השלים נגל —
באתן לאמוני לבין שוראת הקדש שהנחש תשיל זוהמא בחוה —
שאין צדק ינקא מאתר אחרא כבאתר לקיין ולנחנין סנ״אי —
קרנין חלבי צדק חלק שלם כד איהי
לאתחברותא עמיה נ״ק כך דרחין
פי׳ חלבי צדק שהיא השכינה וחלק שלם שהוא יסוד אנפין יעקב
איש תם נקרא שלם כלא תר אז״ל קורא חלק שלם כי אינה
הלב מבוסם ואין וראי הוליא לחם נין אשר פותירם תשבעם
פי׳ כד אתעבדין דינין מתשמש שהוא ג׳ חלק שלם כהפו
רחמי — — כהפו לשלחו כבתב
ארח ותשמש נשלוס לפי שחלק שלם. שכלל ... רחמים
ודין חדתא דינין בלכם ותקנם וכדין אקרי שעתא דאתחבר
דכר ונוקבא ותכאן ונפם
לתר כי לרחמים ודין קורא זכר ונקבה —
ויכור זה ואל תשכחהו ובמ׳ ויחי נ׳ הל״א לחנא דקיימא בדינא —
על שלחא הכין אקרי נוקבא, והא״ר זלה״ה לריש ס׳ סברא דצניעותא
כתב נ״ל, שלריך בהאלל העליון להתקן לדכר ונוקבא כדי שישתלשל
לריך זה כל האצלות ויתבסמו דינין לרחמים זכר הוא רחמי ונקבה
היא דינין עכ״ל, ובתו״ש שלריך בהאלל העליון להתקן וכו׳ לבו —
חינם כי נ״ל שכבני זה ואל האלל העליון הוא ראוי לתי שלא שלריך
תקון ויותר טוב היה לו לומר שלריך עתיקא קדישא והכרתו ולגפ
לפ׳ ויחי דף ר״ו ע״ב נ״ל ונעתק כלם צדיקים וכו׳ דהא תטרוניתא
ליה אתרבקת לאתבסמא הכאן הכין שנין און הפו כי הגכר
שישראל כחסר שהנוקבא נשארה לגבורה שהוא׳ ה׳ חסדים לסוד הזכר
וקבלה׳ ה׳ גבורות לסוד הנקבה נפש חיין דכורין ומיין נוקבין וחיוין

הוא להקל מבסרא בפ׳ נזירות שבנוקבאי נע׳ בפ׳ הסדום של —
הכבר עכל וכל עלמין כלהו אפי׳ עולם התחתון שבו נעשה =
הבין לרחמי — — ובחדווהא כי הרונים —
בעשוי׳ — לאחת ושיר אינן רנים — — לעולם וארבב =
הם תיקון העולם וקיומו ושובו כהקין על ג׳ דברים העולם ע׳ עומד
על הדין וכו׳ וכנגד ובאבוד רשעים רנה ובגין זה נאמר על —
אחוה ואין עול ותלולה לו להחית צדיק עם רשע אבל ירחם —
על הבאויים לרחמים לגלות חתוך נפשם ולחיותם ולבן אמר —
לחרוש שיר השירים ובי התאנה חנטה פגיה כי סתיו —
ובאפסנואל יבא הקב״ה כבר גזול לעולם ויפרנכל כשנע
ישראל ופילר נתתן הנביא אחר הרירי ילותא רפשי לגבותא
עבבי הלותא יפון לשיבותא ונגרוס אחר לחרב יתקיל תשאי
עתי וכו׳ לינם הפוא אקים סוכת דוד הנופלת״
ס׳ כח וכב אסניאו חני עלמא שהוא עבון אחר רובא
ועתניב גזרה כעלות
דבר או חרב או רעב ואסתאבת חקדשא לעוונות ישראל
ורכורא אהרהקין — נוקבא אמי׳
אין הקירוב ואין הריבור ורויא הקומצא
שהוא סחיצה הכורא לעלם רבחש נוקן לולות
בכתובת לא׳ תקורי סוף ע׳ תרב׳ ואו קשיא הנ״ה לא׳ ויתי —
ע׳ פקין הם נמן לא תקבלה עלם נשיננא אחרא בבי כנסת
ישראל לא תקבלה עלם אלא להקב״ה ז״ל אפי׳ ודאי הדלונה
לא תקבלא אבל עוונות הדור מבריחין אותם כהנ״ה סמ״ כי —
קשא שלטא תוויא לשא ואחיר לסיברא ותשיך לה לגביה —
ואתמניתא וכו׳ עש״ עד סוף הפ׳ וכן תבין לא׳ קרינו ע׳ עלג
גיונא רכ״ להקב״ה לתורי וכו׳ וכן הנ״ה לא׳ אחרי מות ע׳ ק״ט
ונו׳ כא כ״ כלא שבקא לקב״ה ולעלמין שארי לאיתנבא תהמי.

ומהני לפקעורר לצאת מתקנתו שהוא היה רגיל פשיטא ולענין
העולם נראה מכאן שאין בנחש יוצא מתקנתו אלא אחר
שעשאה פתקדש לעוונות ישראל ונבת ברור כי כל זמן שמתקדש
שפור בגר הקנב יותר. אבל כשעשאה פעמים אחרי זה של
הוא ואין תשל נופחא לחם, וכן תשרעו בפ' ערבי פסחים ע' קב.
א"ר אלעזר מאי את הקדש פ' שהוא תשום באסקלא מאן י
דאסקלא והניא הקיפא שארי ואשל נופחא וכו' אבל בפ' אחר
דוד ע' קח"ב אחר לשעתא בהויא הקיפא דלעולא אמר לנין
הוכי עולתא שארי ואקחבר עם עקבא ואשל לה נפחא ואמרבנן
דכנרא חובה לנין כפא אסתאבת ואקקריאת תסאבא ולא
אותן. ודכנרא לחקרב לסרא וכו' ולנו' וראשי לפעמים כאן
הה נכבען לסירכשי התקנתין לעפירן שפרמיסן לקריתונא
בפ' להאשים ע' עב ע"ל שם חד הויוא קאים לקבלה דשכנא
רישיה דהויא פתוח רגל שרינפא ע"ש רגליה ירדות מוח ריקא
רגליה על רישיה כפפוא הויא לפי שאחה כד אמינא רישיה
חתי לנבוי לכן תנר ואחר כן לפוריען שלבהמה פיא נוקנת
רגליה ונותקת על ראשו כדי לכבשו ולהנעו שלא יעק, כדי
אסהלים כשעולה לחעולם לעוונות ברור אין התקוים ונבקת
עולה על צוארך לקע יהא חשיל נופחא לחוה לאמירא כל
דכרוק נם אויר לפי שהוא תקנמת לכנת ונפו אוירא תסאבא
דהשי ולא תשי תמש חו"ו ועם כל זה אוהו פתנט תספיק לפברית
כל זה יערום על פני לשחים עב' שם וע"ל שעון זה כחוי
ולא תשי הוא סור שארי לאתעברא שארע"ש כאן כלומר צנוע.
שאין אלא בהחלה לעולמא נפים היינה תורבא רבא וכו' כי
כשון פגם אחרו בפ' תשפטים ע' ל"ף ובפ' תרומה ע' מ"ב
ובפ' אחרי מות ע' ק"ח וע' קמ"ב ובודאי כי לא למגם רקיקי
לכל תקום ואחרו כן. אלא שרלו להודיען שאין זה אלא תנוע הגעב

לא כביר גם כ״ל שגם הש״ג לפ׳ זלה״ה ע׳ שפ״י כדין חטי לגבה
שמה כתרגו׳ וכו׳ גם הש״ס לפ׳ גם ע׳ קל״ן ותשיך לה לבינן
דקמוטא ה״ל דאיש פאלבא דפיין כעשרה ובפ׳ ויקבל נו׳
שמה הח״א והנחש אין נכות לבין שהוא אורח דחתי
גן אלא לירושלם שהוא דרך דינאלבר ובזה תבין הש״ג לפ׳
קורע נו׳ מב׳ תאן תקלשא כד״א ונתתי נגע צרעת לבית ארץ
אחוזתכם וכו׳ ונחש פיה ערום וקשה הם שואל תצ—ן
תקלשא ידוע שהוא והוא מה ענין הפסוקים שהביא אף הכוונה
לפורינו שאין תשחא אלא ירושלם לבבי סוך העשרה וגם שאמר
לבית ארץ ולא לבל אלא תמן וגם שאמר בפקוב פיה ערום
ערום ודאי כי לא נתלבשו לה ולכן כתיב ויאמר אלי האשה
ולא לאשתו תו׳ דאמר תקלשא וכו׳ ושמתו הקום לבבי שיהא
ולא האשה וגם שאמר הכתב האשה תחש כמו׳ לקרושתה
פיא גם ראיתי לפעמים כאן מה שאמר לפיקונים דף ל״ו ב׳
תוחא לא תקבל שוחדא הפי׳ פלא כה דבי כאש נאם ה׳
דביה לא יכיל לאתערבא שום שרוב בשוחא אלא ללבושין
דאתלבש לשבתות וי״ט יכיל לאתערבא ובוז׳ תקיד לתעבר
בבגד׳ וכו׳ עד תוחא דאש הן נפורא לאורח אלילות לא יכיל
לאתערבא ליה שום תערובת עכ״ל ובפ׳ כי תצא ע׳ פק״ו תלבות
דאלילות אסור לקבלא תלבות דבריאה ואפי׳ תלבות דתלאכים
דבריאה נקרא דתרומתא תשתשא ד״ה ואפי׳ דיוקנא דגבירתא
כולה תעשר פאי׳ לחובין דישראל יכולת לאתלבשא בין אותין דשוחא
אבל תלבות דאלילות דקב״ה אקרר אני ה׳ הוא שמי וכבודי
לאחר לא אתן וגו׳ ובו׳ תאן דתחלל נקרא דתלבא אתחשיב לה
כאילו תחלל תרומתא דה״ל עכ״ל ובפ׳ פנחס נ׳ קל״ב פאי׳ דאתתר
דאית מברנא לאחרן בשחיה פיין לברין דאתברינו ואתקריאו
לשחיה ולאו דאינון איהו תתש אבל אחרון דפ״יה דאלילות ליה לה׳

מברנא

מרורא ומפסקא דלא תטי ליה תובין לאסכשא אקוי : תה׳ ז׳ תה
דנית ליה מירורא ועליה אמר לא ינוך רע וכו׳ עכ״ל
ונתחזר לתקונין דע כי לתלת שארי דאתעברא ישלי מה׳ אחר
יותר נכון לעניני והוא מתחיל לפתאחן כמו שאחר
לירושלמי הם דרחיי מתעברת מה׳ אחר מגדל ראול, כנך
שוף לתרות נאתנה ונקרעה וכו׳ אף כאן שארי דאיתעברא
ר״ל מתחיל לפתאחן ופיין ותשיך לה ליינקי דקמטא שאחר
לה׳ נם, ני דעלמא דתיקון לגופא דנוקא תמאי לרק כו׳
בנוקי — תסס
פתוח יינקה סס פתוח, כתה תבלי שריקין תסתלקין
תנוקא שריקין הל עברים
פיא ומפורש דבכים כמו שכבקן לתעריך שלי וחלא..
מה תבלי טריקין חשתיקים דרכם רמו כי השחית כל בשר את
דרכו ובכוונה תנאפים, לכן אמר אחריו כתה נבאין תסתלקין
דעולמא כי ארן לכל מקום שאתה תולא
גנות אנררו לחומיא לאה לעולם ופורנק רעים ושובי׳ ואעגם
שפטובים לא היו חייבים מיתה עם כל זה הם נכרנים לשון ברור
ככנוז מן הספה לשון ברור וכנוז נוסו מתוך לבל ולשון אינה
נמנו ואל הרתו לשונה ומריך וכב לוה כנוזר ולתה נגמשה
פעול הוא לפחית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע והשע
לון דאתרתן דכורא תן נוקבא וחשתו לא קרב

לברם כא למי שכין שנשתא מקוש נותק מקב״ה המשכיה
אמ׳ תפקירוב ותכליבור כמקוב וכוי תמם עב
לק שהיה ולא הלאהיבו קרמתיו ולא עננו, וכונד אנה אף גורך
יפה לעשים אנה מנה גורך ובקשו עמך, והינן אלו אין תתם
כי הוא אין שם אלא נוטה להעלה להעלם כמביא לתסכת רק

אבל מרק שני לשנה שסבבה לכנוס המעלה ויושב לשתי מרום
ובכל זועקים ובוכין ואין נשמע קולם, ובמ' אחרי תנה ע' קל"
כי אסתלק חובא דגלגלא לעילא לאין דילהון בני נשא ולא יכונת
לבו ובפוא עולים שתירא סלק לונו ויור לעדים לאין דלא--
יתקבלון צלותין כבין אקרי אנו ובמ' לשלח תחב נאוסף הפרוס
קחף ו' תוקים מבחה ואם ה' העתוד לכתוב הפלים לשתות לשמה
לשעבא רחוב: עלמא נרתו קבה סלק לעלא לעלא ובני נשא—
צווחין ואחרין כתעין ולית מאן דישגח עליהו תה' לאין דאשפ—י
סלק לעילא לעילא ותשובה אתהפכא. תויבין כבין כניב וברוב
נאוסף הפרוס קחף ובאי עב' ובחסרונות פקיקונים קך קיט—
ב' כי הלך סארס על לית שלתו הסתלק בעבור המעלה ואי—ן
צווחין ולית מאן דישגח לבו דאשפו אסתלק לבית שלתו ונמב—ן
חינה ובנה הבין תה' כבא לצערו בשפטית דברים הלפי המעלה
ואחר עלה וישבה לתרום ואין אתם תרתם על לצוף נמלפה—
הבין כפסוק שאמר לפני ה' כי בא כי בא לשפ' מפרשים א'—
כי בא תלגלא לתקותו וב' כי בא תתקותו לשפוט את הארץ
וזה שאמר לפ' גם קמה ה' לתבל ישב ישב לשלחונו ולא אתא—
עם דינא ולכן דאין אמר רש"י כי לפי שברוך סלח וארום לרח
ויתלוך תתהיו בראשון ארתוני בלו כאורך שיעור כבבוב—
קחת עבר כי יתלוך ותיירא הקימא שלשה בתה' לפ' תשפטים
ע' רין עב' יצא תשפט תעורך כי לא ידע של לנשק ושל—
ושלהם ישפטו של והרשעים יצא רשע. כמו שאמרו כל—
חשניק רשות לתשחית לחבל לא אשגח לין צדיק לרשע. ובמ'
וירא ע' כמו אמרו דנשק לבו כשו לחסוי ולמעבר דינא אמ'—
לא דינא ולכן לנופר דארבם אמרו על תפוק ופקעוהו אנשי חיל
כי ננוות פרין נעשה לעשרה פרוני חלבה ושל זמן כבה—
אחר שלמה עו לך אבל שתלך עבר וכו' שחלבה צמן וכסי

סתאל

מחאל פרשנו שעליו אמרו בפ׳ חיי שרה ע׳ רל״ט והכוונה תנייא -
נשיך לעלמא ואחשיך אנפי דבריין ובגו׳ ש״א אמרו דתניין דכ—ין
אחיין מאלמא דחיי פשתא מספקי לגין דחויא בישא שלושא וכו׳
ובספ׳ וישב אמרו ושלוט עלם חויא בישא מרחש עלם על—
השכינה וכו׳ כי זה כסוד בקש ר׳ שמעון לגלותה לאוררא —
רבא ולא עלתה בידו כי לא נתן לו רשות מן יאמר אומר שקרי
ושיוות יש חו, וכ״ש בפ׳ רס״ט תנא כד אתערין דינין ק—רין
לגבהא לעלמא בכא כתיב סוד ה׳ ליראיו ונמצא לא היו רבלים
נתן לו רשות כמבואר לעיל בס׳ פנ״ג אלא שאחר כך בשבל—
הפלוגו נתן לו רשות ולכן ראוי לכל רואה דברים אלו שישים
[illegible] על זה בלבו כל תורא סבל כא ולכן כ״ש שספח דברין אמר
תקן חבורתא יספרו בפני לפורינו כי דברים אלו הם לחכמים
לברם ולא לגלותם ועל נאמר כבוד אלפים בספר דבר כבוד
אלפים חקר [illegible] ישיב אל לבו כל חכם לב כי הככבים
לתת ה׳ כי בא לשפוט את הארץ הכלל כי נורא שופט של—ו
כמ״ש בזוהר דשיר השירים דף י״ב עלמא אתכן ברזא דשבע—
והככבים יהלוך ה׳ לעולם ונקוד ויהיה ה׳ למלך על כל הארץ הכלל
דהשתא [illegible] עד שבתפרסם בעולם יבא אליהו ויאמר לציון מלך
אלהיך [illegible] בעשרה [illegible] ובזה [illegible] ולא יהיה כנעני
עוד בבית ה׳ צבאות והלך לאשמט יעמיר ארץ [illegible] לחסר כסא
והשתקף [illegible] ברחמים [illegible] ולא [illegible]
לבבם ולא יהיה שם עוד עול ימים וזקן אשר לא ימלא את ימיו וכו׳
ודע וכו׳ בה׳ פרשת ע׳ כת״ם אלהותי הם [illegible] לבי בשעשועא —
ראוי ואתקרבו [illegible] לפומא אתר [illegible]
אשון דאברהם [illegible] ישראל
דקרא דמאחרן ליה ולא שבקין ליה לאתקרבא ובגו׳ ויקבל ע׳ שמ״ה
שכינתא אפי׳ בגלותא דאיהי עמהון דישראל [illegible] וכו׳

ונחזור לתקונין, ועל פאי כתיב ויש נספה בלא משפט
שמאלו פיה

עם משפט שהוא בקב"ה לא היה נספה, כמשמט אתכרתין
מהאי צדק מפורש לשמאל, ולא אתכפיין
שלא נתקנו - - דינים ונשאר
דינים קשים, וצדק ינקא מאתר אחרא, כמש"ה
לה נוספא - - - משום שנוקין מאחור
כמו שהיתה קודם ובמ' הזוהר ע' צ"ל שכבה היתה לאחר קודם
נאחזים תמן יכות המיתות לבעלה אתפררת לגוה תלתי משפט
משפט ואי לא קב"ה וכו', ודע כי כלומר נאחזים מן קודם
איש נגרי התקונין ה"ל כמו שלכן ינקא מאתר אחרא כך צריך
ינקא לאתר אחרא לפני אבינו שהיה קרוות ועי' לפ' אחר
חות ע' קטן דהלכה אשרי משרוניתא חיים ונשל ואטי' אחיו
לאחריהם כלומר שמתה וכו' ע"ש, עד לכה ר' שמעון ואמר הלכה
בלא משרוניתא לא אשקי הלכה, הלכה דאתדבק לשמתה אין היא
יקרא דינים וכו' עד צדק ונשש פוא כפא לא יהיב לסטרא
אחרא כדכתיב פלגים אבר, אבל למשרוניתא ואתדבק לאתר
אחרא דאשקי שמתה עב', ועוד שם לע' ק"ל וה' שמאל נ"ד
מבוננן לסטרא אחרא ובדכאון לא משתכחין כמא דכו ונוקבא
לא אשתכחת ולא שריין כחדא וכו' ומה שאמר כל שמאל
נ"ד מבונני לסטרא אחרא לאו דוקא כי בהילוך ששם מונח
על שם שאם כן היה מגרר מ"ה אלא שאנמ"ש שהיא אני"ד
מבונני להלכה כיון שאת"ה הלכה אתדבק לשמתה ה"ל כאלו
ה' שמאל אני"ד מבוני לסטרא אחרא כבלים בנוגיא ו' סבלים
אחר קבלת כעד שבע ספי' התתונות - - שפם ג"ן,
ככל היא התקורא לדיני כשהיא לבדה בלא בעלה כ"ש
משפט התקוררת לדינים שפם

סמאל

סמאל וסיעתו כל כתות הטומאה, כמ״ש בפרשת בשלח ע׳ מה
ויבא עמלק, אתקיף דרא דהשתלשלותא כל תאני קרבא דילה
סייפין רומחין קשתין גירין בליסטראין קסטיראין אשין אבנין
כל אינון מארי תניני קרבא וכו׳ כל אלה כתות המלאכי חבלה
הם וכלם נק׳ דיני דלהם שלפעמים דלהם, יש צדיק אובד
בצדקו בצדקו דייקא שהיא לכם לבדם
ולא נתחבר עמהם קב״ה הנק׳ משפט, כאלו נעלם
שהוא צדקה דלדין כדינים הקדמונים שעל כל
א׳ חכם נאמר וצדיק יסוד עולם, דהיינו דקב״ה שהוא
בברכה ואהבה חסד נהוא חסיד - - - המתחסד
עם קונו ומושך חסד על צדק, כבתוב ואהבת עולם אהבתיך
ע״כ משכתיך חסד, דכל עלמא לא אשתכחא בדינא דמי—
שהוא לבנו ע״י תעשיו - - - ומפלוקיו
ובכוונותיו מספיק להמתיק דינין דלהם ולכן הקב״ה מקרעם ע״ש—
ישעיה ואמר תרנה לאקי ואין איש תושתו אפילו איש אחד—
וביחזקאל ס׳ כ״ב ס״ב ואבקש מהם איש גודר גדר לפרץ—ן
לפני בעד הארץ לבלתי שחתה ולא מצאתי, ודוד אמר אלפים—
משחים בעשקך על בני אדם לראות ינ״ל עד אין עושה טוב
אין גם אחד, נקרא בני לקרי הקב״ה מתחבר למדרגים
שהיא כבודו - - ע״י צדיק זה וז״ל שגבו סוד
תשר״ל מאי דורבא תרבנן קב״ה חבנו צדיקים קבנו ורצו—
וגם בס׳ ויקרא ע׳ כ״ן אמרו כלשון הזה ״

(״ רלב״ נו״א ״)

לא קיימא בקיומיה שאין צדיק נתור או שבא ניני תשא
תסקתי. אמ׳ תתשפט אשא לחייכם
והבא משמע דדינין דלהם - - - ק—ין

מכתושתט ובמ' החם ע' שכ"ב נראה לפסק והיתר עם המב"ר
לאחר שפין למכבו שני כוסות א' של שכר תוך שקורים מים
שרופים ואח"כ של יין ופי' בשכר תוך תן פיין בדבב מאד
אח"כ נבן מים רבים לשכר עד שנתהלש ומר מתק כמו עד שנהלא
פיין תוך מתן, ופנה בן בדבר פה כשנצרך לינן למתק
לזתק לינן לזכק וכאי שלינן למתר לזתק קשים פרבה
יותר אבל בערך שיש לגעיר ב' חסרים שמתקין נבורותיו פה
חם שאין בן בזכק נהלאו, לינן לזכק קשים מתושפט ולכן אמר
ירתים יסרני ב' אף בחושפט, ולכן לב' קנושים ע' קנ"פ אמרי
חם לין תושפט לזכק אלא תר רחתי ותר לינא ולא חבסם לבא
ובמ' אחור ע' קע"ר לינא לזכק לית רחתי ותושפט לאפן ותי
עביר לינא לרחתי לאחירנא ליפ כי חרק בחלבות פיא
חרתי לקר כתב' אמ' תחושפט פופ
בתיל תכאן שפלצים ט
שאחרן לעיל יפוא לברו כבאי לפהל בשלם צריך שיהיה
יותר שוב תרור אחר שתשא כבין אקרי לרקם עמ"ש שפלצים
שותנו לו פצבות ופנגידים ע"ז יוסף
בלנים ויפוא נבאי לרקם כמ"ש לב' לראשית תנ"שן אזל ועאל
לבק עולתין ואפיק תיבלא חלבו ואיפו נשיל ונבי תינייפו לא
יפיב נפתא ולא יפיב תיא ולא יפיב תשתא ולא יפיב תחרא
ולא יפיב תנא ואיפו נבי ואנעל לאולרא לחסכני וכו' ועלתא
תקבשתא לתסר עלתא תקאם שפיא לכק
תקתקקק ע"ז פתסר שיולא תראש
ואתתלייא תיניפ ובגם פרינן תקבעלן לרוב פתסר כת
שתקבעל תעש יין להים רבים בי תכפ
טובה תכובה וע"ש חסר ב' תלאפ פארן ולא נשאר תקום
אספרנא עלי וכו' רז"ל תעיר אני עלי שמים וארץ שבלותי פיתי
תקבל

חקבל עליו יסורין וסיגופים להעבירן לפני על בכור שלא יתחסרין
לג' ריבוי ושלבוני לצדק שפם צבאות וכבוד של מלאכי חבלה
כנגד שלא ישרתו כל בעולם יחד כמות ושובבים כתובים ברע.
כדכתיב ארכין ומחתה מים ואחר לא פלוגן אין וכאן בעולם
רש"י לגלות בסוף שערי צב' וכו'

המקנר באשפה בתנאמת עליך נחש נוקבא לחויא הקדמוני
סמאל ואחר עלה שפיא התפארת שלא תעלה אין ושקר
היא אומרת כי באמת הוא שישפוט בעל ומעלה אין לתת
שפחיק צדיק עם רשע. ולא ה' מגלו כל. ואך כי תולבלאו
ורשע ושני תעול. ואם תאמר שכתב ביחזקאל סי' כ"א שכרתי
ממך צדיק ורשע בפה נמי לא תשמע בפא בפל' והלאך חכבי
המעורב מרבי גם שם בי"ס כרמ"ש לתיקונים: חשא רחבא
ו' ונמצא בפ' הרין מיתית ריש. הערו"ה גם שם אדנ"י אלף
דלת נון יו"ד נ' הרע"א ופיין. ותשמע. אמרתי הצדק ועין
לג' כי תשא ע' שה"ר, מכאן ופלאה. כל חד כתום לירא
עתיקא משל בריוש הוא

כמו לפום נחלא שיחוא. ובכוונה אחר בנה אני לתתי.
סכלתי יעבר ניסנין על בכור מכאן ואילך לכל דור ודור כל צדיק
וצדיק יסבול על דורו כמ"ש כתו ובנה לדור בא וישלו צדיקים
שיעשה כן אבל אחר בכור בא תעשים בם הצדיקים שיקומו
לבנן של ישראל שארבעו מלכיות לי' קנות בעולם ועב' אחידן
תולין רא לרא. כ' כל הדברים שנאמרו תשעה

שאמרתי כמ"ש צדק ומשפט מכון כסאך עד
כאן צריך לא תולין בעתיקא לגמרי נים לא תולין בגמיר אנפין
לגמרי שלא תולין ניצל שנים כמו שאמר לעיל שכינין במשפט
בם לבסכתת בעתיקא ולכן בכונתי דברים אלו בין תולין ררא
ותולין רדא, ובנבירבאן עתיקא קדישא סתימא דכל

סתימין שהם שני הראשים התחתונים דעתיקא להודיעך
עוד שאמרך שכיון דהשתא הם להסתכלות העתיקא
עיין דווקא הראש התחתון הנק' חכמה סתימאה כי בו ידיעתו
נח כין אבל לא הראש העליון כי הוא רחמים גמורים וחסד
מעונו ואין להקשות אם כן למה הזכירו כי הזכירו לאין דלית
דאתפרשא לין כי אתה קראתיו וכן דרכו לכל הזוהר שלא להזכיר
שלום חס לברה כמ"ש לפי' ז'

ס' כ"ט. תכאן ולהלאה חילין דזעיר אנפין דשייכין לה
לבנו חס שאין
כן לכל הדברים שאמרו לעיל לפי' כ"ז ובסי' כ"ח שהם שייכין
לו ולעתיקא כנודע יע"ש אחר זה ועל כאן סתימין חילין
וברירין כולהו לחצרי סוכלתנו
אבל ידעת דלאו כל מוחא סביל יהפוך ואשכח
לחיקתה כיון דאמר תכאן ולהלאה חילין דזעיר אנפין אין
הקהל ואמר חילין דאבא ואמא ידם דהשלום לעתיקא ונראה
כי למה שתקון זעיר הוא החיות שבעוק המלבוש ושתקו כי
כשתקו גם אבא ואמא נתגלו מעט כי אעפ"י שלא היו פירום
לפם חומש ירכה ונמלה לכן קרום שיגביר החיות המלבוש
הגביר אבא ואמא לרחוק לו שנים הם שלבש מעט תקון
פאי דאוקימנא וכו' זה שאמרך שאבא ואימא התפשטין
ונאחזין לעתיקא אין לראש הזה אלא
דווקא לתקונו' שהיא חכמה סתימאה שהוא הראש התחתון
חח"ך - - דיעין דעתיקא כמו שאמר לעיל לפי' י"ז כל
תקונין דעתיקא קדישא לתתאוסקים שקוט התקון כי כמו
שזעיר אין יכול להלביש את אבא אלא אחר שהתלבש אותו
כך אבא אין יכול להלביש לאריך אלא ע"י שנתלבש לח"כ
סתימאה דכל סתימין שכל הסתומין סותמין אותה כמו

לפי'

לס׳ א׳ ובס׳ ט״ו הלין למי שעשה נגעים כמוהו לשיעור קורה
שבבי נחוה - - הוא כנר לשנים לשור קנה תכחה
קנה לנה וכל ראשה תלויה ולכן קארי לבו הלין ותהאחר
לכן שהם נכללים לעתיקא אשר לזאת כסבה —
לא הוזכרו לאדרא רבא ובס׳ כי קשא שבתרונות מגוכר
קראו לעתיקא ואמא הלא דכנין כעתיקא ובס׳ קרושים ע׳ קי״ג
לדרנין כולך מולא סעולות נאיזון אנא ובס׳ לראשית ע׳ י״ח
קורא לאורא סקים עתיקא ולכן כאן אחר והקאוחרן לזה
לשון אחרות ולא אחר אחרן כבהמק שהוא לשון אחוזה
ואמן כעתיקא קרישא אתהקן לתקונוי לחוריו כואר ואי
קשיא לך רבא.
אחרן לעיל ריש ס׳ ב׳ כאי עתיקא אתתקנת בג׳ לישין וכו׳ וכלם תכלל
בזה ואתה לזו להוסיף עליהם זנא שהם אצילות ותשני כך
יסתכלון תולי כולא הוא עתיקא לחוריו כו׳ כשמתכם
פירוש יבמן פרבר
פ״ע ובין נירנא כשפיר קינין לפו דרין כעתיקא וכי הם כלולים
לו מלא הרוח ריסם נשקנו תכל. בתלוחין שכלם יוצאים תפתקה
וכם יאנו חכנרין שעם לנה דאריך שהיא תכלל בתוחין ולכ
חכחנים ולמטה בם שוה לאריך לכל. וכבר ביארתי לכה הקורות
כי שני בתלכים שבז״ו חשתתפין לכתר א׳ שהיא לנה ובאדרא
רבא ע׳ רס״ג אחרו כולא דכל תלין עתיקא ועתיקין חד כולא
חד וכו׳ ואילו אנא לא קתני ולחא לעתיקא אתכלילן ואמשר
שנרתה לכלל כעתיקין ובס׳ לראשית ע׳ י״ז אחרו ראשיתא קדמאה
כשאלה כלוחר סלקא לעיקו אבל אבא לא קדמאה אפי׳ לכשאלה
הוא בני ובונה יכפא כי אע״ נעלם אינו כראשית הקאה
שאינו שום ענין לקושיא ולהנהרות רבא
לסוד נקודה ולהנהרים השתלשות לעולם לנה וכל בני —

הקונן אמ׳ זעיר ונוקביה אעפ״י שאינם כלולים בעתיקא ה״ה
לו בין סתומים קודם העיבור כמ״ש פרק״ו לפ
לפירוש הראשון בטעם שהוצרכו זו״ן להתעבר וכו׳ עיבור דזעיר
של הלק אלהין לאלה הוא סוד נה״י דאריך שלהו והפנימיות שבו
עלהו נעשה הלק כלין לאלה וכו׳ ועד כי הצריך להעלות נה״י שלו
לתנה״י שלו שהם תקונם אבא ואימא לכן נקרא לא״א יסוד
לבינה שהוא יסוד של שניהם חלון לכאן וחלון לכאן וא״כ
ע״י התלבשותו בא״א שהם זכר ונקבה שיתוש נה״י יסוד שבו
ואך הוציא סוד הגיור לסוד הלק כלין לאלה והנוקבא לסוד הסיומה
נמצא שעיבור זה עשקנו הוא האריך אלא שהיה להתלבשו בא״א.
עכל. והן מ״ש שאין יכולין יחד אלא לחד שלא היה משמש את״ם
האר״י ז״ל״ה וכו׳ לפירוש ספרא דצניעותא ובהקדמת דברים לפי כ״ה
לא התקרבין חיניה אלא בכל אחרות נחורה מנחא
התיקונים אעפ״י שאחרית
לנול לפי י״ל דביה הוי - שירותא דאלהים וסיומא
ואם עתה לא אתגלי ולא הויא ליה כית גליא כמ״ש לפי
הויה שירותא - - - התם דאתגלי וכבר
הארכתי לפי י״ל בראיות כי חכמה סתימא ומחשבת תכלית פאה
ועוד הלאתי דאיה נחורה לפ׳ הכוונה על רע״ב ועוד דהאי ששתה
שלאה לא סלקא מן ובינו דעתיקא סתימא דכל סתימין וכו׳ וידוע
כי סתימא דכל סתימין היא חס״ד וקא קארי ליה אם כי שם ע״ב
כן אחר והיא נשמה שלאה איתקשרת בא״ס וכו׳ וגם מקור
ע׳ מה מחשבה אתקשר בא״ס הוא נהירו דנהיר מיניה מחשבה
שלאה איקרי חס״ד ובשיר השירים רק ו״ב את״ה דנשיקין אינון
לשלא לשלא בא״ס וכו׳ ועוד שם סוף דף ב׳ והאיהו מחשבה סליק
לאתנהרא לאתבר עלמא אלא היא מחשבה שהיא חס״ד היא את
ולא אתגליא , גם לפי ז׳ הוכחתי שחכמה סתימא נק׳ עתיק העולם

היפאי חוהא נבוכו כי היא להם, וצ״ה קלין קושיא לי רפא
תנא ליה ושל — וכו׳ דאחא
ואיתחזון שהם מלבושין על תוכן דאריך שהרי גופו נשמה
לגופו הוא כנגד לנשמה וגם אחרון שהם מלבושין אותה
והיא מלובשת לעתיקא — קדישא, דנוקבא אנפי — ין
לעתיקא קדישא ה״ה ואחר אבא ואמא
חזרי דאברהם ליבא בארעא.
וחזרא לשחיא לחנוכה לראש, ועין זה אחר שאבא ואמא לא
אחוזן לעתיקא קדישא אלא לתקוני וכאן אומר שנעשה אחור לה
וכי יפה כח כבן הכח האב הוי, ואפשר דאחא לאשתמשתן כי
המתקה נחשב אות׳ נוים לאריך ונהפך כיון שנעשה הם׳ המתקה
דאות נם לתקה דאריך ה״ה כיון ששם הם נוים, נם אפשר
שבכונה להתן כי אות הם ליחודא ולשחא אבל נעשה הוא
לכן באחוריו תחת הכתר וכו׳ שיותר טוב להלק בין אחוריו
לאחוריו כי אחוריו לנעשה היא אחוריו לחלתא אבל אחוריו דאבא
ואמא לחכמה סתימאה היא מלובשה נחורם שיש מ׳ לבעולם
אבלנא כחיי אחיר תשוא לקבא והוא נחשב כנגד לבא.
ונבוכא ר״ל שאר׳ תרישא ואתלבשא עמא דאבנא לאורח
מיסור וכו׳ עד ויהא מחמתיה כאן אשפו רישא דכל נבורא כבכוכב
חקלה בשחים הוצאו כאן שירותא דכלא וכו׳ ובתסרונות התיקונים
דקי״א ישראל עלה במחשבה דמחשבה אתעברת ליה הרכבה
ואלו שלגה נקרחת במ״ש בס׳ מנחם ריש נ׳ תעות כנר׳ לכתר
דאיפו כף נשרה נעשרה וכו׳ ופתח לנעשר חיירי נע״ש וגוה
תבין מה שאמר בתסרונות התקונים קף כו׳ לנותן אשפו לעולם
נבחר נם תבין מ״ש ריש מרשת תרומה בין דאצלם ואשכרי ישראל
כבין לסגולתו שיל כלא וכו׳ עד כי נמים י׳ ואשתכלל תנן יה
כבין ישראל לסגולתו מי׳ דאשתלים שפנית וקבל פתוחין וגבו נ״כ

ואשתכלל וזהו ישראל לי ראש וכבר נודע לפי׳ כה׳ כי יסוד
דבחינא דרישא דלא אתידע חסדים לחכ״ה דצריך וזה נכס
שעם ילא נגור שהוא סוד שבביכול שהוא תלוי לתתא בעליון״
דעאל ונפק שנבוא לעולם הזה ויצא ממנו כל׳ שהוא לכל
התאוות הנופטות והעושר והכבוד ולעיל לפי׳
כה׳ הארכנו לזה עש׳ והפכנו מאד לתש׳ דעאל ונפק
ידע ארחין שלה יתעה דרכי התחתה
לפרישות מן העה״ז וכן עשה גם לעיל לפי׳ כה׳
וכן אחרו לסוף ספרא דצניעותא וכאשר מאן דעאל ונפק ידע
שבילוי ואורחוי וכן אחרו גם לפי׳ לבראשית סוף ע׳ תי״ג וע׳ נ״ה
ובפ׳ תלוה ע׳ ש״ה ובפ׳ ויקהל ע׳ ר״ה ובפ׳ האזינו ע׳ רקע
ובוודאי כי לא לחנם הקדים לכל התקונות אלו ואחרו כן אלא
שלפנו ז״ל שאמר מה יעשה אדם ויחיה ימית את עצמו וכתוש
לפי׳ בביאור על פסוק ויקחו לי תרומה אותו שנדבו לבו להמשך
מן העה״ז דבגופו כי לו אני שתי שיורש שתי וכו׳ ולכן אם הרצה
אדם רודף אחר התאוות והתענוגים או אחר הכבוד ויאמרו עליו
שהוא שלם לחכמת ספר הזוהר על התורה ואם לאו יפה יורש
הפיה ירושתו תעש או לשבוש ויצא תקן פיושר ויש יתין ושתאל
כמו שרמז כאן רש״ב לאותו ונתעסים יפשלו לה וכו׳ כי לא ירצו
באדם וכו׳, ושכא להזכיר לתש׳ דעאל ונפק כי נראה שפיה
שיאמר וכאשר חולקים כמאן דנחת ואנא ידענא דעאל כי מאן
דלא עאל איך יפוק והירוץ לבר זה הוא סוד גדול לאדרו ר׳ נהוראי
סבא לרשב״י לפי׳ תרומה לזה בזוהר, לית נהורא אלא ההוא דנפק
מן חשוכא דכד אתכפייא סטרא אחרא אסתלק קוב״ה לעילא
ואתייקר ביקריה ולית פולחנא דקוב״ה אלא מן חשוכא ולית טבא
אלא מן בישא וכד עאל בר נש לחובא לאורחא בישא ושבק לה
כדין אסתלק קוב״ה ביקריה ועל דא שלימו דכלא טוב ורע כחדא

ולאסתלקא

ולאסתלקא לגבר בטוב. ולית טוב אלא הוא דכתיב תן לישעה
ובהוא בטוב אסתלק יקריה דקב"ה ולא אשתכח תושבחתא שלים עכ"ל
ובפ' תקוני ע"ה ה' לית שלימו אלא רחמי וכינוי כלו של דבר צריך
לטעום ברע. ולבערו ולנסותו ואח"כ ובחרתיו ולהטיבו לאחרית
כמ"ש ולכן אז"ל צדיקי בכלות שנעשה כמ"ש להשטין על ישראל
לגבי כלשון ולא היה להם לגבי התשובה כלל שיבקשו עליהם רחמים.
תלמוד שאלו היה להם א' מבעלי תשובה מבקש רחמי' תלמוד עליהם
פייסו תלמוד עכ"ל. ונמצא שיש יתרון לחכמה מן הסכלות כיתרון
האור מן החושך וגם אם קלקלה יקר תיקון כמו הביא יקר
תיקון דייקא ודע כי יקר תיקון לגי' אח"כ קדוש ולכן אחרון לסוף
נח חושה ויחוש לכלבו דרכין ולא סטא לגבה לבי אורבהא.
רחק תיניסה אלא קאים לאתחנוקא וכו' ובה' לקלף נ' כלל
אי עברה לא יתוק להצרים ולא יצטרך המן לקרחיקא לא
יפא חולן נגביה דקב"ה וכו' עמ"ש על לבגר ידע. דבעי לאתלבשא
לאתעשרה בדרכין מ"ר ניכר עברה הדרייתא ואשתגיב וכו' ולכן
מקואי בראשון נבעקרי הוא דנעשה כל שנכנס לכפ"ר ורא
ידע. ונסה וטעם ונשך ויצא בשלום ובזה הבין מש"ה לאירוח
דחאן דנעשה לא נפק שד לגה דלא אתקנה; כי ודאי מי שנכנס
לכור ברע. ונשאר שם נותן שלא נברא מהסכל. פיינא כל
ידיע לפאי קרא ובייקי תהפלא עליו
בפלא ופלא כי דבר נדול דבר בנביא שנמש
אדם הכנס לחוצה עם פש"י כי הקהל הוא פסק ובקלתו לא
הוה ויוא חלשון ג' פלוא והמו"ט לשון לפי' כו' דכלבותרא
לפאי כלוא כו'. ועוד היה קשה לי אף ישתחו בענוים לשתעם
לבה לפשא סור אש אורם חיה התחעים צריקייא נרכא
צריקייא הם שבאו לירם דבר עבירה
ובכחו מחק בתו יוסף צלרים נרכאין הם חסידים כשרים ובה'

ויהי ע׳ הלב׳ חסידים הסטרא דיחידא לצדיקים הסטרא דשמאלא

ולפי שנעברת על ידם, דאתיין מעם קדב״ה דוק שלא אמר

דאתו אלא דאתיין בבאים — עכ״ה השתא

ב׳ להחלק הצירדה שהלב׳ לפרש מלין דעתיקא קדישא סבא

דסבין כמו כב הקונגא סבא וה׳ הנהם לן יאיר סבא חסידא

ורחיבם, ונקבה שהלב׳ לפרש מלין דנעיר לאו לצדיקים

ניזבעיר אמין וגב שאמר הא השתא תהיבהא קדישא

נקפו כנק׳ תקיבהא נעלאה תוידנא

דקב״ה לאמתן תקיבהא דקינא שפיא כמטטרון כלפו שתנין

ותלאן נקפו ושאנו עוונים וישתחו עגנים

עמן שפלות כא״ו ונונה לצק סנר חים החקונים וכלו

לה׳ סנר ויקם נגו״ת לנעקב וגרורתם נרתן יחדין

כתו שאמרו ז״ל ונעקב — השתא

לחתם וכתיב שאו שערים ראשיכם וגו׳ ולהם תג״ל ואחר

שאו שערים הנעם אחרת אלא אל ליוסף סלגים ואל לחסר מגרהם

דייקא נמי דהבא כתיב מי הוא זה הוא ודאי כגא דעתיקא

שהתן נתשף שהן המשהם קדש ״

ח׳ ן׳ ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך

מלך לבני ישראל והחם הקדוש רשב״י קשר כאן כי סתוך

על מה שאמר לפתיחתו לאידרא רבא ולכן נעתיק כאן כדברים

הפם ז״ל לפ׳ נשא ע׳ רת״ן, הנא יגא דכין כב מקת רב״

סוחיה אעוגנו מקרא ותבריא אתחלא גו׳ לבנא ומקח ואמר

ואלה המלכים אשר מלכו וגו׳ גבאין אתון צדיקיא דאתון

לבו נגי דבין דאוריתא דלא אתון לקדושי עליונין תאן ישנם לבאי

ויאן נגכם לפאי דפנא סבלותא על תפיחותא דבלא בלופא

לגעוא יפא דלא יקתשב לחעא לגלאם כא זהם דיתכון מבריא

ומאי קרא קשיא דלא הוה ליה לאכתבא הכי דהא תנינן כמה
מלכים הוו עד דלא ימלוך לבני ישראל ועד לא יתא מלכא לבני
ישראל ומה אתחזי הכא אלא רזא דמלין הוא דלא יכלין בני
נשא לאתבונא ולאשתמודעא ולמרדפו בתרייהו אמאי קשיא
עתיקא דעתיקין סתימא דסתימין עד דלא זמין תקוני דמלכא
ועטורי עטרין שירותא וסיומא לא הוה והוה מגליף ומשער
ליה ופריס קמיה חד פרסא וביה גליף ושיער מלכין ותקונין ולא
אתקיימו הה"ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני
מלוך מלך לבני ישראל מלכא קדמאה לבני ישראל קדמאה,
וכלהו דגליפו בשמהן אתקרון ולא אתקיימו עד דשבקינהו
ואטמרו להו ולבתר זמנא הוא אסתלק בההוא פרסא ואתתקן
בתקונוי ותנא סליק ברעותיה למברי אורייתא ואתקף מיד
אמרה קמיה מאן דבעי לאתקנא ולמעבד יתקן בקדמיתא
תקוני שהיא פרי אלמי ישנן עכ"ל שם מי קלף דברים בקוצר
הדרך
בקיצור דאבקוי זהו כאן נרמז סוד גדול והוא כי שהיו כבית
גורם לבשין בחכמה גוף כי ידוע שלא נמ צריך אלא יוסף
לפי שבא תנשה לידו ויתר הברית ואמתי נשמות
וחסד ואפרן היו גלים חתן ואומר אני כי זה שאמר בכנף
סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם בריתו ודאי תורתם פסוקות
סבוקא על הפירונקא ר"ל רמז על מלכות והלך דלא נ"ל
שהיא סוד גדול כי כבר כתבתי לפי א' כי זאת שבשם הוא
אלפי ב' קדמאה וג' נעלם היא אלפי הוא"ו וכו' ולכן כאן בכוונה
על פסוק שהוא עתיקא קדישא אלפי כל הצבאות מאלו ונשחקו ולכן
פנים רש"י בפתח דבריו ואמר מאן ישנה לפאי וכו' ולכן בקוצר
ספרי נכסי' דהוא סבוקא על הפירונקא דהפירונקא דלא
ובכן הוא ומיוחד אלפי בעתיקא שהוא אלפי כל באלהות
וכן אחרו שם גם כן כ"ת ודאי דאתקיים הכא כלומר מלבד מה

יקשה לה׳ יקשה גם על׳ לעיל בביאוריו כאן ומה שנוגע לכאן
או יתלה לעיל בגוף כמ״ש לבדו ותוכנו ולא משתתפים לא
גם אף זו קשה כי כבר כתבנו לעיל ל״ד כי אשתתפותא הוא
פחות מן אחידות עתיקא דעתיקין שתירא דסתירין גם
כא״ס ולפי שבכל הנזכר עתיקא דעתיקין רחוק לאריך לכן
אמר שגם סתירא דסתירין רחוק יותר מעתי׳ שבכלם הוא א״ס
וכן מה שאמר אבא סתיר יתיר מאימא לפי שהוא מלובש לגבי׳
וכן לגבי האימא רבא סתירא תרי אלפי שנין כי חכמה
סתימא מלובשת לגבא ואע׳ וענין שחכמה ובינה נק׳ תרי אלפי
שנ׳ ואלפין חכמה וכתיב אאלפך בינה ער׳לא נחין וכו׳ קודם
האצילות הקדמוני דאלבא רחוק לחכמה סתימא שהיא היקונא
דעתיקא ועשרי עשרין רחוק לכל האצילות כי הא״ס וכבר
הם עשורי הב׳ וכבן לסוד אשת חיל עטרת הי׳ אחר היקונ׳ וי׳
דחלבא עוקבא לעילא ועשורי עשרין חכמה סתימא ואימא
ומ׳ זה עיקר נראה לקמן ס״ כ״ה שירותא וסיומא לא הוה כי
היה בכל א״ס והוא תוך ותשגר ליה כ״ל דשלהם במציאו׳
אצילות תקון לתוך ולאמתו תקון גדול גם לצלם וקטן קרושתו
ונהרגן אל הסביבות ונעשה לפנים תקום מעי ותן גדול שגלו
סביב כשיעור החסדים לכלל כל הב׳ עולמות אבי״ע גם
שאחר ותשגר ליה ותכוס קטי׳ הי פרסא וגם סוד השרפים
בחמסים לין בלב ובין בכבד והטחול והאלשוחכא ופרסא גם
היא לחכה והוא הרגש תסך ויותר נכון לעניני לומר שהפרסא
גם היא להנר והפקח שחן הא״ס לאצילות והיה פרסא חלבין
הבים הריסת וגם נתיך ושיעור חלבין והיקונין כי הפחה
דא״ק לצו בעשר ספירות הגוף נקודים וקראן היקונין כי על
ים ובאותעותם יכול האין סוף להגלות ומה שנזכר שיעור
כי הם עשר ספירות וכו׳ על יש לה שיעור ולא אפקיתו כי לא

ויכלו
//

לו לסבול שמעו אור הא״ס ונפלו ונשברו חלבא קדמאה
לבני ישראל קדמאה. הנה ישראל קדמאה הוא אבא לסוד
ישראל עלה במחשבה ומן ראשית אלא ישראל קדש ישראל
ובנו הם זכור ונקבים וכנגדם כלל ג׳ ספי׳ הבנין עלבא קדמאה
של אלו הם שבעה המלכים שמתו ונאמר בו׳ בפסוק אלה המלכי׳
שמלכו קודם התיקון ולפי שאורן נאמר תוסיף על הראשונים לכן
לא נתבטלו רק על זווג שנעשו שהם לא היו רוח חנוך ירידה
ונפלה היה לה וכלו כנלו וכל אותם בין המלכים לשהם
אתתקנין כבעץ לבורה והיה ראוי שיתקיימו. כי בהקדמה לשם
נרתם קיום והעמדה וחיים כבעץ רזה קראתי לשם לשאול
ועוד כי הוא סוד נעשה כבחוכמת לשי׳ [illegible] ע׳ ה׳ וכתיב
קראתי לשוך לי אתה וכל הקום שנאמר בו התקיימו ועם כל זה
לא אתקיימו עד דאתת להו לאורח שלו להעולם ואתמשו
לפו לכלים שנשברו לבנין אתם ושם נעשו הבלות של הנקרא
לא כתיב לקמן לדבר נחנו כשהלה במאלו בעולם לתקן הכל
כמה נתקן הוא דעתיקא כולה לגמר לגולגא דאדם קדמון [illegible]
ואתתקן לתיקונוי ואנחנו שהוא לא הולך לכך כיון שהתחתונים
נולדו לא היה ראוי שישארו באלמות לפרנסת שוכני [illegible]
יפכדר כן ואמר לאדרא רבא ע׳ רנ״ב כד אתתקן עתיקא קדישא
תקין כל תיקונין לתתא ותקין כל תיקונין דעלאין ותתאין ובס׳
[illegible] וס׳ כב׳ הנעתקתי שנים לאדם קדמון יש לתי לגולגא [illegible]
ותחת לתיקוני לשון רבים ואחר לא לתקונה לו שהרת[illegible]
לגולגא לנקנא [illegible] ולגולגא רישא דלא אתידע [illegible]
שניהם כי רישא דלא אתידע גם הוא תיקון אדם קדמון יחשב.
כי כל הבלום תרתון תקון הואעלין כי על ידו [illegible]
והנה אני מרגישתי כאן לדבר נחוא תחלת דבור כי כן נשתמש
היפשא בלישנא של פרפוס שאמר ולדבר זה וחיבו לקמן לגו[illegible]

ר"ל הוא סוף דבור׳ ואלנו לין לבבך אחנא ולכן נ"ל כי טוב
שאחר סקום תקן המפורש וכן כאן יהיה סוף דבור וכך קאמר
ואלנו לפי לבבך אחנא והוא נשתלם וכו׳ וכה"ג לשני פפרס
כיבש יר לבבך בלא ואו והיא סוף לכונתיה דמבי אורייתא
וכו׳ כל גב תמצוש לשל לפי כי וס׳ כ"א וכאן אמרש מי אחר
יתר נרין לשני ואומר הי אמר שרתין כבוצינא דאדם קדמאין
בא ונתן בבוצינא דרישא דלא אתידע. וקראם אורייתא כי היא
קורה קנותה לקדמה לעס׳ ואמקם תולדתו כמ"ש לפ׳ יתרו ריש
נ׳ קב"א על זובא דהוא פיכלא תנרחיה ואמינ לה כי כל
אמהא לה בעלם כמ"ש בחסרונות הדיקונים חיר אמרם קמיה
קמיה כייקא כמר"א יפי פלון ולמעך והבן זה והכאן למה
כי לא נזכר החאלה סעלין לעשות הדיקון תאן דבני
דאקנא ולעבר מי אתה רישא דלא אתידע. ונראה דתקן את
ע"ם ולעשות פאלות יתקן לקדמותה תיקוני שהיה בבוצינא
שלו הנין חכמה סתימאה שהיא תלבושת לאבא ואמא נפסק
פרי אלהי שהן נג"ב כתן הבנא דקדוש לעברים המשים קיכוין
אדם קדמון ותיקון רישא דלא אתידע. ותיקון עתיקא קדישא
ואולם יש הבדל בין תיקון האמור לאדם קדמון וברישא דלא
אתידע. לתקון האמור לעתיקא קדישא כי תיקון האמור
לאדם קדמון ולרישא דלא אתידע הו׳ ענין תיקון ממש וכן
ישנם שלא כתן לבחי׳ הבוצינא שלהם אבל תיקון האמור לע"ק
הוא תיקון ממש כי חכמה סתימאה נתקנה להיות כענין נקבה
ורית לין יש לה מה שאין כן לתעלה ממנו אחר הגבורים הצלם
לקתן לע׳ ר"ל כשרצה להתחיל בנין דעשר אנפין ותקונו הקדים
ואמר ניחוך לארום לזה לן בעזר וכו׳ ע"ש ער וכוין דסליק
דאתיישבא לא קאים ולא הוה יכול לאיקם ע"ד תשום דאם לא
אתתקן ע"ד דתיקונא דאדם ויתקנה כלל כלא ויכיל כלא לאתיישבא

לה

ל״פ ודין דקונא דא כאדם לא משכחת לא יכלו לקיימא ולאתיישבא
ואתבטלו ואתבטלו ס״ל ובא כולן לאדם אתכלילן אלא מבטלו ואסתלקו
תהבוא דקונא עד דייתי דקונא דאדם וכד אתא האי דיוקנא
אתכליל (נ״א אתקיימו) כלהו ואתחזרו לדיוקנא חדא ולקיומא אחרא
הנבון אתבטלו ותכפון לא אתבטלו ותרפון לא אתבטלו כלל
ואי קרא וכתיב וימת וימת תרשישו דאתבטלו ונהרי לאו הכי
דלא כל חזון כנתיה תרכנא קדמאה דהוו ליה לדרגא אחרא
קאי. ל״פ מיהו כד״א וימת הלך תלרום כנמק תרכנא קדמאה
דהוה קם ליה וכון כאתקון. אדם אתקרון לשרשין אחרנין
ואתבטלו לקיומא ליה. וקיומין לדוכתייהו וכולהו אתקרון לשרשין
אחרנין מן קדמאי. לכ כפוא דכתיב ליה ושח אשקו תפינובאל
וג׳ תש״ תשום דכי לגן אתבטלו כשאר אחרנין תש״ תשום דהוה
דכר ונוקבא כבדני תרי דלא סלקא אלא דכר ונוקבא וכנ״ל
בשקא משכחנו דכ״ר ונוקבא לא קרי להו תיהא כאחרנין ואתקיימו
זיבל לא אתיישבו, וכיון דאתתקן דיוקנא דאדם אתחזרו ואתקיימו
לקיומא אחרא ואתיישבו ונב״ל. פי׳ תש״ וכון כסליק לאתיישבא
וכו׳ כל והבשפים בעולם לא לפשטינו. לעולם לא היה כח לעולם
לקבל גודל האור ורובו ותוקפו לפי שלא היה לא כבק לכל נקבה
ויפשטנו. ידוע תשש תשש כחמי מך קטן אבל היה נשתף לבר
אל כחמי. תציק גדולה ועולם לא היה יכול לסבלו והיה נשבר
וכו׳ לחרוש דוח בעולם לתי׳ ולעעתי תורנו לאוסף בקב״ה היה
תכוון קודם שיברא בעולם ורצה שאינם יכולים לסבול האור
שלו עד כהוה דכר ונוקבא ובתי׳ לזה עי׳ שנ״ג נבורא קדמאה
דברא קב״ה בו׳ נביר עד דלא בוב יכלין עלמין לסבליה תה וכבר
קב״ה עבד נבורא לגבורה לאתלבשא בה לגא וכן כל שאר גבורין
עד דעלמין כלהו אתקיימו לקיומייהו ויכלין לאסבלא ונב״ נחלה
לאתיישבא הבין התחתרם לאשם קרעו תושב ונת״ ולא קאים

ולא היה יכול להקים מה על דרך הכתוב יחדיו יהיו לך יקות—ו
והא כלפו לצורת אהבה'לן כי תפס ננעשה אחר זעיר ולא נפקד
חפס איש, ותשני אלא דאהבתו חפשא תקונא וננעשו לגומן אחר
דפיין זכר ונקבה אהבהוי כלפו כל פני המלכים שמתו תבר—ו
יחד לבנין משמא ונעשו תרלוק אל פנים ג"א ועתה נאותה לסוד
הפנימה לבד היא מתי' א' וזעיר כולו שש ספירות ואין דנים
אפקיות להקים מהלך לא תשבש כי ודאי מ' פנים כו'—
וקלפה שעשו לפ"א היה עיבור זעיר כמו שאמר לקמן מ"נ
אהבתו ותיבון לא אהבתו והאלם נעשו זעיר ונוקבא ומנין
לא אהבתו כלל ואלו יצאו לחוץ לסוד הקליפות וכלפו אחר—ין
לשתפן אחרנין כל פני המלכים שמתו לא נזכרו עוד לשמם
כי אחר התקין כלם יחד עם זעיר אנפין והוא הכר הכתוב להורה
ויתלך התקין הכר כי שם זה לא נשתרשו ושם אשתו מהיטבאל
וקיומה לגרובייהו ולא כראשונים שנפלו לחוץ ואפקיות—ו
אבל לא מהימנותא כ"ל ולא יושב מלך על כסא רחמים כו'—
אשתי' שנולד זעיר אנפין עדיין לא היה שלם עד אחר היניקה
ושבור שני וקבלת המוחין והתפשטות נוקבא ונגלה ונסירתה
והחזרתה פנים לפנים דכיון שנעשה כל זה אז נתקנו ויושב על
כסא כבודו ע"ש ואמיישבו "

סי' ל"א, הפ"ל כי פנה המלכים נזכרו עברו יתקין בתלמ'
נזבח'

זה אשר מלכו לארץ אדום בארץ אדום ידוע שבאדום—
תורה דין ולכן אמר לאחר — דינין ה'
והמאחרין תקון וכן — זעיר שבו נעשו — כל—
דינין אחר כי הם שהיו לפתלב שבהם תלכים
לסוד תאב הרבים בן נעשו השפה מלכותם על רשות היחיד
ואח"כ תתן בהתפשטות נוקבא שהיא הגבורות ודע שיש לזה ד'
לשונות

לשונות, א׳ בא ראחרון ז׳ באו״ר ע׳ מצב אחרו לאחר רכל׳ כינן המקיימין
בהן וזהו הס׳ שהיא שורש הבינין והיא תיוהם וקיומם בנפרכי׳ אין
לה כין כלל ואדרבה היא נק׳ חסר עולם כמ״ש לעיל לפי׳ יונ״ל נשם
סוף אותו ונתור אחרו אחר ככל׳ כינן המקשרין פהן והל׳—ן
המהן וזהו צ״ל אשר לבשה נקשרו ג׳ כתרים לאיש ש׳ ואשמ׳—
שנשאר אין כלל אלא וס״ת גם בשבינות לאם כלם לו לסוד
בסיום לבר ומ״ש והלין המהן כי גם אחר שנעלו בה קליין לה
כי היא אחם והיא המנשרתם לסוד בתוחין לנגיר ובנין כלוך—
אנקימת ובהפא הנבא והקשיא זה לפרשיותא כמ״ש לפ׳ בראשית
בלשון הז׳ שם לפי׳ פסח אחרו אחר ככל׳ כינן השתכרי הת—ן
ואינון הקוני׳ אתפא וזהו חלבות אוחא הקיים שכל הבינין שפס
גם נמצאין לה לפון הקב״ה הלני לביק בכנסת ומ״ש ואי— ץ
הקוני ראהבא הבין ומ״ש לעיל לפי׳ כה כי הקבסתא באי׳ לכק
ומשמעו כבין אקרי לכקב ושוחא הקבסתא לחסר ואבהתי חיניה
וכו׳ ונתגור למקותן לכבהיב וירחם ימלו שבעתם יחד כלצם
אתקיירתו לשפריפו — - אהרייפו פוא מקום
באצלות וגם לא יכלו לעמוד שם תנור
אור באין סוף והוכרחו לרבת לחוש כבי להרחק מאין סוף
ולא חשש ז׳ שתננו להביא כל הפסוקים המדברים לענין זה
להתחורה בזה, כי על זה נאמר תן לחכם ויחכם עוד והמשכיל יבין
כי גם הפסוקים הנדרשים המדברים לענין זה, והנה הסוד זה
חורינות סיבת נפילתם זהו שאמר הכתוב ראו כן התהו וכתוב
שלא יכלו לסבול נורא באור זה— וכו׳.
טעם רעבה מתקהם שם. וגם כייקא לתקות באצילות בעבם לאצב
והוכרחו לירדת משם לבות קרים כנ׳ כי תכתה חסר וכל יתיין
ובינה ונבורה סוף נק׳ שהאל ונבה התארת יסוד נק׳ תגרת, ו
ושכינה לתערב, והנה אחר לרות קרים כלחר ענ׳ באור בנלו פיורד

חאין סוף ככך בכתר שהוא הגרת נשבת שבעה מלכים וקראו
אבות הראשים כי בעשר ספי' לבבך כאה לששה ספירות לים
סגול. לכן התקונין החכמה לא אתתקנו אחר כי סבבה
גם פיה - למי שאין לה -
בין גשר ונוקבים זכר ונקבה רק כשר עם שיגלים גם לתגלה
חיה הלבא היא גשר וקונו פם שנים אל פעשות השנים
תפלתך אל, והשני כעשות השביעית תרלתך אל ועל פי' ין אחרי
כל תיקונין דגשר אנפין לחכמה תקאה התקנין ונקרא
קדישא גבן חכמה סתימא שהיא קרא דעתך.
כבתובת לקמן מי' יא' ועזרי אלא אבא ואמא שהם
חוזה לחכמה סתימא סביב סביב - - ודברי היא התלבשה
לאבא ואבא לאמא ולתכונים אבא' מלבישים חיתין ואל חיתאה
ואיך שיהיה לעולם הם החותם לה ולא נגריאלא שמלבישין אותו
על הראש שהוא כנגד הוא כנגד לשניהם וכאן לא הלם לומר לא
אתתקנו כי לא אנחרים התיקון אלא לחי שהיה התקולו ואין גם
כבוד לחכמה סתימא שהיא תרלו כאה לא לאבא ואמא הכל
לשקא ולכן אחר לשון כבוד לא אתקנו וכל הכונה שה—
כל עשר ספירות דעשרה - כבורים גם אין גם
הכא הוא דכתיב כאשר יתעננו כן ראינו לפסוק גם
נרחק מפיק
ובכי קאמר כאשר שהוא להיות המלכים כן ראינו להחריכה
ותקונם כפיין לעיב ה' צבאות ה"ו ששבעה מלכים נעשו ב' —
פרצופים כא' כולל שש ספי' ונק' ה' צבאות והשני היא הספירה
השביעית הנק' עיר הקדש והנה מתקון הזה לא יהיה לעולם
יען כי אלהים שהוא גשר יכונה לעירו על נשלם סלם —
עיר אלהים שהיא אמתא נולדה בתשמונות ל' למ' הוא
יוקח חגו ונתן לו וזה שאמר אתה' כחין אלהים כחסך לקבב.
סיכוף

ימלוך כי כל הה׳ חסרים שהוא חסרו האותו הוא נתן לפירוש ו
רבינו שרו הנז׳ כשתוף נושים בין המלך המלכו הוא כנגד
הנז׳ והנה אחר כתו שאמרה גם מלך בעולם שה״ל מלך בשכינה
בין המלך גם מלך בעולם לפני כל זה שהתחיל להבינו
והלבונה לכל העולם וכתב לה׳ ה׳ הממלכה והמתנשא לכל לראש
כי תלבונת ראש לשועלים וזה שאמר על קלוי אבן וגם לפני
שלבן תלאה מן ומיניך שהוא חסר וזה ע״ז הכתוב חסר ל׳ תלאה
באבן וגם היקונא והיתקנא וקיומא וגם ישתח בר לין שהוא
יסודה קלונה לבנת יפורה שהם לקולות אחרים כענקים ומנן
נקבין כיום לתתן תרשמיך שנבנו לעיר הנז׳ כבתוב תשמש׳
ה׳ אחת לבקן יתחיו ומי יבקן יחדין שמתשמשים נכנסו לאבן
ולבן הבאו תשמשו אהבן כמ״ש לגעל לפני כג׳ סובבין וקיפונו
לתשמשים הנז׳ קאמר לפי שהם גבר יסובב נקבה אבל לעתיד
לבוא כתוב כי לא ל׳ חדשה לארץ נקבה תסובב גבר והוקא
לארץ יהיה זה חידוש אבל לעולם אין זה חידוש סמכו הנזכרים
אלו הפסוקים שבהם היא הנקבה והתחתונים כבוד ושני בתחתוניות
ופרי זה כמוך ושנים אין לו והכן אמר סמכו תשמשו שלבונים
יבום קורי משמשו ונתנבר לתקוניו והיא אהקיימת פנימה
ואין צריך לותר בו שעלה כי קו הוא
וזה היא שאמרו עלה לשמרא דלבונתא וארנא אקבעלה וגם
נקיותם בעליונות שלא עבעלו לפני שעליהם אחרו לאכרא —
ובא ע׳ רס״ת לא היתה כמקבעלו ל׳ ש׳ שעתם יתקיימו
לפנורא דכורא לאחורו כתו שאמר לא״ר ע׳ רס״ן ומשלף
לאחורוי שבר ולגולתא כעקבא וכו׳ וגו׳
ואין כנסירה בתפורשה שם ע׳ קס״ט כמה באקיונא לאידרא שם
מהך ע׳ רס״ת אחרו חי זכב רחמי ורינא חים רחמים
אבג יתץ ״

לז̈ הדר [illegible] זקן [illegible] יוסף יפה תואר

ויפה מראה כי הדרת פנים זקן [illegible]

אין לו זקן ולא תואר לו ולא הדר ועיין [illegible]

[illegible] הדר זקן [illegible] בחיים [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] עם [illegible]

[illegible]

[illegible]

ואין [illegible] [illegible] כן [illegible]

[illegible] זקן [illegible]

[illegible]

[illegible] שם [illegible]

[illegible]

[illegible] יקרא [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ולא [illegible] אלא אחר [illegible]

[illegible]

אלא עם [illegible]

[illegible] ישראל [illegible]

[illegible] אלפים

[illegible] אלפים [illegible]

[illegible] שם [illegible] אלפים

[illegible]

אך אלו לא אסמכתא היא כלל נברא אשר לקח מן האדם רפא
התורה שנכתב נעקת ויביאה אל האדם כין לאתחברת לבריה
הוא יען לו ויתקן לה ויקן לה מה שצריך עוד שם הי׳ קרית
לבעלים קורא אותה אחותי כי מתקדם אל היו ולמעלים
קורא אותה לבי כי לבו היא עב״ג וזה שאמר בכתוב א
אפריון עשה לו המלך שלמה וזה שאמר לא׳ ויקבל ע׳ שמה
ויתעבר הילדה וכו׳ עש׳ ,ובה׳ מקורי ע׳ היו קני לו לדתא.
ויעקב ואחר שאמר האי אתקרי לה לבעלה אתתא׳ שאנה
אלא אחותו ואשתו והריעה מלון לדבר יש רשות לקרוא לה
לבעלה מה שאין כן לכל העולם שאינם רק אלא לה לקוסם הי׳
יוד כתב׳ להסתרותה מקומם יך ל״ב ב׳ ובה׳ אחרי תנה ע׳
קם לסור תולדת לה זו תולדת תמן מולדת לאימא או יהונתן
הוה אחר׳ פירוש לו מפסוק שאמר לה תערך כי האן פני לה
פשוט לה לאוא לאתערין היא לאדבקא שכל
נכנסים ולפסין כותר - - שאין לה פשנה
כלל וזהו דובא תרמה שעלו נאמר ונעלמה מעיני כל חי וכו׳
ובה׳ ע׳ י״ל אמרו דשמא קיימא לשאלתא ולא לתנרנו לה אבל
אבא אמא׳ לשאלא לא קיימא ולעול ס׳ כן פירושו הוא ככ
ניסי לא לה הצטריא עולאה דתסוראה דתאחרין דינין
כי לבטעם
עלרו ושיר נעקבים שהם כולם שבעת המלכים שהם כל בריניס
ונאחזו כלם בתבלאק א׳ דינקא מתרין סטרין סטרא דקדושה
וסטרא דמסאבא וזה המפורש לסה׳ כי חשב וגם לה׳ יתר
ע׳ קסב׳ דפא לפפיה שעקא אתבעל לספר תעלתא יקב״ה
אסתלק לעקרה לתחותו לתחותי דינקא ולעיל לה׳ כת׳ אמרו כי
כשהכור יצאו לכם ועונה ומשפט ובשהכור חייב לכם ינקא.
חאוך אמרא כי פנתו תעל אפוא לגוה וה׳ צו׳ וכו׳ ע׳ קדושה

לא יכו אף בשעת ולכן אמר כאן אכזיר לעולם לבך , לבך
דינקא וכן אמר ישעיה לבד לך נקבר שחך לך לבד ולא לחברת
בעתו , וזה נאמר בכתוב כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא
וכן אמר נחום כי לא יוסיף עוד לעבור בך בליעל כלו
נכרת ועיין עוד זה בזה' ויקהל ע' שמ"ב ובזה' בראשית ע' ק"ט
על הענין טוב ורע. הוא הוא אלא לבין דינקא תרין סטרין ורע
לון כיון דינקא מביקא ומררא , ובין דינקא תרין סטרין ורע
לון ומרייא לגנייהו משקי ככה. ועיין בשיר השירים רק י"ט ב'.
על שחורה אני ונאוה ולעניי כתב באת בטעם ולכם [illegible]
בלא נוקבא אחרא דביש בליה ערבוביא דסטרא אחרא עמהא
וכו' עיין במפרשים רק ק' בזה' תרומה ע' ע"ב כיונא דכנסת ישראל
לקב"ה לזווגי בהדא דאשפו לכתחי [illegible] דאשפו לגיונא תרוין
לעול ס' כה' . אנפין לא נכסין "

("רל"ג ע"ב")

דנהירא לתרין עיינין — כי בחצות לילה יצא [illegible] יעקב.. איש תם יושב אהלים לתרים [illegible]

דור לה נאוים ובמפרשים בתיקונים רק ל"ב ב' לתרין עיינין איך
אור הלבנה וחושך חבר להבני שלשה לבו על כל [illegible]
והלבנה לכל השנה לבושא דאור אשפי שלישה על כל [illegible]
דאתהר לבו ולכל בני ישראל לא' פוה אור ובלבושא אוכמא ולישה
על חיבא דאתהר לבו נרשמים לחשך יהא [illegible] ונו' שום עיין אמר
נוד לא איברי עלמא קודם בתיקון לית פום דמגיניתן אמין
לאתין לאפיו

בעוה' שנויים בתוה [illegible] - ונקבה בעוה' העולמים אנים לבנים זה
בעני זה , וזה שאמר לכיש סתבא דלנוקבא דלא [illegible] תפקלא. .
כי בתוכן שכבי בשחר עולמים לשנה זה בעיני זה אבל [illegible]

פי' ג' ענ"ה ה' לבך שלם ועלמא, ובגין כך עלמין קדמאין
אתחרבו לפי שהיה נשמע
וכבר היה כשלם לעולם לבד אמת כמלך שושן וכבר
כתושלך חסי ארכנס ופעולו לא היה יכול לסבול והיה נשבר.
ועלמין קדמאין בלא תיקונא אתעבידו כאן נראה שיש
לבנים יקרים כו'
היה כי שיאמר עלמין קדמאין אתחרבו מפני דאתעבידו בלא תיקונא
ובג"כ אתקרי נקין וכו' ולכן נ"ל שהכוונה לג' ראשון ולפוריע כו'
נם לעולם לעולם לא"ה לא היה התקונא דכר ונוקבא אלא שהם
כל זה אתעבידו ואתקיימו לפי שאדם קדמון נרשם בלא אתקיימו
כם שאין סוף נתור ולגדל העולם היה לפם כח לעמוד ויכלו לסבול
ולא נשברו ככה נחי הסתברא שלא היה שם התקונא דא כלל
ראי אתרת דבוה יקשה על בתאלו לתה לא נעשה הכל על אחד
הדרך ולא בין המלכים לגשם ידי שבירה, ונערקו תם לתקום
בלכוף לא היה, לתקום שאין צריך תבשיא אלא נראי לא סוף אלא
שכשבאת התקין תקנו נם עליוני עליונים כעין זכר ונקבה כמ"ש
לעיל לפ' כ"ה ונ"ל שלזה נתכוונו לת"ש לאידרא רבא נו' ר"פ כד
אתתקן תקין כל תיקונין לתתא תקין כל תיקונין דעלאין ותתאין
ומפני דלא הוה בתקונא כתן לן המלכים איקרי נקין
תלמשן תאגרי נקיות
ויש לשאול היות המלכים שהם שלשעם יב נקראו נקין אבל
אלו התרשים שבאו לבתינתם שנעשו בתקונא לתה נקין נקין והפירוש
לפי שלאו תנפר כינור שהוא בנלוצא ידי לתשכיל נקל לסבין
כי ותשרי אתנם אלופ אורתא תרלתא ותן בבגל והלק
תרלתא כפנוי לתלאכי:
כי הוא לאש תלרק
כו אבבקנו פוחדם כתשיש על הבגל בחורן ויעל כסד
ואתתקן נוקבא קדישא להיות עם ת"ת

כעין דכר ונוקבא כמש"ל לעיל דף כ"א אתתקן כלא כעין דכר
ונוקבא, ובדף י"ג כל תיקונין דעתיקא קדישא לתתא שכ—י"ש
ובהם מתתקנין, ונפק חד חכמה סתימאה כמו שאמר לעיל—
דף כ"ט ע"ב ואם — תפיס חכמה דתקן, אורחא לאבא.
קורא כן לפי שכל המחשבה נעשה ע"י כח"ב — — לעיל
דף פ' כלא לא אשתכח אלא לבאי בבקיב. כלם לחכמה —
נעשית וכו' לעולם לשבח לאלהי לראשית גבי עתיקא קדישא שהיה
כבר ע"י המוחין הנק' ראשית ראשית המחשבה ומאי ראשית חכמה
אבא, ומכון הכל הוא הצין סוף, לאורחותיהם לנעשות המחש'
כמש"ל לעיל דף כ"ב תכתפ אב לבם — — אם כי —
אתחבר אוירו ואתפשטת תפיסתיה, וכו' כי מאיתא נקרא
אורחא לב' הרוחות ע' כמ"ש, לתקנתא דילן תשובה סתומה —
היא מאמר לא לא ליך פתרונים — — ואני מלאכים —
לספר כדבר יו' ישן נושן וביארתים כאשר הוא יבין [illegible] ונדרין
לענין הזה ועיין רבי דקאמר וכו' כי כל [illegible] לעיל לפתוח אחר
שבתלבים שחתכו נק' זיקין נצוצין לכן נותה אחר כי לגם קב—ין
מה שאמר לעתה תשובה זיקין לזיקין ד' זיקין חרושים ב
זיקין כבאשונים שחקו כבי — לבתיותם וכו שהניצוץ שהוציא
הזיקין מהרושים הוא יסוד אריך ואחרי קריבה לה ניצוץ לפי—
שהוא תקבר לאש כי הוא נהר דינור נגיד ונפיק מן קדמוהי—
ודאי, ואמר נגיד ונפיק נגיד הפתות על היסוד שבו ותנשם יולא—
אליסוד המקבלת, וקלקליאה ונוירא נגדר וכו' כי ג"מ —
ארא עולין שנ"ו ועם פ'—
נבורת כרי ש"ך והם ש"ך ניצוצין פירושים ואינון זיקין הראשונים—
עלמין דקדמאין דאתחרבן ת' שחקר— ואותרו כבי
שלא נתישבו שנה הזיקין הראשונים—
ת"מ וחיתו לאחר כי לא נתקיימו אמ' רננו בהתחיה אלא —

הכ"ק

תכף לנשיה נזכרה תכף לויה תיקף, לבתר נפקן אומנא
ואמנותים פירושיו ואתתקן לדכר
ונוקבא. — כי כשנולד אבא גם אימא
ילאה עת ..ו — אלא מלא פיהם נכרך וכשנולד אבא.
אין נתפשטה שתא כח"ב לשל לפי' רא"ה כאי תכתה אתפשטה
ואשכבת דדכר ונוקבא פואה, ופני ניקין דבקותיה אתקנין
ותיקו ופרותא אתקיימא — כלא כי
שלא לפור חן לבטן — אשתבר
ושם ירד עולם של אורות נשמתי חיים ותיו כבתפרנז ואשגו
פי' לן, חיבלינא דקרדינותא נפקן נילדא וכו' עתה
לא הפגא
פקנוש לפורעות אף פיה עיבור גמיר אמתין והתייך פתלבים
וכי שתבין דברין אלה צריך שתבור בסוד פגול שפונך לעיל
לפי' ל' כי שני פתלבים שבא"ו תשתתנשים לכבר אחד שפיא"ב
ראשונה שבגשם גם בסוד פגול פשני שכתבתי שם ונבאר
יותר לפי' ד"ן והוא סוד חלבות נונעה להבריתם נמצרך שתתכבר
מה שכתבתי לפי' כט' לשם תפרח"ו לפ"ס נינוקר עיבור כגמיר
פיה תאריך אלא ניסוף לפלבושו לאבא, ואני אומר שגם שאחר
ד' שתעשן לכ' יתרו ע' ק"ם תכבנה שתו המארק לג' ש' תכתם
שתו דארך ותה בנו תאריך ואחר שיגעת כל זה כנ' כי צריך
עם כל מה שכתבתי נקלבש להכתם סקיחא ואין יסודו ילא
יחון ובלט מתוך יסודם פנק' לגלינא דקרדינותא וגם שאחר
כאן חבולינא דקרדינותא נפק נילדא כבר כתבתי לעיל לפי' לב'.
כי יסוד צריך קורא נילדא ואחר עוד נוגשינא דקיימא.
דבטש לפורעות שילא לשון והמלאות
ושיש כנבור להון אורות ולבוש כקישין לאותא ולא— על זכן
יראה תפיסא, והוה דקיימא הבין תת"ש סוף דרוש וארא ואמנו—

לין ליתא רבא רק אפשר לתקנהא ועיין לעיל דף ר"ו ויכוע
כי הנסר רפתאין בתקבר שבת הוא לו, ואך נתלבש לאבא
שימושו שנה ליסודות ונגרוון לאמא ויש בהם נשמות חדשות
על החלבים שתקו שנתהפ עלו לתנוי אמא לפני חיין נוקבין וכו'
ואריך ניקין ונוקין דקרתאין וחבאן להבן שעיבור שנית
נוקבין לאריך ודיו וכו'
רמ"ש לעבושת אחרי חות ע' קל"ט אתעברת ה' נשמם לרחיותא.
וחביבותא (נ"א לחברותא) דלא תתפרש חינו יו"ר ועולין ואנשרק
ואמיקן ואו אחר אתעברת שני פעמים א' לאריך ואחר לאבא
ושניהם הין לחש לרתיתותא לחברותא ושניהם סוד יו"ד נקודה
ובודאי שגם אבא אמיק ניקין אלא שכיון שהכנים הנוקר
ומה שאמר ורתוכרבין לאירא דכיא ה"ל שהחלבים שהם
כינם עתה - - נעשו לחסדים העליונים
שילאו תבניתא ובנה נתתקו קלבא לא לנתרי כמו שאמר לאידרא
רבא ע' רכ"ה תגבון אתכסיו ותגבון לא אתכסיו ותגבון לא
אתכסיו כלל ולעיל דף ל' תירושתו ואמר כך אתחבר
אבא ואימא לשתי כוונות א' שיוון גם לאריך
לאימא שהגבר כיה להתלבשו לאבא וא' לאמוק
מוון הסתי. שהכיר עתה שלא היה כן אלא כל הזמן סוף לאמא
שהוא אבא. שם כושא דלא אתיירע ומה שקראו אבא קבין לזה
שיבין לעיל דף כ"ב כי הוא לעולם באין סוף
יו שב..
כמו אבא שבעולם האצילות שהוא יורש לגיס וכמו שהו"ל דבקה לקלב
כך אבא קרתין לא אתפרש מכושא דלא אתיירע. הוא רותא
דכן לעתיק יומין כבר ביארתי לעיל דף כ"ה כו'
ח"ס נק' עתיק יומין גם למי שכל המעכות
הלבושה הם לה, כמ"ש לעיל נ' ולבין הענין צריך שתזכור מ"ש
לעיל דף ט' י"ן חיינו אור גדול נכנסין לחברתה מקירתא א'

דכורא, א' תרוייהו כלא אתיידע וא' דאדם קדמון, ועכ"ז כאן הוא
אב הוא רוחא דנפיק לעתיק יומין רוחא דיין אור גנוז נכת-
שנק' נק' אוירא ועכ"ז עוד נדיה אתגניז בהאי אוירא ז"ל כי-
באוירא דכיא הוא נהורא — דכתרא
גם הוא אתגניז לתתא סתימא ויש להבין הבוא אב על —
יסוד דלגרון ומוחין דבריתא
חכמה סתימא כי נמ"א אב לזעיר, וגם ז"ל נעיקר וכן נראה מ-
באידרא רבא נ' רנו"ו, ואכלו לגלגלתא וכו' חלב ואכלו היא
תלוין בלא נהורא. — תרגום נעוצים ורומתהו
לפ' ויקהל נ' שנ"ב. ואכלו ואעטר לתרמתקא נבבר כקדק לפי
ג' כי תלשון ימי קורין לגרון המעטר, ועד כאני שקבוצן כי
אכלו הוא לשון התבשל תשתע כי גיוון ב' תוונתם לתם כאשר
היא המעטרת והגיונה ליסוד אריך הולא המוך יסוכם נוס אשתא.
ונמצא שבגוון זה תם עיקר אריך שמו לם ובראשון היה אריך
עיקר ואבא עמו לו, ושם תם לא שיתושכ כלום לפי שאבא היה
תסמוך לונה ובין אימא, ואולם נמצאת שם לפי שבא"ו (שאבי) שזן יכול-
להלביש את אריך גם אתמסר שפוניה עם קלב ואם לא קונו
לא הקיים ועיין לפי ל', ובגוון השני הזה לא היה אבא כלל כ-
להת תקום לחכמה סתימא לבשיתו וכן תבין התם ואכלו
לגלגלתא כנזכר וכו' שהוא יסוד אריך והשתא דווקא
זה לא יסוד אבא וכן תבין התם ויפטלקתא
נמין לתני אשתא ולכן כאן תם תשמעת לאותו לסוד תלבושי
שנונת לחברתה, וגם שאתר וכד אתחברן תרוייהו מי' נפקא
קרינא ונכתב סתימא שנינם — אתכלילו
ונעטרו לאותו ואין נעוברם אשתא ואחר יב' תרי ימי ונכנס
תוך גלגלתא הקדמה ויש ע"ש והוא כקדי ליה הקומה
לפי שהוא גבר וכל גבר הוא יותר הבן
מבוקבה ובאר נ'. כנז' אחרן ובנז' האי גלגלתא אתקרי הקומה.

לפי שזו נקודתו בפנים, ובזה שכתבתי כאן יקל עליך להבין
מה שאמר לאידרא רבא - ע' רנ"ו וראשי שתפרח"ו
ולפ"ז והרי"ז שבול לפ"ס נקט כבת מאור לפ"ל לפרצופין לספרא.
דצניעותא הנ"ל לפרשה ולא נעלם לי כמ"ש הנא כי סליק לרעותא.
דרישא חוורא זהו עתיקא קדישא לתעבר יקרא ליקריה זהו ז"א.
כי יקריה הוא ז"א כמ"ש לק' קדושים ע' קמ"ח יקרא דילן —
ז"א וכו' יקרא ליקריה הוא נוק' וכלל' ומתן נקרי גבור —אי
מכבנות, תקין את עלמו לזה שנעשה להכתה ספירא —
כעין נקבה כין ולא כין מחוש מ"ו אלא רוח כין כבי שהפה —
שורש הבינה ונק' לסוף ענין זה ועינא מסטרא אחרת,
ונחין שפולוא לז"א, וכשתעיין לק' בראשית ע' נב' תמצא
כי מלך זהין רתך לברכת בגוון וכן אמרו שם אהתקנת ואנהרת
לנוק' וזו תקין להכתה ספירא ונחין לאשתא ואפיק מבוצינא.
דקרדינותא הנ' גלגלתא מבואר לזה שכתבתי נשב ליה ונקמח.
אתוקל ונעשה נבר כינור וזהו כלמי מ"ש כאן מנשיתא קדמאה -
ונעשה והלך כענקים בכוונה כי לא צריך לבנו נתהקף נבר.
אבא לגוון זה אלא גם דישא בלא אתיידע נשתקף לזה וזה —
שכתבתי אני כי צריך עם כל מה שבקורו נתלבש להכתה ספירא
ואתפשט לש"ע. שיבר לז"א ולנוק' שהם הלך רנין בעתיקא קורא
הלך מאה ולשבעין בהלכים קורא שבעין וכאן בגמנם יש מסר—ין
לשון וזהו נמק אנירא דכיא ותקונלא לש"ע נעבר וזהו כלמי
בגוון בראשון בנו' כאן ונו' ותקונלא כי רחמי משתא גבונלי —
ובקימו וו' באוירא דכיא כצריך שדבקין יסוד אבא, וגלגלתא קאים
ושרי אתר כי אתה קם בגלגלתא שהוא יסוד אבא ויושב לצד —
אחר כבי להפך תקום להם לבאוון שארי תרנוסי שיכון ותננה נמקן
אוירא דכיא זהו כלמי סגוון בשני בנו' כאן ותקונלא אנוס' —
שיסוד תכתה ספירא קלר עם כל זה פרי אמרו לעיל סנק סי' ין.

//
שסוא /
/

שהוא כתרי נכתרי ושפיר הלך כתר מוחא לגולגלתא ש״ה וכו׳—ן
לקרן ס״ו חג״ן ואתפשט פוליגה עד גרונו ונשק תר גולגלתא—
דקיפא פירשתיו לז׳ סטרין ואפוקי חסד ונלח שצוין דין,
פי׳ אחר חסד ונלח רחום גבורה נפול שמון ת״ת הגרת יסוד תעבב,
ודבא אוירא כביא שהיא חכמה סתימאה שעדה שתשתשך—
בכתר נק״ן. אשקאיב נקלא וכו׳ גם הבין זהם שאחר כ׳א—ן
ואכלו נקלוצא רנשק חבוליגא דקרדינותא וכו׳ וכדפרישת זה סו״ד
נבלא אין גוון גם עלא זמוחא בה״ש כאן דנני למשיכתא—
עלא מקשתר זה׳ דלותר וכאי שאין גוון גם לחכמה סתומה—
אלא שנתלבש זה ויצא יסודו מתוך יסודה ונגרוון גם הוא למוחא
ונבין כא פאי גולגלתא מתפשט לסטרוי לרחותי וכינא ימינא ו
ונשתאלא נ״ב שני גוונין אלו כי גוון חס״ר נרם לו דינין ופאי אוירא
וכו׳ זהו כנגר חו״ש כאן נפוא אב וכו׳ שתירין דעתיק יומין.
הם כישא דלא אתידע ובולינא שלו שמתלבשין לו ברותא—
כנגד בכתר אשא ואוירא אבא ואמא שמתלבשין לעשר אי״ם אוירא
כפיא ואשא כביא אור גרונו של עתיקא קדישא וחכמה סתימאה
ואי אשא בכא ה״ל וכו׳ לחכמה סתימאה שהיא הכלל באין סוף
אתה קורא אשרין לבוצינא דא חכמה סתימאה אוירא דכיא—
עתיקא קדישא דאתכליל שתגוונת תאבן נשבוין. ואבא ואמ׳
קורין תאתן ול״ן ספירות פבנין עורא נשבוין וכינא מסטרוי
אשתכח כי היא שורש פרינן כי רית רין ישלם. גם זה הבי—ן
חו״ש סוף מ״ק כספרא דצניעותא נביר יו״ד זכרין ונפיר ותעבר—
לנוקבא כי כנגר פגוון פראשין ב״ן כאן אחר נביר יו״ד זכרין
וכנגר גוון השני אחר ונביר ותעבר לנוקבא ״
ונחזור לעקרתנו ויש לשאול פני הרי גוונין תאי נעבירתיהו ובלא
לתאורר א׳ יכול לבבראות ונ״ל למי שילביך לבבר תאד—
דלא לאתנאה פירושא אפי׳ לאלוה נכ״ש לתעלה נכבר כתבני לס״ן

בעולם י' שתיקון נקרא שלא להכיר אריך לבדו אלא לעולם
הוא הכיר עתיקא קדישא וחכמה סתימאה יחד כי שניהם סמו'
א' ולכן כאן לעיבור כעובר אם לא היקף וחכמה סתימאה
המשתתפת היה נראה כמו הגם ונראין ח"ו בין שניהם היא יכולה
להשפיע לשניהם כמו שבא לפני הלבוש בגוונת לחברתה ולכן
כיון שבזיון בראשון לא היה אפשר לה להשתתף ופי' שבאבא
היה מפסיק לזה ובין אימא ולכן הוכרח לחד לה גוון לחבר
שלהם אלא דאנב תרא תרתי דלה יותר דאנב אורחא אכלו
ואשר נחי לנגלותא עם כל מה שבתוכו שנית וזה"ל כי
לפי שבלוי לם נאורם רחמי ובינא ולו נתכנו עלולת וכן הלכך
שהשפק לעיבור גם חכמה סתימאה שיש לה כוח בין מה
שאין כן לעתיקא קדישא שהוא כישא מוורא חסר תשונו והיתן
זה נבאה לי עיקר גם ז"ל שלזה נתכוון ז' שתיקון לחם שאמר
וכד אתחברו תרוייהו עתיקא קדישא וחכמה סתימאה
נפק מן מזלא תקיפא ועיין יש
לשאול פני הרי אוין פי תיקיפו עילאה והסתברא שאמרתי
שפשט היה כלו תמין ספק עם כל זה קרתאה עיקר שהיה
שיקרו אריך שהוא אין ספק נתור מה שאין כן חכמה סתימאה
שהיא מעורבת אין ספק ואצילות וכ"ש ששם היה להשתתפות
אבא וזה פשט לא היה אלא להשלים כתנט שחסר הבראשון וכו'
כי לתחלת הנקר ע' ב' אתכו לשערא כנתק נפקת לגו גוניה
לבריה ועד שם ע' י"ן עלמא עילאה כד אתחליא ואתעבר בנוקבא
כתתעברא מן כנורא אפיקת הרין לגין כתר דכר ונוקבה וכו'
ונם מכאן אנ לחרין כן שהרי אחר שאמר נפק מן מזלא תקיפא
שהוא נשב חיל אחר ואתפשט לסטרי דא לסטרא דא ורא
לסטרא דא אתא
שניהם יצאו יחד וכאן קיצר בקונא בקדוש וכו'

הנכיר יניקת

ינקת גשיר והתפשטות נוקביה והנהגתם ונסירתם והתגרתם
פנים בפנים כי סתיק על מה שאמר באדרא רבא וכן פנימיות
בהבנת דבריו בסי' כ"ט באותו מכאן ולהלאה נגלין רזין דגניזי אינון
אינון דלא אתגליין באדרא וכו' ולכן כאן לא אמר אלא ואתפשט
בסטרוי וכו' כל שאמר בגלגלתא הם הלבושים דאו"א הוא חיורין ופיה
השמאל ואמא עילאה עליהו וגהו קודש כינוין כמו שאמר
לעיל סי' י"ז ׃

סי' ל"ד בהאי גולגלתא דא"א בכי נרסי' נשיק טלא מרישא
חוורא ואחיד

לשם נכאן צריך — להבין רישא חוורא
רישא דהכתב סתמא וקרי לה רישא חוורא משום דכתיב ושיער
ראשה כעמר נקא וראוי לקר' מה שאמר לעיל בסי' ב' תהאי קוסטרא
דקטפא דהאי גולגלתא חוורא נשיק טלא וכו' אלמא הטל אינו נשפך
מרישא חוורא שהוא בראש בשני תקון דיקין דעתיקא אלא
מן קוסטרא דקטפא שהוא בראש בתחתון וגער ראיה כי
ידוע שאין נשפך לו אלא דרך השערות ובראש בשני אין
שערות כלל כמו שאמר בסי' ן' כל אינון שערי וכל אינון נימין
התכתם סתימא הלין וכן צריך להבין מה שאמר באדרא רבא
ע' כנ"ו בהאי גולגלתא נשיק טלא מרישא חוורא וכן מה שאמר
שם ע' כ"ח דהאי גולגלתא נשיק טלא להוא לבר וכן תנ...
בע' כה"ר תנא בגולגלתא דרישא תלין אלף אלפין רבוא ושבעה
אלפין וחק"ך קולין בשערי חוור ונקי כהאי עמר וכו' בכלם
הכוונה על הכתב סתימא ומה שאמר ואחיד לה דכלה לומר
שהטל הנ"ל מראשו נכנס בפנים והתפשט ויורד עד היסוד ב...
והשם באורה וגהו סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן
אהרן שיורד על פי מדותיו כטל חרמון שיורד על הררי ציון
שהוא יסודה דנוקבא כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם

שט׳ ורמינהו תפוחין חקלא דקרמתין קרישין ודווקא מיניה
ר״ל - - - פסל שבראש
בשיר צק-לא הפסל שבראש פעמיקא, וכן דקדק ומכרב
לפתוך שלא דגלגלתא דא וכן אמר לעיל ס״ב וכל הקל
דתמונתין - - קרישין נשימין הפסוא שלא,
ופיין על פניהם שהוא נ״א כגון שם ונמצאין לפתוך נפוצה
שלא אהתיך לפרי גווני לפתן דס דלגלגותא לבן
דעמיקא אחרו חר גלגלתא תליא
שלא דגלגלתא ובמ׳ שני לבן דגשיר אחר שלא תלי על דהדרי
גווני, גם לכיש פאררא רבא לגלגלתא דעמיקא אחר ותיגו דפסוא
שלא חיוור כבאי צובנא דגלגלתא וכו׳ וכאן לגשיר אחר שאחר
ואחיר ליה דפיין שנכנס לו אמר דאהתיך לפרי גווני והפרש
לאררא רבא נ׳ רנ״ן פסוא שלא אהכלו לפרי גווני הפסרא
דרישא חיוורא חיור לגוונים דכלו כל חיורי וכלפו חיוורי.
אבל כב אתיישבא לבאי כישא בגו״ אהתני ליה סומקא.
לגוונא חוורא וכו׳ ומ׳ נה נרתך לס׳ דלגלגותא לחלב תלי כו...
אין עותרים חלא אלא לדבר שבהוך לבר וכ׳ שהשן דהגן כאן
לחט״ ואחיר ליה וכרפבישה עם לחט״ אבחנך ולא אחר פני,
ותפאי שלא דגלגלתא דא בגא״ שתכין תנא
לבריק״יא - - גלגלתא
דאתי - ונתלא שגונין תגין פשבונם - ר״ל חתגונם
נאוכלין תתם שאתם אוכלב, דבא אחרן ושל דחינה
חתגן ונקל דתמונין קרישין יבריש כאררא רבא אחר והפסוא
שלא ויהקייתין קרישי עגולין, שהגין כב״א תפתן לאחר ת
שינו כשין פבגלת-לבן ושעתו כלפותה לבבש אורם וכרב
נפחן בגרנו ולאי, נר עם טפה א׳ יפיפ ני״ר ,יבריקייא
לבין ולבן נפטוחנים נלם נפור שחקים ששנתן ובנשי כבקשאין.

וב״פ

ובה נחינן חיותייא לאחייא כיה דייקא ה"ל לכפוא שלא ררישם

רבעיב אנפין דאיפו לברי נוני

חיור נסותק דתתי ורינא יתעבו חיקייא נבנ"ל כביב לבו אלף
לחי עולם אינון חסורא דתתי ואלף לתכמות ולראון עולם אינון
חסורא דדינא ועיין לצאררא כבא ע' כנ"ג ועל זה אחר לרי
פאירא ותפבוא שלא דאנוגר נרישא פבוא כאפו לבר יתעבון
חיקייא לעולחא דאתי דכתוב שראשי נחלא של תלאתי של לא
כעיב אלא נחלא, וכתוב כי של אורות טלך אברם נפורא
דתוורחא דעתיקא פי' דאנוגר תרישא שתתבר נורק הראשון
כנוס. כבוא דאיפו דלבר נבו נוגר שבוא לבוש תלון לאריך
כי אוא תלבושין אונו חכמנים שראשי כאש בתוב, ואילו נ
נאחר תלאתי פום תשרתו דעל יסוד דעתקבא קאחר
שנוגר תלאפו אבל נחלא תאלו תשרתו ונבו יסוד דנוגר
שתתלא תאלו ונמקא תינה כי ידוע שבאורות בעליונים
כל תב שבם עליונים בם יותר חשובים ודקים ונבים וכל
תב שתתפשטין לתפ"ט בם יותר נכונים ונסים ולבן אוחרו תבטל
פילא חיסור נוגר תתש ולא חפטל שכבר ילא ונבנם לפנין ו
יסוד פעבן שפנשחות יעל לסור הן לגן עבן של תולם נחתן
יתכם עליבו בבוא נבר דנניר ונמיק ונתלאו תקבלין משחק
חיים לצדק ישראל סבא תוורחא דעתיקא בם בשעבנות ב
דלבונות שבראש תכתב סקיחא נגה תמגרש לשון לס"יצ תבאי
קודשא דקשפא דבאי נולתקא חיוורא נשיק שלא ובו' ושם
תבאן כי תו"ש נשיק שלא בוללו ב' חיני נשיפות א' נשיפה דרך
פשעבות לחין תוחין דנוגר וא' נשיפה דרך יסודה לתקלא תוחין
ובאו"ר ע' כנ"ג אתרו כי של אורות שלך אורות הבי, כנ"ל כתתי
ורינא ונ"ל שנבו סוד פרנעת דנוגר שבוא הבין נשבין תסד
ונבורה לסור כי"אל דעותפ' במגרש לשון לס"יבו ולא אנדרתן

תנא כגוונא דתשע דלב בעלם משמש. ין לכו עתיקא תמן
שכשם שבפסוק ויאמר ה' אל — — תשע
פנים התרשיר תלוי דיוקין ופיין בעתיקא, והפאי אחר ת—ן
בחסדים שהוא גזיר אנפין קדושה — — קבלה
זו היא כשכתב שוק תנין — · כבתוב פאירה תנין
ועיין לה' ויש ע' תות לני חיי ורחמי לחגלא הלין לעיל
לה' י"ג מארכבתי לעניין זה — — — עש"ה
וכאן נראה נייש דברים יקירים ולכן נ"ל דרכי קאמר עבה"ב
לני חיי ורחמי לחגלא שנאה הלין והולך חי שירנו לגוון דתיקו
בעלין כמ"ש לעיל לה' י"ג פעם תה טוד, ואם לאו יפמות יהבוון
לפאי תיקא שהוא יסוד בגזיר כמה דאוקימנא לעיל לה' י"ג וז
ס"י לט"ה השנה אלף רבוא עלמין כו' —

וסתכין על פאי נעלמא לא"ר ע' רנ"ו

לדין דגזיר אחרו בנעלמא — — — רא יהב—ין
השנה אלפי רבוא עלמין לשלין עלוי וסתכין עלוי ושם ע' רת"ן
לדין דעתיקא אחרו לנעלמא יהבין הליסר אלפי רבוא עלמי—ן
דשלין עלוי וסתכין עלוי ובשני תס' דלעוותא אחרן לעליסר—
תבונין בוינין התפרשין ארבע לסטרוי אסתחרן השנה—
אשקיין לנוקבא לכלם פרחן על תיקוני דיקנא שבעדיך יס—
י"ג ובגזיר אנפין פס ט' כלבר כרהבן לעיל לה' י"ג הליסר תבוני—ן
דשתא דרבותא שבע הלין לתיקונא דדיקנא דחגלא יקירא רבא—
ולהו נפקין ע"ש לא היתא כלהו אלא השנה היניהו ותשתכחן
לאכתניא דינין נכבר כובן שם כי י"ג תיקוני דיקנא סודם י"ג —
נתי שתן ומרות של רחמים שיולאין תפבילנא עד דינשא דלא—
אקיירנו. נבוה הבין סודו בחשבון זה שאחרו כאן השנה אלפי
רבוא וזה כי כבר כובן לה' כ"א ובס' ל' כי אבא ואימא נק' הרי
אלפי

אלפי שנין וס׳ אלף לגבי ומאלף תהמה וכמו בערך גוף
בעתיקא שהוא לתתא מהם יורחק לרבואות. ורישא דלא אתיידע
שהוא לתתא מהם יותר יורחק לאלפי רבואות ואעפ״י שאין ראוי
לדבר גבר לדבר מהם לגבי רבבות ולא נמנן מאלפים. באומר
ופה ראוי לפרש לזה יותר גדול מעלה יקירה ולכן אמרו כאן
קשנם אלפי רבוא עלמין לרמוז להשגת המדות של רחמים
שיוצאין מהבוצינא של רישא דלא אתיידע. ודע כי נעשה
נרמז לנשרנה לסוד שבעים נפש ליעקב והמעתים לתאות
בתש״ נגן בחיים מבלך הק״ שם ואת נשלן פיא תגנם נוסעים
שנוסעו׳ לתתעלה מרישא דלא אתיידע ויורדין עליו ואת נסתרין
רמז שנכנסים לג וס׳ נפושנו לן נגן פלא רוח מכתב כ׳
סתר חשב את ידיו עליו ולגבי רמז ר׳ שמעון לגלב יהבין כאומר
שמקישבין ומשקאבין לו ועכ״ז רמז בשמעו. כבא לנער הבוצינא
דרישא דלא אתיידע ועפ״ב יכיר בשמעו. כבא לו הרגמ״ע עלמו
נגב שאמר ופאי אמרא דמא אתכלו לכלא וכבר כקבני לכתב.
תקוות כי לשון יוני קורין להגרון המעשר וכו׳ כיון שידעו
גם ראו כי טוב פכבר להשקתש נפם לשון זה כבי לבעלים
סורגיון ובפרט כשמדברים לעליונים עליונים ולכן נב׳ ני
לכונת כיוון לשון פעורה או כולא שהוא הגנם נשרה ולכן
נע כי אתכלו גם בראשון מגרושו המעשר ורולה לומר שברישא
דלא אתיידע. הגרון נם עם הכתב ספיחא כמו שנאמר לעיל
לס׳ ו׳ נגפוא רישא סקיתנה דבכרישא כעתיקא דלא אתיידע.
כג פשיט תר טורנא וונא דהוא לאנפרא לשש לבאי חותא.
ואתולק ואתנפיר לכתב נפתרין ולפי שיסוד דאיתא שנם ליסוד
תס׳ לכן דלא הגרון נם עם אי׳ כמש״ לעיל לס׳ כ״ז פאו אשתא
המעשרא דלא שפרי הוך יסוד אריך יש נשכת יסוד דדלא ויסוד
אריך ויסוד זובא שנעים שנים ונמלא שכשאבא הגרון לגשתא

לצורא גם עשרת יסוד ברדא נכנס לה ובכנסת עשרה תשובה
ליאה בתש׳ לה׳ כן ונהלא שכשאתא עשבת תורין לעשיר
גם אור רבא׳ יש גשם ובגין כהוא גא׳ בלו תבלא שבוא ו׳
תלכים שבם דינך וגם כל באם תבלו ... לבר ערבי
לסוד בתוחין אתכתשטו אנבתי לבין פטרין ד״ל חתי—
ובין לבכרי - - - - נהורין חוור
וסותם - כבבתיב רזי לת וצרום כלון תבלא - תפאלי׳
ותפ׳אם, וכד אסתכלו אנבתי וכו׳ - - ואף אי בכי
ליסתכל - - - - - לבו כלשעבא גו״ל שגב -
תלוי דתעשם בפתבוים כלא ארך אקרי כל לרבות עשיר
ואף ובא עתיקא לא - - לבני אסווקא כלית תרי—)
סגירו תו׳ גו״ל פא כבאשקים ובא כבאשקים, כל ארך אפים
כעתיקא לשון אורך וארך אפים כעשיר ונין אסווקא—
כארך אנבתי לתיבא פר שלא בכמים רש״ פיתו תלת
ארך שנין אריכות כמנשיון,
וגם לקתן לבנ׳ תקנו תתבשם כמנשיון שלא שבאן כלב לחרבן
עגין אחר ולכן אמר תב שאמר אבל לצד״ע ר״ה ר׳ ונגע
בב אסתכל לבני כלו דלתבא אפקו ואנבתי תכמשין ;
ואריכין לבבוא עתוא אבל לא כל שעבא כחד כעתיקא ;לבו
כבבין לחרבן תשבי באירתב שלבן תשל בריוט שאמר לחולב
סוף לרותב וכן הבין גם חת״ש לקתן סוק ס׳ ח׳ נסוק ס׳ ות״ג
אסווקא כאנתין והביא חלת ארך תלשון ארוכבם נחרבא,
ואת נתב רמואם לריכם במנים גם תב—ין
לת״ש לקתן ע׳ תקת״א וכד תלין דינן לעולתא וחייבין סגאין אשגבת
סגירותא לכלא וסותקא אתמשט לאנבין ותביא על תיורא וכו—ין
כלו אשתכח לבינא וכו׳ ולכן אתר כאן שבסתכלותו לתבים
בעליונים פיא כמואתם ״

״ס׳ ל״ח
״

סי' ו' בד"ה לכתוב דנוסחא כמה דאמינא לעיל בסי' כ"ב
מתמנהים דאבא ואמא

אלו הם פרק שם הדין חולקין והם תנ"ך דנעיר ז"ל
בחוץ שהוא חקבל מאו"א וכבר כתבתי בסי' כ"ז כי מו"א
גם הדין חולקין ובסי' כ"ה קרא בחות פרעה דונקא ומתמנהא
ותכון נראה שנה חו"ב גם מתמוכתא נירוקא ולכן אחר לפתוח
מירוק הדין חולקין אלחא הדין חולקין נמי ירוקא מיקרו ובגופר
רשיר משירים רק כ"ב תשיש נסיכו. חולק סטרין חד דוכי
דאתחברו לפי ירוקא דאו"א דהוו הדין והתחברין לחד והדין
חסרין סטרין עכ"ל תשתש שפתרין נעשרין בם ירוקא דאו"א
ולפי זה עיקר ותיפו ט"ל כי ירוקא דאבא ואמא שהם חינם פיצ
על מה שנעיר יורש חאו"א ולכן ב' מה שירשו או"א חאו"א
ועוד נעיר יורשם חאו"א ורא"ם לעיל סי' כ"ב והדין (נש"ן)
אלו הם תרין נעשרין חסר ונכרם דאריך דאתעשרן
וכו' הדבלא פוא והק לא קשיא קודם לכן - - שיכתבו
לו כאן אחר שנכתבו לו קודם שיכתבו לו בם ל' ואין הם לסור
בהם שהם עשרה על פרצוף הבחון ולכן גם שנעשו כפוא
התנין לפ'. זמה אשר ובטוששת ולפרבוטין וכו' וגו' כא
דאתעשרן לבתר דאתחברין לסטרוי ונפרין לעיל
לפ' כ"ן - - תירשנה
סטרין כתו סתרין גם לפי' כ"ז לסטרא אחרא חי' לסטרא אחרא
וכן כאן לסטרוי כתו לסטרוי והכוונה על נפ' דאיתא שהם
עשוים מכסה ותסתר לחוץ פנ"ג ז"ל שבחוץ פנג מקבלין
לנפ' דאמא שעשוי להם כוף והם כנשמה נוצ"ן ונפרין וכו'
לאו דמסתפינא פוה אחינא דנפ' לעשרי לחקום לסטרי ,
ובנוכחין יקחן לפ' ל"ג כמה דנפרין לעשרא דרישא וכו'
ונעשין לבתר חלקין דנוסחא כי כבר נתבאר לעיל

לפי׳ ית׳ פי׳ פרקין נשרין שפיו ל׳ חותין תון נחברו ליסוד ראש
ונתלה כשעשה שנים אלא נ׳ חותין נוב שנאמר כאן לפתח דברין
נקיין נקורין ולכן נכנסין לתלת חלין ונתקין
כל חד לפטרני תכתב
ליחין ובינה לשמאל נרשן — לתפלה ותתפשין
לכל נותא תכתב לכל קו יחין תסר ונלת ובינה לכל
קו שמאל נבורה נסור ונעץ לכל קו פאתלני.
הה׳ ניסוד ונם לכל פנין בבאתרין לפתוך נאלין תתחברין
לתרין חותין ותוחא הליקאם אלו נס׳.
לנשתא שרתין נ לתלת לפטרני
תתחברו עם שלשת פתוחין תכתב לינה לנעב לנעיר אנתין
ונשארים נם פם פנין נעיר ואחב׳ ננשים לשתא נלת פוד
יסוד אחרים תנשים ונראה לי שנ״ס תם שאחרו ר״ל תלעולה
חופב יבין חשקל לא שקל׳ ותוחא הליעה כליל לן על׳
שאחרו לעי׳ לפי׳ י״ג כתב לנשקאקרושא הלת — רישין
תתשרין לפי פי׳ כלא לתלת רישין וכו׳ וכן כאן תכתב ובינה
ליחין ולשמאל ונעב תתחל תלתעלה לתתלנ כנגן סגולה,
וכח״ש לקין לנו׳ הק״ם נון תרישא לנולקא שארי ותתפשט וורד
לתטה לכל פנין כח״ש לעל פי׳ ית׳ ופי׳ כ״נ נשור כלולין תחו
ואין כשפיפותין פאחרים תוב שאינם כלולים נס אם נס׳
כי פרעם כלל שלשתם נוסו שתקור נתורש ואחר ואמיך לפלני
פטרא ולפאי סניעא כי תלבר שפוא תתפשט
לתתלנ פנין פוא תתפשט נס כן
ליחין ולשמאל נוסו שאחר ויתור ואחר ותתפשט לכל נותא
ונע כי כתו שבאנם פנשתי פליתה
פלבנה נפרם פם התפשטים לכל פנין ואין תקום מאני תבם
ופם חיי פאנם וקיותו בך נב חוח פרעת שפוא חסר ונבורה

חיים

מים ואש הוא התמעט לגל פניך זה שאמר כאן ואתעבר
דינה הרי נוני מיער ויסתם כליון בתרא
לח ואנוש - - בהמות
למאי פירש ואספיר לאבא ואימא ידוע כי הם סאדס
חשרים על - תפוחי והבונתי כפתוב
סבכם תוספם שנתה לם ושוב סמכי הניר עדות של טוב פאן
נכן כאן לרוך פלח וארום נוני הנון חשרים על צבא ואמא כי
רבר נתלא לם תפרינין כי עם כל נולהם סוף סוף פם אלוה
ואנחנו שלא היה להם חותם כשבעת פתלכים הח היה להם
חמש נשים וירוה זה פרית לין שיש לאימא רתינה תחעבר
דינין כתלתא דילה סותקא כוורקא כראמרינן לנו׳ הקוסת נכם
פאורם לפנים נעיר ותסורא דאבא שהוא יחידא חסר לא־ו
כולבן זה שאמר לאבא ואמא נוון לאנחני ה״ל שאוה נכתו
נוון אלו לפניו בבתבושת - נהוא איקרי
דנעת לנעת לעיל ס׳ כ״ה אמרו כי כתו שאוה
נק׳ חוד כך נעיר נק׳ דעת נתלא כי תנות פרעת
שדן הוא דעת לדעת. נ״ל כי חלק והוא לאו פרעת קאי
אלא בנעיר קאי שהוא נק׳ דעת והוא נעם פרעת העליון חסר
ונבורה דעתיקא כי לו הוא כאני כראמרינן לעיל ס׳ כ״ו ד׳ הוא
דעת דעת ירית כלומר לפי שהוא כתר ורינא חסר ונבורה
לכן יכנה חסר ונבורה כי הוא אתו לו ואנה כי תן פרין של
פם נכתו שכנבוי שם כי לנוסר דשיר פשירים קק ה׳ ל׳ קורא
לאות פרעת תותא דילה כלומר פראוי לו נעש כי שם פארפתי
ונקיד כי אל דעות ה׳ הרי תורתנו ופיין דאמרינן לקמן
דאיקרי דעת לבעת לנערי נוון
לח ואתם כתרי ורינא ילו נתכנו עלילות כב״ד
לאלף יקרי לואו פאלף רתך לעתיקא

והניר אנחני לב נוון אלו

כ אחר קראתיו והואיל ותן לנער שכלו יש קלוות נס—
מ' בכתוב לו לנער ולא לעתיקא ועולה עכן דין הוא—
בכתוב נורא עלילה על בני אדם וכתיב את אשר התעללתי
במצרים וגו' נתבת לפי לנער בין דיית הדין חולק)
שפט אוא — — ותגד — —
ונלך בשתא באין פאורם ובין כגן אבל לו תלא תות ה נ' 18-
בכונת שבן שהוא תתון, דאריך דפא אתרין באר ע' ותד
לית שתאלא בפאי עתיקא כלא יתינא, ואשון דקרי—ן
ביה תון שפם יתין תסר תיקי דפוס אשיין שעלפס אתרו
באדרא רבא ע' דתג בקפ פלשון בשיינין דתהא איך עונגא
יתינא ועונא שתאלא, ואשון תרי בתרי נוני אבל בעתיקא
לית שונא שתאלא והרנייהו בדכנא תר סלקין וכלא יתינא
וכו' והוא הדין והוא בטעם בגרוונה ששניהם תסר, ולכן
אתבו בשני תס' דכנעותא יתינא ושתאלא הכא, פי' הכא
בגעירא ולא בעתיקא, וכן אתרו באדרא רבא ע' כ—ג
ובפאי הלין יתינא ושתאלא עוכרא ותשוכרא דתתי ורינא—
וכל יתינא ושתאלא בפאי הלי ולא בעתיקא ולכן אתרו כאן
דדעת בדעת אקרי דתשתא אשקרי אבל אין לפני שעל
באתת תון דעתיקא אשם דעת שרותן דתתי ורינא אלא—
הרוייהו דתתי, וכתיב עם חסיד תתחסד סוניה דקרא
ועם עקש — — תתפתל ובין
קרי נוני דבר ופתבו " — " — "
("רלן נ' א")
בן רבקה ולא כתיב בן יצחק וכתו ויעקב ש
כשבקש לרתוג ע
עררתיתופו הגביר אתה ולא אביו לומר שהיא נלתפה כ ך
לעיר שהוא ישראל סבא תלר אתה בא לו פאורם ופד—ן
והוכן

והנה בעליות ולא הלך אבא ושפוא חסר שלשים .וכו׳ ושלא
בא לו הלך לעבר ושפוא תמן לאריך שעוא צ״ם יכום
ת״ש רק״ל בא׳ אלף בני לאה אשר ילדה ליעקב ואת דינה
בתו וכתיב כונן שתים לתבונה וביין פבן באחור ונב׳
מקולי ע׳ תס״ב יתם ורבקה כתרא זמנן לא גבוהא ורא
דינא וכו׳ פי׳ כבקה דינא ילתם גבורא לעבבה וכ״ה והתנו
תנא בותא ונו׳ פאי איקרי נשים לכ״א איעקב
קאי נשמע איש - - - הם ובנכוותו
ש״נת ובמ׳ תקורי ע׳ ח׳ דלית שלית אלא רחמי ורינא ולג׳יה
אחתי תהיתנהא לסור י״ב שבטים שפס כנגד י״ב
לירותי ספנ״ב ושבעים נפש
כנגד שבעין אנפין דשלגא דחיי ושבעים אומות וכנגד שכל
שניים ותקרין בין סורות נגלים אף אפה על הפה על הפ
שאחרכי כי לאותרו לן כבקה והתן הסור בע׳ ולנ״כ
כתיב ויגד יעקב וקיימא לן כל לשון פנים
כבר תכבל. וסור פוא כת״ש לב׳ יגי
ע׳ הלו ונאמר דשיר בשירים דף כ״א בני נוון מהמשטין לכל
נמצא וכו׳ כי עם דינתם פלבנם ופלם שבאכם פנשתי
פת״ש לעיל ונ״ל ושלשם דהנו לא״ר ע׳ כנ״ן שאחר שאח
ובאנון אתיר כל נותא ואתיר לפוא נפוא תכל סטרוי תגר
ואתר וכל נתא אהמשטין ואושתכחן לרדוף פצרם פנשתי
לנוקבא קדישא סהירא וכו׳ כבר כתבתי לכתם
תקותנה כי סהירא דכ
סהירין פיא תכתם סהירא ושפא ברזוש פהמתן התלג
דיושין דנוקבא ונגה כן לפי שכל פסתוחים בעליונים סוחת
אותם ולפי שפיא שירותא וסיומא דביין החלה בעליונה וסיום
פאין סוף ופיא עושר נקוב לפיכך כנין נקבה כת״ש לב׳

לס׳ כ״א ואולי יתעלם עד לב איש ומר שיש לם עלברין לבן
תגר ואחר כי עליה נאחר לא נברכן עלולב ולא הלוא ליפ
בינא פי פיא תכל פאין סוף נגף ישאחר דהא כלא
אשקבת לתר כי עתיקא קדישא
ותכתה סתימא בכל מתו׳ א׳ ובכל חסר
ורתתי וגו׳ חיים לכלא חיים קרנים תרתת אצל
לסאי לא׳ , ושבא לחירק דקשיא
דיוקא כבינשא אריוקא דסיתא, אתרק למתכתה סביתא
לא תשתעו פא לאוא נתכרן, אשרא סיתא לפא לא נתכרן
פא לאוא לא, ופאתה דאף לאוא לא נתכרן תשום דבעתיקא
אפכלין ותה׳ פם כנין לנונו לק תס׳ לגובר ולגם כתן רש״ב
לחלת נרלפי נשאחר לסוף כותר להס׳ נראי לא לגובר וראי
פין אבל — אנא פין ולאו דמינא
ס׳ לג לנולנהא דרישא לסביבות הראש ואתוקן אדלעין
הראש לתעלם נשום פישרום
ברעם בלקתן ס׳ לה׳ קלין כל אינון כצבן אתם פיגבר
לאברא כבא ע׳ רמ״ג וכבי — הבוא פפסו
תאנא לנולנהא דרישא קלין אלף אלפי רבוא ונבוא רבב
קולי השערי ולית חושבנא לנחין דכל קולא וקולא וכ׳ דאינון
אוכחין רתתים דין ופולבף לתבושם לתי ושכאן
תרבר לשערות פנושכין תחות פרבתה נשריא
תסל וסרא שלא יהיה שתורם קה״ל, ותסתלכין דא לדא
ורלא כעתיקא דתנא לא״ר ע׳ כחד
דשערוי חיוור ונקי כבאי עמר נקי כלא מסתבך דא לדא
כלא דאונאפ ערבובא בקיווני וכו׳ ולעיל ס׳ ג׳ נתי אחריו
כלפן שנינין יתבי לשקולא תר וכו׳ וכאן לגניר בכל לבפן
לרתין דין וערבובא אחירן דא לדא כי אינן ישרים אלא

המשקלים ולכן הם נאמנים גם לענין נכסין ומחירן להכירו
ונראים דהקונטרס לכי נושא הצבא ובפרות
פתרכם שבו נושא הצבא

ונתוורתא דאמנהדיר הצבא אין להרשות שפרי פיא מחורה
לקחן אלא בכוונה על הם שפיאו

תורא דאמנפיר חרדא בנק' אב כתוש לעיל ס' לנ' שפוא נב
נפיר לתם לסור אור גרונו לפרי כתרא ואין תם אמנפיר —
לכתה נפורן בדהקן לעיל ס' ט' ונלבין פענין צריך שקופגרי
תש לעיל לס' כב וכד אחרבי לגשרי כשיל תלת תולקין ושת
כפגן יונקוסתם לו תכתה אחרת עליונה חסורא דתם ואין
פני הרין חכמות ובינה כתוש לא"פ ע' כסל ובשנפגא —
ואמתשכן שערי כעמק יותין לשערי דלא כניב תרמות לחון
תרננה חצי לחין לבאי לא דהתחברין תרין תותין תרין תותין
סל אלא מיתא ארבעו תותין תלת תותין דבנה ליה ואשתכחו
לן תלוי דנוקבא ברישא ותד תותא שקיט על לוריה דכולו
כל שאר תותין דאמתשכן תיניה תשיכן שקולן לשערי תורי
לבאי לא דתלת תותין דביה וכו' ענ"ב ועמ' ומתתן ע' ת"ח
תלת תותין אינון כסתימין לעונן נ' תלין ובתשיכולא דתותא
עלאה אשתכחו ל' תותין וכו' ולכן אמר דאן ומחירן להפיר
עלאה לתי שחושכן נמשו אף תהם שפיא תכל' הפ"ס ונפ
תקונה ופלפ מורפא לגון דלא אמתשכן שערי דתם לתשפ
עד גשר אבל לגון שפם נתשכן פרי פם כנחלים נשני לשפתו
רב מאד ונק' דאמתשכן תיניה תשיכן שקולן ה"ל פתשכות
ישרות לעשר נשין כפתשכות שחושכין שעברת לא על יד
בסקבכותם ופקמבכותם לרישא שיהו ארכות עקלקלות וישינו
תשע לדבר בנאתך לסדך ולא היקשי לך תם שאמר לאירה דבא
ע' כסף דשערן דלא דכלבו תלין ולא תקקתשי כי ינש פבדו —

בין הסברות להקשיות כי התסבך המפרש והמקשה
לא כן לדבר לחוש תנועה בראש ותשאר תורי אין להבנ
תנת התכתה ותנת ברעב שברי - - תורת ה
החברה אתר לנשי [illegible] ברעב לבדו כולו שתי לחי רעב כחסר
ורעב כגבורה כתש לפי כנ׳ דאתיכן תאבא קושיא לי—
שבילו רנבקי אע דאתתשבו - - תאבא בלבן
אף אמר ישבנוה על השעבוד של תם ובבכי אתי שמיר
תש לפרוך כגלהו תורי אתיכן לתורי עילאה שביא תם
שביא תכלל - - - - באם ולבי
זה יפה תי׳ דאתיכן תאבא דאבא אמר לין שברי אעא תלבישין
על ראש אריך ונרננו הוא כגר לשנים נשעבוד תם תנינים
על שם כתש לנו לפי׳ ין כלא אתתי קולא וכיון שכל הנורך
תכוסה לשעבוד נהלא שתנינין על ראש אבא ותשתיעון לו
נגהו דאתיכן תאבא ותכאן ראיה נחורה לדברי שתלקתי שם על
ברתו לפה שאמר שעבודות אריך תנינים על ראש נגיר ואני
אתרתי שאין הדבר כן וכיוה עתה לשון תסייעני שאמר דאתיכן
תאבא תושתש תאבא ולא תנעיר ועל לבדיו שאמר שעבודה
אריך תנינין על ראש נגיר לא היה צריך רש לומר וכולהו
אתיכן ותסתכבי לאינון יזנרי דאתיכן תאבא כי
תנשיטא - -
שנאתכן לכם כיון שתנינין על שם ואם תאמר נלריך תיניתא
ארנבה לריך דאתרת שאין תנינין על שם קושיא דאיך
אתשר לשעבוד כנעיר להתאתך לכם כא לא תהבא היא שאני
אומר תתחרין ונשלין כולבי נפנים ונאתגים לכם ואל התרה כי
עתה הכאה איך אנ תוכנחים לומר כן פרי שרש אחר אחר
וכן דאינון תהערבין דא לדא ותתחברין דא לדא

וכו׳

וכו' וכשתמצין פירש בהלא שכל. זה תוספ' שפר' ענין הסתלקות — ס"א הסתלקות
אחר לגמרי וכאן לא היה צריך לומר אלא וכיון דלא כלה—י
ומי אחיך לתוחא שלצם, ועוד קושיא אחר זה נזם זה הי—
איך הסתלקות שערות גזיר אלו לאלו יכנס אחיך כל המחוברין
לתולש התולש לתכתם ספיתא שכיצא אם, לשלתא אלו היה צעיר
שהסתלקות שערות יצא מהפקשרות מחוברין זה לזה היה הסקבר
אבל שיניים ויהמאתן לתם לא תסתדרו כלל כי כך מתרחק לתוספ—
לתולש ונגובה ואולם לזה שאורתי בכל התוכן ולא קושיא ולא—
היכי כי קושית בלשון המחובר נעקרה תעיקרה כי נעקרה אין כאן
כבפים יקרים כי ההסתלקות כגון היה הסתלקות השערות אל—
לאלו אבל זה שאומר נעקרה בוא מין אחר דהסתלקות דהיינו
הסתלקות שערות גזיר נעם שערות ויס על הדרך שהקבק'
התחרין ועולין ויתאבבו נאות עשן וכו' שיצא קחוורי הלבנים דרי—
קים שתקנשאים ועולים לתולש כפרים קנבים נת הקושיא—
השניה תהלך היטב. כי ריין שהשערות גזיר בחושבין וילא—
התחתוקין נאתן לשערות תם הסקברא שנם כל החווהין נאתעם
לב ורחש לגמ' לם: כת' גם לגופיקא בל' ואמר וכלפו חושבין
דאתחשבן תהלה חלי דחוחי דגוולתא—לגאו

השערות של גזיר—

גם השערות שנתשכו ויצאו תהלה חלי דתוחא דגוולתא כך—
ש"א בגירסא לם' הכיצד יד נכן לצא"ל נו' כש' דהקעברין דא לרא
אין הכוונה לפוליען שתקערבין שפרי זה
אחור אלא הכוונה לפוליען שנים הקערבות והוא שבם הקנותים
והקצבים לפי שרותים דברים הסבים שפור ונשתא תותר ואסור
כשר נתסל סקום ונוי וכו כי כל ענין זה קשור עם הב—
שאמר לגמ' ס' לו' כי לגא כתיב לו נקרבו עלולות לנין דאיסו לברי
נוני דתעי ונוא ולבן נעמברו לב הסבים מן פכי נרסי—

ונ"ל כלפו תותי אחרן לחורא נו"אם רבקא ורויי

לאנכי ל' צלפיך כמה רנברין ולא נוסי' לאנכי ל' ומ"ש ובנ"ל
תוך להם שאחר שנתין
ונכין פתיחין כי לשבול אותם הסוכות הפתוחים
פולרבו תוחין אלא להבחין לח"ס ובאן הוסיף תלת
רבקא כי שנגע לבירור ויכוונו על ח"ס וזהיא תכלו הא"ב
רבהא וראי כי היא לעשות הא"ס ונחת תלבות לאצלות שהיא
ל' רבקא לאחר והיא מקיפא כל סתיחין שכל הסתומים סוקרי
אותם כמ"ש לכתם תקותנו ונראה שהיא מלך כל הא"ס לב
ורויי לאנכי ל' אלפיך כנה לב' גם יש כמה סודות אם תראה
ומתגר עליהם עיין לב' יקרו נו' קסב' ובמסרנות קף ב' ורק
קן וכו' מה שצריך לעיינין כאן הוא כי מלך אנכי הוא
כלא כתר ונקבא א"ב גון כ"ו אות גם רחק לחות ברנגע שהוא
כולל תון ואח"כ ל' אלפיך רתק לשני תנחותיו האחרים תרכתה
ובינה עזבו כי ל' אלפיך רתק בם אות ח"ב וכיין רסחיף לה אשר
פולאקיך תאבן והרים כי תשורא ריבוא וחמשים שערי בינה
יבאו נתלדים מ' אחר נ' פתוחין רתיין לתלך אנכי אז רחק
לרעק כואחרון הוא כנגע רעק ירית י"ב ח"ב וכבי שלא נטעה
כיבון רש"י כי כתו שהם תסוררים לפ' רעת לבתלה ואח"כ
חו"ב כך סדרן לראש ונעיר כנגע לתעלה ותחתיו תו"ב כנוי
סגולתא כתו שבהבני אני לס' יח ובלא כברתו אלהם שכנג שרעק
לתשה תחו"ב וכך הם תלובשים לפ' דאמתא כשרגלים לבכנ
בנוי כ רעק לתעלה ליסוד ותכרה ובינה לתשה לב' התקמשין
וורלין וג"ש כמה רנברין לעירא דריגא הם נפ' דאמתא
שבהם חמשים פתוחין - שנתלבשו להם
ועשו להם כשתם כמ"ש לעיל ריש ס' ל' ואל תקחם על סרר

נפ'

נה״י בתחתונו. שהיסוד לתתא מן ה׳ דארכבא חבשרי אתקיה —
אלא ועומק רואות פרקים והמתושלשין הרבה לתתא מן היסוד —
והיסוד הוי סיומא בנוקבא ועוד ובריה משבין מר אבל נ״ה —
הם לבר מנוקבא ונ״ה ועאלין לגו דנוקבא כי לפחות —
נכנסים נ״ה עם תו״ב ... — שבפס —
ואח״כ. יסודה עם הרעוב ובגלא הרעוב עלין כל אינון קולין
דאינון אוכמין שמתקין לון ותקין והולי
לסטרא דאורנין המעורבים — עלו תשתוא —
רחלה לנוונה התהמא וכן אחרו לסטרא.
דלנוונהא נ״ה אוכמין בעורבא קליין על נוקבין עקימין דלא יכיל
לתתא. מ׳ אוכמין כעורבא כבנוב שחורות כעורב והם —
רחן לגוונים שבאים הלך ילד הרע. סטרא מסאבא כעורב הם
שהוא שחא נוקבין עקימין באגנים, נבא אוקימנא לאו״ר נ׳ רע״ג
הנה ל׳ אזניך כמיוזת לגו תתא ונ״ב יסתלקו השערות —
תעלה והוא תקום שיכנסו דבריך לאזניך —
ונ״ה לאו״ר נ׳ רס״א לגושפא דלווחי לעקא ושערי תקלין (נה״ —
תקלין) חגו אוגין שמן קלא לאורנין וכו׳ ודע כי כל פטית
אזנין שבמקרא היא לשון יחיד ד״ל אזין א׳, הלכו לרישים
דתלבא יתהא נו׳ פ׳ לעק׳ דאיפן לרישא.
דתלבא ימנה שערי תגו לאודני יסיר ועצות —
יוהם נ׳ המשובה — עלים ובגם =
ומין תש׳ אלופן ל׳ יסורה לה׳ ונחי נ׳ הסב׳ ער לא חרוש דא —
רישים דמאפיה ועד לא קליש לתסרוניקא רלוחר לאנשב׳ תשוועוני
ועין לה׳ חורינו. נ׳ תפ״ה יבקין עמן זה ובתסרונית היופר —
יף ס״ד. ודלותא צריך לבושא שערי מן לב׳ אזנין דלא יפ—ין
תכסין קרנין דשתיא לאתלא
// לפון ללתא וכו׳ עונ״ה //

מ' לח' לאחוריהא דטבורי וכו' כנ' כי עתיק גם קשור עם
חג"ת לשל לפתוך דנוקבי

לגופא קדישא ועאלין וכו' שהוא סוד פתוחין דגופא תלובשין בה.
דאמא ונכנסין בו ונ"ש לאחוריהא דטבורי ר"ל לאחוריה ונכ' (בגליון: באמצע)
בראש לאמוקי שני פרצופים יחד ושהא' שיש שני מוחין חו"ג
מלבושין בהם דאי' אבל לגולגלתא הבה לאחוריה דקמאחרא חד
ארחא ובן יסוד דאימא שכלה אוחז בה
לגוין ובור אוחז בה תשתא' ונ"ש דתאחרא וארחא
הוא יסוד דנוקבא בכתב ושיש כנגד לגופן אורח ומ"ש לארחא
דעתיק יומין ר"ל שגם יסוד אימא הנז' הוא שום יסוד
חס"ד ר"ל שישנים מספירות יחד כמ"ש לעיל
לס' ל' נכבר כגובן לס' כ"ב כי מה"ש נגד עתיק יומין ומוחין ...
ושיש יסודות אלו שיין לרחוק לך כי לכן באן נקרא סוד
מלבות נוגע למדרגה ואע"פ שכאן לא מיבש באן מירב
לא"ר נ' רבנו ז"ל שם לאחוריהא דטבורי אחתוי חד אורחא
דקק דתאחרא הכוונה אורחא דעתיק יומין מ' מ"ש אחתוי
לאמוקי כשהיא תגרוות עם הוו"ר שאין היא מכוסה ומכ...ין
שרותן שפאי ארחא לגבי ארחא דמ"ס לנוקבא לגבי דכורא
וידוע כי עברם ענין גלוי הוא ובזכר מכוסה כבגוב ואמרו ...
בנגבי עליך ואכסה ערותך וכו' ולכן אמר והוא אורחא אבח...
ואורחא דמ"ס חמי עלם ואמר דקיק כי כן הפשבל הנכנס בה
נ"מ שבזל דקיק והוא קון מהחקין של פוו"ר ומ"ש דתאחרא
וכו' ונ"ש מלבות נוגע למדרגה המבואר לעיל לס' ל' ובס' כ"ן
ענ"י ונשתוין שם הבין מלך דתאחרא שר"ל נאחוזת חס...ו
דהורא כיון שיסוד מ"ס קלר אין יכול לאחוז קמא שאות...
כבאחרינן לעיל סוף ס' י"ן שהוא רחמי ורחמי דתתבר...ין
מינים ואן יסוד אמא כל אורחוי דמוכרי

דאורייתא לאד"ר ע' רנ"ג המפרש הכין אורחין דאתפלגין ב
לאורחין דפקודי אורייתא דכתיב כל אורחות ה'
חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו תשעה חסד ואמת לנוצר—
בריתו ולא לאחרים ובזין דתחי גוונא ולמי שביסוד משמא—
עולבו בהעלם ויבוא חן ונם כי היסוד נעתו נאתן תכא—
ומכאן מן נ"ה שפם דתחי ודינא לבין מחין אתפרשו כמ"ה הלוך
שיש כנגד בחסד ושס"ה מל"ת כנגד בגבורה, ואתקתו—
עליהו כל תאריכין רבבא ועלה אלו פה
כי גנותו של הקבלה

ופה תלאכי חבלה בהחוכים להפכנו מן בעוברים את הלוך
ומליך ולמי שתקרין הלוך נפרש מן יסוד דנוקבא כנ"ג לכ—
נחתין על חשחרקם תאריכין דיבבא ועלה בקוויים לקולין ק
קטפין מתמשכין חתות בבינה קשיר פנק סטרא דנוקבא—
בתולקין. פי' דקלין לכל קולא וקולא לשעורי ובאד"ר ע—
רנ"ג המפרש — — — קנא לכל.
קולא וקולא אתאחדן אלף אלפין תארי דיבבא ועלה דקלין לכל.
קולא וקולא תאינון בקיטין ושנן תתברשית תשקא פה בחוש
של יזכר נסיונו של נחש — — — שפשיא.

אמת חוה ועד היום הזה דכתם ואוחנוהם למהות בני אדם ופ—
בני אינש לעבור על דברי תורה ולהשיקם מן הדרך הישרה—
ולכן צריך האדם להתחזק בכל עוז לכבוש את יצרו ולנצח—ו
ואל יאחר היום או מחר בנחש הסיאני. כמ"ש חוה כי אין לשוטה
זו תועלת דלא ידעין שאינם משקלין ולא רצין לדעת כבתמכנ—
לשחוק וכל אלו הכחות של מלאכי חבלה תליין לשערות הקשים
ולכן הם המלאכים קשים עזים ומכאן אתה למד כי לא השערות
עצמן הם רעל כן אלא שתאריכין דיבבא ועלה תלין להם לאינ—ן
שנינן לשערות החלקות שבראש ושיר ונם לאד"ר

ע' רס"ל אחרו ששנו בכישא הנבון שעין ותנמן קשין
ואולם שם לנו' רס"פ אחרו ששנו בכישא דגא כלפוקשיון הלין
על הלין ולא ששנין וגו' להכן דשנבין שעין דבכישא דגא
כם ששנין לערך בקלין הקפין נינו אבל לערך בששנין דנפיק
ותין אינם ששנין ויצריפין דהקליא תלאכי רחוים ני
ברחוים תקליא — למי גשבם לאחלנו

לין בחסר ובנזרה בלשון בחאנים בשנחר לאחלנו, אי נתי למי.
ויבם לתרה לתשקל ונשנם לרחוים דנפיק ותין ניונ' רחוים
נולים כמ"ש לאר' .נו' רנ"ש וכב' לחה פוקשא לו כין יכל אל
בישנות כן לראש א' ביב ראני שיבון כלם הין א' לחה רחלא
לבם בבבל בגדול בזה שאלו רחוים ואלו דינן הקפין והיינו.
לין דתשפין וכו' למי שצום יונקים כלם תחקום א' אלא אל
יונקים תחות בתכתב ואלו יונקים תחות בבינה ואלו תחות פרנשת
ולכן ותלגו לבם בבבל בזה אבל תורין דאריך שם זה נון גב
שנשק לחולה לשור כתר ותכתב לבאשו ובבינה לגרון ולמי
שאין לראשו אלא תכתב לבן אין לששרותיו בבבל אלא כלום
בעתר נקי ושקה תמרש בבבל פתוחין שנרם בבבל לששרות כן
ותר תורתא לאינון קלין דשנויין ולא נרס' לד' יבו תות
בתכתב שנק תסך שלאם

לכן בששרות בנחסכין תחת תלקות ובבם נקלין תלאכים של
רחוים ונק' תצריבין דתקליא כנ' ותורתא הויינו בו תות
בבינה דחינם תקנורין דינן לב— בששנתב
בנחסכין תחת בן קלין הקיפין ובבם נקלין תולמת תלאכי רחוים
ונק' תצריפין — — ליבבם נולא שנ"ו בעלם שבם
תביאים — — על בשנים לכיון — — לבו דרך השנים
באמלב תאי קא תיירי פוקשא לו כין שבכתב תניו שלא יכנש
אב' שונין — — כם ולחה קוראם השנים ותשני תאי לגב

יעני נבורה הקימא כו' מתוך ילחם שהיא נבורה כנגיד שתשים
נמשכו כל בהון נבון שתגר ואחר וחינה
תקאמרן ואריפון לבבא וכלא כו' ומהר תינה ולא חשיל
ואם כיון שמעם אלא נבורה
כנגיד אתאי קרילה סטרא כנשתא למי שהמו שתסך לגניז וסטרא
כאבא שהוא חסד עליון כך נבורה כולו הסטרא דאל ובן הילגא
לה בתגבר ע' ככת וגם כי לאו כן חוכת כי תאריפון לבבא
עם לזורה סוף ו' שבושם וזה לעשים ה' התקם ובם' הרוחם
ע' ש' נבורה דהוא כינא בקימא נמים מבונה תהותא בליקאה
ובו חות ברעב, לצונן קלין לצונן לאתלעיקא ואלהא הריך
שה' נקלין כתות - - - כחבתה
עם ליתין נקלין כתות בבינה עם לישראלא ושה' שזוית ברעב
לתגלה תתוב. כמו שקולין דרעב לתגלה הקלין תוב. ואריפון
כתרין חדות נשקים חגן כי תמון לאריך ונוזה
ברעב כנשיר אנפתין נהירין וסטרא חסד ולא נהירין
הסטרא כנבורה תלס - - חונה רעף
כי בחלאכים - בהתשבים חקולי . - - חות נה אינם
רחמים נתורים כשל חום בתכמה ולא דינין כשל חות בבינה
אלא לנונים כמלה השקול לאהרע לגוזה נגה לשל לס' לו' והוא
איקרי רעב לרעב ובלא אתחקבת כבר נפכו ואהלנו. וו
ס' ט' הלכתא - - - דנוקבהא וכו' אם הרלם
לכבוקיטב שנן
יה שין תה שפרדע לשל לס' ו' לארוכה וגם כי יה
כנגי תנהגין כאן שינור תה שיספים ובו לשונו שם נקשים
וח' עבא הלכתא אתכינא דאתר הלכתא כנוקבהא אלא שרת
שזאין בכוונה על הלך כנגיד חתשי כם על לחי צנחבק
שנק הלכת והיא תכוסה להלון לבוף בנוקבה והיא יסוד דנשתא.

ולכן אמרינן לקמן שהיא תלתא סומקא כוורדא וכשרצה הקב"ה
לעורר הדינין תקונו הדלת הנה כתב נסה לפרק בנוקבנולה לנגיד
וכילו חבלם תקונם דשתא לתוום כאילו רוצה להפסיק הלבושים
ואין התקונים יחורם סומקא כוורדא ורשרנצום כל הדינים הי נה
ונעים כי עם רעפי היא והי כבירב הקב"ה לכעס ואין כלם
הקשורים לעשות נקמה והיינו דאמרינן דדינין מתערין מן אימא
נגע כי לה אין דינין אלא שהיא מתעוררים להי נהיא ילהם נכ
לעולן פעונה כשרוצה הקב"ה לבטל הדינין אין כתלת בחכמה
לתלתא רזוק שהוא לגלגא כלא יהיה ולא עד שתקונו וכשרוצה
כל הדינין סי' זה ונועם כי פוגע עם דלון וכלם תקבוצום יגו"ז
ולתא דאקרי לעק לון עקרי עב"ס שם, לאתפקרא מייבא.
להביא עליהם רעה רבה כמו ואמקור
פונה עליו תקותי אשר עשה נעלם כלא והחכמה
לעובליפען גרים מרורים שחוטאים ליר
ותם, סומקא כוורדא. דומקין וע"ז נאמר במות
פשני שמקוף — — ותם שאמר ותבדך נאוה
שאמה"ז שאין גורמין לו הוא נוה ותשכן לקנוים תו"ב —
לבא התאוה ונ"ו גדול ונין לה' יקרו ע' קרן שוים תאותו
שנה לחובר בהתחין יש קנושה ולא קברא כי אין לך סטרא
דמסאבא שאין לו תעט קדושה וברם שא סטרא דמסאבא
ותעבר תסטרא בנוקבא דקפותא רבא דקתן תרוחין לדוח
לשין וכו' ונע שבכל מקום שאמר ו סומקא כוורדא אש
אדום הרבה תלתא דעתיקא דנוע כרונין תיורא כבלגא
דותיק כמתוס, אומרי לבלא ואמי' לתאריכין דינין בן אחר
הלכה גבו — — הלכה תלתא דעתיקא ואי לאו
רל נאולא גבו שערי
ת' לין הם לבי ניפים — חו"ח רתן תלתא כגניר שהוא דינא

ו' ועיקא ו'

תקונא דאיקרי זלת לאהרן דכהין אהרן דכהנים כל—
סגולות — פסחובין זו לזו וכו'
הם לאין פסחוכה גלת ופיפ זלת שרותן ולע פי רב ייבא סבא
דמש שגרי חיה לין הרין אהרן ונם רשבי למש ואוקימנא
דאיקרי זלת— שניפם לרבר אחר נקרגות
ויבא ותין כי גם יסוד אשר שבנעת כנגד כהנים שאין רא—ני
לקראו גלת שפרי הלתא דעתיקא. חעבר פרין ותבנותם וזפו
ארבם העוררקם לעשוקרש ולכן נסכיתו לקנאם זלת—
שרונם כן וכתם נלתים פון לאר נ' רבת תפנש תניא
כל לפי דינן — נשאין תשתכחן וכלפו אשקיו
נלתים ואשון דגלת אתרא לאתר אחרא אסתלק כל אשר—
ושוק — יחין כנגד
דאיקרי גלת אתקשר לותינא חסר כבתוב נעיתות לותאן —
גלת כמש לה' הנתם ע' תתנ' גלת אתקשר לבקר דאברהם עבג
בנבורתם פגלו נם זלתים לפי שנלתים לרין וכו תקרנתי אי—ב
מלחמה תאני דלתין קרנא ובבנאל עוגב דניאל דנא פנס תתלגר
תקובר ובגבם לד תזלתים לפעבי אח פעם כן ואיה נלתים—
דהוה תנישין לכל נתא ובאר שם תפגש פני
גלת נלתים ואיון להלתא והתפשטין תנפק
קנוהא לאהרין ידיעין והש גלת נלתים כל יסוד אשתגא שנקרא גלת
חולנו בגלתים שפם שין כרבסתיך ובנין דיבתא לשעתא.
דלותא דרנתה התפשטפאי גלת
דהיין יסוד דאשתגא לאין הלא יהמר דינין בחובני
ול' נבירא קדישא הותא דו'— וכו'
ענין גם תתורש לעיל ס"ן עש
להגי הלתא יסוד אל שברנות כנגד רב' לפי דינין נוטר—
קני כב לכל אנון — דתניפין

וכו' אשר כמשו לה' ויאמרו לא פרעה ותכאן ת"ל שאין הלכה כב—
מתקנה אלא למרקים כאן שרוצה לבתרים אותה ואחר שהבכבה
גם הלאתי לצ"ר ונ' כתן ולא יהנו לב הבוא יתנא לכהכין תיבין
לאהתקרא וכו' ולכן אחנו לה' לכנשמא סמן ו' יחצן כנ'
המתא והאי נעזרין אינון כי אין פם שני הבלומים וכל
אחר כנ' — — — י"ה פם עשרים לסוף עשרים
נרה הפסק עשרה עשרה הכף ואם כן ארבע לחם ותשע
כנגד ל' דיבוק לד' וכו' ולפי זה נשניא דקיקא כי הם נעין ל'
תיבות לד' של תשה לשיקרא דנייר כ"ב של שתם לכן ארב"ע
לתתנהרו סקיתצה כילון הנינן הנגד כ"ב ספרים וכו' כי גוזרם
כנגד האבות חנו"ך ונם יוסף
נלווה עמם לסוף ניקח משה את עצמות יוסף עמו ונוף ובנית
תשבין חד, וה נביאים הם נכח יסוד והכתובים הם תיבות) כת
הקדש והרי לך שאין הם עשרים וארבעה ״

(״ רלן נגב ״)

תניא לאו"ר ע' כנה"ת תצוי רכנעב ונם צלם ישראל לאושקי ולא
יכנב כי לא אדם הוא להנחם בוקשא לה' ב' קושיות
א' כמי הפשט וא' כמי הסוד כאו אין אחר ולא ינחם והא
כתיב וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו ואף לאשר
נינוה כתיב וינחם ה' על הרעה, והנינוה לתו"ש כי לא אדם הוא
והא תניא לקמן ע' רסן לבאי אדם ישארו והקין בלא דבבר
ונקבא וכו' ותהדר ראי רזא אוקימתא כל הפוזו בגח דאתהפ—יט
קונזא וכו' כמחר.. אותם הכ"ב לבי דינין שבנוקא רזא בנקרא
ולכתים כנג' אחשר לנירקם שמקבלו וז' התשובה ובאחרון לגולתא
קורעין לו גזר דין של שבעים שנה ונהר נזר שכלו נ' אלהים שי
נגונין לה' אדם, וכן כתיב כי ה' צבאות יעץ ומי יפר וכו'

ושהיא

שהיא שהם נמצאים השתים, אבל אי לאומר דעיקר ראש לפני—
הלכתא אפתחי והתקעו׳ פאי לנת וכו׳ ר״ל אף אם בנגרם פיא—
הלמעלה תיסוד שהוא בעקו׳ לנת כנג שהוא לגנוב בגניר אז ״ן
קנוה לדבר אמי׳ נו״ בהשובה כי אין לתעלה תרעה בגונן לקרין
כיוה ע׳ כעש׳ וינתם ב׳ פאי לנו״ אחחר כלוחר אבל לתעלה מהן אין
תרעה אלא זה יהיה מ׳ בתפוך כך, א״ק שבעלתים שבנופא דגעיר
לפעמים יבגבו ויפתרע זה לא יפוה לנולם לפי ששכלת בפוא אין
אלא נמצר בעק׳ יו״כ פ״א וזו פ״א כתיב ארם אבל לו בתרעה
אבל פוא תצעתא נמצאם בעק׳ אפי׳ה אז לפנו״ה כן יורין ואלו ושם
אין תרעה אלו כי אוא לנויקא אתכלין וליה שחמאו וכדבא—
לגניקא ״

ס׳ ל׳ ונינין דרישא וכו׳ אורכא לחורק מאי עיינין דרישא וכו׳
אורכא עיינין אחרנין ונו׳ שבא לחדש

שאין תנם בקדם כהלכתא לנ״ אין רואה אלא תעינו אבל בקדם
אמי׳ טבחי׳ בפתחוננות שבו בעק׳ לפנים שאמי׳ נופתא לעופר—
יש לבם לב לדעת ועינים לראות אלא שעבע״ כאן אין תדברים
על פעינים שבראש, עיין כיוונים לשון פונאם שהבבינות—
והקאנים וניחים לבם, - - גו״ש קבלת אשר אין נעשה
תקום כרעה תבוה לכן חלאלב בני פצרת לפם לעשוק רע ותו״ת.
אין תקנא יולא חירי תשוטו ולכן לאו״ר ע׳ רנ״ת אחרו עינוי כד
נותבקרן אתקנין שתירין כבני יונים לעיניהון תרקתן לפותם ואורם
ויוזן וכו׳ הקונא כעל עינא ננות עיני פנים לנשג׳,
דהשגחן - לגו׳ נוורא ואותם נגלים יוהר׳
תשיעוריא ואנם כשעתן - - ברעוג יבנן
שגלים ברבה, ובאו״ר ע׳ ינ״ת אחר עיני דרישא תוזקנין תחזאר
עיינין שרוקתא דגנהרא (כ׳ לגנהרא) כעל עינין חכמין לאנכהרא
תלין על תלין כשערי וצעין תקונא כעל עינין לרישא חלבא

עי' תוס' חשבונין דשאר עניין לבי תפסס לוחו לא גרס' ליה
הכא כי אין אלא אשגרות לשון דלעיל בעניין דעתיקא אמחר
הכי. ואגב. דישמא דפסקא אחר מן מתקתקתים בגבו גם כאן,
ואי גרס' ליה הכי פי' בעניין דלא חשבונין הכל בעניין דלעיל -
תינוק דכלבן דתחי ובני כינא בגלבן חינורי ובני אוכם נסוחה
ירוק דלבן לא לגוו ושירתא ובנין דא לא נבנין ולא כסותא
ובני לבנין ובסותא שלקותא דגבתא ה"ל בשעורות שערוקות
שגבנות פשנים וקראם כן לאמנוי שאין תסתכין אלא לאו -ו
כשעורות בראשי אצבע עם נתכוין זה חזה כאשר בין שרוקות -
לתסרק עיין מכתן לאוכתותא לעניין כגוור קורא כן ולפי
שנין שחור נבר לם, ועוין בכחול ידוע ידוע כבהמין נבי
לאות פשבת כחול כבי לכחול עין אחת וכתיב כחלת עיניך
ועביה עבי ועד היום נוהגים אנחנו לכל. אדלות ישמעאל,
תאינון שנוני תליין עלף ועבנו תאות וכו' לאו' שם (נחין)
ותתאחבין החכוייס
שבע מאות אלפי וכו' נ"ל שנפו בגירסא פאחליתה ולכן קראס—
שבע מאות אלפי ולפי שטח אחרו תאינון (נוונין דתליין) נתקין
ושבעה עניין דאשנתוהא כנתקו תאוכתא דעינא פס"ו ע' אבן א-
שבעה עינים תאן אבן אחת אוכתותא דעינא וגם כאן לאוכרא
א ע' תקס"ט אתהו שבעה דאקרין עיני דאשנתוהא נתקין תנין
אוכתא דעינא וכו' תארי דאשנתוהא לגינתא קרנא תכא
הבין כי כל סוד — פענים
ואלו כינין פס, וכן הבין תמה שקורין לעניין דעתיקא עינא שבצה—
הכל בעניין כגוור לאו בכי ובאדרא רבא ע' נתפ הצאנא כל-
תה דאפי לרחתי לית כסותא על נוינא אלתו עיין כגוור ראית—
לבו כסותא כינן פם נקה מנאש ובמ' מבחס ע' תליג עיין דהת-
כינין דכל. עולתא דבא עיין כינ' אינון שבעין קקבראין אתר-

כינין

דכיון דעלמא ואקרון סנהדרין וכו' וכו' כי לפי שהם שבעים כמנין
שאין לכן גם נ"ל ענין נכרין כי הקנאה מלחמה. קיימי כולהו
רחמנא לצלן — — שרכך בכלבים פנים
והמרינה ונחיפן ליונהם קשורים בשלשלאות כו'
שלא יזיקו לכן כאן שנזכר למה מלחמה אחר שתוליאם אותם
השלשלאות וענין שלשלת אלו הם כחות עליונים נשחות קשורים
שכופים אותם שלא יזיקו כמ"ש נ"ב עוברא דאשתמודע אחר
שהא דהארך עלך ובמ' הוהם נ' רמ"ט ביון דנעא ליליא משתכחי
ושלוי וחששי וכו' ובמ' פנחס נ' קל"ט ואת יו"ד דשלי צפ—י
הוא דשלשלת של קולא דשר ידע"ר כלא לנעים לבד נש דעליה —
אחר דנר פלוני חחרב נמשי תיך כלב יחידתי והתפקחין ענייני
לשעוק נקודה כבנוב וירך ה' לראות ארצא וגו'
וארמה דאו ראיתי את עני עמי וכן כלם כי אין עינו התפקחין
אלא לרגע עולה כו' ואת ולא יפא תניא לא"ר ע' דהו בו אתפקח
איך למאן דאתפקח לטב. פקח עמי כי אסתכין קלנו עשר—
שם לפתוך אתר דנ"י למאן דאתפקח ועינא אתעבר לסוחקא
וסוחקא אתהפך לקבליה וכו' וגם לסוחקא כך, כנ"ל לאוכמתא
דהאחרין לקחן לגו' הקס"ט ועיינין לקריבהא לגווא אוכמתא...
אתחתו אלא ודאי דאסתכין בבתרינשק והאי דכתיב ועל בית —
יהודה אפקח את עיני אפשר שהוא לטיטיב להם ועיין נ"ב כתיבה
כנ"ל ואפשר שלא לצא דתיכם לפרע לגויים נקם שאחר שם אשים—
את עיני יהודה כבנוד אש לעצים וכלפיד אש בעמיר ואכל —
על ימין ועל שמאל את כל העמים סביב כי באלפים יפן ופס—
כחות נונה עינו אוכמתא וסוחקא ובהם ישרפו כל הגויים ונ"ל—
שם ונבדקים לה' ובשתן יתקלכו לה' ודאי, ינון דהמאחרן לצפו
שהם בשערות ליצם ולכן חאדי הכיסין
התאחרן לצו ואלף ורבבן נרצה דנכסי ואלמי דנבן אבל אין

כ"ה ונלע"ד שחסר כאן איזה תיבה

ערך לשבע בספר כי ואלף ה' אלפים, וכן תמצא בפרשת פקודי
ע' קט"ו וכתב אלף ורבבן תהותיהו, וכן לקמן לפי נ"א תקלב"ין
כתב אלף ורבבן, ובא"ר ע' רס"ו כתב אלף ורבבן וכו' וכן לפ'
פקודי ע' ק"מ ונבים אחרים, ויאמר הרמב"ן אחוי תוב תלמוד
תלמוד וכל אינון דאקרין - ועיין לו' בבות
תלמידים - פם ופם גדולים — - ופנימיים
יוקר מן פנק כסותא דעיינין לא מקרין ולא אתקנרין
לא ון אק גן קתני - לא חיבשיא
שאין מוקחין שניהם אלא אמי' כביכול פם ושינים, וכאן י—
שקי קושיות גדולות כמי' אשר ולהם הפיוט פעוינים מושגבות
לבינון ער שלא המקחנם אלא לבלנם ופשיגת לה"ש כא—
פעמים, והפמבין הקמי נעוואי וארובם אטבא ת"ל לפ'
שפקחקוני' — פם קבועים לבנים ושנים
גנים תחקותם, ובעליונים פם פמוקחים ונקרים וה"ל לוחר—
לברך פראשונה כי גם על"ש פבנוב למשה ושתשו את פנים לכל
עת ופים כל פבבר פקשה יבאון אל חשה וכו' וכן כא—
פנבינן ובסותא דעיין וכל אותם פרינן רנים את פעולם לכל
עת ואנם תשרחין את פעינים אלא כשפלורך וכו'. ולשונו:
כי פנבינן בתחתונים עיקר ובעליונים טפלים לפם שפרי פתחתונים
פן תעיקר פפנים אבל בעליונים אינן אלא להשתוות רולה לומר
לפן ולבסוף על פעינים שפני צריך לא לצי נשירותא ליקנבן
אבל בתחתונים נשם תעיקר בפנים שפנים לפ רכבי אחרין
לאדרא רבא נו' כתב ליה נבינן על עינא חשוב...על עינא ליבא.
פא לקפא אטכא ואיקרי כתאן לאהור תושינקים כאן
פיקר רשב"י ספתם — — — ושימ—
ופסקתם לפסוק לעבב לתב תשן פ' ופוינג שאין גם אלא כין
תשל כי לשבונו פלאבים פנק נבינן תהפרכין אלו האלו

ה'

כל התקונים העליונים והסתלקים זולך נולך והקלים בשינוי
אין נראה כאיש אשר יעבר השנוי אבל לא שיפיה שם שינוי
ת"ו וכן אמרו בזהר ע' רנ"ת ובשעתא דסלקין זמנין בסוקא
אפתיך כתאן דאשתני השינויים דאסתכרו עיינין ה"ל עיני עבר
דהספכין וחקלין והסתכלי — ו לתעלם לבקש
רפואה לעינין כאלם שעינין לנהוג והוא המבקש חיים קדים
יקרים ותחאן לעיינא תקיחא אלו עיני נהרק יתין דאינון
תרין כחל שקולין דאשתמין הכיר
ולא נאים ולם נבא נביין על עינא ולא בסוהא ולכן נקט תקיחא,
ואסתכין לחיוורא דילה לזהר ע' רנ"ת הכנס ואסתכין לחד
חיוורא דעינא טבא בפ"ך רחמוק

לחלב מאי לחלב לחיוורא קדמאה דעולא עכ"ל פי' דעינא טבא
אלו עינין דעתיקא שעלו נאמר טוב עין הוא עין הוא יבורך
ונע כי רחמנא לחלב בבוק לבנו הורה על ה' פירושם רח...
לפתלב, ולכן שאל מצו לפתלב פירוש ותשני לחיוורא קדמאה
דעולא כאמה' לזהר ע' רת"פ עינא רא חיוור לגו חיוור ותיוור
דכליל כל חיוור, חיוורא קדמאה וכו' ורבל אסתכרין וכו' לזהר
ע' רנ"ת הכנס ובחתנא דיסקט עיינין יקחון
לעינא טבא משחי על ישראל ואסתכר (נ"א ואעבר) עינא ועביד
נוקמין לשאר עמין בפ"ך עונה נפקלה עונה לאסתכתה לבפואי
חוור ונפקלה לתעבר נוקמין לאינון דבעין לון עכ"ל. פי' מה...
ואסתכר עינא כל שאמר שנתכוון לרחם על ישראל. חוור
ותפלבש לעווני אותם וסורק לעשות נקמה לגויים, ואם נאמר
ואעבר בהי הלשון נפרא שהוא סם המות וגבו עכ"ל יפה
לפי עניני ואעביר הוא דנכתי, ומה שאמר אעבר עינא וכו'
בלשון יחיד רחק לשון שתאלו שהוא כינוי בתש"ט לזהר ע' רת"
לעיינין דהקאה אסק עינא יחינא ואסק עינא שמאלא ואינון קד...

לקרי נווני וכו' פי' רש"י דקתני בגו ג"א שהוא מחוורין לגמרי
כעתיקא ואמר להדי נווני פירוש כרתי ובשחמתי כינא וכן אחרים
נם לאשרגי ולעיל מנה ס' י"א ורש"י ובקילה למעבר נוקט ין
נראה שהוא מפרש הלק ובקילה מלשון ירקון תאב תמני לבי
ישראל //

פי' וה"א ארבע ווינין אוכם וסומק ירוק וחיוור אלא
שהחוור אין נראה לכל נגה כך אמרו
לזה"ר נגתור רנ"ת חיורי לא אמרן אלא כאספקלריא לענינא עלאה
וכו' ולא תקשי לך מא דתניא לשני תס' דכלישנא עייון דהלב
נווני דמיחזק קמייהו דהכם לא חשיב אלא נווני דכינא דאיכא
למיחזי קמייהו ושאני תוורא דהוא כרתי וכנ' כי ירוק דאמרינן
סיין ירוק בגבב אמאריל"ו לשון שהוא מורכב מלבן ואדום
כרתי וכינא אמרינן לאינון נינין רק שלא אחר איכא
לאשו ... ץ עינין שאם היה אומר
כן היה תשאתו שישום שם לעולם נגה אין אחת ולבן אחר
אמרינן כי למענהים אמרינן קמייהו ולמענהים אחר הפס
כמו בכרום ובלבן ובלבך ובנה לעיל לס' י"א לענין ד
ועתיקא דאינון חיוור נו חיוור נחיוור דכלל כל חיוור אחר
למוחא קלין חיורין כעינא נחיום נלחור לגווני עינא כונני
ורואי למוחזקין קליין, באוכם ובסומק קלין אפכרי כאמריו
לנתרם פאי שחור אדום היה אלא שלקה ולכן תרויהו קלי ין
למוח כבונה נג"ש לא"ר ע' כנ"ש דאמרינן דסומקא ואוכמא
דאינון מוחזקים בתרא ובב' מרומה נו' כסו"ן אוכם וזה דא נבו ק
דהקנרא דסומקא בירוק שהוא מורכב מלבן ואדום קלי למוח
כרעם שהוא מזג מלבן קלי למוח בתרכה ולפי שלתשלם
למוקין בג' אין בגוונין נראין לכן באין אחר אמרינן לאינון עיינין
וכתב שהיה הענין לשערוק דאמרינן לעיל לס' ואכ"ן כי מחות בחכמה

// נחושבוני
//

ומשכן המנויפון דחתקלא, ומתות סצינה כמשכן מאר יפן
דיבנה ונלו, ומות ככעבק ומשכו צנמין נפירין ולא נפירין
בך פיה פעבין לווני פעינים כבהדרש ואיגל, המנינן נפירין
וכן רז״ל המנוקם פכ׳ נוונים שנתשכן המתוחין
ויפה פקפלין המשרים ד׳ לבי שבפתלם של ראש, ואלו פכ׳ לבים
נ״ל ויפה נפ׳ כנשתא שנמנשין לבוש לתוחין ואב׳ ד׳ לבים ופלא
אנם אלא ג׳ לבלם חלי כנולפא. היובקך ציק פרעק ויפוא
צאלכון. נחשב לשנים ועוד לא היתא ונחשב לשנים אלו פוא
שנים דתוש וג״ס נרגל דתעופו לתסרוננוק מופר דתבנתק יהרו כך
שנ׳ המי דכתיב ונקותי להתהיוק תרין פחותין אשת לפפוא
דאיפקיואק צר׳ חמ׳ אקרא דאלה״רא נשתקא דכורא לחינא
ואקרא כנשתקא דנוקבא לשתאלא נג״פ. וגם פרופעם אוחרים
בן מלא שיש לסוג דצוחא שני לבים אי׳ לחסר ואחד לנבורה
ומכאן אמה למר שברוכה לעשות לגו גבכים לשעת המנשה
יפנה לשמאלו שהוא ימינא וג״ס נסרך לום ככב. פרר נוא נכרב
שום ימין על דבר אחת ועוגה דכך לבעיר שפה דרפורא
כנק אתת על שפה דנוקבא פנק דרך ותורף נובאות ימינך
ימינך ודאי שהוא חסר אבן עלון שנבר של באורס דנפרין
לרפט׳ תורתא יש לפסתפק לתלק דנברין או קאי
אצבעים או אדתפלין ותסברא דאצבעים קאי
וג״ש דנברין לרפט׳ תורתא אבל פקפלין שפה פתותין נפרין לבל
ומא כלמוני ס׳ לז וחלק לרפט׳ נראה לי שאין למנוש
דפיענו לנוקם דפעם קורנק מעשוים פם ואין לפם ציק קבו
ונראה שהוא מן נקהלאנם אק פרפטים וגם כקבק יד להקום
לכפיש נרים לצדקי׳ עז עם דאיקרין נוני דאשנתוקא
אלו פם בעגל לס׳ ה׳

גבנו מאפה אלפי המני דאשנתוקא לנתא. קרבא כתה דאוקתא

לאו״ר נ׳ רנ״ת חוטנון וויין דתפלין נקטין שבע עיני ר
דאשינתהא וכו׳ ואחר דתפלין ברתין להם שבהבפי כי לתשלם
למעבין צין פנויין נרצעם בפי נסיין ואינון ווין התלבין
לכסריהו מ׳ למעשה דלמסר לה׳ ין
מארי דאשינתהא דינא אבל לא לקרבא ב
כראשונים כי פאדום צין כ״ב כנ
כשחור פן ואילין ואלין אימין עיני ל׳ תשנושוק וכ׳
פ׳ צין אותם
שילאו תנין יחור צין אותם שילאו תנין אדום אלו ואלו נקראים
צלשון נקבה לפי שהם דינין וכנ׳ כי שני מסוקים הם לזכרים
ס׳ ש׳ תשנושים וצ״ל ל׳ ס׳ י״ן תשנושות ולא תשנושים
צנין דכלהו דינא מכאן תבין כי כל
נקבה במתורה לספר בכוונה דין ועיין לפ׳
ויחי נ׳ תפ״ט נוס׳ לאו״ר שם תסותקא נתקין שבעה רפ׳
דסתרין למשר נשמאלו ותקלפין לאשא דלמסר לפין ותמחתן
לאתמושא לעלמא דלאם אורחין דחייבא וכו׳ עכ״ל ולכן דאינון
קרין מסרין לטב ולבינו ולעולם חרב טובה
תנובה מתרת מרכנעת וכן
גבוק תררעק ולבן תשנושים ולא תשנושות וכו׳
אסקתיין תיתא תצו נכבין ופקירין כי לפי שהבכירה
תיוורא ואין קיימא לון דתיוורא לא אתקון אלא לתתא
דאסתכל לעינא טבא כבנוב להחלוק ס׳ ע׳ לבן אחר וכו׳
לוחר כב אתקפון עיינין דבין אתעברן וצינון תלת וויין
וצא״ר שם נבר אתקפון דתיוורא תשקבין לאשינתא לבל תאר
קשוט לאוטבא לעלמא לנוקבין וכל אשינתהא הוי לטב על
ישראל ואשגח לסוחקא להון דשאקין להו בס״ר ראו רעתי את
עני עמי ראו לאוטבא להון רעותי לנקמא להון תדעקין. לין
עכ״ל

וגו' הגוף נמנה לגבי הראשון ה' בקדושה אל הענין לנצח נערכה —
ובקדושה הרי אשלמותין הרי מקומין הרי רחמי ונוקבא. עד כאן
ומכאן תבין כי הפנימים השפעה לעין אחד לבד, עוד שם —
בד"ה ונ"ט וכו אסתכר חיוורא דאסתכי שינא דכל אינון נוין
דאתכפין ותשוקנין דהבא סומקא וכמא אוכמא ולא אתחזין
בר בהוא חיוורא דנהיר תשוקים ירוין ונהירין חיוורא כל אינון
דהקנא ולית נוונא אתחזי בר בהוא חיוורא שלהוי, ובכ"ד א
אסתלקו כל הגוונין לסומקא ולאוכמא לאינון הגוונים כתיב —
הפ' שיצאו חן פרקים הבהוא אסתכלא לשינא קדישא שלאם ה
שבכל התקונות דא צלא ומה דאמר ויוסף כשער בקלובות —
לוחר חיוורא דילהון כבהוא חיוורא דעינין כד אסתכן בחיוורתא —
דשינא עלאה וכו' והוא פי' עגו בקלובות הגוונין לסומקא.
ואוכמא, שיצאו חן פרקים שנסתלקו לסבת פרקים שכלם —
התקונות משחורים ומאדומים בם הגוונים לבד אם מאת שפיצא —
בינה ושכולם אין להם כי כלם נבורים כלם מתוך אחוב המוחד.
תלתה תתי גו' כולא שלם של גבים ונשלט עליהם —
כל . . . גוונין דהקהא וכו' לגוף שבעולם משחור
ומאדום ומירוק וכו' אמשר לפתכם להבין אבל כאן
אין בין אלא שלשתם המשבים לבנים רחמים ואחר כך לחבו—ן
הכל. כי הוו אין שם גוונין חוץ מכי נסיין כך לגוונין
גוונין לאשתכחא וכל כשרים מגוונים להשגיח
ותבין לגבין נהיר דאסתלקין ואלף ואלף כו' —
הגוונים נראים על פניהן נהרין עליהם ולא יכלין לאשתכחא
לאתדבקא הוו אין מכוונה לוחר —
שמתערבין עלו מאורות אלא כל שאינון יכולין —
ושינוי נקודה לתי גלגלי צריך מסתכלות בעין חוש לגוונא כו' —
ועינין השפירות לכל כבודא ובכאתרין לגולתא בהן מגינין ב—ו

וכמ"ש כן של שלחתי וכתב וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל
שוכן לשבטיו וקשה על ישראל נוח אלפים שלא יקים
עינו של אותו רשע. (בינין לא קיימין וכו' בתפ"ל ולכמ.
ראם שבכל נוח החיר ומשכבן של הלב.
כגי שלא ישרף כך השינים האלו בכל שנה צריכין להקדיר
לשלן לבין ולהקרין בחלבא דנהיר ועל דא כתיב
ובתיה רצון ושוב בחלב נהר בשיר
השירים התלא פירוש אחר על פסוק א
עיין שם //
ס' רע"ב פא אוקימנא בפרק שני תס' דכלותא ובא"ר ע'
רנ"ט תפרש קרא דכלותא דספרא
תפי ניני ק' הראנה ירושלם נוה שאנן וכו' ירושלם נוה
שאנן פשו יפא
כתב. צדק ילין בה ובאתר דאשתכח צדק לא שקיט ולא שאנן הוא
אלא נוה שאנן לעתיק יומין אתתר דישנת בכיזין דליה דפולא
שינא שקיט ושאנן שינא דרתחי שינא דלא נטיל תאשנחותא
דא לאשנחותא אחרא ובג"כ כתיב עינך תחזי יותר דאור
ירושלם ולאלין דכי אלטריך לארכא לנוא דאשתכח בה
ולרחמי עלה וקרא כתב עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה
ועד אחרית שנה כב"ר צדק ילין בה דבה אשתכחו נגר
דינין וביר הכל שאר אתרי לעתנא דאתי ישתכח בה שינא
חד דרחתי שינא דעתיקא דעתיקין ספ"ר איהו אקרי רחמים גמולים
ואקבלך כינן דאתה רחמים תפו נגולים אלא אתר רחתי ומתנ
רחתי דעתיקא דעתיקין שיהו אקרין רחמים גמולים רחמי
דלא אסקינן רחתי סתם חשום דאית בה יתירא ושתלא דינא
ורחמי ובג"כ ברחמים גמולים אקבלך רחמי דעתיק יומין עכ"ל
ומכאן אתה למד כי עתיק יומין שהוא חכמה סתימא היא

עד כאן זה אלו ואנוכי נבון זה, וגם כי קודם זה כתב נשם..
ובין מקומותא דעיינין לעיל ומקומותא דעיינין לבתר לעיל -
דכתיב ... עינך נאה שוחחותך ועיר אשר נקרא שמך
עליה בכא לעיל ולבושי דכתיב עיניך הראנה ירושלם עד
שאין אבל [illegible] בן יסוד ירושלים לעת הא בכא לעיל ולבושי
לא אבנבי הא לא הא עד כל זה נ׳. שבנפש תשובות בירה
ויכונס לספר ועגור למקומו, עיניך תראנה ירושלם
עד שאין דא הוא עינא דעתיקא כתחום נכולים וכתיב עיני
ה׳ אלהיך בה דאינון עיינין דהלב ...
והתרתק קתירה קשר קנאי אפכי ותשני
כאן לעצ״ך וכאן לעצ״ב דכתיב לבן לבן לב׳ וכתב שלכון
דינא כך עיני נשרי ... דינא
ירושלם ולא ציון כי ירושלם דין וציון רחמים, עיניך
כתיב חסר יו״ד הנינא דעתיקא
קדושא דעייני תרין ואתתקן תר ולבן עיניך חסר יו״ד
פרצים זהו דעת שגופר אבל לספרת הוא לבבך יו״ד בנ״ה פרזקא
עיני ה׳ אלהיך בה לעיל עליש כתה דאחתי
ופתם עיניך
תראנה ירושלם בלא לעיל וכו׳ עבו תיקון כה׳
בא דלתתא ירושלם נוה תעלה
ולעילא לצאת בותו שהוא קה״ה כתיב ישבולך כי לבור נורות
יקנה כן אינו נגד התיקונים וכן אמרו לב׳ כי תלא ע׳ מקמו קט״ם
ושכינתה לתתא דהיא קבורה לון וכו׳ וכן אמרו להתלו ספר.
דעיא התיתנו שנתפסם לנסרונות ע״ן גאי טעמא הסלין
לאחר השלכה זו הם היא כי ונאי א
זה בתשובה וגם כי לספרים מיבם יר תלאפי לבנין למקום אלביש
לשוא תעליא נקש לאחר שכבר נעבר תרינם דכתיב לבעין

שתים קררות וכו' עכו בהשגה שהואך שפו תשתים

א"ך כי זה שפיה כתחים ננושה

כין וגם' נישב ע' הל"א אחרו ורתה לאיפי תשתנית מכתה
רפות צנף הכי לנהם לא נפיר נפורא ואשתני תכתה רפוה
רכפיג תשך פנימה לצאתו ועל רא כניד כן תשתת תאור
תראפו רבר אחר כי תשתת הה' בל"א אלבינו שתים קררות
רפא תיוחא ראהחרב ציה תקרשא לא קיותו שתים לפורצו
רולפין וראו רתיא לרבאן לא שריין אלא לאחר ראשהבתו רבר
ונוקבא רכעד גבר ונקבה לראם ויברך אותם ובנ"ב כי
תשתת תאיש תראפו רער ורעוד פלריק אבר רלא שריין עליה
לרבאן עכ"ל עיה תמרוש יותר לה' הרותה ע' רנ"ן לכלא תנש
נפורא פפוא תיויצו הקומא רר תסאב תשכנא ונקבא
רהפוא ארם תיקתה רבאתרן רבנין נתשי צינרש נפורא רפא
סיפרא נרנו ונפורא לגחתין ורפוא גחנא צעפי תיקון ובכורא
תתח (תנ' כי ינסף פלריק צנו תי) עלם ולא יפיג תנוא ונתנן
בולקרתין עכ"ל ונקשיא לי לנוה ופרינת ננין פחיהה לנשין
כחטא תאו צוכו לתותר ונלע"ד כי תאחר שבא נחש על חוה
לא היה ראוי לה להגרון אך אם אדם כתו שאחר לפרנוק
אחרי תוך ע' קתב ולא אהתני לבכורא לתקרב לפבה רורא
צמפאב פוא לפרה לגחנא ראיפי אשתאבת ורב' ופיה לא נשתה
כן אלא והתן נם לנושה נתהם ויעבל ע' הטוב יכתב לנכרי זה כין
אתן יוננו ואין לי רשות לפרבר לדברים אלו פלא שאמו
ר' צבא אתר נוח לר"ש זו לאו רתר פבא לא צטא ולא לתנם

עניו תם שעורין שתנון
ולו לנויר נשבם לאחרם
רפקונש ינושה אן
// אחותן //

(״רל״ בא״)

מאן אמר תסתכלון למי שעיני נעשו גם הלק ונוין בתשבים
התקנות נסרים · והקורה אחרה סתם שנו
ב׳ אליך לב ולא ירנן חצים תקום לבן נבנה הרשית חסר לפורעים
שעיני תסתכלון לב לנוני שחור ואלום בתשבים חתות הבינה —
שאמת׳ שהיא נלמה אתה כין תה׳ כינא מקמחר תסוראה כה״ —
לגול לפ׳ לת לאירנן כתקאחלן לסטרא דאל מאן סטרא כאל נבורה
הקמה וכו׳ אחריה ישנה בא תקאה. ראשון לכל גבו אבא
שהוא ראשון — לאל וכן זמר— ו
לתשנה לפ׳ לראשית ע׳ נגב׳ נוק ולימין ובשם נולכינא תרא ונעם
א׳ ונון תכתה ין לאלף סתים נוני חה רלא אפיירנו. תי׳ גה —
סיומא ראם בראחרין — — ונו׳ לפ׳
ד׳ לפאי תכתה סיומא נסיוחא ושקבת לאחר אחרא לנה ואי
קיחא דאתחברת ליה לאור גה הוא סוד
נול קמעה כשתהם סור שתן שמן ״
מתברך חסד י״ג וסוד תב״ט ולא צריך סה לנ׳ ט״ל שאנו נעשר
ובוב ואורשת שתהיו בל תנשב מלה אלא אחנ׳ ליה ונפיר ליה
לפארה לבר שישר לה כגל אורוק
הספים לשפקרא ראשית ואמר אחנ׳ לה למי שכשהוא תלובש לה
הוא תכנסה ואמ׳ לפאי ראשית שנונה אלא פארה לעולם אבל
תרשית כתב — — לנ׳ שנה פארה תחכתה
ובל׳ שנה לבנבות שעיני נעיר לא השניחו לב אלא.
לנוני אוכם וסותק בנתשבים חבינה ולכן לא נקיירתא אבל לעתיד
-לבוא ראשון לציון שהוא אבא דביה ונין עתיק יומין כנן ונשה
עינך — — קראנה ירושלם נוה שאנן שנאמינקא ובאן יש
קושיא גדולה והיא שתכאן נראה שתוכרת ביה לירושלם שקחרב.

ס' דין חושבנא קשיר אותן תקופא דתלתא כוחר
חושבנא

תוכו על כלות תבלות ואי קשיא גם שאמר לפתוך כל תבלותא
לוה אשתכחנא לקתן תתלא פי' אחר כל תקופא לית
אשתכחנא. כי יתפקון דינין ורגעים
ונכרותיו נבר כי נם כל שאר פרטי שנותיו פס
כונם כאשר יאמר חשל בקרתוני כאנם נכר לכעסו כל
דינין אתיכן ליה לאו"ר נ' רס"ה תפרע אוכתו וסותקא
ובין תרין נווי יקרין לפו אף ותיתם ותשתית
כתפ ואתיפין דינא קשיא לאלגא רבא שם תפרע
פנא תחש נורגא מנין לפני
נה ואסתלקו לאלף תאנה נבורן ותתפרשן לחושתוי לפותא
לכרווני ביכין לאלבעין ובנ' כוכב חי יתנו נבורות ה' כוכב
נבורות וכנגד לך ו' בגלוף ופנבנכם אלא פכי תמנא כד
איתחברן כלפו נבורן כתגא אתקפי נורכם חדא וכלפו נבורין
שרין לנתהא יחושתוי ותפאי קליין אלף אלפין וארבע מאה
רבוא לכל חד מיניהו, ובפט הבנא כעפים תחושתוי קליין
אלף אלפין רבוא וארבע מאה ותחש כתסטרא גבנרם נכלבו
נבורן קליין תפאי חושתא כבק"ב דור לדור ישבח מעשיך
וגבורותיך יגידו. וכל שארי נורם כא כלפו נבורן תתלבין
ושנון עד דנחתין ללפט פתרב פתתפתבת עד ותשבון גם של
אלף וארבע מאות נ"ל כי כנגדו לטוחנם באלף לנגשו וארבע
מאות איש ונתו, נגע כי באלף נת' הנג לראשונה בם לקרות
לנה נשנו שם וא ישראל לנולם אבל. תש' אתה"כ ותפאי קליין אלף
אלפין וק' רבוא בם גבורות התחתונות וחש' וכלפו נבורן שרין לנתהא
מחושתא וגם תש' וכלפו נבורן קליין תפאי חושתא גם שאמר להלקם: אל
חושתא דנא פקונא דתבלותא //

/ונתקנה //
//

ונחזור לחקירת דאחיכן לפירוש הגמרא חלבר דאחיכן לנויו:
ובנר - - - כלומר ולכן כד׳
לחקק כיון אלו נעשינו על הקרבנות, נירח לי את ריח הניחוח
נח כתיב את ריח הקרבן לא כתיב
לא נסי׳ ליה הכא אלא
להוסיף את ריח הקרבן לא כתיב כי פשי׳ את נחם תריח הבשר
ונשרף מה״ אלא נבנה כשהרגין התחקין והשפכים כי לא יתמן
בחמת הרשע, ונורין דאחיכן לחושלא ישם תר״א וכל דאתאחר
לפי נבנות - - - התחבונות
דכתיב מי יתן ונבנות לי תשתע כי רבן הכרנב
ואין - - - לפם חסר, חחר נוקבא
הענא אי קשיא ליך הא אמר תתרין נוקבין
נמים אנשא גם תתוך - - לחש לאר׳ סוף ע׳
רנו׳ כלות - הענא לא אשא וכן כתב ובבערת
בעשן רבבה, ותחת נוקבא אשא גם הנקב השתאל שהוא
קשה יותר, כ״ו - נפאי נפאי אניתכן
לחרבתא לאשא והענא ואתקון נע״ם
ורו׳ ואושהכם כלא כי נם
לבקב נאמר ותחת הלך שככב והלהבי - - אתטס
לך אם קדם לבין מיטב ענין זה - עיינתם שכתבתן
ועל לס׳ י׳ בכין כחושתא דעתיקא והכל תקום אעביק כאן
הקלתו נגבו כאן פוניעב לאשה דכך תגשב נע״ם רוחא דתי׳ ת
חחושתא לנ״א נאמר שהוא דרך תכתם סקירתא שהוא תלוצשלם
נשבר בם הרין רושין דאלו תן דא בראתכין לעו׳ סי׳ נ׳ נתלא
כשהוא תגשב את הקשעש יורד הרות החושתו עד ישנם שהוא
לנעת כנ״א לפוד בשרא נחשם יורד לחושתו והבגל כינו נש׳ לאר׳
סוף ע׳ רח״ן לבאי רוחא דעתיקא דמפיקין כנגם התוורא סקירתא

לנוקבא דתושבחא ונוק דלא אחר לנוקבין וכו' ואתתן ע' ת[illegible]
אחרו לבריא לתר נוקבא דפרדשקא דתושבחא נפא דהכן לרי[illegible]
ספרא דלנונופא הרין נוקבין דפרדשקא לפי שתוקב דפרדשקא
ירד לנוקבי בחוטם קרי לבו ככי וגו' והבלתי אחוטם לך אחר[illegible]
עתיקא לנוירא לבנאתך ולטובתך ולכבוד פאני שראמך אוליא[illegible]
רוח חחוטמי להבלתי שהיא יסוד נוקבא דל' כי בנקבו נק' הלב[illegible]
לפי שרכב לבו ולעבדת פתיר לנבי לעלם וכין שרוח בחוטם[illegible]
ועל עתיקא קדישא ירד עד הבלתו נק' הבלתו תושבחא נעו' מה[illegible]
בחוטם שנכנס לפ עב' חטם, פן וחנן רעורב לפא תושבחא
תושבחא דעתיקא כתב דאריכא
לאררא ע' רות ועתור כל[illegible]

ונשפיר קארתר קרתא אף כל[illegible] – – תשבחת דברי בר פלונפא
ובלא אם לך פלונפים ירוק בוא כובד, וז"ל דכי קאחר
ימה אחר לטעם שנקן אלא שבוא ונפיש יתר חראי ואחר ותחר ניחא
וריחא שבא ובין ירוק לבל פך ורי שנאחר כתו"ש
אמי תחר עקבא הנוא ותחר נוקבא אושא אי נת[illegible]
קסבר ר' שתעון אנון דאשף לפ ימינא ונשמאלא שאני תושחא
דכתיב כינא כי כשחו כן בוא אף ואם' דלנונופא הנוא הלב[illegible]
שלובין תקקין דנוקבוי ע"פ. ניקסל נו' נשמן הולא שמורה ושמיר
ושפן ואתה"ב חבונו ובזנפר דגשיר פשירים קף ח' ב' אחר ונשמי[illegible]
קאחר ובכי בוא פא לחרב כי כין נדלא אחר ובכי בוא לא[illegible]
סבירא לה ותה דאחרן וירת לו את רית בניחוח שקשא ל[illegible]
כמו בתו"ת
כי פיה לו לותר בניתם או בנות כתו ונות מאורבישם והיק נשכא
בתוך רתך לשבי ניחוח על ניחא דקב"ה וא' ניחא דאורבורין לתחא
ונתא שעם סנור וז"ל ניחא אתדבמתופא דר"ע ז"ל סקב"ה
ויקרין ססרין

הססרא דקב"ה

ותסטרא

ומסייעא תנאי, וקשיא לי למאי דאמרינן ניתר נוקבא דאמיק נפיק
הכנא וכן האי דכתיב שלש לשמו יצא כשהן מנומר חבשי ליה
ויש לומר כי הוא אין לו נושן כבגד חותם אין לו אלא שמתחתונים
חנוים נושן כבגדו לעשיהם וכו׳

ס׳ תל תרין אורנין לתשמש טב ובינו כלומר יחינא
ושמאלא כתבו.

וכינא תיבו לא דחיין אנשין דתם. תנא תקיפא וסני וסכנא
לאו פכי גם שאמר והרויפו סלקין לחד כלומר דסבאל
שבועבם חנש כו׳ — — פרין שבשמאלך
ונש נכתב לפני דיספגניה ונשוית לפבנים ולא לפולא ולפנול
לעניים דאמרינן לשל לפי׳ יא בשנין הרי לקרי נוני ובסמרא
בלנשותא הנא דכנא עקימא לתשמש טב ובינו נכן לאר נו׳
דסא בתמן דעבר דכנא לעקימא מינוש לפלם פתלרי שפוא
סובב סובב פולך, דכתיב בספ ל׳ אנכך אנכך חנא
חשמש וקשה לפב — — גו ראיה לגנולם
אחא לך דשנון הרי לקרי נוני כתחי וכינא כותייא בנויין ונו׳
כשאמר בספ ב׳ אנכך עני לקש פיתנית ותנקיפ כשאמר
בספ ב׳ אנכך ונשתנו. אך דברי סנחריב לקש בשמאלת ואכ׳
לנ חשום פא לא אשריא ז״ל שבאשון פיא חרשני קרא לבוריא
כי לעניים תכבר לנשון כבים תקם נוניך שדעגים לנשון יחיד
תשמש דקכויפו סלקין לחד פכי נסי׳ אמרינא לון לנן כוליה
לנשיחין עקימין לנין דיקעבב קלא
דכל תלא דשני ב
לנפילו לאו פוי לתכביקא נשב כי אקם
מנוער אני תשרים מנשמני בא אסר לאן
לא משמע לישר ולבן אחר אוקו תכם תפין תקין דרבנן תאם —
אך שוא תאכפין דנרמין חלאכים ובאר ע׳ דסת שיך —

וזהו אלף רבוא צורין מצריפין וקרמין דפלין לאלין אורנין ולהו
אפקרון אינון ה' בכי נרם' מאי קול אילא בכא בן והלג
לרא בכא קול וקשיא לי — דפא
שכא קול הקולה שקלו משיר לחרר וכו'
וקסבר רש"י שאין זה מטוב קול כי אמת' שאמר מרור יפיה
מלוני לא קרא בקול קול ורבור שכא קול לרא ומשני אלא
ולאי וכו' ונראה שהוא המפרש בפסוק כך אמת' שהקולה
לברור בלבר לא תעלה ולא תוריד פטוב ופיוסר ונרד
חסירות היא ויאמר להתחשבה לא הקול אמר' עשיר מן הבוא
וקולו לזה ומיס ימשך רעה כבה כי נוף השמים יוליך את
הקול יוליך את הקולך לא נאמר
אלא הקול גבו הקול הנברא מן הדבר שהולכת ממין
שהיא לריה רוחנית כמו וכל העם רואים את הקולות והוא
לא אתכוון ליה כוחר לא תיבעיא אם קול לבוונה
אלא אמר' שילאו הרברים המה נולא לבוונה
והעמים הני כשנה שהלאה תלמי בהלוט ותתקיים ולבן אכ"ל
אל ימתח אדם פיו לשטן וכו' תקוני ע' הס"ה אתרו ותהכא נמקא
מי רותא תסאבא לאוקרי אריריא וכמה עלמין נכבן עמיה
וכל אינון לעילא כולהו — קיימי ולהו אקרון אוררי יום
כד"א יקבוהו אוררי יום והאי רוחא וכל אינון דעימיה כולהו קיימי
לגבלו דהיא תלה כליית לב נש וכחיה לדינוה ואלין מתערי לגבי חיויא
לאוקרי ליוקן נחש עקלתון לין לגשקאה ולאיתערא לוטין עלמא כפר
יקבוהו אוררי יום העתידים ענכב ליוקן ואלין אוררי יום נלוטין על רגעי
ושעתים דיומא ונטלי אינון מלין כליית לב נש וכחיה לין לדינוה
לין לאורחאה ובהאי תלה מתערי לגבי נחש עקלתון לאוקרי יה
ליוקן לין לקיימא לה ועל אינון לאעבר ליה יומי ולא נפיה בכביב
ויקלל את יומו וכו' ובמ' תנחום ע' הנ"ה תלת אינון קנת' — ן

ליה

ויש לנרמייהו, חד מאן דלייט נכתים, והניין חד מתנא ואתפסק קרים
לבר עש ובשעתא דלייט נכתים פסוק מתנא ושבעין אחרנין
במתנן התוקים נשין בפוק תלפ ואחרי אתן סלקין לה לשולא
וגיינן לה ואיפו כניק אבקרים על לעבור לה ואינשים לה בפוק
הלפ מאן לך כב תחשב למהר אם אין מחני נא תסתכך אשר
כתן ואתן לאחרין לזנך ישראל וקב"ה עבד רעותיה עם כל
לא לא אשקיב תשנשא דלא אכבר צמ' הלוף ואהחת חקרת
מאן לן רב תכור ולבא לאמר אמרתי אנשרם לככי מחשוא
לשוני וכו' חאי לשוו רשע לנכי פסוק תתנא דאתפסק על
דא נושא בפוק חלא לאבאשא לבר נש וכו', ובמדרשה ויהלך עי'
שם קלה עריקייא אפילו דלא אתכוון לה כיון דנפקא תפותיה
נשא לה בפוא"ל פ"ר ותקשרן לה לשנא בסכנה ורואה מיעקב
עש' תתבקשו וכו' לכרסי' לקוש ובן לקין התבקשין נראם ל
לקשין "

(" רל"ז נ"ז ")

וישמע ה' את קול דבריכם סופיה דקרא ויקלוק וישבנו
למהר ויש אמר לה' ואמחן
יזמסיים היטיבו כל אשר דברו וכו' שכאן אין בכונה שלו דאי
לא אמרים לון לאו לגוקים דלותא פיין דאמרי אשנש'
מי שאין המדבר אין פקב"ה
שומעו נין כחב ולכשם אל ה' אלפי אבותינו וישמע ה' את קולנו
ובמ' ויהי נו' הלך אם לא תתעברין להחא לא תתעברין לעולא מאן
לנעל. נפו סנבלתון שר בפנים בקושר כקרים לקונו כך
אחרן לפרכש נשם כרות על מ' ניחוק אלהים ובריה
שחומשי תורה, ובמ' חיי שרה נא"ה שיר שהעושה התורה ה' אין רפאי
רנא מקבל כל צלותין דעלמא ופא תנין לעבדא מינייהו עשרה

שני לה לרישא דלבין מן פעולתיה דכתיב לכפות לראשי לבין וכו'.
וגם' לעיל ע"ב סגלתין קשיר כתרין למארי מבשמה—ין
דלעילא בישראל, ובמ' ברוחא ע' רס"ג אתרו אבתריאל דקשיר
למאריה ובמ' ויקהל ע' ש"נ וסגלתין רב תתנא יקירא עלאה -
דכל תפתחן דמאריה בריה אשתל לבריא לואה לון שבעה פיכלין
וכן אתרו בה' פקודי ע' רל"א ובמ' תנחם ע' פס"ט סגלתין קושר
כל עלמין ונגיד לון כתר בכי נפשי ואתיר לון לבתרא קדישא
ותלא לון מרברי תמלה קאי ונפקי מיא
עשרת לעולם נרישא דתלבא פוא בראשי שנתלא על " " '
ס' תפ, תפלת חלל: דרישא שנבכם בתות שפוא קו ולמ—
ותשק מים, נחל כריך לחלבים -
ס' יו' כניב ונספרת לבנו כריך—, - — כרותא
אורנין אנן חלבשין ניכבתי תשם נחורה אלא חלשין כו.
יכבה אש לור וכן פוא אותר אלנים כריפ'. ובנין כך
אתבדחין לון טב לבינא, כאן חסר תפש נברו ותיך
ישעם לאכול ת"ט - לון דאתעבד
החן עלא עייל לצפיל ג
לוותבא ועוד' ישעם וכו' ק"ז דתבדנקא
דתושתא ותתקן וכו' ונפני — - קלין
כלא כראמרי אינשי - תכתה קניה
חס תחרם, וכו'. שכוונתו - לותר שכל נמו כגשיר הלל -
לאותין שפרי חסר ונלת קלין לתפתפ ונברה נפא קלין לבינה
וה"ה ניסור קלין לנוק ופתוחין אתכליון לאורנין פא כלא קלייע.
לאורנין ולכן את"ל תכשו נותן לו כחי כלו פ"ק.
ובנין כפאי אורנא כבינ' כין, לא נלי מין ואינון
דעקוחין
לאורתיפו ובג גם מעורש לתסרונם פתקונים דף א" ב
יג'

עוד לפי סבורת המכונין כל נשתרין לאמיריקא ואנשי הודו
ואחר לפי זה בשער ל״ה אמריקא יבואו בו, ואמרנו כלא אמריקא
אקלימין הרחוק, עוד נשם לארץ נ״ו דין דאוריאפא טפירין והחיות
דלא יקפיין תנפון דשינויא ובה׳ קלושים ט׳ קס״פ ואתק נשור
אחרנין דנין נחשים ועקרבים ושרפים דעשרין בפונטוס דלאו
יימא פתן תאן דלאו איסו דאני לחיעל יגש לאו כל חייבא ב
עאלין לדין דאוריפא ובני׳ תאן דנשפו חייבא וייעל לתנדע
דין דאורייפא כתיב תאכי מדלה דאמקפיאו תנך נאתלה נחשים
ועקרבים חיוק דשנוף אפיין ותבלבלין התשבבים דלא ישל לאחר
דלאו דולה, אבל תאן דנשפו שוב דל אילין שנין צשנון לחירדים
וקשינר נשפה סנינר נייעלון לשוב בפנים ויתרין ליה תרבצ
בא לו נש שוב לאמיק ירא שתים לעי לאעלאקרחך ואת לנא
פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה, בפוא טוב פנים ייחד
לון שבחו לפי לפאי תרבעא דאמקרי צובבפ אן לפאי תרבעא דשפי
תשובה כל צדיק יעול כמום דבנא גיליס וכוא רתלה חחת ו
שערים ניבא נף צדיק שותר אמונים וכו׳ ונתקרב לרקיעא ו
לאנף דין וכו׳ תלת ל׳מאקבבה קאי כי הוא בתולה סולו לאושר
ישר לעיני בכנוב כי ה׳ יתן חכמה מפיו דעת ותבונה ולכן פיה
כור אומר נא עיני ואביטה נפלאות מתורתך ואחר עוד בברכות
לאחוק ולחבה לאותך גו פיא חכמת פארך, אבל חרתי דורב ו
אנס מאתיים גם ולכן בתחיקו תעליה דרכם ונק׳ אתרו לחסרונות
בגובר כפ׳ יתרי לעק ס״ט לפה בלשון, לבפוא נתנא תחר תתקין
ישראל תחכמת קבלת תשפ ואהרתקה נשפי חוניהן ובבפוא
נחנא ונרב לבן תבנים לרחק על פיאור נתהא תרקבין לקשרנא
לון ולאתקתלא תרתא דישראל דצשון דחים תנוע ריבבן דאשין
חייבין ובלדו על סבה דבפוא אור דאמתר לבה וירא אלהים את
האור כי טוב, אור דאורייתא דבוו יהרחקין חיינה דור דחשב

ודאי ונערוקים הולכות על יד פיאור שלין באוחות דאנון עגב—
רב וכן כל אנן אנחין דשלחא התיישין עליה דישראל לאשקרא
לון תן שלחא וכלא על סבה דסבוא אור עב. דנטרי אורחא
בכא״ דרך נבר לשלחא וכניב כי. פשתיק כל.
לשר את דרכו והכוונה שלא תשא לאות לריק וכל״ לב יפה
לרך כל שישר אות לריק נראני שפרש אם בא תעשה לי״ו
כמו יוסף הצדיק וכבש את יצרו ולא תשאע עי הוא פראני לסור
לו עשה נבריות הורונים לכיתו ודאי נאמין רוח כחו למקום -
נאמן תנן וקיים גם מעושו אבל רש״ - - תמבר——
נרונו מתקום פעמים: כן וכר הימוק נשאתיה לא
אקדבן והכאן לחבן שנשתות
הצדיקים חרבקים לנוסח דקב״ה וכן אחרו לבריא לב׳ -
ויתי, רכן עלאין דחולבא קדישא לב׳ כניבה יד לא נוסי ליה
כן - - - עלייהו כתיב צדיקים
ירשו ארץ ״ ״ ״

(״ רל״ה נו״א ״)

ק׳ תו אנחני כהרין הקרובין דבוסמא לאר״ש. רפ״ב
המבש תאי—

הקרובא דבוסמא כרא״ כשבונה בבשם ולא עבונה וכו׳ למרב -
שחונה בבשם גן פיא בריקוא אבל בפנים פם כשבונה בבשם
תאי עבונה בבשם יש לה פרחים ושושנים לבנים ואדומים רק
פנים תיוורי וסומקי, ובשלשי תמ׳ לבנונותא אחר המותן יומין
כוורדא, וכן אחרו גם לאר״ה ע׳ כס״ן וע׳ רס״ו פני הרין המתו—
כג לבוין תפרין סטרין תנפירו דהרין הקורון רגע״ן אתחשן—
סומקא ואפי תיוורא וכו׳ כ״ל כי חלבר פתוחים פרותקים י -
למנו תקוה לבן ובאר״ ע׳ רנ״ן אחרו תם תרוח אם כלול לתלק

(מנין״

גוונין ד׳ הקבלה הרין תמונין לו שיפא גוונין ט׳ לבן ואדום
וירוק כחול על תה כאחינא לעיל ס׳ כ״ב ספירותא
דפו הלא יורד — חבשאר פאיברי — —
ודלא הוא ספירותא כי דבל מדוי איברין
יש רחמי ודינא — — כבתנא לא״ר ע׳ רס״ט
כשם דאורא כא אצמין בין טב ובין ביש כך כלא דבנ״א מית
ססרא לטב וביש ודינא ושמאלא רחמי ודינא, חיוורא וסומקא
דל חיורי וסומקי, ספירותא לאבא ואימא
חמורש לעיל ס׳ כ״ב — — — אתסנא לירק הרין שאלו
עשרין תון כארוך סוד פרעה ואחיך דין ואמצעי —
תון פה כאריך ופום ס״ל שלא — — יוכל לקבלם כחה —
תרסי בין חיורא לסומקא, ולפי שמחוור רחמים —
ופסוקין דין ולא קרבנה אליה
ואתכליל ביה כמרא דאותם פתרסומה שבין חיורא לסומקא
פוא ירוק כחול דסיין בין תרי גווני ספירותא
זרעה דבלא רה״ו לגוונר ובגה הבין חש״ב דב׳ הקריב. נו —
מה״ב קרא — חבלינא דקכרינותא נפקין שב״ב נלקתין וכו׳ עד
וחד נילין מאלין לגוונא משקרי איש ולא איש דפא כתיב איש תם
וישר איש צדיק ואיש -דכבא איש ולחמה כתיב דכולה דינא נב״ב
כנגד דלינא דקכרינותא שבוכירו שם תמונים שם פנג׳ דבל
סגופו ואם תנין דאשכא אחריקי לגרסי׳ דב׳ יתקווי נתנו קית נאי
לאו אינסי דלינא דקכרינותא כשחיר גונין ובו׳ אלתא אשכא אחריקי
דלא שחיר גונין ופיא חלתא סומקא בוורא ופיין יסוד אשרא
ופיין פאי דכבא דאתיקק שב״ב דינין ותק״ג. איש ולא איש לפי
שאין יעקב אין איש קם יושב אוהלים הרין רחמי ודינא אלא כולא
דינא וגו״ כאן כ״ב אשקבת ספירותא בבלא וסומקא אתקבלט
לאנפין ותפיא על חיורא ובכין כלא

אשתכחת לדינא וכו׳ ופי׳ עלפ״ב דף ל״ס לגעמהא חשב
ששם דף פרינו חיצוני לעק בבריאה
להתלבש באצילות ואין הדבר כן כנכבר הפירש׳ עליו לקונטריס ש
שקראתי אחרי עשום הן ותהיא על חורא, לפי קליא
וליא לגא ולא לעתקא, ודנין
לסבראתא דל ודנין לספרותא ית״ל דהי שנוי מבין מודים
- - על - - - בתאורנות בתקרחנות לבוא
לעולם לטוב או לרע, תארי הריסין תלאכים של דין תתכאן
לפני ומי שיתחכים לאורם עי״ז
מחכים לון, תלמאן לפני ומין כנ כי תחכאן
דל שאינם עושים דבר - - - עד שיראו לצ״ין
פאל אבל תלמאן פם כתוב שתפארין לעשות אותו דבר כמ״ב
ריש פ׳ ענש ע׳ תנ״ב שלין תארופון דרינן דתרוה כלפון לתעבר
בפוא דינא דאתהפכו עליה, דלא אתהפכו לבמא ומנא כל
סנהדרין תפלון לבושים - - לבני
שערין אורכין כחוט של דין פבי נרפי דונחא דרבות
- - - לדיקנא עילאה דעתיקא
קדישא לפאי - - - - דיקנא דעגיר אומין
אתרתי ע״פ תבין לתט 1
ותשלב לפי יד קליסר - - חבושין דחושחא דרבותא
שבא תלין לדיקנא דתרלא יקירא דא וכלפו נתקין לגא לאהימא
כלפו אלא תשעה תיקונים וכו׳ ושם כתבתי כי י״ג תיקוני דיקנא
סוכם י״ג נתי שתן ומרות של רחמים שיוצאין תפבולינא דדל״א
שתירו לפאי דיקנא לתשעה תיקונין גו״ז לפי דתעשתא
ט׳ אשקין לנוקא
אוא״כ בתו כב׳ תיקונין לגא ולבן אתר לעולן לפי יד, וכלפו נתקין
לגא וב״אר שם ע׳ כפ״ב ופאי דיקנא

ועלחותא

שליחותא דמזלותא ושפירותא דכלא אתתקן בט׳ תיקונין ובשבחא
דנהיר דיקנא יקירא דעתיקא דעתיקין דהאי דיקנא בלא נימין ת״ב —
חבושין דמשחא עלאה דהאי דיקנא דמשתכחין בה כ״ב תיקוני
וחיוור נימין כ״ב אתוון דאורייתא קדישין עכ״ל. ודרין מתבדרין
כולהו שערא אוכמין דדיקנא דישראל סבא
הוא גם עוד שם בזו׳ - - יסוד בקשעה —
תקונין אלין נוכין ונפקין ט׳ מבועין דמשח רבות דהפוא משח
רבות לעילא ונחתין לכל אינון דלתתא, עכ״ל, ואמר דהפוא משח
רבות לעילא וגם אחר דמשחא עלאה דרתין לתא דמכתבך·
כי י״ג תיקוני דיקנא סוכם י״ג נחלי משח שיזלאין מבוצינא דרישא
דלא אתידע ואחר ונפקין דרתין שיזלאין לנהרי מחקותן ו
ומשתכחין בט״ה, עכ״ל כי נמצא שם בזו׳ רס״ב כי נחית מן דיקנא
יקירא עלאה קדישא סתים ושמיר מכלא דנחית לרישא דלא
אתידע ונפיק לסחיך לבי משחא דרבות קודשא לדיקנא דזעיר
אנפין ״
ס׳ הלז תיקונין דדיקנא אוקימנא לעילא והכא לעיינא

ותיעל בלא כסותא ולנלות מה שלא גליתי שם, ואני תנחמו
י״ל בתפרש - - ישתעשעו והרבן בטוב נחלתי ואירא.
נחבונתי לאתערי ורעיוני נסוני אחור יבושו לבשת כי תיפוא לב
אשר עבר את לבו לדרך לסוף דעתו ולהבין סודו ועם כל זאת אחשך
פי מלבקוב בתעוש אשר ע יבונני בתלתר אנם דעת הש״ כי כל
תיקוני דיקנא דכ״א בם תתיקוני דיקנא דעתיקא קדישא כן תשעה
מה דלגעווקא כת״ שנו, עכ״ל דיין חבושין נבינין תתפבש, אכבע...
בחור עסקתיו, קשעה אשקיין לנבא עכ״ב. פני שאמר כי תי״ג
תיקוני דיקנא מאריך אנפין לבד נשארו נחורים לבעלם כי —
ינוק תעלקם לא יכלו ולא נעלו לחוט אבל בקשעה באמרים יורדין

להם להשקות את הגן שהוא נוקב' והדלת משקיין אתה לתוך
כי הם שכנגדן למעלה בפ' ה"ן כי י"ג תיקוני דיקנא .סוד י"ג נהר
שהן אחת וליב ובאד"ר ע' כמ"ש י"ג תכלין אתמשכן בבא ולבו נתקן
מי"ן מבועין למשח רבות דתיקוני דיקנא דעת"ק ועוד שם ע' כנ"ל
בהוא משחא אתתקנו י"ג תיקונין דדיקנא קדישא עלאה ועוד
שם תקונין דנ"א מתקונין דא"א אתתקנו ואתמשכו תקוני תתא
וחכאן וכו' ואוקימנא בעתרא קדישא שיתא אינון תשעה איקרין
לא תלאתי גם שם וכו'. שהם שיתא השחות הנז' לעיל רק שכו'
תשעה עם ג' צדדי הן בתק' ההוא נלולא חדולינא דקדרינות
ובאד"ר ע' רס"ב תוסיף
ונמיק הדלא דאודרא דכ"א ומ"ש ונמיק ונמיק שני פעמים הוא
סוד נה"ל בראשון ה"ל שנתלבש אריך בהם וילא יסודו תוך היסוד
כמענו לפיות בלא"ט לתוך ואולם ונמיק השני הוא סוד אחר
והוא סוד אחלצוף בתוך שאמרה בלב לרופה בשיר השירים
וכן כאן הכוונה לומר כי יסוד אריך הוא כתקן וילא תתומד
תלא רעת חיים בקמתו ובגבורתו ישיש כגבור לרוץ אורח והיינו
דפתיך ליה וצ"ע דכמש כמשין בצירא, בתחות שנברא -
דרישא - - דתחות קולין רבו
אורין שם - - - הוא רעת דגניר ושם
יסוד דא"א - ותכאן ואילך להבין כדי צריך שתתכבר בסוד
הגדול שכנגדן למעלה בפ' ל' כי שני המלכים שבז"ו מתקדשים -
בכתר אחד שהיא ה' ראשונים שבשם , גם הסוד הגדול הזה שני שרת
בפ' כ"ן והוא סוד המלכות נכנעת בחברתה תו"א דנמיק קרינא
שיין יסודו נהוייא נ"ל דנסי' ודתויא ח
תבונתא - - לתבנתא - תכרה חקוקה אתמשכא
המתשבת ויולאה תגעיר לצורך הבוית
ואתכלילת תגחונת אודרא דכ"א יסוד אריך והוא הנלתא נגה
הי'

מ׳ פנים כשאריך עם כל הה שבפרצוף הזרוע עם חס״ והתלא.
אור זרוע ואחכ״ צריך אותו לקבל החס״ כל. הה שבפרצוף לסוד
מלכות נקודה לבדה. אך אותה אות הזרוע עם אבא כי שלא
יפסיק ביניה ובין חס״, אבל הזרוע עם אימא רבא כבלתי הפסק
בלינא דקרדינותא גם עם הבוצינא ואין לנקודה כל סוף.—)
שבתוני חס׳, ודע כי גם תוס׳ התפונים דחס׳ פם לובן נחסר לנגד
הה שלמטה חתנה כחש לגבל לס׳ ל׳ ובסי׳ יוד׳ ואין עוד מעלה—
ופירוש שנעשה הבוצינא לאותו המעברין כחים פעלונים עם—
מחים התחתונים על אותה כמים שמתעברין ביין, ואחכ״ לגבר
בצורך מעשים שהמים נעשים על פיו והמעתים להפך כמו.
בלין נפתח. עשאן ונבקק לבאורה נראה קר׳ עשאן ונבקק אבל
אין לשבושי - - בספר הסברא ז״ל שלבן אחד
בלשון נקבה לפי שמאריך עשה תביט תביט ולא צריך, ואעפ״
שיש אחד עבין יותר נכון. לומר כי לכן אמר עשאן ונבקק ברמון
כי גם הבוצינא נכנסת ויוצאה לסוד אותה כתו הבוצינא וסוד זה—
כבר באורתי לגבל לס׳ כ״ן ז״ל שם וזה שתקר ואמר נעשאן פוא.
סוד גדול תאר ופוא כי יסוד דאבא עם יסוד דאי׳ שבפרצוף כבר
אמר נעשאן לסוד זמן כמפורש אבל יסוד חס׳ שאינו גלוי
ויוצא פוס סל׳ ולא עשאן קח״ל נעשאן כי השמים שלו חיפא בגלות
חעש ונכנס מלכות במלכות ג״ש אין מלכות נקודה למבראם כחלא.
ניתא, כתלא ניתא שהוא הבוצינא פוא ולא, כא מבחות תכוין ב
נקודה עב״ תשס, ובמפרדונות הגופר לב׳ ואחתין לכריש קו המדה
אחרו וחנותתא איקרי קו המדה כל כי לה׳ נוקבא דאריך עם לשם
בוכו ותעקה נוכל לומר כי כתו שנק׳ קו המדה כך נק׳ בוצינא
ושפיר קאמר עשאן ונבקק ולא קשיא ולא מדי. ועדיין יש כאן סוד
אחר פוא כי לפי שיסודה קלר לכן אמר עשאן ונבקק ולא אמר—
מלקא ונבקקא ובכן זה ואפרתי ז״ל ואפרתי, ואת״ מק סוק—

איך היתכן כה״ז תה שהקושיא דדיקנא דא זעיר לא אשתכח.
תיובתך ועוד זהו שאמרתי בקושיא הביאור נעקרה תעקרה
לפי שסוד הלבות נוגעת לתבררה לא נתלא לשום תקום אלא לאחת
ועם כרי נשכל בישתנו. ביורר תמ״ס והתקבין זה״ס ימשך לאצלות
שהיא אותא, ועוד כי קושיתי הוקם לפי שאמר נשכל. תיקוני דיקנא
גו בם התיקוני דיקנא דעת״ק וכרי ועוד לפי כתשקנא (ם יב —
הבעיקא בוא חד לחונבר נוקדין אלו חים התקונים דאיתא
וחד לרחתי וגו׳ - - - בביזא תיוורא דנקטא.

מלשלא כתב דאוקימנא לזה״ר ע׳ רס״ן

ס׳ ת״ח לגבי דיקנא תשעה תיקונין אשתכחו (בזה״ר ע׳
רס״ן אמרי)

זהו פלוגתא תשעה תיקונין אלין אשתכחו לדיקנא דא ובנה לא—
אחרת שיש לה ט׳ תיקונין לפי שהבנתם לגבר שהין תיקוני דיקנא
דעתיקא קדישא ט׳ תהם נתלשו כאן, ועו״ש שם לנו׳ רכ״ב ושנה—
תיקוני דיקנא גו׳ תלין לך פתחין דתשתכחי לגו״א ונתהין תעתיק
יתין ונפרין לגו״א. רבוון עש״ה הוא תלת אינון, שיהא אינ—ין
דתלין כנו כו׳ - - כתב שנ׳ נוני
בעין תלין לך תמין כתו״ז לעיל לפי׳ תא״ו כך תשעה תיקוני
דיקנא גו תלין לך פתחין נ׳ תיקונין לכל תות לפי שבכל תות יש
נ׳ לבחי׳ יחין ושמאל ואמצע, וביאור זה הנה פרעת הוא תחון.
דארך שהם ג׳ בחינות ובחי׳ אמצעית מתבררים פרי נ׳ בחי׳ ובן תות
תבינה הוא כלול מחכמה כדהבין לה׳ ילירה כבן לתבנה פרי ב׳
בחי׳ ובחי׳ אמצעית מתבררים פרי נ׳, וכן תות הבינה הוא כלול —
מחכמה לסוד ותכם לבינה פרי ב׳ ועם הבחי׳ האמצעית פרי נ׳.
והשנו לבחי׳ אלו נ׳ תהם יחינית, ונ׳ שמאליות, ונ׳ אמצעיות, נ׳ הימניות
שהם כנגד חכמה לחין בחנים, ונ׳ השמאליות שהם כנגד הבינה
השמאלים ונ׳ האמצעיות שהם כנגד הדעת לאמצע הקו לחשב התושם

וכל

וכל הנמשך מהתחת בסוגר עד הקצה וכו' הבין תוס' לעיל שיתא
אינון השונים איקרין לפי' תי"ג כי שתי לחי' הן לבד תגח לעצמן
התוונין פרי שיתא ועם הבחי' המתברכת כל שתים תפס השונה
איקרין ורהתפשטין לכל ונמצא תכאן הבין כי תיקוני דיקנא
ואחרין — אין הבדלים בפשטן אלא
סוכם נהלי שהן שנמשכין מהעולם להשקות את הגן. הקרובא
לבוסתין להנים קורא כן קלהתפאי סטרא
והלהתפאי סטרא — תפורש לעיל
ע' רסן, — ודקיעבא לא נפיין ודיקירותא
דדיקנא כנו כל כי הזקן נק' — כבוד והדר
כמש"כ כנ"ל הדרת פנים זקן אבל הזקן הנמשך לתוס
תפתוחם וכל הנמשך לתוס תסגוסר שבולת הזקן נק' יקירו
ויקירותא או יקירותא דדיקנא לפי שהוא הוא עיקר ההדר
על שבורא כ"ל על שבורא דלבא שהוא הקצה וכל הני
שיתא וכו' כ"ל כי ששה התיקונים
פיתנים והשתאלו — לאום ומתחברים ונשמלים עם התיקונים
באמצעיים העיקרים דהיינו יקירותא דדיקנא כי בכל הולך אחר
העיקר ומכאן סיוע גדול לדברי שכתבתי לעיל לפי' ית' שהות
הרעת הוא היותר גדול שבתוחין לאינון שנורין דקליין מי' עד
שבורא דלבא ומתפשטין לכל — ונמצא
אי אשיתא — תיקונין שלאין קאי קשה
דהא הנא ליה חדא זהנא ועוד יקשה כי ו' התיקונין האמצעיים
הם כנגד הרעת שהוא מתפשט לכל הגוף יותר מתוב' כמ"ש
לעיל לפי' ל"ז ואיך אפשר שכאן יאמר לפסק. ואם אחלב היקוני
דיקירותא דדיקנא קאי קשיא כיונא אסיתא דהדקנא כיוצא שיתא
אינון דקליין ומתפשטין לכל ונמצא תשחע שהן הנשארים אבל
מתפשטין לכל הגוף ודנין דהני תלת תיקונין האמצעיים

ראיתי ת"ל אינון פי נפשי מן המצר קראתי יה ענני
במרחב יה ל"ז ל"א

אירא ופרי — — אלו ו' שמות של התקוני האמצעיים
ואח"כ של התיקונים סיומיים מה ישנם ל' ארם ל"ו
בעורי ואני אראה בשעתי ב' שוב להוסיף לה' ו' וכנגדן
הנשמתים חבשות לארם א' שוב להוסיף לה' ד' חבשות לבן בנביים
ו' והכאן סיוע גדול לדברי הכוונן דגול לס' י"ח שפרעות
לתולם תחו"ב ולא כברת"ו אפ"ה שכתב שרעת כגעיר לתוס
תחו"ב שפרי כוד בתחלה תפרעת ואח"כ תכתם ואח"כ בינה
ואיכא לחידק לפאי דקאמר ובנין דהני תלתא אינון דיקירן
דדיקנא וכו' כמאי דיבוקיים

דהני ו' דכתיב בהו שתא קדישא וכא דשבא כתי תלת
אחרנין דכתיב בהו שתא קדישא ובתיכון הוא דכיין דבוקיה
שהם ו' שמות דלוחים לבד א' תבן תיקונים אמצעיים שם א'
תש"ל של שמות באחרים שהם לסיכון ושלושת התיקונין סיומיים
אין בשלושתם שם גן וכו' ו' הנשמתים שאין בשלושתם שם ופרי
גו ראשה אחרת על מה שכתבו דגול לס' י"ח שפרעת גדול תחו"ב
שפרי ו' תיקוני פרעת שלושתם בשם כאחור אבל במבתה שסיא לתוס
תפרעת אין רק שני שמות ואלו הם ל"ו ל' בעורי ואני אראה ב
בשעתי שוב להוסיף לה' הראשון נבינה שהיא יותר לתוס
במרכזה אין בשלשת תיקוניה אלא שם א' והוא שוב להוסיף לה' הב
ונעש"ל כי עדיין יש כאן סוד אחר אלא שרש"י תמצא בקוף חב ו
והוא כי י"ג תיקוני דיקנא דאריך סודם ו' פנים דנתינות ואני
אומר דנתינות לפי שאין באין סוף שמות ואותיות דבהון סוף
תבק שני דספרא דצניעותא הוא תאן דלא אקרי בשמא, עוד שם
בריש פרק תניני דאדרכמי סתים בזהרון דלא תתיישב — ו
באתריה ואינון בעתיקא וכו' שכן לתולם תתן לבן אמרת.

// דותבניון //

רותכות. ין הויות אלו הם צ"ו לאדם קדמון וא' לרישא דלא
אתיידע וא' לגלגלתא שלו. וכן הויות יש י"ב אותיות עם הכולל
הם י"ג נה"י י"ג תיקוני דיקנא דאריך ואולם לעשר לא נכתב
רק שתי הויות שבהן ח' אותיות ועם הכולל הם ט' כי ההוי"ה
דאלף לגלגלתא לא נתפשטה לחוטם ועליה אמרו לספרא
דצניעותא כיש מ' שני אבבע לחוטמי אסתכרו וכו' נירונו כי כל
ההוי"ה היא שני גוונין זכר ונקבה וה' זכר ונקבה ולכן לכבוד
לאו הש"עם תיקונין אלו לגבי הדמון לפחות ו' תיקונים כנגד
הוי"ה אחת לשני פסוקים ואלו הם. הן בהלכר קראתי י"ה צב
עננו לחרתב י"ה צב"ב ה' לא נורא ן' מה יעשה לי אדם ו'
הרי הוי"ה א' וכל גוון לפסוק לפני עיונו אחר ה' לי לעזרי.
ואני אראה בשונאי גם תיקון א' כנגד הבתי הכולל שני ההויות
ולכן נכנס לאתלגע. אחר ו' תיקונים אחרים לשני פסוקים ואלו
הם. טוב לחסות בה' מ' מבטוח לאדם ב' טוב לחסות בה' נ'.
מבטוח בנדיבים ו'. הרי הוי"ה שנה וכל גון לפסוק לפני עלמת
ונחזור לתיקונים והא דאוקימנא לאידרא וכו' הוקשה ל
חריפא ארידיס כו' - כאן חסר מן המחבר
עלמא לשמוע ושם מ' חקתי המחא דאורנין ועוד כי כאן אחר
שהרעת לתעלה התוב וכתב מ"ש שם ותחייב להפך ונהלא
סותר כל מה שכתב והרי כי שבעים פנים לתורה ומ"ש שם סברא
היא אבל האמת מ"ש כאן כדהתבש ואינו הכי אחר כת
שאחר שם לעשרא ואוקים לשירותא דדיקנא
חסר עולם אחד - שהדיקנא היחון
המכתה ולא הפרעת כתו שאמרתי אני כאן
חסר עולם המכתה נק' כן כמבואר לעיל בס' ט"ו דכבי"ב לף ב'
מקלם וכו' הפסוק זה לס' לעולם נקטיה כולהר כולו וכאן כ"ב
תנה' כן סרה במתרין תב"ו. כן וכלא הכי פיגו והכי שארי.

והנה נלא דוגמ לעתיקא שגם בו סדר המוחין חב"ד וי"ג תיקוני
שלו מתחילין מהכתר ופי' שהתחיל בא"ל כבתוב א"ל רחום וחנון
וכו' וכנגד מי א"ל כמוך וכו' וגם ר"ה דמקורא ליה לכבן פגרוע...
ובו' אחרן אני אדרוש א"ל אל תאריך דא"ל ימינא ופיין תכתר
והשנים אתחשבן וכו' ה"ל כי תי"ן תיקוני דיקנא דאריך נחשב
תשעה לגבי. והלין דיקנא ומתחילין
מקמי מוחא דאודנין ועם דעת רב׳ - ייבא סבא
לספרו ומסתייעא האי סברא משום שנ' כי בצלם אלהים עשה את
האדם ועיניך רואות לאדם פנשתי שערן מתחלת מקמי מוחא
דאודנין ועל פי הדברים האלה כתב רשב"י מ"ש דאידרא אבל
אח"כ כמה שאי אפשר להעמיד וגו"ש כאן ושיוחא לה...
מתקיימין אלא דאתר אחרא כמה
דאוקימנא ה'
שערן אינה מתחלת מהכתר כמ"ש ר' ייבא - סבא אלא
מתפרעת דפיין מלעילא דשמעון כמ"ש הוא כאן כי נס גם הוא מקום
זה ושמיר קניין לו הן פתילר מלעולם דשמא לו כי עתירה פתוחין
וסתרם הוא דעת חו"ב לין לעתיקא לין לגבו וגם וס' דעת עלין ומח"ש
לא מתקיימין תבין רבתרתי פלין עליה ה"ל לעתיקא ובאידרא וכו'
שיאות היתה כוונת רש לה"ש לפתח רבגיו ועל לס' תין וסבא
דעינא מחיל לא כסומא כ"ל כאן אני רלה לחזור לי תשנאה
לי ששניתי דאידרא ואני רלה שאני תלין תשונתי ועב"ל דפכ
תבן לס' יצירה ואם כן לבך שוב להקום וראיתי שכתב מפכתו ל"ב
כי לאריך לא יש לו דעת לראשו אלא נפעשו להיות נשמה לנשג
קליות שלו ונראה לי דמכאן היא תיובתא
(ה' רלה"ס נע"ז ה')

ס' מ"ט. וכל אלשריך עותא לדתחי אתנהייא רת"לא

קרינא שהו יסוד תם וכלל יחודו המורש לעיל לס' ו' ובס' יוד
עתיקא לא נרסי' כגוונו רחמי משתכחין ואשן
דאית תיניהו דינין לבמי' שעשי' - - נקרא
בניס נק' רחמים, כד יקירו דדיקנא לאינון שערי דחיין
לבו ולא לאינון
דנפלא לשמאו ואנשי לפנפו נחי אשנן היקונא תר ין תיקוני ברעת
תגיום דכלא לפאי תליין כי שעת פתקונים פפיתניים
נפשותנים המחברים לשבולת
פקן ולא לשמם, אתכפיין כל אכפיין נהוא מונו ילא כוותר
שכומין את בריש' - - בקש' ובאר ע' רס"פ המדוש תנא
כל פני שערי דדיקנא כגוון תקיפין תש' כל אשנן דרחמי לעיין
לתפני תקיפין לאכפייא דינא וכל אשנן דאינפו דינא פא תקיפין
אינן ובין כך ובין כך לעיין לתפני התקיפין תתרין סטרין וכד
לעי עלמא רחמין כחמין תקיפין ונלחין על דינא וכד לעי דינא
תקיף ונלח על רחמי ובנ"כ לעיין לתפני תקיפין מב' סטרין וכד
לעו רחמי שערי דאינון לרחמי קיימין ותתקייא דיקנא לאינון
שערי וכלא פון כחמי. וכד לעי דינא תתקין דיקנא לאינון שערי
וכלא אתקיים לדינא, וכד אתגלי דיקנא קדישא תוורא כל פני
וכל פני מתגברין ותקפין אמאן דאתפסי לעברא עתיקא תתא
כמה לים ואתקייתו כלפו לרחמי עליק דינא אשתכח על', ולא
תקשי דכבא קתני וכד אתגלי דיקנא וכו' כי תגלא נחי דקנא
איקרי כתקין לעיל לס' י"ד פ"ן וכד לעי לאנחא קרבא
וכל לתקנא על צבא פתרום לתרום
תריט תאן דהריט תפעוד תלבין ועוקי עמים אנלין
תרנום לקרתיו או לנבחרי
לשונים אחרון תשפ לתעשה בתכלים לנחוא תקיינא
לאמנון - בראשונה שפיא

מעשה פלוני אמרינן ז"ל אמרן אין רסא עד לא יבשו -
פי' תאנכם - - ל' - הפוא - - -
- - ראיקני - תולא סתירא דכל סתירין יפו
יסור תס רקלין
לנייר - - מנחין רתולא לא הכח פה שהעביר תשפ-
ונפירולא לבאיר הלשון - - - תיקוני ריקנא לנייר
- - ואפרוון ליה ליסור תס רקלין לגגא לפי שלמעלה
לאיסור לב - - אמר רקלין - - - פי' לנין '
רינפירו לכבו , כלא לתולא הוי עלן תשפ לשרם יגבי-
תשנו תיקוני ריקנא דגגא
נפרון לתולא ולפה הביא רש"י עניין זה לכאן לפורענות כי כתו שבכל -
הברכות צריך לדבר לנוכח ושלא לנוכח כנגד באלהות לנוכח
ושלא לנוכח כנגד הא"ס כמ"ש לעיל לפי' ה' כך לכל התפלה וקתנה -
ובקשה צריך לבקש תון פתיך ולכוין לתולא שהוא מתח הא"ס כתו
שהלכות מבח באלהות וכמ"ש לפי' ואמרנו נו' הק' ורא אשכרי מסר-
כל רחם הפתא דכל תשיבותא יסורא דלשא פי' הפאי ריקנא
ולא נוס' רינא לאתערבא ה"ל שבל לאתערבא
וכמ"ש לעיל ס' - - - לי' ואתערבין - - רא לגא כנזכר
התיקון ה"ל כנרס' אמתיי כנזכר התיקון תארי לגבן קרבין
לפאי ריקנא נניר תשת - - - וכן קושיא
ל' רפא - - - - הנאלים לעיל לפי' תו' וגו' ——
תשתא דרבוק דריקנא שלאפ דעק לפאי ריקנא דגא אתהא אמתיי
עכ' נפא הו לתבה וה"ל רפקם איירי לתשת רבוק דנשוא דרנבין
ריקא נפי רקתני דריקנא שלאפ יהו דקתני אתהבך ולא אחר
נייר אבל הכא איירי ליסור תס וכמ"ש תעוקפא סתיתאם ונם
לתב
אחר נייר שהוא יותר תן אמתיי ואם
לתעשה - בתרגום לא אחר תשה ין תיקונין דעתיקא כתו-

לתעשה דעל

העגל, השובבך המעשה העגל היה נגע ובזה נענש לכבוד כל האלפים
אבל המעשה בהרבנים שהיה ויוציאו רבם הארץ - לא נענו להעלה העשר
ולכן אחר חטא יגרל נא כח ה' לאלף ולא ישראל לארץ תמן שבה
חטאו נרס' לא"ר נ' רסה וכל פני המעשה כר נפרן כתרא כולפו
אפתגיין לרחמי ובנ"ה אחר חטא לתנא אמרא ה' ארך אפים ורב
חסד ואלו ארך לא קאמר משום רבא דהא אינון ט' תכלין
דנפרין תעבים יותין לנ"א וכר אחר חטא דתנא תניינא ט' פיקונין
אחרן לנ"א דאיהו את"ה ואינהו היקוני דיקנא דמשקבמי לנ"א ונתן
תעבים יותין ונפרין ליה ובנ"ה אחר תליא לעת"ק ופסיקא לא אחד
חטא ואחד ע"ב ואיכא לחירק לח"ש ואלו אחר לא קאמר וכו'
גו לדבר ובלא נס הל רחום וחנון נלך חסד לאלפים לא אחר ובאותם
תכנפו לא קשיא ליה כי ודאי שחטא לא לא עתה לבניבר יו
תיקונין שלאין אבל פוקשה לו שאמר ט' תיקונין דגעיר לא אחר
לשלותנו כי פסוקי א' ני"ל שלא הלה לאותה כדי שלא לפינה לתקשרן כו'
שאם היה אומר ואח"ת היה נראה כתקביר עון ישראל שרבר-י
שקר עד נ"ל לפרתיב עוון זה תעשו יותר ובזה יובן הקירן פתנבב
ואומר כי נעיר נק' אחת כבתוב תתן אח"ת ליעקב וכתיב ואחת ה'
לעולם וה' אלפים אח"ת, ואותם הרבנים שרבבו שקר כשלבו אתם
ארבה ופנתו לו נכיון שכביכול היה אח"ת תום ובכוס ידע חטא
כי כשיכוו ט' תיקונים תעבים יותין לנעיר לא ירצה אחת דרכך
עם פסוקים אחרים נישאר לתקונם לתעלה לעתיקא ולכן לא הזכירו
ינ"ש שם ובנ"ה אחת תליא לעתיקא וכו' והרי זה ע"ה תה שנתפלל
לה' וכא נ' שנ"ן כך עבדו דור אחאי לא איערו לפני לא"ר אלא
דור תאכי דבבו סוף לקבלה לפרוא דתנא וכו' ואחר שכתבתי זה
הלאתי קבוב לזה לה' שלחלף נ' שנ' א"ר יהתם אחת אחאי סלק הכא
א"ר חייא אינון נהון ליה דאסתלק הכאן דהא לעקרא דבר---ו
// נכתייבו וכו' //

ס׳ נ׳ אילין שערי לא חפיין על שמנן כך אתה צריך...
תס׳ דכל שערא שמנן

סותקין בוורדא אקפנן נ״ל מניין פמתפשטרגש ונא״ר צריך ר
דעתיקא צריך נ״ל תפרש שערא י״ל היקונא הריסר דלא תלין
שערי על מוחא דכולהו מתעברן מן מוחא ומוחא אתמני תכל ס
ספרין צריך דלא ישתכח שרתותא בנשבא דרוחא צ״ע דהנא תפאי
מוחא קדישא עלאה קדש קדשים נשבא רוחא ותפאי כוחא
דאהרן ציפ תלבש כ״א ותפאי רוחא מתלבשין כל אינון לתתא
וכל חאן דאתחי לאתלבשא חינפ אתלבש ועל דא שערין לא
אשתכחו על מוחא קדישא משום דרוחיה נמיך ולא צריך תלא
אחרא לאתערבא ציפ ולקרבא צפיפ וכו׳ ע״כ. והוא פרין והוא פטעם
צריך כמ״ש שם צעי׳ נס״ו כתב אלמין ורבין מתפשטן ומקיימין
צפאי מוחא ותלין חינפ וכולהו אקרון מם פ׳ כר״א וברות מין כל
צבאם ותפוא רוחא ונמיך חן מוחא מתלבשין כל אינון לבר
דתלין תפאי מוחא ותפאי רוחא, כד אתפשט מתלבשין ציפ כתב
נביאם וכלהו אשקרון מם ב׳ ובאתר דרוחא נמיך לא אתערבא
אחרא צריך דכולהו פינק מתכאן לאתלבשא צפוא רוחא ונמיך
ובנ״ל שערי שקלין סותרנים למוחא ואתמני תכל סטרני ע״כ.
והקבנן צ״ש דכלהו מתעברן מן מוחא נ״ל שפם תעלתם תפלקי
ותדרתקי תשם וכן צין רואם צאדם פנשתי בשפוא תגול שפתו
תעלתן תקפתבים ותקעריקם ואנם נמשכים צינער שלא לערב.
על כתב ועין בקלבשות סנ׳ באן פוא סוד אור תקוף ות״ש וכו׳
חאן דאתחי לאתלבשא חינפ אתלבש נ״ל ואמי תבני אדם ות״ש
כד אתפשט נ״ל בשתתפשט עד לתשפ צלום פשמל ונחור
לתקוחתן סותקין בוורדא דינין רפיין נעור בוורדא דמך לרחמי
ודינא כתיש לרמ״ז פאוין סוף נ׳ תקי״ב יושנה לא
תיוור נסותק ובנפ הבין ת״ש צפ׳ תשתשיים נ׳ רי״ו ושמנן דאינון תר״י

נפנין

נפרין חצבא נעתצו, נ״ש כאן תרכושין נבורן תרת—ין
תכרותא אחר נבורן כנוי פלין
ותכבותא כנוי פרחתים והלת תרשין ה׳ חברתי, פן
חהנרין כלפו לחבר לינא ולא נפ׳ תארי, אקרין עירין
הלשון התעורות
ובמ׳ מקורי ע׳ הס״ב אחאי איקרין עירין בנין כלהון קיימין לבא.
עיר ה׳ צבאות עיר אלפין כל אנון דהוו פירלין לעלאין כל חד
וחד אקרי עיר כד״א עיר וקדיש ואלין אנון עירין דקיימין לנ
לנו דפילא דקיימי לעיר ובנ״ז אקרין עירין שב״ פן תאי עירין
כד״א עי״ר וקדיש ובספרא ובו׳ פן תארי לכבו לפו
—— לקרי נוני ——— וונ״ב
לרינא ורחתי ״ ״ ״
ס׳ נ״א לאלין שמון אפרין פורא ואח״ משיטא לסתוך
אפרין כר אתפתחת
הכל״ כ׳ לפעמים הוא סקום ואין תוליא פבל.
חהלבשין לסור אור תקיף, כתה אלף ורבבן כבר כנבקי
לעיל לס׳ ה׳ כי — — אלף ה׳ אלהים
וכר אתפשט ער לתטה לעולם פשפל פכי נפ׳ ותחרת—ין
לשמון תהנרין ונכרין וכולהו
הרינספר אלפי — — — עלתין ותש״
תפרכושין לשמון נראה יתר, ונ״ל שזה — יובן
אחר שנקשה קושיא זו ופיא פירא מפיק והביא שבכל שעה
שתכבר נמשך קנעלת זה ובלא לא כל פלבונים שוים וכבקהן לעיל
לס׳ נין לאינון שמון קלין שב נבוש׳ חי ותורא וכו׳, ונ״ל שזהו סוד
נכול והוא הלש ק״ל שפקבה חקפל ולחי חתפל לנוק שהוא אלפי —
באלפים כנא דאס״ ולפי שאחרון לב׳ פנוס ע׳ קנ״ב חאן דאמיק ח
חילין בלעהין או דאורייתא חפותיו לגו לאסקא לון לפטחם שלמים—

ולא להלביש חסרים ועיין עוד שם לעו' הל"ז ובהגה"ה בביאו' מעשה
לאחר שהיה עוסק בבורא לקחתם ואחרו לו מתח פרק ויאמר—ו
וברוך לכן כאן בפתח לאלין שמנון מתחיל מורא להיות כי—
כשהקב"ה הבל"ו ותשבח לאח"כ הקב"ה הוא מהות מין פישב—
כתו שהיה דוד מתמאר ואומר יתלא מי הפלך וכו' בר תל—ן
ומקין חן מותא ר"ל לשיר ושבח כי צריך לסדר שבחו של הקב"ה
להתלה ואח"כ להתפלל וכו' אח"כ. ומהרחשין לשמון סוד התפלה לאחש
לכוונת הלב כמ"ש כתוב לבי דבר טוב, ומ"ש המעריך ונבריו וכו' עם
מה כל עלתותי המתכונה פי' מי כתוך וכתיב אומר ה' לכל לבב וכתיב
לכל לבי כרשקך, ומ"ש מ' אלפי עלמין רוצה כי ג"א נק' כן וזה לבאור
רש"י ע"ה לתאמר תיותר עמם לתסדנות דף נ"ב ב' ואמתקים כאן לענין,
ומה שכתבתי לבאורו, וזה נחריר אלף לין נקודה לנקודה מי כל
א' מי' ספירות כיון שהנדיל נ"ב אלף להם נק' אלף עלמין וכן כל
א' מהמ' פרקי' שנתפשטו מהב' פרקי' ראשונים ומ"ט נ"ב נק' אלף
עלמין וזה הם י"ח אלף עלמות אלא שבו' ספירותיו יש מ' שהנדילו
ונתפשטו ונגלות יבר להם כי לפי שכלו יהולל איש נגם כחב"ד—
תן נ"ב ואלו הם המנוא אלף עלמין ומ' הפרקי' שנתפשטו מתן נ"ב
הם נ"ב נק' ח' אלף עלמין הרי י"ז אלף ומ"ש משתהי לאבנייא ונקורין
דאקבסיין לשתונה פסמי' פני קורא נקורין דאקבסיין ולמחוזות—
הפרקי' שנתפשטו קורא משתהי לאבנייא ומן שיק נקורין לבושין
אלין וכו' מי' לשש ספי' התחתונות דנעיר ויש שהם שהן לצמצום.
ומן ק"ק יסוד וכו' א"ל מהן אלף עלמין הרי הם י"ח אלף עלמות דאינו
להן קב"ה לכל. ויותא ר"ל שבכל ימים התפשט להם אור ארוך לסוד
פתוחין ואתר דאקו לפי שפתוחין נעשים נ"ב פרצים שמתלבשין
נ"פ' דאריך לנ"פ' דאבא ונ"פ' דאמא בנ"פ' דאי' ואח"כ. נכנסת לו א"ל
ירך ראשו וזה הוא ענול ע"כ מעם, ועל דמתקשרין כולה—ו
כחדא כל איברין מתקשרין וכו' וכו'

// של"ם //
//

שלם כמו שאין משלחים · כל איברין וגופין עד קט״ו והשלם
בתריסר אורחין ושבילין פס יב׳ פרקים ברגלות ובשוקיים ולמ׳
שכל פרק הוא כעין זכר ונקבה וכן
קראם אורחין ושבילין כי אורח נוקבא ושביל דכורא כמ״ש לעיל
בתקונות רבים ושיר פשוטים רק כש׳ תריסר שייפין אינון מרכבין
דגשמן, ואלין תריסר לא נטלין בתשלטן בהדא יאות בר ברכא
דתריסר הנוגע דכלהו עברין לפני מרכין בשלא דין וכו׳ עכ״ל, וכלא
דתתכאן דא לרא חלק וכלא לאבהן כל אינון דתלין
לבד נחש׳ דתתכאן דא לרא הוא עד
וכלם תקבלם עליהם נגד חלבות שחים עם הגף וננתנים רשות
גם לגף לבקריש להודם לנתבכות לבושין תתלי כרבן נם גי
עד לשמה לכנכם ובנשיאם קדושה כלם
כאחר עונים וכו׳, בקשירא דשירא בנשורא כאן תתן לו
חכו עגין קבלתו - - ואחר שהוא
לקשור באצלות לאס׳ שירא התן לאצלות כמ״ש בס׳ בראשית ע׳
עב׳ תתעקן בשירה ד״ו תשנה לעגין פאצלות וחלק לנשורא
בנ׳ ספרים כעובת יד נסח׳: בשעורא ואין שיריה הוא התן לבהר
שהוא תכל באס׳ כמ״ש לעיל ס׳ יט׳, ואמתור כי בקשירא דשירא
בשעורא ד״ו לקשור ה׳ ראשונות בנ״ר ובקולם ושני תי׳ אלו שלים
בקוה צ׳ פ״נ תתקקים תתקקים ואי תאי חכו כלא וה״ש
חתקקים ואי - - - ואין
שכל תסלקי חקנם שאין דין כלל נמיך ישנם לאכול ולא כגבור
שלא ישנם למעמים לפי שיש לו - שוב ורע
חקנם נהר חי נתוקא, פ״נ וכלו רעתרים אש ומים אשא
נהיא תתקקנן ויא ו
בסטרוי יהנה בתלת תתחרים הת
חחתם שהוא אש׳ נהתן חיים - ושלם בכעגה לוחה כי אחר

שעתיד עבד עבודתו לאביו שבשמים אשר תכו מתקני חסד
ורחמים גדולים אך עתה ונשלם גם הוא שהוא שתים אש ומים
דינא ורחמי נתחלא ויחינא גופו לסטרוי ותש נוני ז"ל זה
ואדם, וידוע שדעת המקובלים הוא כי אתפ"ש בן אוריין
בנין, ניכר אותיות מתיך ואולם דעת המחבר הוא כי כל אלו
משתוק בן אותיות מתיך וז"ל כי קרובים דברי אלו להיות
כדברי אלו למי שמבינין ומתיך אתים מה יתחברו ולא יתפרדו
תכו לאתוון רשימין וכו' עתה לא רצ"ה לפרש סוד אותיות
אתפ"ש, רשים תלבין ותפקס
תלבין גבו עתיקא קדישא שהוא
חתב"ה מ' תלך עם תלבי אות"א מתלבים ג"א שכולו שבעת
מתלכים שמתנו וכן צריך לבין שלון לשבת, ת' רשים גבי
אבא כת"ש לעול לפי לב' לב תשרר לב תהפוא - אחר
דאתפרשן כלא לאתדבקא ואשקי אב בן כביש לא שגא
ונו"ר דרותא גב מ' מדברים נתיב כ"ל
שהוא המתנגש לכל מאלות דכתיב כלם בחכמה
עשית וכתיב עוקם תחום את כלם, וסלק ונעשה עולה ותגיון
לעם לת"ה כביש לאשא כני לעם שהוא כביש
ובקיש בקישין לבוצינא דקרדינותא שהיא אשא דכיא ונו"ר
לרותא בכני לת"ה שהיא נעשה נור ובשר לפלביש יסוד אוא
שהוא אוירא דכיא. ונו"ר תן שם המדתי על נאי כ"ל נורי, וכבר
כונתי מענתים רבות כי בעין נקי נעשר ולא שכאן אינו מוכרח
לפרש כן ועפשר לפרש. ונעשה שאבא מקבל אורותיו וכבר
תעם ותת"ה ונעשה מ' התעשר ירוקא עם הוא וכו' ניקא
ומרחין לינקם שהיא תניקם - לבנם אוניתין
לינקם שהיא יונקת בכתמרש ואשל סטיר ונקבא ת' ייש
רחן יסוד שני תלבים נחשקתשין לכך אחר

כבוש

בהש"ל לעיל דף ר' ע"ב סטיר בתר סתיר ורישא דאתר נוקבא לסתיר
שהוא קוצא של יוד, והיינו נמי לעיל כי מזלא יתקף הוא דו"ד
וקוצה שהם העקרים והשפעותים דכא ראשונה ולכן נקראו יתקף
באימא ונקה יבא פיטב סתיר לנוקבא כמשונו בר"א ונתבשר
בנתיך על אתתיך עוד ז"ל שכאן נתן סוד תלבות נענין לדברתה
המבואר לעיל דף כן גם שאחר אתכפיא לנוקבא רבא
ז"ל שהיא משתבחת בדלינא דקרינן
וקראה נוקבא רבא בתר לעיל ס' ל"ג שקרא רבתה להאנתתא
דקרקא קדישא גביה תרתם סתימא שגם כן
לעיל דף ל"א, דאתקשרי אחרין דאלרא
כי יסוד תס"ם ויסוד אימא מסתיימין יחד
ולכן כאן נמצא סוד תלבות נענין לדברתה מה שאין כן לשום
מקום וכתב כל זה כאן יפורש שבהם של אימא שאמצ' שאינם
חכ"ל פא"ס חשובה היא כא"ס וגם בראשונים שלש ראשונות
חשובות כא, ולכן המלא לתשרונות מן ספר דמ' כי השא דף הב"
ב שקורא לכה"ב פלא דרין נוראין דעת וגם נאמר שלת הדלת
את פאם, ואומר שר' אבא דף השפעים מ' לאומן אחר ז"ל
כי לא תסני שאין סובר כן אלא שהוא נתכוון שם לבעלים סורות
ונולם אלו בלא הראה כי כאן לאות התוך אר"ש סורות נרולים
לדברים סתומים כדי שלא יובן ושם ר' אבא בשתיים לנהרי נכן
סורות הב"א ויתך ר"ש לא אתרם כאן אלא לפעלם נרול כאשר שניך
תמונת ואני לפי שראיתי נברין המיישבים סייב לסבורשי ומורים
עוד כתבתי מה שכתבתי הקירא ז"ל אחרין פר הרוור
ונצנה פלבונה יסוד - - אשת

ויסוד תס"ם יאין לתבוש לפסך דכתב אלא ד' נבפוך
חלתוה לתשלם מנוע לאימא תלם, ועוד כי לבונה תק לרושא
מוורא נפרי זה לפי דרכי אבל דף השפעים ע' כ"ג מ' ר' אבא,

לפי דרכו פי' פתור שכינוהו ונבעת מלבונה קב"ה ועב' נרמזו
ג' ראשונות לג' אותיות אחה' וכנגד אות פה' רמז לג' התחתונות
סוד ג' תלבים שרתו וכן ג' סמ' כל אחת כלולה מי' נעלם שבעים
כתנין ע' וידוע שאלו הג' סמ' הם לוון גבר הוא כח פשוט לסוד
ו' שבעים והלבות היא פשיטות ושנים נק' נקרא כתנ"ו לעל לפי'
כן נשיע' כנינהא וראי צעקרי ו' ואית נקרא אחרא ראשי ו'
ולהם נק' נקרא לפי נזכרתו שפני צריך פשקים לכל שנה כך
גם ולכן רש"י כאן קראם טיפרא ר' טיפסא ר"ל אלו בלחא
טיפרא כנגד לאלוהות בלשון טיפסא בלשון
יוני דחאין ולפי שקראם אלות בלחאן לכן רמז חיר פנבר
פתשקם אותם שנוין נאמר ונפר יולדת תענין בלשון כן
וידוע שפנבר יש לו שני שפתות כבקוב ועל פנהל יעלה על
שפת תים ותוב נש"ו נימא לשמותיא ולפי שפנבר בפוע
נבוה לו דרך ראשו לכן אותר נימא שכל
תקיף רפיטין חין רפיטין לרחים ופם קורת נזולת רעוותין
שבעים - - שנתים יש לאותו עץ פתיים כתנין ע'
שבעים שרים לשבעים אותות כנגם שבעים פרי פמן שבעים
נפש ליעקב שבעים התרים לאלים התקאחרן לפסרני יתין
ושחאל ברוחין נימין אתור וקנס - - ותלה
התקאחרן - - כתן שים עלים לעוסם אין מכן וא...ין
יוצאים ואין יותה לרתובותם "
ח' נ"ב ופא לרין ראחוין רשלחים ופי' אפשעורון פירוש
פושון - - ושרוני
כי אתפע"ג תאשרים לניכם בן ארבע לארבע אותרנין ניכ"ם
פן פן סוד אתפע"ג ורש"י לאתר - - - - לתבש
ופני תתבש ג' רגא רשקא ראשתכם לבלת פישן בלשון
סי' פ' יו"ד אבא כי כתר כח רגולת לותר לפיקונים וברת"ה ורא..

[illegible]

איתא שפיא כבר רבנן, ק' הא דתנן שפוע נור שם מ"ה את מ"ה
אלא מאה ורמיזי לפנימי כאן מ"ש לפ' תשמשים כי יעגור
אל כפבנה ונפו נברין הלת מלין תב"ר וועלין לגו לגו ואתעשרו
למר וכך דמתבבן לעשורא מך כרין מיקרון תרי מתקים עשין
חיך דתלבא ועשרון תפיקא דתלבא ועל כניב שעתו נראו כי
שנה' ובגאי חיך קלין כל מיון שלטין פורתין דתלבא דכלא
דכניב נערות פיו כל צבאם, לפאי חיך שלימותא דכלא מתקבל
ובנך מהוין דאיתן לפאי אמר שלימותא אתרוין לפו מתפ"ט א'
נהירו דעתיק סקחא דכל סקימין, ה' נהירו דתבריקא דלא אשתכח
ולא אתדבק דכניב לא ידע אנוש ערכה וגו' ה' נהירו דאלונגיר
דנהיר ונפיק ומשקי לכלא ויונקא לבנין תור דחוי לפפואי כבוד
וחד לדיק דאפון אתקשר לנוקבא מתמן ואתברכא מינה ולא
תתפרשן דא מן דא חוור תנוסוחת דכתב פר פתור נבעת
פלבונה נ' נהירו דשבעין שמין דאתגנו תפואי רוחא דנפיק מן
פומא כגין שבעין שמהן דקב"ה לקבלהון לארעא נ' כמו
דיעקב דהא יעקב שלבא לארעא ואינון נ' עננין תמשין אתיין
נהירין עבבע אתרנין מאלק נפיר נ"ה דאיפון אגר טב לצדיקייא
דאיקרי נחל ועל כניב אין המעין על פ' מחית נהיר יו"ר דמאתכלים
כלא אספים ליו"ר דאיסי סקרתאה תכל סטרי ובנך לא אשתכח
דכניב ולא הראה לצדק פרחים, מפא נהיר כ"ק דאיפי נהירו ותשת
רבוע דאיתקר חמשתא לפפואה אחר דאיקרי לן קרן שתן קרן
פיונו ודא תלבוק דור, ובנך לית תושיתא דדור מלא לרבא דכ"ה, ק'
כתה דנ' שבעים כ"ק חמה דאיפון שליתו וכבא פוא ובנך לפאי
חיך שליתו דכלא ע"כ. ונחזור לתקוננו היאך תמו חבני תלת
זהו כנגד מחפ"ט אם יש שנים לריך
תלתוק כנגד ניב"ק, כלומר המה וריר תלתוק
אין לפם שנים, אבל מתפ"ט וניב"ק שעתו ויגעבנו נפיה

ומעשה הצדקה שלום בעד אחרים. ועבודת הצדקה השקט
ובטח בעד

נכ"ם ,ונ"ל כי שתי חלוקות - - אלו הן בעד ביחוד שהוא מיוחד
לאו"ה ,ואם בעד ביחוד שהוא מיוחד לעם ה' ,והנה שלעקב רבין
לעבודה שכן אמרו להיקוני רק כ"ט ב' ז' השנים אחרים ל' ארבע
קרושות ,ק' חצה לרבות ,ב' חשבה תורתי הורה עקב קח ב—
אמרו ונ"א תאי צדקה צלוהא ואין עבודה אלא תפלה ,פנחתרופה
תגבר ותתן רב בעד אחרים ורחוקים חלבני
ונעתה לותים — — בעד נכ"ם ,
הרוקים וראי כ"ל - - שאמרית אלו חרים כי כל מלוך
בא עד הכוונה ושליחותו וקבל בשמו ובאור—
חן בתשפונה לו כאילו האמר שק שפגא תשובה מלכין והבקש..
מלכין גבו למי שקבל אור וכח תנובה תעל נבה ,וכן אבא—
נגנשר תעק והם, וכן ~~[illegible]~~ אהא קבלה שפנו תשכנים כבנוד לעול ס' נא
ואך גביר אשר לו נוכן שלוחה כבר אמרין נים כי אשא ונחיא ח
התקנין ואין לסטרוי ונוני התקרבין כתרא ואין באדום התקבר
על מלבן בחשל ומחר נתן נשפה שלום לתרוחיו לכן לב' חשמנים
אמרו נהירו כעק נהירו לתכמקא נהירו לצורא נהירו בשבעין אנפין
לרחוק שכלם אקהירו ובם לשנים ורעננים ואחים ונשוב לב ,וג"ג
עוד שם לבאי תיך שליחותא כלאו משרכת ובג"ב אפוק לאיכון
לבאי אבר שליחותא אפרקין לבו ,נבר לבם שלא לבשתחש לבם
כי שחוק קרושים בם פני נרס' כלא לאשנתא לבו ונ"ל שלא
לבשתחש לבם כנשירנא נישורי - - חלבא.
ונ"ל שסתך נאולה - - - לבמלה כתו שששם
תקקים בחלך ובים נגע הלין ובלותר שלא בים גם לבורכו אלא לעבודת
בשי"ת ועל"ב לנשם יד שסחבו כן לתעברקא כרורנא ונ"ל בתורה
שבתירכון תירגן שם התקום בוא כתוב חן צבא

ר׳ אילן ושם קבורשב״י שב אתנהא דתורגא על פני הספר הנק׳
חיורן ולא שביקנא לון אלא — — שתרקים כתש״ רוד
לנשרים — — עקב רב ולא נשהת שקי לפם כל יומי ולא
שביקנא לון כתו ולא יתעבדו תנווה לגוף תכו בין דאגרפר
לתיתקא דתלבא ונשיים ז״ל שנגפר לפשתהש לאנגין
אלו שעלפם נאתרו התנקים חרבנו
ונעבת לנשים גולתי לנעת הלבף גדול כי אין הוא תותר ינשה
שעתו וראו כי טוב״ה ינ׳ וכתיב לבו לתרתו לאלתי ינ׳ ועב״ן ארש״
לתושב כעשרה פרוני תלבות שלא קבל עליו להגביר אק השם
שהוא ר׳ ישמעאל בן עזר שאמרו לו חבירין הענין יפה התולק על
כלן ואעמ״ שהיה לגבר צורך גדול בביטה ורצה כתה צריך
להגבר לשון זה ״

ס׳ נן אתמשט דכורא לנעה, סוד הנעק ט״א נבאר לעיל
דס׳ ל״ו ושם כונין כי הנעק
שהוא חסד וגבורה חים ואש דנותקם לאכם הנשתי בלבנה וברם
שהם תוי כל הנעף וקיומו ונידולו ולכן אחר כאן אתמשט דכורא
בנעק ה״ל שילא חסר הינקה והגדיל וקבל תוחותיו ובנעק תורים
נתלאו ונ״ש ואתחליין אכספרין ואידכין ז״ל כל תרך לשון ניפס
באיבבים — — בפעבחים חלאן דנשין
ואין ז״ל באיבמים החלונים שכלם נעלמו לשלימותם, ואחר גם
כאן לפי שרוצה לבאר אלגות הנוקבא ולכן הקרים והודיענו שקודם
הנ״ל נעיר ועשלם ואח״כ אחר נתפשטה הנוקבא נכבר כונין לעיל
דס׳ כ״ז כי כשילא נעיר לבטן ח״י ילאה האותקי עבתו אלא שאין לא
ייקה נברך ולכן כאן הקרים ר״ש ואחר אתפשט דכורא וכו׳ ואח״כ
ביאר התפשטות הנוקבא תרישא דנוקבא נשארי אחר
שהנעק תתחל תרא — — בנוקבא
ז״ל לתעשה תחוב ולא כבב ״יבאסבא שהיה זוהר שהנעק לתשה

חתו״ב ונכנסו דברים לפי מה ונשארם עתה שם ואני כתבתי לפי מה

שיש לדעת דהעיר שהי להי מ׳ בתושבת חתו״ב ומ׳ הלתשן וגם

הלאחי שכתב הרבתי ג״כ בפירושו לאד״ר ז״ל יש לאבא שהי דעות

הא׳ הוא שהוא בתושבת חתו״ב ומ׳ לתשה חתו״ב עכ״ל ואולם במקומות

אחרים כתב כי דעת דהעיר אין כן ואני הוכחתי שם כי נפלעת

דהעיר כן הוא ואתפשט לכל גופא ואמילו יותר נשאר שפה

גבולי חו״ב החדוי - - - וחדרונני וכו׳ עכ״ם לא

והוריותנ אין - נתפשטם ועקבא דאוד - - וכו׳ גרסי׳ ---

ניצוצא דבוצינא וכו׳ להבין הענין צריך שתזכור מה שכתבנו

לעיל לכמה מקומות כי יסוד תם״ו ויסוד דאימא

מסתיימין יחד וכן יסוד אריך ויסוד אבא שוים, ויסוד אריך גם בוצינא

ויסוד תם״ו גם בוצינא דקרדינותא וידוע כי יסוד אימא מסתיים לגוף

דהעיר וגם יסוד תם״ו מסתיים שם, ותשם ולתשה לגלגל ויצא יסוד

אבא תגולה ובנוכח יסוד אריך, וכיון שיצאו שני יסודות אלו תגולים

בבטן דהעיר נתמלא כל הבית אורה ואפילו האיברים הפנימיים והאחוריים

היושבים לחושך ראו אור גדול ועי״ז נלבשו כשלהבת לתנור ש

שתלבשת תגולה ותשה וכל הסבבות תולדות לה כי כיון שיש -

נסתיים יסוד אימא ויסוד תם״ו גם התפשט יצא אור רב, ואף האור

הגדול ההוא לקע לאחורי דהעיר להקים שנסתיים יסוד א״א ואמיבן

נוקבא מהא גוף נוקבא דהעיר. גרסי׳ לאד״ר ע׳ רס״ג לפאי אדם שארי

ותקין וכו׳ לאו דכר ונוקבא כד אתתקן דיקנא להיקוני שארי חזוי

תרין תרין דרועין לאתר דתלין שערי דדיקנא כד אתתקנין אתמשך

ואתפשט האי תה״ם ותקין תרין תרין ואשתכח באחוריי ועבד נוקבא

דנוקבא עכ״ל ושכא לחירק צריך אחר לפאי אדם שארי וכו׳ וכא

איכא עוד ויל דלא דתיין כי אשתא שוה לקוחתה דאבא ואם אינה תנוקה

על התיה ואת אין לה תגרתה כלום כדאמרינן לעיל לפי׳ כ״ה האי ב---

יהיב לברתא ובכלא חינה אתינה ועכ״ם הכאן לרא ירחק ולא לברתה

//וכו׳//

(וכו' והא אמרו ז"ל דלא דחיין כי אימא שוה לקומתה דאבא —
(וזאת אינה מגעת עד הזקן) כ"ל זה תיבה) וכו' אבל אימא שוה —
לאבא לכל גופי דאבא שחיר ונגין יהיר כתו"ש שם ובמ"ק כס' דצניעותא
אמרו אבא יהיב לחשא ז"ל שהוא מתלבש לאימא ועוד ישלוחר —
כי אימא אשה כ"י אשה כין כתו"ש לה' ויח ע' תקית וכנסת ישראל
ולגולגא כלאפיא כגברא, ובזוהר כשיר השירים דף כ"ה אמרו לפריא
כי ה' נשאה מה עלמא דדכורא ובה' שחוק ע"ה אמרו עליה ומגן
דאיהי נוקבא אפי דכורא לגבי תלף החמה, וחי"ש כל מתתקן דיקנא
לתיקוני ה"ל אחר שנגלה ונעשה תהום זקן וראוי שתתבונן כי —
תורה תקום היה כי לגבת שאהם לה שארי מתכני תבין הר—ין
דרועין ולה גופיה ואחר לאחר דלגין שערי דדיקנא דאיקרון הה"ד
ולכן כנה כי זה הוא סוד גדול ה"ל להקום שנגלו שני היסודות דאריך
ואבא ומלכא לשערא קהני ה"ל כי גלוי יסודות אלו גם לואה
מלכה הנוקבא, ואם תהיה אתה עד שמיס"ו שערי דדיקנא דאתקרון
הה"ד עד יסודות אריך ואבא ויקחו לבך לומר כי גוזר הוא הכבד
תה לא ואראם ראויה לדבר כי שם לסוף אותו עשר אחר—ו
אתפשט פאי הה"ד ואתתקן תנוי דדכורא אמרא תה"ק הנ"ל כא—ן
ואו היין דכורא היק ז"א, ולקרן אחרי תנוי אתתקן לנעק,
ובתיקונים דף ל"ג עזרו לרמז אפי. נימא וסיין נימא וסיין שער—.
ולשון לפו' ל' מזכתבי לפריא שיסודות אריך אנפין ואבא נק' שערי.
שערי דדיקנא דיקנא דכפנא כבא שתשתמש לקדש בקדשים דאתקרון
הה"ד סוד יוסף הצדיק יפה תואר ויפה מראה ואמרו רז"ל בברכת
פנים זקן והסריס אין לו זקן, ואתפשט פאי הה"ד כי שני .
יסודות אלו מגיעין עד סוף יסוד דז"א דהקין הרין תרין ה"ל עד

" בפנים דז"א ושם שני הערים הנק' תגרות "
" ואשלים לאחוריו ה"ל "
" שבקו לאחורין "

(לכ״ו ע״א)

ונחזור לתקונא סתימא דכל סטרין סוד אסתר המלכה —
שלכך נקראת בספר — — כת״ש לפ׳ כי תשא ע׳ תקל״ג
אתה סתר לי שכינתא אסתירת לה מאחשורוש ויהיבת לה שיראה
לאתראה ואתפרקת אפי לבושי דמרדכי וכו׳ ואמר דכל סטרין
לפי שאמר (לעיל) דכל מה שאורותיו תמן וחסרא נגונים של
המלאכים וכו׳ בקרב יותר ואין מחד שינקו המלאכים אלא מנ׳
אבל בלבנה שאורה חושך אפי׳ אלו מנה יש מחד שלא יינקו המלאכ׳
ולכן היא סתימה דכל סטרא וכנס׳ לגבר כשיר השירים דף יט׳ ופי׳
תאבת חסר ואתיהיב דוכתא לסטרא אחרא לשלטאה ותמיא.
בפרכא דסיפרא כמאי אומא דקלפא תמיא על חותא. דכל סטרין
ואתקתקת קליפה לבר וכו׳ ,ונהירו דתרין
תורין נימן לה ר״ל שאין לה אלא חוב אבל דעת
עליה נאמר דעתן של נשים קלה מאי קלה קל ה׳
ר״ל שאין לה אלא ה׳ גבורות שהן ה׳ פניות שעלין לגי׳ קל וחסרה
לה ה׳ פניות אחרות סוד ה׳ חסדים. ובמ׳ דלק ע׳ שכ״ב נשים תנ״ג
דעתן קלה מאי דעת מהי לנשיה דרין וכל חד שית חולקים חד —
דאשתאר קל מאתו והבווז קל אשקרי דעת המביא כלה יראת ה׳
ואיהו קיומא לאורייתא כוונא דדעת שלאה שב, פי׳ אתי לנשיה
דרין ולא לשבטו שפיא נוקבא לפי שבדעת הוא תרין עשרין סוק׳
יונשה כדלעיל פי׳ כה ואין דבק ירכושת וכל חד מתחש חמשה שנין
מעין בקיום נשיו חלקים חסר לו מה׳ חסדים שאין ה׳ גבורות לנוק׳
בנוקבא לפי דתניא לאו״ר ע׳ רס״ח פאי הקל כלו דרחמי וכלו דדינא
ואתפשטו רחמי לדכורא וכלפו דדינא אתדבקו לסטרא דאתו-י
דנוקבא אתפשטות הכן ואתאחרו לסטרא וחשום דכוה אס״ר שכ—ן
שהוא קל יפיה לתשה תחוב קה״ל שנה זה הוא לתשלום תחוב ומי קל—

הוא על פני המים וכבר כתבתי לפי׳ זה שהאצילות עליון וצ״כ –
למוחק שהיה כי שיאהר ובונין תוחין נוסן לה מאי ונהיכן דקדקין
חמין וכו׳ שהכונה לרתוך שתוחתוקים אותם מאוא (בחותין) ולחוחין כנעיר
אלא חבעלם. ולכן לשלחא לעולם הוא רעק רעק יריק כמ״ש לעיל
פ׳ כג אבל היא אין לה רעק שלם והכאן היוע לזה שכתבתי
לעיל פ׳ זה שהרעק גדול להעלם מחוב׳ שהרי הנוקבא יש לה חוב
ואין לה רעק ועיין סוד זה לעובר רשיר השירים רק כת׳ נוקבא
עאלק לין יתינא נשתאלא וכו׳ נמ׳ הענין לקולה כי כמו שהנעק
כנעיר מתון ואריך כך רעק רנוקבא תחון כנעיר יוכרי וסגול
ולפי שהם נקבצו לשבא נשורק רק נקודות לכן אין רעק שלם
כי שם אחרון שהשבא גם תהיה צעק נחי שאין רעקו שלם וכו׳
נמצר כבקוב ולבב נחפרים יבין רעק ישורק רשלש נקודות רוחם
לשבא ושנהם אותם התיישבם ולכן אין ישוב לנעקם. ואתדבקן
לסטרי דדכורא כמ״ש ז״ל אדם וחוה דו פרצופים נבראו
ובאר׳ נ׳ רסט׳ אחרו ואתפרשן לדכורין ושוקין
האורהי ודאי כמ״ש להלן הנזכר ע״ב לשעשא רנחק נחקר
לה וניה עהיה עוד שם לה׳ ין נוחא נשלמא –
כי אהרליא ואתעבר לנוקבא דהתעברא מן דכורא אמיקת הדין
בנין כתר דכר נוקבא ובנין שמים וארץ וכו׳ וכן תוכת גם לה׳
לק נ׳ שנתן נשוע ולוא כאורי עלפה שכתב לריש פ׳ ס׳ דלנשעקא
כי נוקבא כנעיר לא יצאה עתה יתר שאר לה תחרים לגברין הוכרו
אוא׳ זוון אחר הפלאה הנוקבא ניה לא נהלא לשום תיקום ועוד רפא
תנן לשלישי הס׳ דלנשעקא הלכין דאתבשלו הכא אתקייתו לדברין
אכבי פוש תר דלא אתקיים ובאידרא גן סוף ס׳ לב׳ אכ״ש ובני זיקין
דבקרתיקא אתרעבו נחיתו פשתא אתקיים בלא ובגראי בלא

// לאתו״י //

// נוקבא //

ס׳ נ״ל יסודי דנוקבא כלילן תרי גווני ד״ל כעין הכבד
ולא לבן ולא אדום

ודוק כמשך כדכתיבן לעיל לגבי רשן חסדים תפו אכתין גווני
כלילן תרי גווני הי׳ בירוק כעבד פוא
חורכב חשני גווין חלבן ומאדום ולבן נק׳ דינא רפיא אבל שגרות
כעבד שחורות כעורב כי ממה יתחק דינא קשיא כמ״ש סוף מ׳ תליא
דינא עלאה שירוקא וסומא קשיא עליה ומאן דיקום ליה וכו׳ וכו׳
כאינו מתקיף ובאתר דשרי לא סליק תיוהו עד דאיכו ושלי כלא
ולא אשתאר כלום אבל דינא לתתא שירוקא קשה וכו׳ ע״ש כאיגו
אפחלש ונכפיה אנפין עכ״ל ויש כאן קושיא גדולה כי בספרא
דצניעותא סה׳ נ׳ ובא״ר נ׳ רסט אמרו דפתח חזה נ״ל דין
דנוקבא שרין לרישא ומקימין לסומא דינין דדכורא לשפבא ואולי
י״ל שיש הכוונה על כתשבים תחוש ולא גלוי שלשה שהרי לא
אמרו בוצינא דנוקבא וכן משמע לשון האידרא עם שאמר וכו׳
דינין דמתחכחין דנוקבא וכו׳ ע״ש לעיל ס׳ כ״ת הילפי ביטב
ע״ש ובפ׳ ויחי ע׳ רנ״ו אחרו כמה וכמה אלפין דריסין ממדרין
לשעראה וכו׳ עד החוק אבון תיוהא דקאמרן שעראה דסיפרא
דאוקימן בוכבא דשרביטא דשרביטא מחש מארי דדרין מארי
דמתקלא מארי דקשוט מארי דתלרא וכלהו אקרי שערי דאכנונא
ועוד יש שם פרטים אחרים ע״ש אתקשר נבורה ניקבא זו
כך שהם נבורה התאה בתחש נבורא ן
גם ברעת שלה כעבר - שגם יריו נגלו כו׳ נמא
כמו שבעיר כנגד ע׳ ברעת כמ״ש לעיל ריש ס׳ נ״ן אתפשט דכורא
ברעת כך הנוקבא לא נגלה אלא ע׳ דעתה אלא שדעתה אינן
רק ה׳ גבורות שהם סוד מים וכן לנין האשה הם לבקולים הם נגה
רס״ירה (ועין לעיל שהוא הה׳ לבן ד״ל אחרי אלו פרטים צריך ליבון
בחיים) וע״ש אתקשר יקשר ובנה ונגלו לסטרהא ד״ל לס״ה ישם

לן

בן קוים ימין ושמאל ואמצע. ואתדבקת לסטרוי דדכורא
פירושו לסוד בן מן קשר
רפא הבינה תנא שתנא ז"ל דבדר תני לה כי פירי דלא קיימא דנוקא
קודם בהנקלה קודם דאתי' אחר שהנקבה נשארה כן נגד הנסירה,
וסוד הנסירה מפורש בזוהר ע' כסא זה בלשון אפיל דורחיעא
בג"ד ופריש לנוקבא מאחורי סטרוי ואתקין כל תקונהא ואעלה
ויומא דלהו לתוקפא לדכורא הה"ד ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם
ויישן תהו ויישן ההוא דכתיב לה נורה להם הישן ה', ויקח אחת
מצלעותיו מאי אחת דא היא נוקבא ונסלקא ואתתקנא ובאתרא
שקיעו דמתי ונחסר הה"ד ויסגר בשר תחתנה עכ"ל, הכי נכסין
לאתחברא עמיה ומבור זה מפורש בזוהר שם ומבר לון לאתפסרא
כחדא ובסום זה תבין כמ"ש לעיל ס"י כ"ג
מיקטרין כינן ומשמש כלהו נחתי כלהו לשלותו דמשמש תבסס
לזכר וכינן מתקנין וכלהו נחתין לעלמא לשלותו לכחתי —
וכיון נקודי שנעשה דאתחברן דכר ונוקבא עכ"ל. ותבאין אתה
לתר כי דמתים וכין קורא זכר ונקבה וכתוב זה על זמן לבך —
בן חד נותא מחש, בן וכלהו דאתי דאתחלין וכ"ו שבל
ברואה — — זה — — בסות בעורף
כאן יודע שבות קבול יש לו ומלק וכלהו כל שכחת לסוד בנק כ"ל.
וכן נוקבא כי אוהו לית קבול אות — ומוסף שיש מתלא —
חסרינו אלא דאתחלין ולכן היא נק' שליתו דאדם והוא שליתו דילה
אשלמותא דרות קדישא. והכי הוא שני זכר ונקבה —
בראם ויקרא את שמם אדם אוף הכא לית בן,
ועתין כלהו אשתלימו לחדוה בן וה"י הא דכתיב
הנה
כי כן יבורך גבר ירא ה' וה"י דאי דכתיב על כן וכו'
ופי' זה — דע

כי שם נזר ורתן לגבורה באנשים וסי׳ ורך נזר לשלחא וכתיב
כן לבני הנזירים אשרי הנזר וכתיב רחם רחמתים לראש נזר
ובתרגום רבא סוף ס׳ קדושים לעולי נזרין היו כל שראוי שלהם
נזל ויין לעריך שבך נזר אך כאן אחר כתוב כי תצא לרכוב
ובורך בעיר לבוא לבקבר לראות לו כי כן נ׳ח״א ובורך
תצאתו כבוד לעשרה ועשרה לו אתו ליום תקותו זה עלה ו
הוא סוד על כן צריך לו את יום השבת כי על נ׳ח״א יוסי
השבת הוא — — סוד הנזר הנז׳ בת״ו
להסתכלות הגופה רמ׳ כי תשא צריך הב׳ זכור את יום השבת
לבוא וברוך ראשון יסוד ויקדשהו כל שבכבוד לקדש הקדושים
מקום שכן נפש ומשתש כ״ן לעלה מניחא לעלה
תסרה ש״א וכו׳ ומנות חלה לא
אתקיים לעלמין ולא
ואתדככא לעלמין לבן כהבפי למיל
לפי׳ כ״א ובפי׳ ד״ב נינם לצא״ק יש לה׳ ללמוא.
והשתבין סוד זה התרש שים ירך על פנך פס כי לא לבקביר ושער
יש לי לבביא ראיה תפ׳ לבראשית ע׳ צ״ל אדם אשפו דכר ונוקבא ולא
איקרי אדם לד פכי ובעתוד קשה כל ריוקנא דלא אשתכח ליה
דכר ונוקביה לאו אשפו ריוקנא שלאם ואפי׳ אדם לא איקרי אלא
דכר ונוקביה כחדא ובפ׳ ויקרא ע׳ י״ל דכר בלא נוקבא פלגו גופא
איקרי ופלגא לאו אשפו תר עש״ו ולא תקשי לך תש״ו לפ׳ לפר ריש ע׳
רי״ב ולית לך נוקבא אלא אחר בלא שני וכו׳ כי שם תדבר על
פא״ה העליון בלא הראה ששם אתרו ואנת לית עלך נשמתא דהכי
אנת כגופא לגביה דאנת הוא שתפ לנשמתא ולית נשמה עלך ולא
אלפא עלך אנת לבר תכלא ולגו תכלא ולכל סטרא ואנת לעלא תכלא
ולתתא תכלא ולית אלפא אחרא עלא ותתא וכו׳ גרס׳ לפ׳ וימי ע׳
הכ״ו נית לא ד נשק דלת דלת לא ג״ל לאו אשפו שלוחו וו
ס׳

ס' נ"ה וני' דנקטא כלא תני דבכורא היא ה"ל כי מוחזקים
ובנכסים ככל

היא מבעלה וזהנה כתב בעיטור שתב"ל שלו תאו"ז ורשע תה"א.
ועל ידם היא הנכנס אבל אין לו מלמעלה כלום כדאמרינן
לעיל דס' כ"ה ונראי לן יהיב לבכרא ובכרא תינה אחינת ברא
ירית לאבוה בשבחא ולא לבכרא וכו' ובגמ' חקן ע' הלב' ו' אתאן חה'
שואה ו' ההאה אמתן חן ו' דהא משפט יעמיד ארץ לכל תיקונו
גן לה ובגמ' נינש ע' הנ"ה פירשבי לשחים דכל הוקמא ומלה
וקיימא אשה לשחים לגיר דכר יובלא אמקת חבונני וכו' אינון הרעו
כלהו קיימין לשחים וכין דשחים נש"ל כל אינון נפורין דנפקין
מן יובלא כגון אשה א' ואשקי לה לכ"ו נע' דלרים תר' ובגמ' ויתי
ע' הקי' דאשר דאשה עולתא דאקי שתנה לחם ו' דהא תינה
מכן הא' אלגא והוא תעשר לה וכו' גט"ז ובגמ' דראשית נו' נוט"
שבוע' הוא מחר דלית לה נבורא אלא מה דאתייהיב לה תהוא ו'
ובגמ' ויקרא ע' י"ג ה' דהדאה דשרא קדישא לא אשתכחת אלא נגמ'
ו' לגן דחינה אחנות וכן אתרו עוד שם דפוק ע' ט"ו וכן כתיב
דעשרה שעשרה לו ולא לה כי אין האשה מתברכת אלא מבר-
בעלה על איש ובזה תבין מה דמ' לך ה' הנ"ל וכו' ולא הסתיק לו
לומר לך בהתולה אלא שתקר ונזכור השם למי. שבראשון הוא
הנ"ל דיולין לגמ' ובשם השני הוא הנ"ל דאמרין לגמ' שהתבנת שלו
הוא תברכנה בעצ' נכתה לאורך לתשרונות הקיקונים דק לית ועיין
לזוהר דשיר השירים דף ח' ב' ואלם זנ"ג לתשרונות הקיקוני דף
י"א ב' לשמו לבקרא שלום דהלבא לתשרונתא וכו' עד א"ע ביה
התקרין לשמורא דארעיתא ושכינתא ז"ל כי בוודאי א"א אשם
תכתירין אלא לגו"א אבל כיון שהי' הוא נותן לה תתה שנשו-
תלתעלה שהיר הליון לחומר שאו"א תכתירין לה, ועי' בזוהר דשיר
השירים דף ס' ב' שו' אתק דנוא לקיימתא ה"ל דבר דקטל אוב

אנא וכל אינון נטלתאי נפא לכנווא. עד שם לקך ב״ב אחר
שאמר שלא נק׳ יסו״ד אחר תכוין את ה׳ רבינאם נקיט ולפיט. פי׳
תכוין ולא תלתלם וגו׳ שם לפי׳ תתקונו כ״ל תתקונו ולא תלתלם
ויתע. שבקב״ה הוא תקונו של עולם וכן אמרו לתרוש עולם רוח
לפי׳ תתקונו תתקונו הוא לכוך ואיכהו תקונו הוי אומר
זו נקודה לפי׳ א׳ שעליה עומד הכל ובכבוד אין לכוך אלא.
תתקותו עכ״ל. ונ״ל לקיט טיפין נקיט תוחין. אע״ג לקיט תמנ
ינקוט הרבה. ובפ׳ בראשית ע׳ י״ג וח״י תלבא דאתגליה תעלתא
עילאה לעדים הטרים נבין לון לקייתא ארעא וכו׳ עד ו׳ אלפין
פאת לחיבה לה תיונא ולאתקנא לה ולחיבה לה סמוקא דאתחזי
לה עכ״ל. עד שם ע׳ ת״א הפלה של יד אשפי חסכנא לנבי שלא עוד
שם לע׳ ק״ע אלפים הבין דכהה דא אורייתא דבעלם והוא ירע...
את תקונה כא אורייתא דבכתב ובפ׳ ע׳ שנ״א ישראל דאיה
דאתלבשה הוא נטל כלא לקותיקא תתקונא דכלא ולבקר דתני
לה תנה נניר ואתשיך לפאי אחר וכו׳ ובפ׳ וינש ע׳ תנ״ד
תנשתה אתבין רנת וכד נטל רנת כבין נשלא נמנשא. ובפ׳ ויחי
ע׳ הלב״ לא אתקספא כ״י אלא לתשמש בגין דתהמן אתונה וכו׳
דכגאין דקא נשלא תהמן נשלא מ׳ תהמן ולא תלעולא וגו׳ אמרין
עשה לו בתוך שלמה תנעלי פלבנון ובפ׳ ויקהל ע׳ שס״ה לכל
יחידא תבעשרא לאבהן ואבהן לנולחא דאתי. ובפ׳ ואתחנן
ע׳ תקח״ה לקראה נשלא קמלן ארבע פרשין דאינון תד ונפא
ועד כללן לתר בירא ואונון תנה״ כנטר. וכשקבוען לכל גופא
הבין תנ״ה בבוע נחים הכין אחונדך לפם כי נעם תפ—ן
פאתוונה ע״ה כנטר. ובשיר השירים דף כ״א אתר לא אתקרן
לנירן דחיין עילאין לר לתיקן לעקבא. אוקימנא תלי לאר״
ע׳ רס״ג תתורש לאורך ואעבוק כאן תעע
תפע כר אתבכי תרונתא דרישא כנוקבא תלי תר קולא דשערי

// האתורני //

מאחוריי דז"א והוי עד רישא דנוקבא ואתעברו נימי דרישיה
כלהו סומקין וכו' עוד נימ לנו' רש"ת הענוי מאי הה' כלול דרחמי
ודינא ואתפשט רחמי לדכורא ואעבר וניקב לסטרא אחרא
וקיין תנוי דנוקבא לסטרא דדינא ואתתקנו תיובתא וכו'
מתקן דכורא לסטרוי. לבתר תקונין דכולן לבר מנהון אנחנין
לבר מנהון רחמי תבון דינא כלהו דדינא אתדבקו לסטרא ד
דאחוריי דנוקבא אתפשטת התם אתאחדו ואתפשטו לסטרהא וכו'
ואם הדבר יותר עמ"ש, ואנשהתודונן לגני תבריא ולבן אי"ן
לורך להאריך בזה — — — כאן ,כו'
אינון דתקדא בכסא והשרפים שבעולם הבריאה, ובחיות
והמלאכים שבעולם היצירה ואין צ"ל באופנים
והנפשים שבעולם העשיה, היינו ינקין כו' מונקם וקיומם
חתנה שנ' ותקן טרף לביתה — ותם לנערותיה
כ"נ גבה האבין וה"ל כי לסוף הם שבים אלהם שנ' והכל שב.
אל — — כענין כי היא שרשם ונש"מ גדולים צדיקים יותר
ממלאכי השרת כי המלאכים אינם עולים למעלה ממלבוש אבל
הצדיקים מנה יהירה נודעת להם שהם עולים עד הקב"ה ומתדבקין
בו כי הוא אביהם כמ"ש בנים אתם לה' אלהיכם וכתיב ואתם
הדבקים בה' אלהיכם וגו' ונש"ת לשון לשי' תה' כל הנשמה תהלל יה
צרוע דנשמתיה לא אשפי מנומא דתלגא קדישא ונב"ר לית ליה
רזא ולא מאתר דרזא הוא וכד קימוט נשמתיה לא אתדבקא
בנומא דתלגא דהא לאו אתריה הוא עכ"ל, שמ' קרתי שה' נשמת
הצדיקים היא מנומא דתלגא ושה' אחר משירתם תוגרים ומתדבקי
בו כי הוא שרשם ונש"מ לפא"ר נו' דמ"ר קאובקא ותרווקא
דצדיקייא דאינון לז"א וכו' כ"נ כ.תה דאתרא עילאה אם
ינקא וכו' ינקא היינו
ינקא כך ,מי' אתרא עילאה אורא

שלמה, נראה לע"ד ולקחן לנו' הקדמה אתרו כד מתברכא חדא.
יסוד ויינקא-לה איגון לתתא אתקרי אם כבסוא דלעילא.
וכו' איך חכמה ואיך חכמה פי' מה היא אתו דאבא בינק
חכמה — — : — פי' חכמה זעירא—
אתקרי פי' ננלה נאמר אמור לחכמה
אתמר את לנו' אחרא אין לפרש לנו' אבא כו...
מדיטא כגון שפיצא — — לפו ואמ' לנו' אתנה פיא בתאור
דקטן אלא פא קט"ל שפיא לעולם באלולם כנגד מה לעולם
באם, וחיבו לפ' לבאשית נו' נה' אתרו דאו נקודה תתאה אתקרי
חכמה תתאה חכמה זעירא ונקודה עלאה אתקרי חכמה עלאה
ובמ' וזלא נו' שה' אתרו דאבא קרא לה לב ויקרא לה אחות ויקרא
לה אם ונקרא לה בשתו חכמה (לגן נלנ"ו שהוא רה"ו אנ"נ אח"ה —
בתלך ה"ל שאבא ועייר קודשים כן (תלבתך) אחות לנו שיש
בתלבים שבזעיר אותרים כן, רא לנוקא .. אהרשך
נפ"ין קטנותא לסוד לב— — ותשני אך
עלתף קטנה ורא. לנגד מה שלמעלה מתגן ונס כי לתשבחים
פיא - - לסוד נקודה כבקוב אל קראוני נשאנ—
נתחברותא ובתיקונים דף נ"ח ואמ"ן דאפי זעירא להתא לנו— א
ליה לה סוף, ובמ' אתרי תוק נו' ק"ן ער קטנה זעיראפיא—
רביא לקראה תכלא ותתאה תכלא וכו' עש"ה עד וכל יקרא תלבא
נויל לנוה ובה"ז פיא לתוראה כללא תכל עשראתלבא וכל—
עשרי תלבא לה תקשרין, ובזוהר רשיר בשירים דף ה' ב' דאי—
מן נטל תכלפו ואתכלל לכלפו ואשפו לתורי כבלפו וכו' ובמ' ניתי
נו' תל"ז זעירא דאשפו כב לאתחברותא לעילא ובמ' בראשית נו' רת"ו
ואמ"ן דאיפו קטן כלא אתאחיד לנוה, וכנ שבמ' ויקהל נו' שפ"ח אתרו
שכינתא אשפי לנוקא לריא נתפון דישראל ולאנא עליפו אבלא
אתחברכת וכו' ובתיקונ' דף ז' ואמ"ן דאתחרו כל עלין עדיין לסמיכן

ובשרא

ובשתא דפנים למן לאחוריה לשולא אלא נוק' כד שכינתא כו'
ספירן נחתו עמה ולית פירודא לה ובין עשר ספירן וכד נחתין
אתלבשו לשית יומין וכו' עד דנחתין ודאי עיינין לקרא אבל
לשולא אתחר לא יעירך רע. עכ"ל ורבר"א פי"א לפור"ר ואחר
רבתא כן דנעלמא לא — — נכס' חלבא
וכו' תשרש — — לתיקונין דף י"ד ע"ב בלשון שבע
ספירן כולן לשבע שהן וכולו כולהן לה שבע. יה"ו חו"ב
א' כנ' נעלם וכלא כולה לק שבע. ולית ספירה דכלהו ספירן
דיפא לה רשו לארקא לכתן ולאשתנא דתקאין אלא לבת שבע
בגין דאיהי קשורה דכלהו ספירן דא ספירן הוו תריקין לבר מינה
הוה תבורא ובג"ד לית רשו לארקא ספירה לשאר אבר לר מינה
לגבי דתקאין ובג"ד אתחר אל יתהלל חכם בחכמתו כי אם בזאת
לזאת יבא אהרן אל הקדש דלית רשו לנביא ותכיחו לתנוע
לשולא שום תרע. אלא לה ובגינה אתחר ותשר עלה אל אלהים
איהו שליחו דארם שליחו דיחודא דשתא קדישא שליחו דכל
ספי' וספירה עכ"ל ובד' לך לך ע' כל"ג דכגון דאקרא אתכל
דכלהו דכגון וכלהו אתרין לה, ובתסרונות התיקונים דף יב"ו א' לכלם
לשם יקרא כלהו שלאין נהראין לשכינתא אתקריאו וכו' עד
איהי אתקריאת לשתא דכל ספי' וספי' לווקה בתקורתה ובשתהן
דכלהו פנויין וכו'

סי' נו' אתפשט דכורא לתיתא ושתאלא לרותא .

דאתסוא ה"ל שנתפשט ונעל ע"י נ' פתוחין כתב"ר יחינא גוא
תות בחכמה ושמאלא פוא תות בבינה ויורתא ..
דאתסוא הוא תות בדעת שהוא הרין שרין כנ"ל לסי' כ"ה וכו'
נוני אתחברו לשלשת פתוחין בנ"ן קרי נוון למי שפס
נוין דקשת מכמה חוור לגם סותם ונעק

יין ומ"ש בר אבחברו ר"ל אחר שקבל כל תנאיו ונשלם—
נולדו, התנאים, התנאים וראי כר"א ומבשך כותיך על—
אחרך, — — . הנ"ל כר"א דלא חתם וישבר ובאוים
קראו תושב, חיוק — דלא ושכנם קורא כן ואל קהתם
על חלב דרא כ: — אחיו — עמיר גם בפוא לבר וכ"ש גו
שיצאו חתן למרכבת ר"ל חתחת למרפא שדחם כעניר עותי:
שחיא בתאכים, ותגון לבוא ליה כבתב ואקם חחים
את כולם — — — יחינא ושתאלא רחמי
ורינא, ולא כעובקא דליק ליה שתאלא — — — חנני
אבהון לרנע ברנע ודאי רוקא כי תות פתכתם אין
המפרשו אלא לקו יחין ותות כבינם לקו שחל
אבל לא לאתלנו ול"ל כי לבן פתניים כלם רחמים כרחוכרת
לא"ר כיש ע' רס"ח כתב דאחינא כיש סי' ע"נ. הרין כולין
והרין ליונין אנוסי' — — שחן פלשין —
נראה דהיין הרין ליונין ולא כארם ובפתם דכולין
לחוד וביניין לחוד, ונב"ג תילים חלוחר כן אבל לפי שפלין שומכין
לבילם לכן אחר הרין כולין הרין ליונין כלומר הרין כולין והרין
ליונין, ובמקומם דף מ"ת הרין כולין נלח נפוך ובפ' חשפטים ע'—
ר"ן שיוקין והרין כולין כולם פלין לאמר חר ורע. כי כן דרכו ב
לתקוחתן כבים לפשתים פוא"ו פנה לא"ר ע' רח"ב דעובקא דכולא
רג"א כתו ורג"א ובפ' מנחם ע' תל"ד הרין כולין האומים דתבשלין
פרע, כ"ן ונחולא לכל נוסא. כ"ן נכל חילין נחקין ותב—ין
נתקין ושריין
ונכל חילין פם פנשחות, תנבון נחקין ריפשא דליושנא
חשתע מן פשוקין ומסקנא מן כבינון נלח ופור, לצאות,
לפ' פקודי ע' תס"ב בר אבחבר יסוד—ם
כעולמא דבילוים אשקרי ה' צבאות, כ"ן אריה דרכורא סיוחא.

דכל נשמתא ואמרי מן הכנפים פי׳ בכנפים יוצאים מן העולם
העולם מן בארץ, ואמר״ שמתקבשין בדבר
החיים לית לה כי הכל עולה אחר בעיקר ולכן נקח יסוד
העולם ויסוד החסד, ציון יסוד הלב המלכות ירושלים ולה ונמ׳
לעולם ע׳ קמ׳ ובמ׳ ויקרא נע׳ ה״ קורא ציון ליסוד דנקוד ואמר
אומר חלין ציון לשון גבר לבוך ה׳ חלון נוכן וחלין ר—ין
בלשון נקבה שנ׳ נה׳ ציון היא דורש אין לה ובקיד כי לאחר ה׳
ציון שם הק׳ תמיד לבא כתו אוה אותה ולכן נם יסודו נם
יסוד בשנים נק׳ ציון, כסותא גב בנו׳ לעולם רק כה״ —
שמתחנך בכך וצנין — כך ה׳ צבאות ואיקר׳
יסוד לא נסיין — כ״ל אומבשא —
כ״ל אחר בנסירה — לתוני שבקא כ״ל צו״ל
שדם יקיד ק צה לכורסייא גבי — שהק—
לוכר — — דשבק ובים פניבוני נקולה
וישב על כסא כבודו נש׳ לעיל החותים העולי חיות לרא, שרא
נגלים כי הלכא לא תשרותיקא לא ושקרי חלבא
שריא קדישא שובקוש העולם לעשרה שנשרכה
לו אתו — — ואח״כ נכנס לקדש הקדשים כ״ו.
עד ירחא דא לאתנשרא אנא להו וכל שלמו ביה לעשר—ו
לאוהבם לשום אדם —
לעולם כל יחי חיין אתלין בכא תרוד שנתנעתו אחר כך באין
בדברים חשלחן נגלין

(ה׳ רז״ו ע״ב)

פי׳ נ״ך פאי תשרותקא וכו׳ כל. עולין עולם העולמים—
ועולם — — בנלגלים ועולם—
פשטו כבאחרין לעיל רישסו׳ נה׳ כל צינק דלתקא מינה ינקין

וכ״א מקשי אם לבו וכו׳ לתרווייהו דכלא חשן בינייהו נקיות
ותקון בנשמה ובשפחה וירושה — כתב דדכורא
ואין זה מתייב לש״ם לו כך נוקבא ורואה אני
כי כבוד אלהים בספר דבר אבל תב אנושה נכין שבאתי לפרש
צריך לפעלים ופרי אחרו אחרית לה תוך נהרים ולכן כתב כי
כל כל הכוונה כאן דרתין כי בעת בזמן פנה לה כאלו כל
נק בעבר נכוס לפניך נק בקבה ולכן נק בתשוה בבוא ליאה
כרא שובואה אליה נה״ה לפיכך קדשו ונש״ לב׳ לבראשית סוף
ע׳ נ״א כד כדי באי תבונה לבאי נקודה ונשא לגופה כדין כל
איכון שרפן עלאין וכל צינון סטרין עלאין דאתון כולהו
עאלין לגופה לביאובקא דרוחא שלים דלעילא לביאובקא עאלין לבה
ולא לבה אחרא ולא לגופא וכו׳. ובמ׳ יקרו ע׳ קט״ב כי אתקן
שחים לבקונני אתתקן לקבלה דבאי אדן והיאובקא לקבלה לחד
רכנא דאיקרי צדיק כר״א ולריך יסוד עולם ואתדבק לבאי אדן ותרישא
דחלבא עד בסוף אחר דשרי באי צדיק אבי׳ תר נפרא קרישא דתשת
רבות ואשו לסניאות היאובקא לבאי אדן קרישא ונשו כלא באי
אדן ולבתר תבאי אדן אתקן כלא שלאי והתאי כרכורא דא כד
היאובקה לאתדבקא לנוקביה ואתין נגעא תרישא דחותם לבסעא
אתה ואשו לנוקבא וחינה תקעברה נוקבא אשתכח דבלפו ש״פ
נוסא כלפו תתדבקין לנוקבא. ונוקבא אתידק כו״א, ועיין מ׳
קדושה ריש ע׳ דכ״ת כל״ל לקלתא כי עיקר באתן שהוא ביניהן
הוא לבנך תנ״ת שלם כי פיה תנזבת ברונגרים ותודבקת האחורין
ותנין שפרבר כן שנ׳ אנפין ... ואין פנופה אלא מאחור
כתש״ כל נתן דכבו לתשילה, חתור דרכו לפנופה וכביב
מתרתקת על רורה על דייקא ודגה הבין תש״ לב׳ קדושה ע׳
הל״ כל מקבלא הבין תרין דרועין כח״ת שייפין עלאין ואיב...
מקתא לנבייהו תרין דרועין רלה כבין אתבללו תרין דרועין לבו

ואיקרי

ואיקרי נר עב״ה כתה״ת איברים באלו עם שתי גרעוהים שעל
עליון לב׳ נ״ר ושירותא דקודשא בין שפס פנים לפנים
תב״ר באלו על - - תב״ר שלם והוא ק״חו שאמפ׳
שהיא יולאה התקשר עבה היא נרלם לכל שיעור קומתו כך
כלא פבי הלת כלא רחב לנקבה שנם היא הקרתקה
על חרה על פרך פגן תב״ר לתב״ר תנ״ה לתנה ,
וסיותא דכל ננתא פבי נ״ה באלו לין רגלים וסורו לסורם. לא
התלרכא אלא לכללא דקודשא

אילן ולמן לכיך שלשה לדרכה
תגין כי היא כמו של דרכה, והתלבשתא דז״א התחתונה
והיפנקא הוא קבלה פתחש חסרים - חסדים מתוקים
ולקה תחש נבותם שבה שפן דינין, קדש הקדשים דלתתא
לפי שיש קדש קדשים לעילא לעילא
וביא חכמה סתומה כמ״ש לפ׳ יו״ד, תרין דרגין אינון לעילא
ותתא דז״ל כמו שיש לזכר יסוד
והלבות לילב ואחרון כך יש לנקבה יסודה הוא לפנים
לנוקא והלבות שלה לצד חוץ והוא פרק פנ״ל לפי נ״ן קה נ״ן
קדש ויסודה נק׳ קדש הקדשים לנו אחר ת״ל לנו לנו לאחר
ציון יסוד רחלי וירושלם לינה - התלבושא נק׳ המשכן
והכנו לבר - לפנים משורתסרין נ״ם לבה קבי״ן
תש״י יכנס אדם שיעור שני מתחים ואח״כ יחדל, ולקה קבי״ן
סוף ראש פשעה כתר דאוקימנא לעיל לפי׳ חב״ וכו׳
היאובנא לשלשה - - ספרים כנגד י׳ נסי׳
אבל היאובנא וכן נעיקר ובכי מגרושה אשמ׳
שאמרתי שיסוד - בנקבה נק׳ ציון נס יסוד בזכר
נק׳ ציון וכן תלא לה׳ לשלת עתור ל״ת שקורא ציון ליסוד
כנגד ולכן אחרו לה׳ אחרי רוחו נ׳ ק״ן לא אתקרכא ירושלם

אלא הלין לפי הל לפ, המחין נתקין לרכאן חיסור
לגעיר שנ׳ - לרכין - - לראשונים
וכתיב ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ
ולכלפי עלתין עי׳ רבת שבע הכי גרס׳ ולכלפי תתברכון
תתחין וכל חיסור לגעיר כי
אעפ״י שהם טעם - המקבלים ברכה אלא חבת שבע בדאמרי׳
לעיל לפי׳ נ״ב כל צעיר להתחא חיים ינקין עם כל זה כיון שהיא
נעולה תנרתא כלום שהוי הלין לחיותר רכלפי תתברכון חיסור
לגעיר וכל קדשים דרכורא נייתין התחין ולכן עם קדשי
הקדשים - - - קדש שחקבל הקדשי׳
העליונים להפוא דרגא יסוד דאחינא לעיל לפי׳ נ״ז הרושא
נוקבא - - - הרחם - - ונ׳ כרכין י
לעבוקא כתב׳ שהם המוחין לעגיר הוב תגאו ועוד
תאריך דאיקרון צבאות אלו הן נ״ה, דאתנהר תל ונוקבא
שבו תשך - הגדע אחר
גולת הם שנתשך מן המוחין עגיל לפתוך דנוקין והתחין שלאין
הם המוחין התאין הם אברי הנק, הכי גרס׳ והתחין
תחתין נתקין והפוא נקירו לחר דאתכניש מן שדין, כולא
חוורא ואעפ״י שיש תעורב בו נקירו דשייפי נתפא שהם כלולים
מכתתי ורינא חוור וסותק הסותק בחוצב הפוא ח
התקבעל לרוב הלובן של המוחין העליונים לנ״ר. איקרי חסד כיון
שהעש הרין נקבעל לרוב המחסר הכל נק׳ - חסד
והפוא חסד עי׳ לקדש הקדשים לא היה דוני לוחר
אלא והפוא יסוד
עי׳ וכו׳ אבל בכוונה לוחר כי היסוד אין נכנס שם אלא בגבולין
המסר הפוא הא לאו הכי לא היה נכנס שם כי לאם ריקנית

// אסורה //
//

אסור להקדש וגו' ואני ברוב חסדך אבוא ביתך וכו' שהנכנס
לבית הכנסת אומר זה ובמ' ויקרא ע' יו"ד ואיש כי יקדש אשר
יקח את אחותו כי פי' וכו' למה חסר הוא ודאי עכ"ב, וחייתי
רמיה כי שם זוה"ק עם את הברכה לעשות אלוהי ובנה
שהם - - - ; היסוד - - לברוך את הברכה
ובין כאחה' לעולת אלוה אלוה ודאי, רויים על העולם כבי
להמשיך החיים העליונים המקור - - - החיים
אשר עליו, על שלא הקאה תלבותא ככור שלא פין לו חיים כלל
וחשם לכל שגבר העולמות על עולם הקחתון השפל כי חולף ותם
אין חרתו של הקב"ה כמדת ב"ו שעושה התעשה הבוא לבנאת
אבל הקב"ה אין עושה זה אלא לקיום כל העולמות ולברוך להם
הברכה והחסד והחיים, ההלך התמן לחיים המחייה תקים יקימו
ונחיה לפניו אכו"ר "

ברוך ה' הנותן ליעפים כחם לבו"ר רעת והגיחה ולאונים תכחה
ולאין אונים עצמה, אשר על כה עזרני ותל אזרני ורעבתי
תמני והשכילני ובונני, וצדקתו ותסרו זיכני להרש האיררא
הקדושה הזאת ואעת"י שידעתי שלא זכתי על תכליתה ואפילו על
תחלתה כי עוד לאלה חלין וכבלים לקושיה עבג על כיצא בזה נאמר
אל תפי לדבר הרינו קלה לעיניך כי באחת אם צאן מי כלם הוא הי
מרנוש ולכן אינלה עליך עני קח נא את ברכתי אשר הובאת לך
ועיניך שים עליה, ואם תחפוץ לסוף שובה תתה לשונך הכתובה
התחול עליה ולא תתעגבנה ובתוך תכך התענוג והכרכה איש הקירבה
כי כבוד אלהים הסתר דבר, ולאורך הבן לא הבן לב ולבילא רחבא
לא העשה שנון לדבר וכבוד דבר אכוש תלך נח הפלאתי ישאחר על
יור הגה יבא אל בתי ותחת הרין קל ותוחר והתוגנו אוחר,
" והשחרר אותר כבקוב תלא "
" הנוחר חתן לתשחרת "

והנה ואתה לכן סיפיה דהאי קרא מבאר גם רישיה שאומר כטל
חרמון שיורד על הררי ציון ואומר בתהלה כי נגד המשפט
ישראל שתהיה מיחיד מוהרים על חרמון שיורד על
הרכים או על ברכה שיורד על המדבר והלא כל מקום יש לו של—ו
אף כי נראה שהטל שוה לכל המקומות ואם כן מה הוא זה שאמר
כטל חרמון שיורד על הררי ציון, והירדן גם כתיב ציונים יקרא—ו
לחרמון שריון והאמורי יקראו לו שניר וחכמינו שור הלבן, ובירושלם
כעב נבגתו מדובר זה נער בפסוקים אלה וכתיב למען המקום—
המקדש והמקום רנני אבנב ולכן לכבוד עיר הקדש, הטל התלוי על—
כעבים נער עליהם שילבו לבד חרמון שהוא הר השלג ויקחו חשם של
וישע ירקון של ירושלם לקבר זה חום היום זקין כבתוב בצנת
שלג ביום קציר וח״ש הררי ציון דלשון רבים הבין בח״ש דז״ל במשיר—
התבקי ר׳ אליעזר ירושלם של שבעה הרים נתחדה והרי גם כתי—
במשט, ואולם כתוב פסוק אחר כתיב ציונים יקראו לחרמון שר—יון
והאמורי יקראו לו שניר ולבן הוא אומר ועד הר שיאון הוא חרמון,
הרי ל׳ שמות להר הזה ומי שעבר דרך שם כמוני יודע שגם הר
הלבנון ולקחו ע׳ הקל״ט לבנון לא עזן דאהבן נכו׳ ואשר דכתיב לבנון
ושניר ושירין המקומות המובחרים הם לאשר הר נעלה הרי הן ד׳ שמות
ומי הוא זורך לבאי עולם זה או מאי נתקא מינה אלא שכוונת המורה
להודיענו שבחו של אותו הר ומעלתו הגדולה כי כל המקראות יודעו—
שהוא דומה עליונה ורוחק לרבנה היא נבוה ולפי שלבנו בו תכרים
עליונה לכן קראו לו שמתו שרתוקם סורו נבוה חרמון תלוהו חרמן
של ים כבתוב נבג׳ יצב לחרמו דפיין רשה ובכוונה לזה שהוא רחוק
מז״ל שבשם הנק׳ אבא שהוא ששני נקבים נקבים כבשר לפור תחש
עשרה אמה קלעים לחצר כי אבא הנק׳ י״ה כחנין ט״ו הוא ועשר כנגן
קלעים לחצר של ארוך כדי שבקר הנקבים הם ילא אור אבין לגשר
והציונים גם הם סוברים כך ושם תלוים על הראשונים לשון אלא

בשם

בשם הזהר ג"כ למי שלא הלבין מהם שיהיה לבוש אדם ולכן הסכימו
לקראו שריון שהוא לבוש אדם והוא נ"פ נקבים נקבים כי הוא טבעון
טבעון ואולם האחורי נקראים לבר הנה תשלום יהדר נר"ם ואחרים
שהוא רחב לקבל של יור שהוא עתיק יומין כדכתיב לבושיה כתלג
חיוור ושער רישיה כעמר נקא ולכן יקראו לו שנור בהרגותו טור
קלוא ג"כ נקרא שם לבנון לבון כשלג וכן כתיב הינעזב מצור שדי
שלג, נראה שלהבא קורא לבנון ושם שאין רוחק נאון ינבע כתוב אם
ישלג לשחים שיאו ועוד שיאון שאין אופיות שאין רחב לעתיקא יומין אין
וכל הסברות והשגות האלו קבלה היו צירם תורה נח ורננה תהורה
ג"כ נראה שהוא כגעת האחורי ולכן הושם שיותר חוכנו זהורהין לבר
הנה הוא לבנון והיין דכתיב שאין הוא תרתין כי עתיקא כולו אם אבא
וכן שי' אין יש אין. ועיין הי' לבנון זה' ויצא נ' שלג, והש"ם שיורד על
הררי ציון. הנה ציון הוא יסודה דנוקבא כנ"ל והררי ציון הס"ג הררי
הנ' ועליהם אמרו בה' בראשית כיש נ' כן ועל הכרות יכוננה אלו
ג' עמודין דארעא קיימא עלייהו ותליין בהו וסיא אתתלייא הנייהו ובה'
אחרי חגה נ' קכ"ל שבעה איגון ובהו אית קיימא דאסקרי צדיק וקיימי
עליה ועלמא בגיני אתקיימא, וכד אתקיימא עלמא עליה כאילו אתקיים
על כלהו שבעה וכו' ובמזמור דשיר השירים דק נ' לסוד שבעה ושבעה
הולכות תהלא כי נזיר לעולם הוא לסוד שבעה ולכן אמר א' כטל חרמון
שהוא טל דעתיקא שיורד על שבעה הררי ציון דהיינו נזיר עם שתו והשם
לארה שבעה נזיר דוד היא ציון כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם
ובה' בראשית נ' סן כמעד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן
דאתחברו ככר ונוקבא בזיווגא שלים ז"ל כשמן הטוב על הראש
דעתיקא עתיקא דכלא רישא דכל רישין יורד על הזקן דא תקון וה"ק
דכלהו אתקרון זקן, ואברהם זקן ויפי כי זקן יצחק ועוד ישראל כבדו מזקן
על פי מדותיו דא צריך לאשתו פי מדותיו ולבקר כטל חרמון שיורד על
הררי ציון שלהן ג' הרים דאקרון הררי ציון כי שם צוה ה' את הברכה כיון

דאתחברו מיים עם העולם דא עץ חיים להפשע עלם, ובה' ירקק ע'ה"ר מחרן
זשפו שה"ן ואיפו של ״

ס'נ"ח, לא סיים לנלינא קרישא וכו' הדוא אחר כד סיים לציינא
קרישא לחיתר חיים אשתכבכו
חלוי חשתנו שלא הפסיק לוהר הלק חיים וילאה נשיחתו להלך בברכה שהוא
לכור בחיים ואשא כנבנא, אני כנבהיה סוף הס' תרעתי, סברנא
להכהב שתי כי לא פייתי יורע כנת נבשיה, לא קימנא
רינשאי לראוה ולרעת להם — הפסיק ושפך
אנרעוגווא — שהעווא יקל"ה וכו' אין הבנתי וירעתי כנרט
נמריים, — — ווניוא לבניא להר —
דאגיל אשא ונתנה תשוה לנשק אלו
ולא יכלו לתלוא חרוב נולו כאב לבה פן נבל —
הלק נתו יו — — לארעוא ולא ירול לחטוף
מורים חנול — — — ככאב
כבהרישה עד — — לאחר שהם כן אבא אבא הלב פון
חד אתחברו פי' עד שהם פיין נ' השכינה ואנה
ואני ושהם השכינה נחלקה, ואתה פלבב לחנוחתן —
ואומר אני לברי, הנור חיוותא הסתלק השכינה מן העולם לתרין
מן הנשחותי — — השפורות ובתכרש העולם
דבראשית קק כן דברים באלין אינון צדיקיא שרתן על הדברים שבחי'
רש"י פיו אוכלין מן ושותין יין וחלב, ועכה שתק הראלהם חכמה
שותן לס רתן לסברות תשובשנה, שאסין וכו' עד שהם פיו יושבין
שבק אחים נס יתר ושהם נקברים — — בתבינה ולבו איש —
לבכו ואיש לעברו יקשו לבו אוכל, ויהר נכון לציני כי הלתבריס
הם התאכים שעד שהם פיו יורכין להשה ונעלם לך ושהם על —
העולם עקבא כיתא כבא סור רבה אתעבק פן נעשו בה =
לשק יכא לשקא, ראן תתא

נערונא ונערבוביא דתברא וכל דיהא פום סליק ריתין -

סליקו ליה לטורייא לא אשתכחו וכו' פי' נשלפו לגמרי ט
שהתקין והוליכום למקום

פרחילה נערונא ענין צעקה ושאגה כמו נערו כגורי אריות המור
נגער, ונערבוביא ענין צער ונאקה סליקו ליה לטורא בשכבות
למטה טריקין ומארי תריסין גבורים ואנשי מלחמה כ״נ -
דלתי - - ושבריא וכן שירות נכוחות

קנוגות למרון ששם פום רש״ - - ובני מרון תשבו שאלו
לא להוליך את רש״ לציפורי או לטבריא לקברו שם ולכן פיו לאחר כ״נ
לקשירין דתשיבו סליק לאוירא כי המלאכים היו נושאים אותו
להלולא דר' שמעון לחופה
כי נשמתו היא כלה, והשלום יבא עליו - - - פומא
פתחו, משרין הבישות ושעשוע על חיבים משתכבין שמקב״ה
תומו - - לפום לכבוד רש״ עב״ נפתח - - למרינות
עשה לקן פיתין כשגלו ישראל והשכינה עמהם ואחר השיב
אחור - - ימינו ובעניות קור אשקר ויבא בעת לגאול
השכינה גם קן פיתין, ומה נק השכינה ימין לפי שהיא
ימינו של הקב״ה שנ' נשבע ה' בימינו וכתיב נאום ה'
לאדוני שב לימיני, שב״ לני תלמ״ דר'
// ודוקא //

לירא ולאהבה ובנחלת קודש אמשור עתה נרתב ויסקיפין
לעזיקהו רחב לאין אונים עצמה,
אני ילא מכתבה
מנחם יעבר
// מ //
// ל׳ לאונסי //

אני הצעיר בכותב הלאתי סמוך לתחילת פי' האדרא הנאמר
פי' על לשון של הזוהר דפרשת פקודי וכו' לברכה
" את הרבים ראיתי להעתיקו " וזל"

בסוף ס' פקודי ובפ' נח עמוד קל"ח ארש"ז צריכה
יר' בהאורין בנוצא וכו'

אני חותם כ—י

ולענין הסכמתי לכתוב לקוראי הענין המובן לי בהאמר זה
ואומר כי הוא חבב"ר לפי שהוא בעולם הא"ס לכן הקדים כו"ב
להסתלק שלא יחשוב ה' לו עון ואם הוא שהיה יודע הענין לכך
עאכ"ו איש בער לא ידע וכסיל לא יבין כמוני שראוי שיעבור
את ה' ביראה ולכן התחיל בדבעה ואומר "

הנה בביאורי לאידרא זוטא אשר קראתיו נועם ה'ן בס' כב
ביארתי שכתו שבעולם האצילות ושאמר ניצוץ דק
בעולם האין סוף יש כוונתן בבחי' עולמות כי רדל"א ובוצינא של
הם כנגד או"א, ועת"ק וחס הם כנגד זו"ן, וכנגד קולו של יוד דהוי'
דאצילות יש בעולם הא"ס א"ק ובגאת הקדמה נוכל להבין מענה
המאמר הזה, דבל רעותא ניצוצא דבוצינא וכו' הרי זה עד הה
שאחרו בא"ר — — — ע' רנ"ז כי סלק ברעותא
ררישא חוורא לאתעבר יקרא ליקריה וכו' כך כאן הכוונה למה
בשרשו הא"ס העליון להוציא כל"א שהוא כנגד חכמה דאצילות שהוא
הוה האותן שעל ידו נעשה כל האצילות כבתוב כלם בחכמה עשית
וכמ"ש בא"ק עתור הקס"ד וכ' הקס"ו ומסתברא שעל זה כרך
הוה רדל"א בעולם הא"ס, וכ"ו כאן קיימא על הפוא רנומיני
כלא אתיידע וכו' והיינו רדל"א ודו"ק
ולא אתכם ה' אס' בלא ידעם, רישא דסתים
יקיר בנוצא זה — — א"ק, כלא ידיע

ובו כיונת רק"א גם מה כנהיר, מחשבה עילאה גם רק"א שאחר
שיצא מלמעלה כל חכמה לכבד – – לתקונו ושרשיו
וגו"ש למרכך אצרכים וח"ו ולאפוקי מינה ז"ל לקבל —
שמע – – ונרכה – – מלמעלה, מק

מכיסו אמהרס, ג"ס הסכמש שבמקום רא"ק שער שם מנין
רק"א, כן וחנן הוא מביסו נהיר מה
כנהיר וכ"ל שמחמת למכסא
יוצא באור לרק"א כי אין לו כח לקבל מה שמחשב לה —
ואפשר שהכסא היא בבוצינא שלו ונק' כסא להיותה מכוסה
בכונו כי הוא ארונך נהשתמי לו לכריתו דהיא מחשבה
עילאה, חלק לכריתו היא כמ"ש ז"ל
דכריתי היא נשמתים דלים לכח לשבולתהנבר, וכאן הרמז
להתפשטות והמשך כח"א, והנה אחר שהשמש היורד מא"ק המתפשט
לרק"א על הכסא שבו להיין על תקונו ששם ראש א"א ומשם
מאיר לארוך, וגו"ש נהיר מה לנהיר ומ"ש מט' ולא מט' כי אין
יורד מתוך אלא מעט – – – ונס כאן
אפשר שהכסא הוא בבוצינא שלו, ויש גילוי וסיוע למכרוש גם
מה שלקחו קורא כסא לתה"ש שהיא בוצינא דארוך וכן הה"א
מחשבה עילאה נהיר לנהירו סתים וכו' זצ"ל כי
יסוד א"ק מקבל המקום
דרק"א למטה והעטרה לסודו ונמצא כי כשרק"א מתחבר לבוצינא
שלו גם עטרת א"ק נכנס שם ומצטרף, וגו"ש כאן דהיא מחשבה
עילאה דהיינו רק"א נהר לבוצינא שלו לנהירו סתים דלא ידיע שהוא
א"ק שאפי' רק"א אין משיגו וגו"ש והאי מחשבה לא ידע, כבין
לשש האי נהירו דמחשבה וכו'
הנה מחשבה זו היא רק"א ונהירו דמחשבה
הוא ארוך ולהבין הענין צ"ל כי לעתר מ"ן שלו לס"ט ביארתי כי ל.

הנה אור הגנוז נכנסין לחס״ד א׳ מאריך וא׳ מדר״א וא׳ מא״ק וגם כאן
כי נהירו דמחשבה שהוא אריך לטש ונקודה כבישין לחס״ד נקראת
פרסא דקיימא לפני שהיא עתיק - - - כמו מבואר
לך בא״ס בתחלת האצילות ויש עוד פי׳ אחר לזה והוא סוד נהרו —
כשקדש סוד הלבוש נקודה לבסתר פרעה ואין הבין מלך דקיימא
דקיימא עמו והוא אחר כי חס״ד גן הע״ד מחה לא ידיע
כנגד א״ק ולא אתיידע כנגד כ״ח ד״א - - - ולא אתגליא
כנגד אריך - - - ונכלין פאי נהירו דמחשבה לא
אתיידע שהוא אריך כאמור - - לטש
להירו לפרסא שהיא חס״ד ונהרין מלגא והמשבבה
וילדה השעה - פילין ופילין - אלו שאלו הם
סוף עשר ספירות הקוריות - - ואלו נהם סוד הסך
לין בא״ס לאצילות וכאן אני יודע שאתה יודע ולכן אנשים יר על
מה עד יבא ויורה לכם ודע כי קודם לאו אינון רוחין חסר
לפנים לאו אינון נהורין והכוונה להם שאינם
לאסור - - נמשך ולא רוח ולא נשמה, דעותא
וכל הגבע נהורין אלו הן מקשנה פילין בעבר
דקיימי כלפי למחשבה גן פי׳ א״ם דאיפי
חד מינייהו למחשבה למחשבה
והיא מתשלחת לעשרה במדרק - - אצנך״הו
של הפילין הפנימיים שהרי אתכנו - שהם פילין -
ופילין לשעתא דקיימי הפילין הפנימים למחשבה שהיא חס״ד
ולא - - - אתלבשן ולא אתיידעו מן
האצילות גופין לא קיימי וכו׳ קיימא - - - גי
היא מלגיו ולא - - איהי תאן דקיימא לבו שאחר לעיל
כך כאן אחר שאמר שהפילין הפנימים אינם חושנים ויודעים מן
האצילות אחר כי כן הפילין הפנימים אינם חשוכים לגבי שהוא

מחשבה עלאה אף לא לבושא שלו שהיא כנוגא ככוון הפסין
לפי הפסק ממשמש, דאילין קיימין כל כין לחפיתנותא
לפי שהם כלולים - - - - דעו"ק -
תרגם דמחשבה עילאה מחשבה עלאה הוא כ"ע אבל תרגם דמחשבה
עילאה הוא או"א, ומתפשט עד חס', ועד—
דכל שהוא בראש המתקון מן רישין דעתיק - כלפו אתקרין או"א
כי אין באצילות מחשבה אלא תואצא כמ"ש לאו"א ע' הקס"א, וכמ"ש לעתיד
מן ולע' לפי' ז' וכמ' י"ה, והנה עכ"ל כדר לעולם כאס, ומכאן ואילך—
מכבר לעולם האצילות, כי נפיר מתייבה גבו אבא ולא ידע
מה נפיר לפי שהמאיר — — לו כיא מס'
שהיא מכל האס, וידוע שכל הבלק קמתין אין משין ,
ויודע כהבלק שעלו וכו' אבא שהוא אצילות ונם שעלו הוא או"ס,
א"כ כי נפיר מתייבה ולא ידע מה נפיר כרין אתלבש

ואסהים וכו' וכן התלא לפי' נת ע' קס"ו, ומאן דנפיר ז"ל לבוש
ואוש! דא לדא שאומ' התלבושים לגא, פכי נרס'
קיימי כלפו - - לסלקין ומחשבה וכו' ומחשבה אתנשר
לאס' אבא חקבל - - שמנו מס', וידוע
שאבא הוא כלל כל האצילות שנ' כלם בחכמה עשית ובס' ויקרא
ע' ש"ז אמרו יו"ד מסים כלא וכתו שהוא קבל שמנו מס' כך כ"ע
שהוא דנותקו בשלש באס' חקבל שמנו מא"ס שהוא כף אין לאמתק
בדתונבת לאחש פאן שאמר ואין קו' לנס"ם כ"ל יפאין התלבוש ל
וכ"ש בהוא נפירו ז"ל ואם שמחין נביר מחשבה עילאה שהוא כ"ע
דלא - - - ידע איפי לפ כלל ז"ל שכ"ע אין משין כלל—
לאם בנם אין שמחין - - ידע כ"ע שהוא לעולם באס'
כעמת חכמה דאצילות שנ' בה ובחכמה מאין המצא וכ"ש כחכמה—
אשתכח, ומאן דנפיר ז"ל לנעם ומס' ועל דא כלא קמיה

גם הבין לח"ש לסוף פאו"ר שכל בעולם לא נתקיים אלא ע"י ה"ס אבל
ת"ל שיובן נבין לומר שח"ש ועל כא רותן לרל"א שנרכיב
וכתו שנו לצבא נאמר ואמה חחייה את כלם כך
על רל"א שהוא כנותה קאים כלא ותלה
קאים עשייה חיימי   הננים
וראה אותו ותי, נתקיים וכבר—
ביארתי לעשה"ר תן ס' י"ד כ'.
יסוד בבלינא של כל"א הוא
הנק חגלא שואה ועל—
נאמר בכל. הל—י.
לתגל
// נשב //
//

קם ועשה